Sirius'tan gelen kurbağa

TOM ROBBINS

İngilizceden çeviren:
Süha Sertabiboğlu

AYRINTI

THOMAS EUGENE ROBBINS

Amerikalı roman ve kısa hikâye yazarı (d. 1936). Robbins, "Oyunculuk, uçarılık değil bilgeliktir," görüşünü ön plana çıkarıp çılgınlık derecesinde oyuncul romanlar yazmaktadır. Romanları, hayatın daha ciddi yanlarını inkâr etmez: "her şeye rağmen mutluluk" ilkesinin savunuculuğunu yapar. Bu ilkenin içerdiği mesajı, romanlarındaki karakterlerin felsefeleri ve aynı zamanda da incelikli yazı biçemiyle iletir. Edepsiz kelime oyunları, alakasız sonuçlar, zıtlık içeren ifadeler, ara sözler, Robbins'in anlatımının belli başlı özellikleridir. Romanları, yalnızca edebi uzlaşımları değil; insanoğlunu tatmin etmenin en iyi yolu hakkında toplumda yer alan varsayımları da sorgular. Robbins, panteizm, mistik Doğu dinleri ve Yeni Fizik gibi çeşitli kaynaklardan alternatif düşünceleri bir araya getirir.

Robbins genellikle Thomas Pynchon, John Barth ve Kurt Vonnegut gibi postmodern yazarların edebi takipçisi olarak değerlendirilmektedir. O da bu yazarlar gibi, modern hayatın saçmalığını teslim ederken, uyum göstermek adına bireysel anlatımından fedakârlık yapmaz ve eserlerinde üstkurmaca öğeler kullanır. Çoğunlukla okuyucuya doğrudan hitap eder, eserin akışıyla ilgili yorumlarda bulunur ve romanlarında bir karakter olarak varlık gösterir. Ancak, çoğunlukla kara komedi türünde yazan ve modern dünya hakkında kasvetli öngörülerde bulunan yakın tarihteki öncellerinin aksine, eserlerinde iyimser bir tona ve genellikle uçarı bir mizaha yer verir.

Robbins, *Another Roadside Attraction* (1971/Dur Bir Mola Ver, Çev.: Fatma Taşkent, Ayrıntı Yayınları, 1997) ile çoğu eleştirmenin övgüsünü kazanmıştır. Ancak bu roman, 1973'e kadar popüler bir başarı elde edememiş, bu tarihten sonraysa kült haline gelmiştir. Robbins'in eserlerinin daha sonra büyük başarı kazanması, genelde insanların hayatlarındaki sevinç düzeyini yükseltmeyi başaramayan toplumsal uzlaşımları pervasızca sorgulayıp alaya alan romanlarının, özellikle gençler ve sıradışı insanlar tarafından beğenilmesine bağlanmaktadır.

Even Cowgirls Get the Blues (1976) adlı romanında ise Robbins, Sissy Hankshaw adında, ellerinin başparmakları yirmi üç santim uzunluğunda olan, otostop tutkunu, çekici bir kadın kahramanı anlatır. Sissy, mankenlik yaptığı New York ile bir grup feminist kadın kovboy tarafından devralınmış bir kozmetik sağlık çiftliğinin bulunduğu Güney Dakota arasında mekik dokur. Sissy'nin seyahatleri anlatılırken, bir yandan da insanın evrenle ilişkisi ve bireysel özgürlüğün önemi gibi temalar irdelenir.

Still Life with Woodpecker (1980/Ağaçkakan, Çev.: Fatma Taşkent, Ayrıntı Yayınları, 1999) de Robbins'in daha önceki eserlerinin karmaşık konularının aksine basit bir hikâye vardır; bazı eleştirmenlere göre de kitap, yavaş ilerler ve fabl benzeridir. Kitapta, çevreci modern bir prenses ile onun "metafizik bir kanun kaçağı" olan âşığının öyküsü anlatılır. Robbins kitabında, bireysel romantizmin ve kişisel tekamülün, toplumsal eylemcilikten daha önemli olduğunu savunur; "iyi de kötü kadar adi olabilir" düşüncesine inanarak dogmayı reddeder.

Jitterbug Perfume (1984/Parfümün Dansı, Çev.: Belkıs Çorakçı Dişbudak, Ayrıntı Yayınları, 1995) adlı romanında çeşitli karakterler, mükemmel parfümün ve ölümsüzlüğün sırrının arayışı içinde, zamanın ve mekânın ötesine geçerler. Bu roman da hem okurlar hem de *Publishers Weekly, Kirkus Review, San Francisco Chronicle, Washington Post* gibi ciddi yayın organları tarafından çok beğenilmiştir. *The San Diego Union*'da Robbins için şöyle denmiştir: "Bazı yazarlar bir sürü para kazanır, bazılarıysa edebiyat kurumu tarafından klasikleştirilir; ama pek az yazar Tom Robbins kadar okuyucuları tarafından sevilir. Hayranları onun kitaplarını bugünlerde pek az kitabın yaratabildiği bir coşku ve adanmışlıkla kucaklar... Robbins'in sözcüklerle oynama, metaforik uçuşlar yapma hevesi yapıtlarına taşkın bir hava getirse de, o oyunlarını çok ciddiye alan bir yazardır."

Skinny Legs and All ve *Half Asleep in Frog Pajamas* (1994; *Sirius'tan Gelen Kurbağa*, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2001) ve *Fierce Invalids Home From Hot Climates* (2000/Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır) yazarın diğer kitaplarıdır.

Ayrıntı: 353
Edebiyat dizisi: 117

Sirius'tan Gelen Kurbağa
Tom Robbins

İngilizceden çeviren
Süha Sertabiboğlu

Yayıma hazırlayan
Can Kurultay

Kitabın özgün adı
Half Asleep in Frog Pajamas

Bantam Books/1994
basımından çevrilmiştir

© 1994 Tom Robbins & Kesim Ajans

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Mehmet Celep

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım *2002*
Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-334-X

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

Tom Robbins

Sirius'tan Gelen Kurbağa

AYRINTI

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

GÜLÜNESİ AŞKLAR/*Milan Kundera* ◢ KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ/*Peter Handke* ◢ YÜZBAŞI VE KADINLAR TABURU/*Mario Vargas Llosa* ◢ BİZ/*Yevgeni Zamyatin* ◢ KESİK BİR BAŞ/*Iris Murdoch* ◢ YENİ TANRILAR/*Alberto Vasquez-Figueroa* ◢ İNFAZA ÇAĞRI/*Vladimir Nabokov* ◢ EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?/*Woody Allen* ◢ ÇALI HOROZU/*Michel Tournier* ◢ BANYO/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ BALKON/*Jean Genet* ◢ GÜNEŞ İMPARATORLUĞU/*J.G. Ballard* ◢ BEYAZ ZENCİLER/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ SİYAH MADONNA/*Doris Lessing* ◢ KAPANDA ÜÇ KAPLAN/*G. Cabrera Infante* ◢ ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN/*Marge Piercy* ◢ ANARŞİNİN KISA YAZI/*Hans Magnus Enzensberger* ◢ FOTOĞRAF MAKİNESİ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ GÜLÜN GÜNLÜĞÜ/*Ursula K. LeGuin* ◢ HOTEL DU LAC/*Anita Brookner* ◢ AZİZLER ve ÂLİMLER/*Terry Eagleton* ◢ VEDA YEMEĞİ/*Michel Tournier* ◢ ORLANDO/*Virginia Woolf* ◢ UTANÇ BİTTİ/*Anja Meulenbelt* ◢ YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI/*J. G. Ballard* ◢ KARANLIĞIN SOL ELİ/*Ursula K. LeGuin* ◢ AĞ/*Iris Murdoch* ◢ WATT/*Samuel Beckett* ◢ EKOTOPYA/*Ernest Callenbach* ◢ GECEYİ ANLAT BANA/*Djuna Barnes* ◢ İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK/*Ingvar Ambjömsen* ◢ CUMA/*Michel Tournier* ◢ AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI/*Lawrence Durrell* ◢ GÜNDELİK MUTLULUĞA ALIŞMA/*Anja Meulenbelt* ◢ MURPHY/*Samuel Beckett* ◢ MASAL MASAL İÇİNDE/*Khimaira/John Barth* ◢ ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI/*Robert M. Pirsig* ◢ PARFÜMÜN DANSI/*Tom Robbins* ◢ SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI/*J. G. Ballard* ◢ FRANSIZ TEĞMENİN KADINI/*John Fowles* ◢ BEYAZ OTEL/*D.M. Thomas* ◢ MYRA/*Gore Vidal* ◢ DALGALAR/*Virginia Woolf* ◢ ATLANTİK ÖTESİ/*Witold Gombrowicz* ◢ HAYRANLIK/*Anja Meulenbelt* ◢ FERDYDURKE/*Witold Gombrowicz* ◢ MELEKLER ZAMANI/*Iris Murdoch* ◢ PAULINA 1880/*Pierre Jean Jouve* ◢ EŞEKARISI FABRİKASI/*Iain Banks* ◢ ROCK LANETİ/*Iain Banks* ◢ KAYIP ZAMAN/*Anja Meulenbelt* ◢ SENİ İÇİME GÖMDÜM/*Andrew Jolly* ◢ BAŞTAN ÇIKARICININ GÜNLÜĞÜ/*Sören Kierkegaard* ◢ KONFIDENZ/*Ariel Dorfman* ◢ ALTIN DAMLA/*Michel Tournier* ◢ BİR GARİP VAKA: MATMAZEL *P./Brian O'Doherty* ◢ NIETZSCHE AĞLADIĞINDA/*Irvin D. Yalom* ◢ KIZILAĞAÇLAR KRALI/*Michel Tournier* ◢ AİLEDE BİR ÖLÜM/*James Agee* ◢ KUTSAL BÖLGE/*Carlos Fuentes* ◢ KALPSİZ AMANDA/*Jurek Becker* ◢ 62-Maket Seti/*Julio Cortázar* ◢ ÇARPIŞMA/*J.G. Ballard* ◢ ÜÇLEME-Molloy-Malone Ölüyor-Adlandırılamayan/*Samuel Beckett* ◢ DUR BİR MOLA VER!/*Tom Robbins* ◢ HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ/*Jean Genet* ◢ KÜÇÜK DEĞİŞİMLER/*Marge Piercy* ◢ LILA/*Robert M. Pirsig* ◢ ERGİNLİK YAŞI/*Michel Leiris* ◢ AŞKSIZ İLİŞKİLER/*Samuel Beckett* ◢ ESİRGEYEN GÖKYÜZÜ/*Paul Bowles* ◢ YALANCI JAKOB/*Jurek Becker* ◢ DİVAN/*Irvin D. Yalom* ◢ PORNOGRAFİ/*Witold Gombrowicz* ◢ MERCIER İLE CAMIER/*Samuel Beckett* ◢ BİR ERKEĞE NASIL TECAVÜZ EDİLİR?/*Märta Tikkanen* ◢ /BENDENİZ VE MARCO POLO/*Paul Griffiths* ◢ DOĞMAMIŞ KRİSTOF/*Carlos Fuentes* ◢ RÜYA SAKİNLERİ/*Iris Murdoch* ◢ HİÇ İÇİN METİNLER ve Uzun Öyküler/*Samuel Beckett* ◢ DUYGU YOLCULUĞU/*Laurence Sterne* ◢ BETTY BLUE/*Philippe Djian* ◢ AĞAÇKAKAN/*Tom Robbins* ◢ ANARŞİST/*Tristan Hawkins* ◢ BAKAKAİ/*Witold Gombrowicz* ◢ PORTNOY'UN FERYADI/*Philip Roth* ◢ 101/2 BÖLÜMDE DÜNYA TARİHİ/*Julian Barnes* ◢ SUNİ TENEFFÜS/*Ricardo Piglia* ◢ MANŞ ÖTESİ/*Julian Barnes* ◢ ADA/*Aldous Huxley* ◢ GÜLÜN MUCİZESİ/*Jean Genet* ◢ MÖSYÖ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI/*Jean Genet* ◢ BAŞUCU OĞLANI/*Alison Fell* ◢ YARATIK/*John Fowles* ◢ SENİ SEVMİYORUM/*Julian Barnes* ◢ ZENCİLER/*Jean Genet* ◢ TÜNEL/*Ernesto Sábato* ◢ KARA PRENS/*Iris Murdoch* ◢ KARNINDAN KONUŞANIN ÖYKÜSÜ/*Pauline Melville* ◢ TANRI'NIN AĞZINDAN EVRENİN HİKÂYESİ/*Franco Ferrucci* ◢ HAYATIN VE AŞKIN YASALARI/*Connie Palmen* ◢ KAHRAMANLAR VE MEZARLAR/*Ernesto Sábato* ◢ KAYNAK VE ÇALI/*Michel Tournier* ◢ CENNETE BİR KOŞU/*J.G. Ballard* ◢ DİŞİ ADAM/Joanna Russ ◢ FLAUBERT'İN PAPAĞANI/*Julian Barnes* ◢ ALDATMA/*Philip Roth* ◢ KOKAİN GECELERİ/*J.G. Ballard* ◢ ACABA NASIL?/*Samuel Beckett* ◢ MANTISSA/*John Fowles* ◢ KOLEKSİYONCU/*John Fowles* ◢ BENJAMIN: DAR GEÇİTTEKİ AYDIN/*Jay Parini* ◢ METEORLAR/*Michel Tournier* ◢ ARKADAŞLIK/*Connie Palmen* ◢ AŞK VESAİRE/*Julian Barnes* ◢ SİRİUS'TAN GELEN KURBAĞA/*Tom Robbins*

H A Z I R L A N A N K İ T A P L A R

İNGİLTERE İNGİLTERE'YE KARŞI/*Julian Barnes* ◢ CEHENNEM MELEĞİ/*Ernesto Sábato*

Maestro Rudolpho'a
Nirvana'daki Adamımıza
Ve "Konuk Öğretim Üyeleri"ne

Bazı amfibilerin yön bulmak için gök cisimlerinden yararlandığı kanıtlanmıştır.

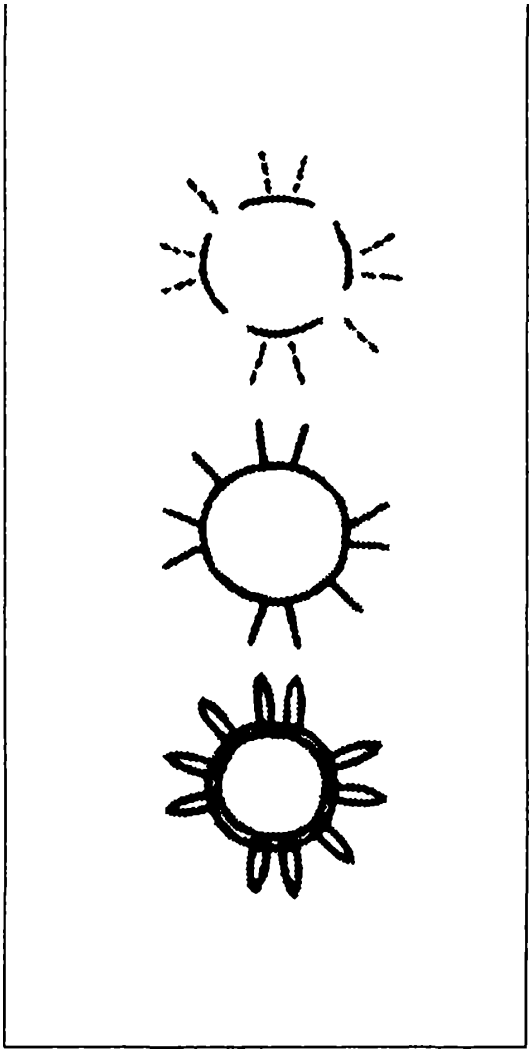
The Encyclopaedia Britannica

İçinde yaşadığımız dünya tamamen hayali bir dünyadır, orası kesin; ama gerçek dünyadan o kadar da farklı değildir.

Isaac Bashevis Singer

Perşembe akşamı
5 Nisan

*

*

Timbuktu'dan ayağının tozuyla

SAAT 16.00

Borsanın yataktan düşüp de belini kırdığı gün, senin hayatının en kötü günü. Ya da, sen öyle düşünüyorsun. Bu senin hayatının en kötü günü değil, ama sen öyle sanıyorsun. Ve bu düşünceyi sözcüklere dökerken, inançlı ve olabildiğince sade bir anlatım benimsiyorsun.

"Hayatımın en kötü günü bu," diyorsun tuzlu bir fıstığı duble martini bardağına bırakırken –daha iyi günlerde beyaz şarap içersin– ve fıstığın dibe çöküşünü seyrediyorsun. Kafaüstü dibe düşen paracıklarından daha yavaş, daha zarif hareketlerle, döne döne aşağı iniyor. Fıstığın etrafında toplanan o güzel, minik cin kabarcıkları, yüreğine yapışan yumrularla ve batan dikenlerle tam bir tezat oluşturuyor.

Borsa damdan kayıp düşeli yaklaşık üç saat olmuş ve ikindinin ilk saatlerinde Bull & Bear'ı dolduran telaş ve şaşkınlık dolu, kimi zaman

da histeriye varan uğultu yerini karmaşık kurtuluş planlarının ve alaycı şakaların nispeten daha boğuk gürültüsüne bırakmaya başlıyor. Umutsuzca tasarlanan manevralara da, sahte neşe gösterilerine de katılmıyorsun. Saçları vaktinden önce ağarmaya yüz tutan başını iki elinin arasına almış, "Hayatımın en kötü günü bu," diye tekrarlayıp duruyorsun.

"Haydi, boş ver yahu," diyor Phil Craddock. "Borsa toparlanır."

"*Borsa* toparlanır belki. Ama *ben* değil. Müşterilerimi suyun dibinde, öyle bir derinde bıraktım ki, nefes almaları için solungaç gerekiyor." Ateş topu gibi bir yudum martini yutuyorsun. "Posner de biliyor bunu. Zil çaldıktan hemen sonra salonda rastlaştığımızda bana, hastabakıcılığa ne diyorsun, soylu bir iştir, dedi."

"Belki de *kendisi* için söylemiştir."

Gülmene engel olamıyorsun. "Posner lazımlık boşaltacak ha? Papa bir mink çiftliğinde çekilmiş seks filminde başrolde oynarsa, belki. Hayır Phil, ihtiyar bana bir sinyal verdi, bunun anlamı, 'Porsche'ni sat yavrum ve yiyecek kuponları için kuyruğa gir' demekti. Pazartesi büyük bir yükseliş olmazsa ben köpek mamasıyım artık."

"Pazartesiye dört gün var daha."

"Hatırlattığın için sağ ol. Delirmek için ekstradan bir gün daha. Evet, paskalyadan önceki son cuma günü, idamlarıyla meşhurdur."

"Sakin ol küçük hanım," diyor Phil. "Şimdi senin kurşun geçirmez sutyenini kuşanmanın tam zamanı."

Bu mahrem giysiden söz edilmesi üzerine kızarıyorsun. Seks filmleri hakkındaki esprin hoştu ve şıktı, sen hiç seks filmi *görmedin* bugüne dek, seks filmleri senin için hayalden ibaret; ama bir erkek, Phil Craddock gibi de olsa bir erkek, gözlerinin içine bakarak sana kişisel, özel, hafiften edepsizce bir şeyler söyleyince senin kaçınılmaz heyecanın, yeşil zeytin rengi yanaklarını, kırmızıbiber dökülmüş gibi kızartıyor, bir martiniye –daha doğrusu, bu akşam içtiğin, hepsi de duble, üç martiniye– pek yakışır bir cilde kavuşuyorsun ve kanın yüzüne hücumunu durdurmaya çalıştıkça büsbütün kızarıyorsun. Bu hemencecik, kendini apaçık ortaya vuran utanma eğilimin, talihin konusunda seni sinirlendiren şeylerden, kaderin senin çanağına tükürmeyi ne kadar sevdiğini gösteren belirtilerden biri. Masanda sana eşlik eden kişilerse bir başkası.

Phil Craddock soya fasulyesi ve domuz eti ticareti yapıyor; ama boynundaki gevşek bağlanmış kravatı bir kenara bırakırsan, bunları

yetiştirmekle uğraşan bir çiftçiye daha çok benziyor. Bir baksanıza, bu kravat daha çok bir çiftçi kravatı; modası geçmiş, köyde pazar günleri kiliseye giderken takılan türden bir kravat; sanki açık havada takmak için yapılmış, geniş, ucu yukarıya dönük. (Bull & Bear'da Phil'den daha çapaçul giyinen bir tek kişi var ve o da Ann Louise'in, yani diğer masa arkadaşının bakmakta olduğu adam.) Aslında Phil nazik ve cana yakın biri, ama bu senin daha da çok sinirine dokunuyor; çünkü sinirine dokunan şu sözüm ona sevgilin Belford Dunn'ı hatırlatıyor sana. Phil'le Belford birbirine gerçekten benziyor; yalnızca Belford Phil'den on yaş genç. Bir de, imana gelmiş bir maymunla dairesini paylaşmak Phil'den pek beklenecek bir şey değil tabii.

Ann Louise'e gelince, onu çok iyi tanımıyorsun. Bu kadın Posner Lampard McEvoy and Jacobsen'e yaklaşık altı ay önce katıldı, New York'tan geldi buraya; canavar gibi bir borsacıymış, ama söylentilere göre orada kendini fena halde sodomiye kaptırmış ve bu işi Wall Street'teki, –birkaçı tanınmış ailelere mensup– hemen hemen tüm kodamanlarla yapmış. Ann Louise orta yaşlı ve bodur bir kadın, fakat itici değil ve kendisinden –iş konusunda– bir şeyler öğrenebileceğini tahmin ediyorsun ama onun *adı çıkmış*, üstelik senin varlığının farkında olduğunu gösteren hiçbir şey yapmadı; son yarım saatini, barda oturmuş etrafı kesen uzun saçlı bir yabancının (senin için yabancı yani) sırtına bakarak geçirdi. Adamı net bir şekilde görebileceğin görüş açısından ve göz keskinliğinden yoksun durumdasın.

Her halükârda, kafanın bozuk olmasında şaşılacak bir şey yok. Bu kritik, hatta tarihsel anda, manevi dayanışmada bulunmak ve kişisel yenilgini doyasıya yaşamak için Bull & Bear'daki onca simsar, onca müdür, onca yatırım bankacısı dururken, neden bu iki . . . *garabetle* aynı masayı boylamak zorunda kaldın? Bu gerçi pek alışılmadık bir şey değil ama, yine de bir haksızlık, fazladan bir hakaret gibi bir şey ve sence, bugünün hayatının en kötü günü olduğunun bir başka kanıtı.

En kötü gün mü? Gwendolyn, o günü unutuyorsun galiba –sekiz yıl önce miydi neydi?– hani posta kutunda, hem Stanford'dan, hem Harvard'tan, hem Yale'den, hem de Pennsylvania Üniversitesi'nin Wharton İş İdaresi Yüksekokulu'ndan, master öğrencisi olma talebinin reddedildiğini bildiren mektupları bulmuştun; en çok istediğin okulların hepsi tarafından aynı sabah postasıyla reddedilmiş, bombok olmuştun, sen, etnik bir azınlığın bir kadın üyesi; tüm kurumların, geçmişteki haksızlıkları telafi etmek ve sosyal yönden iyi bir izlenim vermek için

telaşlı ve sakarca bir çabayla ve neredeyse panik halindeki bir yarışla, senin gibileri saflarına katmak için birbirlerini çiğnedikleri bir zamanda hem de.

En kötü gün mü? Annenin, eflatun rengi defterine son bir şiir çiziktirdikten sonra kafasını fırına soktuğu o günü gölgede bırakması için, borsanın seni kollarına alarak serbest düşüşe geçmesinden daha vahim bir şeyler gerekiyor, orası kesin.

En kötü gün mü? Henüz yirmi dokuz yaşındasın. Başka günler, başka facialar olacak daha. Belki de çok yakın bir gelecekte hem de. Aslında, belki tam da şu dakikada bir şeyler oluşuyordur; imana gelmiş maymunla bağlantılı bir şeydir bu belki, tamamen onun yüzünden değilse eğer.

16.50

Seattle'ın finans semtinin tekleyen kalbinde yer alan Bull & Bear restoran-barı, çinko kaplı tavanı ve koyu ahşap kaplamalı duvarlarıyla eski moda, erkek kılıklı bir kurumdur. Koridorlarındaki şampanya rengi kadifemsi duvar kâğıtları, birtakım müşterilerin birkaç kadeh yuvarladıktan sonra mutasyon halindeki dolar işaretleri gibi görmeye başladığı altın rengi tomurcuk motifleriyle süslüdür; müşterilerin zenginlik habercisi olarak görmek istediği, şiddetli ve göz alıcı bir güzelliğe kavuşmuş para sembolleriyle. Cuma akşamüstleri, bar kısmı stresli işlerle dolu stresli bir haftanın gerginliğini atmaya çalışan, gürültücü "simsolar"la (kendi kendilerini böyle adlandırırlar) doludur; ama aslında bir perşembe olan bu "cuma" günü, içkicilerin sayısı neredeyse ikiye katlanmış durumda ve kalabalıkta hiçbir seyrelme belirtisi görülmüyor. Nitekim, simsarların çoğu sabaha karşı saat ikiye, barın kapatılacağı saate kadar Bull & Bear'da kalacak. Bunun tek nedeni, dertlerini alkolle boğmak istemeleri ya da eve dönüp ailelerinin yüzüne bakmaktan çekinmeleri değil. Pratik nedenler de var. Diken (ya da tomurcuk) üzerinde oturanların hepsi yabancı borsaların tepkisini merak ediyor. Bu çöküşün "En Büyük" ya da "Öldürücü Darbe" olup olmadığı; "simsar" sözcüğünün yerine, bir daha hiç değişmemecesine "meteliksiz" sözcüğünü koyacak ve Amerika Birleşik Devletleri'nin uluslararası ekonomi dünyasındaki yerini Portekiz'le Moğolistan arasında bir yere

düşürecek finansal bir kıyamet olup olmadığı ancak ve ancak o zaman belli olacak.

Bu nedenle bütün gözler Tokyo'da; on altı saatlik zaman farkı, uluslararası gün değişimi ve gün ışığından yararlanma süresi nedeniyle Nikkei'nin,* sabah çayı için suyu ateşe daha yeni koyduğu yerde. Seattle kent merkezindeki bütün simsarlık büroları hatların başında bir iki tane görevli bırakmışlar ve gece boyunca bu haberciler Bull & Bear'a telefon ederek ya da bazı durumlarda adam göndererek Nikkei'nin durumu hakkında en son haberleri iletecekler. Avrupa'daysa paskalyadan önceki son cuma günüdür artık; oradaki borsalar Amerika'nın sıçtığı bokun ne kadarının pervaneye çarptığının anlaşılmasından çok önce kapandı ve Seattle saatine göre pazar gecesine kadar açılmayacak.

Barmenlerden biri "Gwen Mati! Gwen Mati'ye telefon var!" diye bağırınca salona bir an sessizlik çöküyor. Cepheden gelen ilk haber mi yoksa bu? Sandalyeni birdenbire geriye çekip hızla ayağa kalktığında, Merrill Lynch'in, Prudential Securities'in ve diğer seçkin firmaların elemanları heyecanla, neredeyse kıskanç nazarlarla sana bakıyorlar; önemli oyunculardan biri olsaydın martini kadehinin yanında kendi özel uydu telefonunun duruyor olacağı hiç akıllarına gelmiyor. Posner Lampard McEvoy and Jacobsen'deki çalışma arkadaşların senin önemin konusunda böyle yanılgılara düşmeseler de, senin hırsının derecesini bildiklerinden, Tokyo'dan gelecek ilk rakamları Posner yerine sana bildirmesi için bürodaki nöbetçiye rüşvet vermiş olup olamayacağını geçiriyorlar akıllarından.

"Burdayım!" diye bağırıp kollarını sallıyorsun. Telefon, barın öteki tarafındaki duvara takılı; kalabalığın arasından ağır ağır ve ihtiyatla yol açarak telefona doğru yürüyorsun. Sen, zaten santimlerle ölçülen işitme mesafesinden çıkar çıkmaz Ann Louise Phil'e dönüyor ve "Bu kız bu işte bitti artık," diyor.

"Nerden çıkardın bunu? Bir şey mi duydun yoksa?"

"Donumun ağında bazı hislerim var, diyelim." Ann Louise şehvetle sırıtıyor.

Ara sıra göğsüne değen bir dirseğe ya da yüzüne doğru savrulan sigara dumanlarına katlanarak yürüyorsun. Sarhoşluk almış başını yürümüş. Sıvılar ortalığa saçılıyor. Bardaklar kırılıyor. Karşılıklı itiraflarda bulunuluyor. Kokain –bu camiada kokaini en son ne zaman görmüştün?– çekiliyor burunlara. Simsarlar satış elemanlarına açıkça yumulu-

* (Nikkei Dow Jones) Japon borsa endeksi. (ç.n.)

yor, yöneticiler sekreterlerinin bacaklarını okşuyor. Savaşın ansızın patlak verdiği ve tüm toplumsal kuralların bir süre askıya alındığı zamanlar gibi sanki. Senin firmanın baş-analistinin, yani Sol'un oturduğu masanın yanından sıkışarak geçerken Sol sana belli belirsiz, acıklı bir gülümsemeyle bakıyor ve "*Après nous le déluge.*[6] Eğlence bitti *mon amie*," diyor. Omzunu sıvazlıyor ve ilerlemeye devam ediyorsun, ama telefona yaklaştığında arkandan onun sesini tekrar duyuyorsun. "Eğlence bitti."

Ahizeye uzanıyorsun. Telefonda ne bir iş arkadaşı, ne de Nikkei'den özel bir flaş haber olmayacağını biliyorsun. Büyük ihtimalle seni Virginia Inn'de beklediğini söylemek için arayan Q-Jo Huffington olmalı; sözümona en iyi arkadaşın. Q-Jo'nun seni beklediğini gayet iyi biliyorsun. Saat dört otuzda, Q-Jo'nun şu bohem müşterileri arasında kendini pek bir rahat hissettiği o fiyakalı tavernada buluşmayı kararlaştırmıştınız. Sen orayı pek sevmiyorsun, çünkü sana annenle baban olacak insanları hatırlatıyor; onların sık sık gidecekleri türden bir yer; ama oraya gitmek, o utanç verici yüz elli kiloluk cüssesiyle Q-Jo'nun Bull & Bear'da boy göstermesinden yüz kat, bin kat iyidir. O kadının sabırsızlığına kızıyorsun. Böyle bir günde randevuna sadık kalmanı nasıl bekleyebilir ki? Haberleri dinlememişse bekleyebilir tabii. Q-Jo gezegenlerin müziğinden başka bir şey dinlemez ne yazık ki.

"Alo," diyorsun sertçe, bir okullu kızın sevgililer günündeki tatlı sesine benzeyen sesine elinden geldiğince huysuzluk katarak. Öteki uçtaki ses Belford Dunn'ın, senin sözde sevgilinin sesi. "Hey, tatlım," diyor, "böyle korkunç bir günde böyle bir şeyle canını sıktığım için üzgünüm" –Belford haberi duymuş– "ama André gitti. Kaçmış!"

Belford hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Ama yine de, yakınlık duymaktan çok, sinirleniyorsun ona. Baş belası! Mesleki kariyerin yağlı bir kanaldan cehenneme doğru kayar, tüm Amerikan ekonomisi o kanaldan aşağı yuvarlanırken Belford kaçan bir maymun için kendini paralıyor. Öte yandan, André sıradan bir maymun değildir. André, geçmişi olan bir maymundur.

Ve kaçmışsa eğer kurtulmuştur hayvan.

"Belford, lütfen," diye yalvaran kendi sesini duyuyorsun. Her nasılsa, alkol seni sesinden öyle bir uzaklaştırmış ki, sanki daha önce teybe alınmış da dinliyormuşsun gibi geliyor kulağına. Ama yine de bu konuda tamamen nesnel olamıyorsun. Sesin, en nefret ettiğin şeyin se-

6. Bizden sonra tufan. (ç.n.)

nin. *Tıpkı bir paket Hostess bisküvisinin sesi, diye düşünüyorsun, bir paket Hostess bisküvisi konuşabilseydi eğer, aynen böyle bir ses çıkardı.* Öte yandan Q-Jo, seni kurtaran tek şeyin sesin olduğunu söylüyor. Dediğine göre sen, tanıdıkları arasında, dişçi matkabını ikinci bir dil gibi görmeyen tek meslek sahibi kadınsın. Sense, iş kadınlarının erkeklerle rekabet edebilmek için sert konuşmaları gerektiğini söylüyorsun. Ve eğer sesin Q-Jo'nun dediği gibi neşeli, sıcak ve duyarlıysa, bu sadece, sesini değiştirmeyi beceremediğindendir. Bir keresinde, daha derin bir ses tonuna kavuşmak için sigaraya başladın; ama sigara sende bulantı yaptı. Q-Jo'ya seksi gibi gelen ses, sana ciyaklama gibi geliyor. Senin çocukluk lakabın da buydu ne yazık ki: "Ciyak". Annen sana hiçbir zaman "Gwendolyn"den başka bir adla seslenmedi; ama babanın ve başka herkesin dilinde hep, "Ciyak" gel, "Ciyak" git vardı. Boktan bir fareymişsin duygusu verirdi sana bu.

"Lütfen Belford..." Ona, borsanın saat birden beri kapalı olmasına, dokuz yüz puan birden düşerek seni muhtemelen bir daha hiç değişmeyecek bir saç kesimine mahkûm etmesine ve su gibi cin içilen kıyak bir barda bulunmana rağmen, teknik olarak hâlâ çalışmakta olduğunu gayet açıkça ifade ediyorsun. Efendimizin çarmıha gerilme yıldönümünü herhangi bir işgününden farklı görmeyen o putperest Japonlar gölün dibine kadar peşimizden gelmeye niyetli olup olmadıklarını belli edinceye kadar görev başında kalmaya, kendin için olduğu kadar –kişisel hesabın da nispeten önemli miktarda kan kaybına uğradı çünkü– müşterilerin için mecbursun buna. Ama, Belford'un üzüntüsüne karşı duyarsız görünmek istemediğinden, onca sorumluluğuna ve derdine rağmen, ona biraz ilgi gösteriyorsun. Şöyle ki: Eğer André akşam yemeğine kadar dönmezse –üzümlü kekinden ve çubuklu muzlu dondurmasından vazgeçmeyeceğinden eminsin çünkü– sen de onu aramaya yardım edeceksin. Ayrıca, hatırı sayılır psişik güçlerini maymunun yerini belirlemede kullanması için Q-Jo'yu da yanında götüreceksin.

Rahatlayan Belford sana çok çok teşekkür ediyor. Öylesine çok ki, sıkıntı veriyor sana. "Bu arada," diyorsun en etkili tarzınla, "sen de mahallenin her köşesine iyice bak. Polise haber vermeyi de unutma."

"Evet, sanırım versem iyi olacak," diye onaylıyor mutsuzca. "André'nin... *döneceğini* falan düşünmüyorum. Ama sanırım, ahlâken, yetkililere bildirmem gerekiyor."

Artık telefonu kapamak üzereyken –"ahlâki gereklilik" falan gibi laflarından gıcık kapıyorsun– "ilk başta tatlım, Japonya'dan haber

bekliyorum dediğinde, Dr. Yamaguçi'yi kastediyorsun sanmıştım," diyor Belford.

"Kim?"

"Tanırsın. Dr. Yamaguçi. Bu gece burada olacak."

"Ha, şu kanser adamı. Onun bunlarla ne ilgisi var ki?"

"Yani," diyor Belford, "adam Japon. Ve iyi haberler getiriyor. Bunun borsaya yararı dokunabilir."

En uzun iç çekişini çekiyor ve telefonu kapatıyorsun. Hazır yakınındayken kadınlar tuvaletine gidiyorsun ve olabilecek en sert şekilde işiyor, küçük bir hayvanın ayaklarını yerden kesecek ya da tek gözlü bir devin gözünü çıkaracak kadar şiddetli bir akıntıyı porselenin yüzeyine çarptırıyorsun. Sonra dönüş için kalabalığın arasında yolunu bulma mücadelesine başlıyorsun yine. Bara paralel bir şekilde yürürken, Ann Louise'in gözünü dikip baktığı adamın tam arkasında buluyorsun kendini; uzun boylu, zayıf bir adam; oksijenle açılmış tel tel saçları eski bir deri ceketin sırtının yarısına kadar sarkıyor. Adam dar ve yıpranmış bir blucin giymiş ve sol kulak memesinde altın bir küpe, elinin üstünde bir tür dövme dikkat çekiyor. Böyle garip görünümlü bir herifin Bull & Bear'ın barında bulunması tuhafsa da, öteki, daha mazbut giyimli kişilerin (hatta Posner'in bile!) bütün akşam boyunca gidip gidip onunla sohbet etmesi çok daha alışılmadık bir şey. Şimdi çevresinde birkaç simsar var, çene çalıp duruyorlar ve sen düşünüyorsun; *Seksenli yıllarda böyle bir şey olamazdı, ancak hayatımın en kötü gününde olabilirdi bu.*

Yabancı birden, ani bir dürtüyle arkasına dönüp de sana bir bakış fırlatınca, boğazından tiz bir viyaklama çıkıyor ve sanki olgun bir domatesmişsin de, birden bahçe kapısının gıcırtısını duymuşsun gibi irkiliyorsun. Böyle şaşırmış olman çok normal. Adamın, tıraşsız çenesinin kemikli yüzeyini ikiye bölen gülümsemesi kâğıt keser gibi sert ve gözleri uzun zaman yatmaktan oluşmuş yaralar gibi kıpkırmızı, palto askılıkları gibi dışarıya fırlak. Bu gözlerin bakışını dölyatağında hissediyorsun. Yürüyüp gitmene kalmadan, kemikli parmağıyla senin bileğine dokunuyor ve Sol'a, analiste bakıp başını sallıyor. "Eğlence yeni başlıyor," diye fısıldıyor sır verir gibi; ve berbat gülümsemesi, dalış elbisesindeki bir yırtık gibi yayılıyor.

Masana dönünce abartılı bir çaresizlikle sandalyene oturuyor ve çöküp kalıyorsun.

"Ne bela be!" diye bağırıyorsun. "Kim bu pislik?"

"O Larry Diamond yahu," diyor Phil.

Ve Ann Louise, "Timbuktu'dan* yeni döndü," diye ekliyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

17.15

Üçüncü martinini de bitirdikten sonra biraz mide bulantısı hissettiğin için, yiyecek bir şeyler söylemeye karar veriyorsun. Yıllardır, tatları sert ve buruk, telaffuzu zor egzotik bitkilerle yapılan (koşuşturup durduğunuz yorucu bir günün ardından "arugula" ya da "radicchio" demeyi bir deneyin bakalım) ve üstüne de iyi bir şampanyadan daha pahalı sirkelerin döküldüğü yeşil salataları yiyerek yaşadın çoğunlukla; ama bugün kurallar askıya alındı ve gergin işkemben, hayvansal protein diye bağırıyor. Et-patates tarzı alışılmış bir mönüye sahip olması itibariyle, Bull & Bear'ın mutfağı, ısmarladığın kavrulmuş soğan ve buharda pişmiş kuşkonmaz garnitürlü biftek tabağını hazırlamakta hiç zorluk çekmiyor.

Kadın garson çatal-bıçağını, ekmek sepetini, tereyağı çanağını yerleştirirken, Phil, kendisinden istenmediği halde, bu sevimsiz Larry Diamond karakteri hakkında birtakım bilgiler veriyor. Anlaşılan bu Diamond bir zamanlar sıkı bir herifmiş, belki de Kuzeybatı Pasifik'in en hızlı simsarıymış; ama dart oklarını biraz düşüncesizce atmış ve son yıkımda, 87 yıkımında işini ve tüm malını mülkünü kaybetmiş.

"Onun adını ta New York'ta duymuştuk," diye lafa giriyor Ann Louise. "Burası gibi bir fabrikalar köyüne göre bok gibi para yaptı. Müthiş hızla alıp satan bir adamdı, ama durmadan gülümseyip telefon çevirmek sonunda mutlaka mezarını kazar insan." Bu sırada sana pis bir bakış atıyor. Betin benzin atıyor elinde olmadan.

"Ya," diyor Phil, biçimsiz çiftçi parmaklarını beyaz saçlarından geçirerek, "bizim Larry dolarlar için telefon çevirmeye pek meraklıydı. Bugünlerde ne yapıyor merak ediyorum."

"Timbuktu'dan yeni döndü."

"Evet, Ann Louise, bunu söylemiştin. Peki, neden?" diye soruyorsun. "Böyle bir işadamı öyle bir yerde ne yapar ki?"

* Kuzey Afrika'daki Mali'nin bir kenti olan Timbuktu, İngilizcede mecazi olarak, "Kaf dağının ardı" anlamında kullanılır. (ç.n.)

Phil yanıt veriyor: "Belki de bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyordur."

"Timbuktu hakkında mı?"

"Yahu, global ekonomi diye bir şey var dünyada."

"Peki ya Timbuktu? Demek istediğim, orası dünyanın öbür ucuymuş, öyle deniyor.""

"Evet, her yerin tüm kaynakları kullanılıyor. Tayland, Arjantin. Şimdi Türkiye ve Vietnam. Timbuktu bir oyundur belki de."

"Onların ekonomik düzeyi nedir?" diye soruyor Ann Louise. "Orada pek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ve diyorsun ki: "Bay Diamond yabancı bir borsada kurnazca oyun oynayacak biri gibi gelmedi bana. O daha çok, bir bisikletçiye, bir... bir tür yabani... müzisyene falan benziyor." Bütün çabana karşın, *müzisyen* sözcüğünü babanı düşünmeden söyleyemiyorsun; ama bu başka bir konu.

Ann Louise hoşgörüyle gülümsüyor. Bir karşılık vermek üzereyken gürültülü bir heyecan dalgası yayılıyor tüm salona. Kalabalık dönüp durmaya başlıyor, insanlar bir o tarafa, bir öteki tarafa koşturuyor; ünlü bir sinema yıldızı salona çıplak girecekmiş, fakat hangi kapıdan gireceğini kimse kesin olarak bilmiyormuş sanki. Ama bazılarının bakışları sanki ünlü birini değil de silahlı bir teröristi bekliyormuş izlenimi veriyor. Salona salınmış bir söylenti deliler gibi koşuyor, insanların kıçını dürtüyor, ayaklarını ısırıyor adeta. Gürültü çoğalıyor, sonra, yaşlıca bir adam, Merrill Lynch'in kıdemli başkan yardımcılarından biri, kararsız bir halde bir masanın tepesine çıkıp, yaşlı ve kısık sesiyle, kurbağa vıraklamasına benzer duyurusunu yaparken giderek yumuşuyor şamata ve sonra bir ipek çorabın bacaktan kayıp yere inmesi gibi alçalıyor: Nikkei'nin açılış değerinde hızlı bir düşüş var, ama çoğu kişinin korktuğu kadar düşük değil ve bu da bir istikrar sinyali veriyor.

Dağınık sevinç ünlemleri, ihtiyatlı bir tezahürat işitiliyor. Sonra herkes düşünmeye başlıyor birden. Yemeğin geliyor ve ilk çatalın ucundaki minicik et parçasını çiğnemeye hazırlanırken, çene kasların kasılmak üzereyken yan masadan birinin konuşmasına kulak misafiri oluyorsun: "Nikkei neden düşmüyor, sana söyleyeyim. Bence Dr. Yamaguçi sayesinde."

Yemeğini bitirinceye kadar Tokyo'dan iki flaş haber daha geldi. Bunlardan ilki, Japon endeksinin iskeleden işediğiydi. Bu yokuş aşağı çizgiyi bildiren haber Bull & Bear'da, kaderci bir tevekkülle değilse bile, boynu bükük bir uysallıkla karşılandı. Bundan sonra gelen, Nikkei'nin tekrar yukarıya döndüğü haberiyse, kişilerin mizacına bağlı olarak ya iyimserlik ya da bu habere inanmamak gibi tepkiler gördü.

Nasıl tepki göstereceğini şaşırmış bir halde, sırf depona biraz glikoz eklemek için bir bardak porto şarabı söylüyorsun ve sandalyenin konumunu değiştirerek, Larry Diamond'ı süzen Ann Louise'ye katılıyorsun. "Ayvayı yiyen simsarların başına gelen bu mudur?" diye soruyorsun. "Benim de sonum birkaç yıl sonra bir serseri olmak mı?"

Yanıtını aramadığın bir soru bu, ama Phil yanıtlıyor. "Larry bir tür dehaydı," diyor sakin bir şekilde. Ann Louise başıyla onaylıyor, sana bakıyor ve gülümsüyor.

Pekâlâ, özü-üüü-r dilerim! diyorsun içinden. Ama "dâhi"yi biraz daha dikkate almaya başlıyorsun. Eğlence daha yeni başlıyor, derken neyi kastetti? Hakeza, Sol, "eğlence bitti"yle ne demek istedi? Sana kalırsa, aslında eğlence seksenlerde bitti. Senin zamanından önce. O günlerde senin konumunda olan biri büyük paralar kazanırdı. Bok gibi para. Bu konuda bir sürü şey okudun, hep bunları düşledin tüm üniversite süresince. Sendeki şansa bak ki, sonunda altın yumurtalarını toplayacak konuma geldiğinde kazın rahmi alınmıştı. Sen diplomanı aldığın gün Amerikan ekonomisi çözülmeye başlamıştı sanki.

Bayağı sarhoş bir halde, doğduğun sırada yıldızların konumunun ne kadar kötü olduğunu düşünüyorsun. Kendine acımak genellikle seni rahatsız etse de, veterinerlerinki kadar kocaman bir şırınga dolusu acımayı kendine kaktırırken, Larry Diamond'ın, bardaki üssünü terk edip ayağını sürüye sürüye masana doğru geldiğini fark ediyorsun. *Ne kadar iğrenç*, diye düşünüyorsun. *Berduşlar gibi yürüyor üstelik.*

"Nasıl gidiyor Larry?" diye soruyor Phil.

"Yanılmıyorsam Bay Diamond'sınız..." diye lafa dalıyor Ann Louise taşkın bir sevinçle. Kadın, sigara közü gibi pırıl pırıl parlıyor birden.

Bay Diamond onların ikisini de duymazdan geliyor. Orada bir süre öylece ayakta dikiliyor, bulunduğu yerde ayaklarını sürterek sonsuzluğun boynundaki yaka kadar gevşek görünümüyle duruyor. Sonra sana

dönüp, "İddiaya girerim, seninle ortak bir şeyimiz var," diyor.

"Hiç sanmam," diyorsun. "Ben işimden şutlanmadım –henüz."

Gülümsemesi, hem sert, hem yüce gönüllü, hem ters adamın biri, hem de sevgi dolu bir âşık olabileceği yolunda bir alarm veriyor. Seni tepeden tırnağa süzen, biberli fıstık gibi kırmızı gözleri şeytanca fıldır fıldır dönüyor.

"Buraya işten konuşmaya gelmedim," diyor. Sonra hâlâ gülümseyerek, az önce konan yemek tabağını gösteriyor başıyla. "Ben de kuşkonmaz yedim," diyor sır verircesine. "Önümüzdeki beş saat boyunca sidiklerimizin tıpatıp aynı kokacağını biliyor musun?"

18.30

En azından hava güzel. Seattle'ın kış yağmurları –mantar enfeksiyonlarına, böğürtlen lekelerine, küf manzaralarına yol açan sonbahar yağmurlarını hiç ara vermeden izler genellikle– geçen hafta hafifledi ve her geçen gün gökyüzü daha bir aydınlanıyor, daha bir yükseliyormuş gibi görünüyor; gökyüzü demir almış da dünyadan uzaklara sürükleniyormuş gibi sanki: Küçük Piliç sendromunun tersine dönmüşü. Derler ki, '29 bunalımında gökyüzü, kendilerini pencerelerden atan sabık milyonerlerin havadaki bedenleriyle kararmış; ama bu akşam yukarıya baktığında, Brook Brothers marka takım elbiselerden kopan bir tek düğme bile düşmüyor güzel yüzüne.

Ve, evet Gwendolyn, *sen* güzelsin; bıkıp usandığın bir olgu bu, çünkü seni Bull & Bear'dan kaçırtan türden karşılaşmalara yol açıyor. Tabii ki bugüne dek üzerine Larry Diamond kadar alçak bir hayran çekmemiştin hiç. Diamond'ın, Ann Louise'le Phil'e nedense pek eğlendirici gelen ahlâksızca sözlerinden sonra çantanı kaptın, takınabildiğin en büyük ciddiyetinle ayağa kalktın, yüzün utançtan kıpkırmızı halde, azametli bir yürüyüşle makyaj odasına gitmeye kalkıştın. Adam önünü kesti. Belki özür dilemek istemişti, ama ona bu şansı vermedin. "Çekil önümden *bozo*,"* dedin.

Soğuk ve itici konuşmak istemiştin ve bunda haklıydın. Öte yandan, civcivleri kuluçkadan çıkarmak için yaratılmışa benzeyen bir sesle ne kadar soğuk bir etki yaratılabilir ki? Ama Diamond, sanki sen

* Bozolar: Mali'de yaşayan bir kabile. Bozo sözcüğü ABD argosunda "şapşal herif" anlamında da kullanılır. (ç.n.)

hem onu tokatlamışsın, hem de ona bir hazinenin anahtarını vermişsin gibi bir tepki gösterdi. Yan bakışı, Bangladeş'teki bir çim sulama makinesinden de büyük bir hızla döndü ve günahkârca parıldayan gözleri birdenbire ciddi, kuşkucu ve yalvarırcasına bir hal aldı. "Senin kastettiğin," diye sordu yumuşak bir sesle, "Bozo kabilesine ait biri mi yoksa şapşal anlamındaki bozo mu?"

Verecek cevap bulamadın. Nedense, zampara tavrından daha da çok ürkütmüştü şimdi seni. Şaşkınlıktan dilin tutulmuş bir halde öylece dururken seni omuzlarından sertçe yakaladı ve sert kıllı yüzünü senin yüzüne yapıştırdı. Daha öncesinde, onun görünüşünden, bu herifin kötü kötü kokacağını sanmıştın; fakat birden nefes alıp da hiç istemeden kokusunu burnuna çekince, onun metalimtrak ve şeker gibi, daha doğrusu, meyve şekeri sarılı metal bir folyo gibi koktuğunu fark ettin. Bu sana güven mi verdi? Kesinlikle hayır. Adam seni yavaşça sarsıyordu. "Kabiledeki Bozo mu, yoksa şapşal anlamında bozo mu?"

"Şapşal," diye yanıt verdiğinde, bu hakareti sana bedensel bir zarar vererek karşılayacağına kesin gözüyle bakıyordun artık. Ama, düş kırıklığına uğradığını gösteren hafif bir gülümsemeyle bıraktı seni ve geçmen için yana çekildi. Ve sen de yürüdün, titreyen dizlerinle, ön kapıya ve oradan da caddeye. Şu anda, saçlarını ve eteğini havalandırıp duran yumuşak nisan rüzgârında durduğun ve yıldızların ötesine doğru süzülüp giden gökyüzünü seyrettiğin yere.

18.40

Akıllıca davranıp, arabanı kullanmamayı tercih ediyorsun. Bu Porsche için otuz bin papel borçlusun hâlâ ve sendeki bu şansla, onu pek esnek olmayan bir şeye çarpacağına –ve üstelik de bir mahkeme celbine kavuşağına– kesinlikle güvenebilirsin. Virginia Inn yürüyerek gidilebilecek bir uzaklıkta; fakat çevreni dikkatle gözden geçirince yaya ulaşımın da kesinlikle söz konusu olamayacağına karar veriyorsun.

Seattle'ın kent merkezi, Kalküta'nın varoşlarına benzer hale gelmiş; dilenciler, serseriler, fahişeler, sokak çalgıcıları, manyaklar, gangsterler, ayyaşlar, esrarkeşler, fiziksel ve ruhsal özürlüler öylesine yoğun. Yağmurun durduğu şu anda, sendeleyerek, sürünerek, sekerek, ya da caka satıp yürüyerek, kapılardan, geçitlerden, yıkılacak binalar-

dan, lağımlardan, boş arsalardan çıkıp kentin en iyi caddelerine gelmişler. Sokakta mallarını satıyor, akordeonlarını çalıyor ve, ya sesli olarak ya da yazılı bir kartonla ricalarını bildiriyorlar; istedikleri hep sadaka, sadaka, sadaka.

Bu perişan yaratıkların bazıları ürkütücü, diğerleriyse sadece zavallı. Örneğin peynirci dükkânının önündeki yarım yuvarlak alana oturmuş aile: Baba dilenci, anne dilenci, çocuk dilenci ve bebek dilenci, çula çaputa sarınmış, sümüklerini çeke çeke çömelmiş oturuyorlar üşümüş ve ıstıraplı halleriyle, fakat yine de umutlular; (kilise ya da hükümet destekli) Hayırsever'i bekliyorlar; er geç gelip yüzlerini sileceğine, onlara renkli bir TV alacağına kesinkes inanıyorlar. Dilersen, Gwendolyn, bir anlık acıma duygusuyla oyalanabilirsin. Ama hissettiğin şey daha çok şaşkınlık. "Ne olmuş bu insanlara?" diye soruyorsun kendine. "Böyle kötü bir duruma nasıl düşürmüşler kendilerini? Nerede bunların temiz kulübeleri, nerede bunların sevimli çiftlikleri? Nereye, ah nereye gitmiş tüm paralar?"

Para. Sevgili para. Q-Jo, senin simsiyah Filipinli saçlarının arasında peyda olan yirmi üç tane beyaz saç telini (kız tek tek saydı), senin maddi zenginliğe yönelik hırsına yoruyor; ama sen öyle olmadığını biliyorsun: Anne tarafından gelen Galli kanıdır bu akların suçlusu. Ayrıca, sende ne para hırsı, ne de bayağı bir tamahkârlık var. Daha çok biyolojik bir dürtü bu. Doğru. Otuzuna yaklaşırken saatin tıkırtısını duyuyorsun artık. Ama senin istediğin, çocuk değil, para sadece. Senin özlemini çektiğin şey, mangizlerle gebe kalıp şişmek ve kumar makinesi gibi gümüş dolarlar çıkarmak.

Yazık, paralar gidiyor. Kısa yeşil bacaklarının son hızıyla terk ediyorlar Amerika'yı. Onları bu kadar çok seven Amerika'yı. Tembelleri ve aptalları çoktan terk etti bile –ve şimdi seni de terk ediyorlar. İçine dert oldular ve çantandan yarı sarhoş, yarı suçlu bir halde çıkardığın o beş tekliği bebek dilenciye verirsen lanet olsun sana. Tamam millet! Herkesin parasal sorunu var. Allah allah! Hiç olmazsa bu insanların Porsche taksitleri ve dert edecek, ipotekli bir daireleri yok.

Ama köşedeki taksi durağına varıncaya kadar beş dolarlık banknotu veriyorsun gidiyor. Sakalı, rüzgârda savrulan tehlikeli bir asbest keçesine benzeyen, elden ayaktan düşmüş bir moruğa veriyorsun onu. Beyefendinin boynunda bir yafta var. Eğri büğrü harflerle BENİ MAHVEDEN BİR SÜRÜ ŞEY VAR, yazıyor üzerinde. Bu sözlerde kendini buluyorsun.

Seni alan taksici, saçlarını uzun ve karmakarışık yün solucanlara dönüştürünceye kadar kim bilir kaç üretken saatini harcamış bir Jamaikalı. Daha da kötüsü, baban gibi kokuyor. Yani, yeni yanmış marihuana gibi pis bir koku salıyor. Aman Tanrım! Neden sen? Sende bu tür insanları çeken ne var? Ee tabii, diye düşünüyorsun, Q-Jo Huffington'la randevulaşacak kadar düşüncesiz birine, dört teker üzerindeki bu garabet çok bile.

Kısa bir süre, şoförden seni doğrudan Belford Dunn'a götürmesini istemek geçiyor aklından; ama daha sonra, bu rahatsız edici dürtüden hormon bezlerinde faaliyet halindeki cinin sorumlu olduğunu fark ediyorsun. Şöyle pes perdeden, hoş bir viski sesim olsun, diye epey miktarda viski içtiğin bir yıl geçirmiştin. Ama ne yazık ki, sert içkilerin seni cinsel yönden tahrik ettiğini öğrendin ve böylece, doğal olarak, beyaz şaraba döndün yine. Azgın olmaktansa, ciyak sesli olmak daha iyi. "Şoför bey!"

"Buyur apla."

"Neyse, boş ver." Nasılsa, ona gitsen de gitmesen de, Belford, kötü yola geri dönmüş primatını bulmak ve yuvasına tekrar geri getirmekle meşgul olacak.

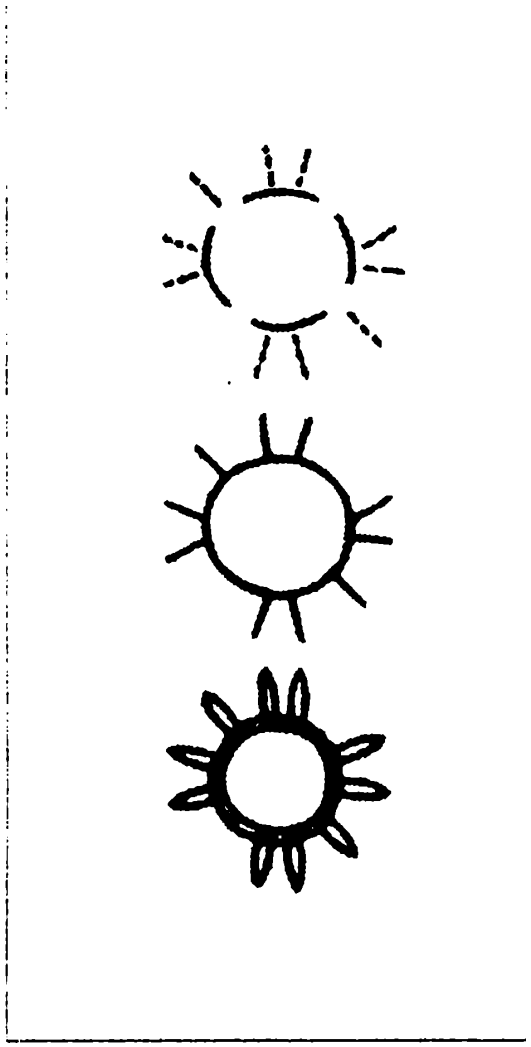
Karayip aksanına rağmen ortalama bir Amerikan öğrencisinden daha iyi konuşan taksici, sana Rastafarianizm'den söz etmeye başlıyor. Sırf nezaket gereği, Haile Selasiye'nin, çağımızda yaşamış; fakat ölmüş gitmiş bir Etiyopya imparatorunun nasıl olup da Rastalar tarafından en büyük rahip ve baş aziz olarak kabul edilebildiğini soruyorsun ona. Adam da sana anlatıyor; bir zamanlar –onun tahmininee ellili yıllarda– Jamaika'da korkunç bir kuraklık yaşanıyormuş. İnsanlar en son ne zaman bir yağmur damlası gördüğünü bile hatırlayamaz olmuş. Derken Selasiye resmi bir ziyaret için uçakla Jamaika'ya gelmiş. Uçağı yere değer değmez umulmadık bir sağanak başlamış. Ve Haile Selasiye ülkede kaldığı sürece bir saniye bile durmamış. Üç tam gün boyunca bardaktan boşanırcasına yağmur yağmış. Ve Selasiye'nin uçağı kalkınca da durmuş. "İşte böyle apla."

Kafanı sallamaktan başka yapabileceğin bir şey yok. *İşe bak be*! diye düşünüyorsun. *Herif berbat bir tatil geçirmiş ve bundan da bir din çıkmış*! Başını sallıyorsun yine. Yirmi üç beyaz saç teli de sallanıyor birlikte.

Gerçekten de Gwendolyn, bu dünya çok acayip. Ve her dakika daha bir acayipleşiyor.

Perşembe akşamı
5 Nisan

*

*

Ay'a havlama

21.00

Şimdi gecedir artık, akşam değil, tam bir gece; tamamen "ölmüş" değilse de "karalara" bürünmüş bir gece. Akşamın, frakının kuyruğundan tutup çeken bir ikindisi ve yakasına iplik gibi yapışıp kalmış ışık lekeleri vardır genellikle; ama gece, yalnız, apayrı, hiçbir şeyle uyuşmayan, aşırı bir uçtur. Gündüzün, akşam boyunca hâlâ belli belirsiz görünebilen güvenli sınırları, gecenin yoğun zamkıyla silinmiştir; mürekkepbalığı salgısı, pijama sosu ve pervane kelebeklerin yaptığı mavi baldan oluşan bu zamkla örtülerek görünmez olmuştur. Gece bir maske midir; yoksa gündüz, gecenin ustaca gizlenmiş halinden başka bir şey değil midir aslında? Çoğumuz gece doğarız ve çoğumuz gece öle-

ceğiz. Gece, hemşirenin radyosunda tangolar çalar ve fare zehiri kiler kapısının ardında acı şarkısını söyler. Gece, uzun yılanlar avlanır, siyah arabalar eğlence yerlerini dolaşır, neon lambalar bir sürü kayıp dilde "Nihayet Özgürlük" yazısıyla göz kırpar ve çocukluktan yeni çıkmış karaltılar köknarların ay ışığından baygın dallarının arkasına kayar gizlice.

Bu, dediğine göre, senin hayatının en kötü gününün gecesi. Herhangi bir şey daha iyiye gitti mi? Görünürde böyle bir şey yok. Amerikan kartalı Doğu borsalarının üzerinde, kafası kesilmiş bir tavuk gibi çırpınır, yağmur gibi yağan kanıyla ticaret adamlarında panik yaratırken sen küçük kızlar gibi nefesini tutuyor, parmaklarını çaprazlıyorsun ve Q-Jo Huffington'un, domuz pirzolalarını gövdeye indirişini seyrediyorsun; et parçaları da kaçacak, paraların peşinden gidecek sanki.

Dog House'un, plastik banklarının üstü minderlerle kaplı bir masasında oturuyorsunuz, bu kalitesiz restoranın sloganı "Biz Hiç Kapanmayız". Gerçekliği, kadın garsonların bitkin pandomimlerinde yansıyan bir duyuru bu; neredeyse, restoranın ilk açıldığı 1934'ten beri gece gündüz hiç durmadan çalışmış gibi bir hali var kimilerinin. Dog House'da karnını doyuranların çoğu yaşlıca, fabrika çalışanlarıdır; ama geceyarısından sonraki çılgın saatlerde genç kültürün daha uç elemanları da yoğun bir biçimde sızıyor alışılmış tiplerin arasına: punk'lar ve basser'lar, grunge'lar ve metalci'ler, Thrasher'ler ve Ninja çocukları; Mercer Island'dan, Hunts Point'ten ve diğer sosyetik banliyölerden gelip, sırf heyecan aramak için kenar mahallelere takılan liseliler. Kavgalarla sertleşmiş kadın garsonlar oğlanları hizaya sokuyor, ama vaktin henüz erken olması ve yemek yiyenlerin *declasse*'ler kadar rahatsız edici olmaması rahatlatıyor seni. Bu gene de, burada bulunmanın seni hiç rahatsız etmediği anlamına gelmiyor tabii.

Q-Jo akşam yemeğinde gidilecek yer olarak Dog House'un adını söyleyince bunun bir şaka olduğunu, Virginia Inn'de bir sürü insanın havlayıp durmasıyla ilgili budalaca bir kelime oyunu olduğunu düşünmüştün. Evet, *havlama*! Orada olurdu hepsi; Seattle'ın şairleri, ressamları, müzisyenleri ve filmcileri; kültürlü, derin diye tahmin ettiğiniz insanlar; peki, Gödel'i, Escher'i ya da Bach'ı mı tartışıyorlardı; McLuhan'ın teknoloji teorisiyle ya da Poe'nun *Usher Malikânesinin Çöküşü* öyküsüyle bağlantılandırarak borsanın çöküşüne özel bir açıklama mı getiriyorlardı yoksa? Belki de öyledir. Fakat bu tavernadaki

her konuşmanın her ayrıntısını açıklamak pek olanaklı değildir; özellikle de, eski Afro-Amerikan Blues'cuların müziklerinin, bu yaşlı zencileri, el yapımı gitarlarını bırakıp da kulaklarını tutarak ormana kaçırtacak bir volümde çalındığı bir ortamda. Dürüst olursak, her masada, ilgi çekici nitelikte entelektüel spekülasyonlar yapıldığı doğruydu. Ama tüm bildiğiniz, hiçbir dudaktan "Dow Jones", "Deutsche Mark" ya da "Michel Foucault" falan gibi bir sözcüğün çıkmadığı; fakat aşırı miktarda havlama sesi duyulduğudur.

Ve, kırmızı beresini giymiş, modern takıldığı her halinden belli, gözlüklü bir salon ibnesi hafiften bir havlama koyverince çevresindeki birçok kişi katılırdı kendisine. O zaman (bu da işin en tuhaf yanı), herkes şaşkınca gülümserdi, sanki zevk almışlar da, aldıkları zevkin kaynağını hiç anlayamamışlar gibi. Ne sıkıntı yahu! Yeni bir salgın mıydı yoksa bu? Q-Jo'ya bu konuyu sorduğunda omuzlarını kaldırdı, "Şu Dr. Yamaguçi" dedi ve sözü Dog House'a getirmiş oldu.

Tabii ki sen, gizli bağlantıların açığa çıkmasını beklemeye devam ettin. Zamanla ve gayet senkronize bir şekilde açığa çıkacaklardı muhakkak. Ama şu an için, bir domuz pirzolası meselesiydi bu.

"Gwendolyn, beni beklemeden yemeğini yedin değil mi, seni burjuva orospusu. Şimdi de kenara çekilmiş, koca köpeğin yemek yiyişini seyrediyorsun."

Bu, gerçekten de seyredilecek bir şey; çok doğru. Q-Jo domuz pirzolalarıyla dolu kocaman tabağa somon sürüsüne saldıran bir katil balina gibi dalıyor; sakince fakat öldürücü bir şekilde; ilk parçadan bir ısırık alıp sonra ötekine geçiyor sırayla; sakatlanmış, yüzemez halde bırakıyor her birini; sonra tekrar bir tur yapıp, her birini teker teker, yağıyla ve bütünüyle bitiriyor; sonunda, kemiklerdeki son et suyu damlasını da emip her bir kemiği tertemiz, bembeyaz ve pırıl pırıl bırakıyor; tıpkı Çin tahtası oyunundaki markalar gibi.

Ve sen telefon etmek üzere masadan kalkarken ikinci tabağı söylüyor.

Q-Jo Huffington'un ağırlığını çekecek bir banyo tartısı mevcut değil. İbreyi sonuna kadar dayandırır ve ağırlığının gerçekte –mekanik sınırların ve toplumsal normların belirlediği– yüz otuz kilo sınırının ne kadar ötesine geçtiğini kesin olarak saptamak için bir toptancı basküline çıkması gerek. Kolesterol düzeyine gelince, dört rakamlı değilse

de çok yakın. Üstelik, o siyah, kaba ve berbat görünümlü bir Endonezya tütününden sardığı sigaraları kendini harap edecek bir hızla içiyor; hem de öyle bir hızla ki ağzın açık kalıyor ve bu kadının akciğerleriyle mezozoik katran kuyuları arasında hacim dışında bir fark var mı, diye merak ediyorsun.

Q-Jo gibi duyarlı ve bilinçli bir kadının, kehanet yeteneği senin gibi kuşkucu birini bile inandıracak kadar güçlü bir kadının –profesyonel bir tarot falcısı bu kadın– beslenmeye ve sağlığa özel bir önem vereceği düşünülür. Ve o da verir tabii; ama söz konusu olan başkalarının sağlığıysa. Ama bu davranışının altında, ya diğerkâmlık ya da riyakârlık yattığını kabul etmez. Aslında doğru; verici bir insandır o; ve yemek yemek bazı şeyleri geri almanın bir yoludur ona göre, bir şeylere karşılık vermek için beslenmenin bir yolu; ama bundan öte bazı şeyler de vardır. "Uçup gitmeyeyim diye sigara içiyor yemek yiyorum," diyor, manen uçup gitmeyi kastederek; ama sen onun koca gövdesinin, kentin üzerinde bir Goodyear balonu gibi süzüldüğünü canlandırıyorsun gözünde. "Sen de benim gibi yıldızlar dünyasında yaşasan, kendini bedeninde tutmak için yiyeceğe ve tütüne gerek duyarsın. Bunlar, beni dünyaya bağlayan araçlardır." Aynı zamanda korunak da. Belli ki Q-Jo, duygusal bir sünger; domuz pirzolalarını kemirirken, ekranını Dog House'da bir arada yemek yediği diğer kişilerden gelen bilinçsiz aktarımlara kapatma mücadelesi veren, ayaklı bir psişik anten. Şişmanlık ona bir yalıtım olanağı, savunmasızlığını kısmen giderecek ek bir tabaka sağlıyor. Yağdan bir sığınağın içine saklanmış ruhu, açıkta kalmaktan kurtulduğunu hissediyor.

Kişisel olarak sen, Q-Jo'nun boyutlarını hep cazip buldun. Tanıştığınız günden beri, onun gepgeniş parfüm kokulu kucağına atlamak, göğüslerinin Buddha'sına yaslanmak ve kendini onun baobab kollarında sallanmaya bırakmak için güçlü bir dürtü hissettin –ve şiddetle bastırdın. Ama o başkalarını büyülerken, insanlar onun mor türbanlarıyla, rengârenk kaftanlarıyla, kaynak kıvılcımı gözleriyle, mağara gibi gamzeleriyle, Noel Baba gülüşüyle, *patchouli* kokusuyla, abanoz sigara ağızlığıyla ve taşları guatr çapındaki yüzükleriyle büyülenirken, sen yine de herkesin içinde onunla birlikte görünmekten utanıyordun. Tanrı korusun, patronların ya da müşterilerin bu yağ tulumunun kendini senin arkadaşın saydığını bir fark ederlerse! Kaderin seni böyle bir arkadaşa layık görmüş olması çok ağırına giderdi hep. Yeni dairene taşınınca –bir mucize olsaydı da borsanın şaşkın ördek dalışı senin plan-

larını suya düşürmeseydi– onu daha az görmeye niyetliydin, Q-Jo'yu az görmek bile sana fazla gelecekti ya, neyse.

21.10

"Peki, sen ne diyorsun?" diye soruyor Q-Jo, sen masaya ve yeni tazelenmiş kahve fincanına geri döndüğünde.

"André hakkında mı, yoksa borsa hakkında mı?"

İnanmıyormuş gibi bakıyor sana. "André hakkında tabii ki. Benim için borsa hiçbir bok demek değil."

"O, senin sandığından çok daha fazla şey demektir. Eğer bu çöküş korktuğumuz derecedeyse, bu ülkedeki herkesin hayatını etkiler."

"Hoh!" diye gülüyor ve üst dudağındaki patates püresi yanığını yalıyor. "O sadece, hayatını bok etmesine *izin verenlerin* hayatını bok eder. Geri kalan bizler fıstık gibi yaşar gideriz yine."

"Ya? Tüm yatırımlar batar, emekli fonları suyunu çeker, federal programlar sıfırı tüketirse ve fabrikalar, bankalar kapılarını bu insanların suratına kapatırsa, işsiz-güçsüz nasıl fıstık gibi yaşamaya devam edebilir ki? Senin de ipotekli bir dairen var, değil mi?"

"Her zaman nasıl yaşayıp gidiyorlarsa aynen o şekilde yaşayıp giderler. Banka, ipotekler, fabrika, iş falan gibi şeylerin olmadığı zamanlardaki gibi. Bu düzmece melodrama ortak olmadan önceki gibi."

"Neymiş o düzmece melodram?"

"Senin, hayatını üzerine kurduğun şey. Şimdi kahveni iç. Kapıdan çıkarken bir yargıç gibi ciddi olmanı istiyorum."

"Amma sıktın ha, Q-Jo! Sen çok... safsın. Sen kendi küçük dünyanda yaşıyorsun..."

"O kadar da küçük değil."

" ... Ve herkesin de aynı şeyi yapabileceğini sanıyorsun. Neyse, bu arada, her ne kadar seni ilgilendirmiyorsa da, bürodaki bir adam bana, Tokyo'nun şu anda lastik bir top gibi olduğunu söyledi. Bir yere çarpıyormuş, bir tavana, bir yere, bir tavana. Nikkei ne zaman lağımdan aşağı doğru kaymaya başlasa, ilaç sektörü yükseliyor ve onu yakalayıp yukarı çekiyor. Nereye kadar yükseleceği konusunda herkes başka bir tahminde bulunuyor." Bayağı heyecanlanmış görünüyorsun.

"Gwen, hayatım, garsona üç tane ceviz kabuğu ve bir de kuru be-

zelye getirmesini söyle. Oynayabileceğimiz çok zevkli bir oyun biliyorum."

"Bak, benim bütün geleceğim söz konusu burada."

"Evet, evet." Q-Jo içini çekiyor, bir mavna dolusu kedinanesi kadar bol ve gür bir iç çekiş bu. "Gece boyunca bunu söyleyip durdun; 'geleceği' 'kariyerle', 'kariyeri' de her gün çevirdiğin rulet çarkıyla karıştırarak. Bu çöküş, senin bugüne dek başına gelen en iyi şey olabilir belki de."

"Sen de gece boyunca *bunu* söyleyip durdun. Artık duymak istemiyorum. Benim için kartlara bakmayacaksan boş verelim."

"Ben yemek yiyorum" diyor Q-Jo. Yalanlanması mümkün olmayan bir laf bu.

21.15

Q-Jo kemirip duruyor. Sen somurtuyorsun. Senin mesleğinin eleştirisini yapıyor, küstahlık bu. O bir falcı, pasaklı dükkânların kapısında yankesicilik yapan Çingenelerin bir kertik yukarısı. Bir de onun diğer "işi" var, koca dünyada Q-Jo Huffington'dan başka kimsenin yapmadığı, öylesine manyakça bir iş ki, adı bile yok. Buna ne demek gerekir, sahiden? Gezi sonrası turizm acentesi mi? Can sıkıntısı kurbanı vekili mi? Marjinal bir meşguliyet neresinden bakarsan. Ama asıl *senin* illüzyonlarla uğraştığında ısrar ediyor. Ne saçmalık. Onun bu karışık, şatafatlı, garabet emellerinin kelimenin tam ve en üzücü anlamıyla hiçbir önemi ve anlamı yok; oysa sen, ayaklarını sağlam zemine basarak, saf ve temiz düşler kuruyorsun: Bir taze gelinin doymak bilmez tatlı ihtirasları. Üzerine küçük, büzgülü bir önlük takmışsın, önlüğe kendi ellerinle işlediğin çilekler dağ türküleri çığırıyor; dünya fırınının kapağı önünde çömelmişsin, tedirgin, fakat umutlu bakışlarla gözlüyorsun para suflesini. Aynı sahnenin Q-Jo' versiyonundaysa sen perdenin arkasına saklanmış vampirsin.

"Pekâlâ," diyor, senin küskün bakışlarını yarıda keserek, "Belford'u yakalayabildin mi?"

"Evet. Arabasının telefonundan ulaştım ona. Şu anda Queen Anne civarında dolaşıp André'yi arıyor. Bizim kendisine yardım etmeyişimize çok kırılmış. Edeceğimize söz vermiştim de."

"Ederiz," diyor. Kıpkırmızı dudaklarından domuz etinden kalan

son kirleri siliyor. "Buranın tapyoka pudinglerinden bir porsiyon alayım da bari. Eski usulde tapyoka pudingi pek bulunmaz oldu şimdilerde."

"Belford'a bir haller oldu. Onu hiç böylesine heyecanlı görmemiştim. Genelde çok sakindir." Susuyorsun. Düşünüyorsun. "Tabii, dilerim André'yi bulur; ama biliyorsun, o maymundan kurtulursa bu belki de hakkında daha hayırlı olur."

"Yoo, katılmıyorum. Acı gerçek şu ki, Belford denen oğlanın tek ilginç tarafı o maymundur. André olmadan o, bir yavanlık numunesi, sıkıcının allahıdır." Susuyor. Düşünüyor. "Benim bildiğim kadarıyla bu böyle. Yatakta nasıl olduğunu bilmiyorum tabii. Şurası bir gerçek ki, bazı erkekler kişiliklerinin büyük kısmını iki bacağının arasında gizler." İçine koca bir sözlük dolusu kelime sığdırabileceğin bir gülümseme parlıyor yüzünde. "Yorum yok mu?"

Lanet olsun Gwen! Yüzün öylesine kızarıyor ki, yansımasını Q-Jo'nun gümüş takılarında görüyorsun. Ahlâk Masası seni müstehcen laf dedektörü olarak işe alabilir. Sinirli bir yanıt vermeye yeltenince de tükürük saçarak konuşmaya başlıyorsun, neyse ki, tam da bu sırada, arı gibi bir kadın garson Q-Jo'nun tatlı siparişini almak üzere koşturup geliyor. Özür diliyorsun ve tuvalete doğru yollanıyorsun; izlediğin yol, buz makinesinin, süt makinesinin ve içinde mütevazı proleter puding ve jöle kâselerinin zengin turta dilimlerinin gölgesinde pasif bir gücenmişlikle titreştiği bir dolabın önünden geçiyor. Eğer iş, yakında çıkacak bir sınıf savaşının tatlıcıdaki bir versiyonuna kadar varacaksa senin gönlünün hangi tarafta olduğu sır değil. Kama biçimindeki, soylu bir hindistancevizli pasta dilimini başınla selamlayacaktın az kalsın.

Tuvalet, bir tokat etkisi yaratıyor sende neyse ki pis oluşundan ötürü değil de, kim bilir kaç litre sarı boya harcanarak, karaciğer hastaları gibi kanarya rengine yeni boyanmış olmasından ötürü. Henüz dinmemiş parlaklığa karşı gözlerini kısarak, parfüm makinesine burun kıvırarak –bir fışkırtmalık Evening in Paris elli cent– Bull & Bear'ın mütevazı şıklığını ansızın büyük bir özlemle hatırlayarak nihayet tam bir ciddiyetle cart sarı renkli iki kabinden birine giriyorsun, giysini sıyırıyor, donunu indiriyor, bir parça tuvalet kâğıdı alıp klozeti büyük bir gayretle siliyor, sonra da oturuyorsun. Kokteyl salonu restoranın öteki tarafında olmasına karşın, orgun başında Dick Dickerson çalan adam sanki org borusu diye tesisat borularını kullanıyormuş gibi net bir şekilde duyuyorsun müziği. Dick, "Lazy River"ın bir yorumunu sunu-

yor, birkaç müşteri de onunla birlikte söylüyor. Baban "Lazy River"ı (caz versiyonunu, tabii) her zaman plağa bongolarıyla –senin normal bir çocukluk yaşama şansını yok eden o lanet olası davullarla– eşlik ederek dinlerdi.

Sen burada, yarı dalgın, yarı sıkıntılı bir halde otururken bedenin hafif bir irkilmeyle birden seğiriyor. Adi tütünlerden havaya sinmiş dumanların, ucuz parfümlerin, yağlıboyanın ve çam kokulu deodoranların kokularını bastırarak, hela kokusunun içinden altın bir şerit gibi geçerek, kendi sidiğinin kokusu geliyor burnuna; daha yeni midene indirdiğin kuşkonmazın yüz kez güçlendirdiği koku. Ve beynin, kokuyu tanıdığı anda Larry Diamond'ı düşünüyor. Aynen o sapık piçin dediği gibi! Kendinden iğreniyor, o herife sinirleniyorsun. Ve vulva dudaklarını tuvalet kâğıdıyla silerken fark ettiğin gibi, apaçık ve nedeni hiç anlaşılmaz bir şekilde, cinsel yönden tahrik olmuş haldesin.

21.25

Jölelerin tehlikeli bir şekilde, ayaklanmaya hazırlanıyormuş gibi görünmeye başladığı turta dolabının önünden geçip, sigara tezgâhında Q-Jo'ya yetişiyorsun. Bir kürdanı çiğniyor ve hesabı ödüyor.

"Belford Dunn benim tanıdığım en hoş ve kibar erkektir, onun seks yaşamı kimseyi ilgilendirmez ve de *senin* bir erkek arkadaşın bile yok üstelik!" Bunları sıkılmış dişlerinin arasından söylerken de, küçücük ellerini sıkıp yumruk haline getiriyorsun.

"Hop. Orada dur hele. Sakin ol hanımefendi. Savunmaya geçmene gerek yok. Belford sevilmeye değer biridir. Belford'un sevilmeye layık olduğunu bu şehirdeki herkes bilir. Eğer bir gün bir sivri zekâ çıkar da onu, dünyanın en alık adamı diye yargılamaya kalkarsa, onun, sıkıcı olduğundan iki kat daha fazla hoş biri olduğuna yeminli şahitlik yaparım. Tamam mı?"

Bu zoraki övgüyü şiddetle kınama niyetin, kasiyerin ikinize dikkatle bakmasından kaynaklanan utancınla hafifliyor. Kapıya doğru sinirli sinirli yürüyorsun ve Q-Jo "Güzel," diyor, "şimdi gidelim de kıçı kırmızı maymunlu dostumuza katılalım." Kalın, terli elini omzuna koyuyor. "Bence kuyumcu dükkânlarına bakalım önce."

Q-Jo, Geo Storm'unu (şişman insanların hep küçük araba kullanması, davranışbilimciler için incelemeye değer bir konu olmalı) Queen Anne Tepesi'nin zirvesine yakın bir yerde, Belford'un dev Lincoln'unun arka tamponunun dibine yanaştırıyor ve durduruyor; dişi bir dobermanın östrojen düzeyini koklayarak anlamaya çalışan, hırslı, bodur bir spaniel köpeği gibi. Farlarını söndürünce de, 4 Temmuz'da (Bağımsızlık Günü!) hayatından çıkarmaya yemin ettiğin; ama yine de onurunu, pek şevkle değilse de hırsla ve biraz da uygunsuz bir şekilde savunduğun adamın –dörtköşe kafalı, geniş omuzlu– siluetini görüyorsun. Durumunuzdaki bu belirsizliğin, üzerinde etkisi yok değil. Ve aslında gıcık ediyor seni. Ve daha da fazlası belki. Şimdi bu herif herhangi bir anda ağzını senin ağzının üzerine dayayacak ve süresi, kafasının André'nin kayboluşuyla ne kadar meşgul olduğuna bağlı olarak, oranı buranı sıkıştıracak. Bunu ne dereceye kadar kabul edilebilir bir şey olarak göreceksin? Nasıl görmeli; tedavülden düşmüş sevgili mi düşmeyen mi; piyasa battı mı batmadı mı; hayatının en kötü günü mü, en kötü günü değil mi, derken, hormon bezlerin keyifle coşuyor.

Q-Jo kapısını açıyor ve küçücük bir sandıktan çıkan Houdini gibi, kendini çekip dışarıya çıkarmak için uğraşmaya başlıyor. Belford kapısını açıyor, dışarıya süzülüyor ve Q-Jo'ya yardıma koşuyor. Sen öyle oturuyorsun. Belford'u süzüyorsun. Düşünüyorsun.

Belford Dunn eskiden bir tomrukçuymuş, ki daha da eskiden, daha renkli zamanlarda testerecilik derlermiş bu işe. Olympic Yarımadası'nda, doğduğu yere yakın bir bölgede oturur ve geçimini sağlamak için sedir ve çam kesermiş. Bazı durumlarda, bıçkıhanenin duvarında yazan bir yazıyı hatırlar. "Kerestecilik, ölen bir iştir," yazıyormuş o duvarda.

O duvara bitişik duvarda da "Ağaç çiftliği orman değildir," yazılıymış. Belford bu iki sözü bir araya getirip şu neticeyi çıkarmış: Amerikalılar Japonlara bu hızla kereste satmaya devam ederse bizim ormansız kalmamız sadece bir zaman meselesidir ve ormanların yerine kurulacak "plantasyonlar", çekicilikten, vahşilikten ve güzellikten, çeşitlilikten ve tehlikeden yoksun olacak; merak ve huşu duygusu uyandırmayacaktır; Bilinmeyen Yerler'in bizde uyandırdığı o huşuyu, yani bizim birer müjde olarak gördüğümüz Ay gibi, mantar gibi, baykuş gibi ve erkek geyik gibi şeylerin hep uyandırdığı büyük huşu duygusunu

uyandırmayacaktır.

Belford pılısını pırtısını toplayıp Port Angeles'tan ayrılınca bu durum ana babasını şaşırtmış, çünkü oğullarının aynen, resmi okuldaki değerlendirmede tanımlandığı gibi olduğunu düşünüyorlarmış: "Sevimli, fakat vasat." (Belki de Gwen, şu anda onun hakkında sen de aynı şeyi düşünüyorsun.) Sevimli biri sayılabilirdi; fakat otuz üç yaşında, hiç evlenmemiş ve kendisi kadar tedbirli olmayan arkadaşlarını, eninde sonunda yok olacak ağaç kesme işinin ardından ağlar sızlar halde bıraktığından ötürü pek de vicdan azabı duymuyordu. Arkadaşlarıyla konuşup onları uyarmaya çalışmıştı; zaten arkadaşlarının görüşleri en yakın tavernadan, bir kamyonetin uzunluğundan, video cihazının ekranından öteye gitmiyordu. Öyleyse, adios amigos...

Seattle'daki Hıristiyan Gençlik Kampı'na yerleşen Belford emlakçılık kurslarına yazıldı. Emlakçı diploması aldı, bir işe girdi ve on sekiz ay içinde, hem konut hem ticari mekân olmak üzere, birkaç Puget Sound acentesi dışında, herkesten daha çok mülk sattı. Doğasındaki satıcı niteliğinin varlığını kanıtlamıştı; çünkü insanları seviyordu ve insanlar da onu. Ona güveniyorlardı. Belford'un beyni, herkesçe "dürüst yüz" olarak bilinen o geniş, açık ön cephenin arkasında, bir inek kadar sakince geviş getiriyordu. O, gerçekten dürüsttü; seyrek, kum rengi saçlarından, ayakkabı boyasına kadar hem de. Luteryen kilisesinde çalışıyor olması insanlarla temas kurmak üzere bir taktik değildi; gerçekten dindar olduğundan yaptı bunu, ama bol bol temas da kurdu insanlarla bu arada. Ve parayı da bol bol kazandı. On yıl sonra, Gwen, senin deyiminle bok gibi para kazanıyor hâlâ. Ama bunun çoğunu kiliseye ve hayır kurumlarına veriyor. Ve sence, daha da tedirgin edici olan şu; eylülde işini bırakmayı ve yeniden okula dönüp sosyal yardım görevlisi olmayı planlıyor. İşe bak yahu! Öte yandan, sence, eğer boğazına takılmış dinozor kemiğiyle boğulmak üzere olan bir ekonomiyi ustaca, gizli bir manevra yapıp kurtaracak biri çıkmazsa, Amerika'nın emlakçıdan çok, sosyal yardım görevlisine ihtiyacı olacak bu gidişle. Ama onlara parayı kim verecek? Ve ne kadar?

Oturduğun daireyi satın aldığın kişiydi Belford Dunn. Bir zamanlar bu ev *onundu*; ama çok süslü bir ev olduğunu söyleyerek, birkaç blok ötedeki, daha küçük, daha basit bir pansiyona taşındı. Onun "süslü" kavramı seninkiyle pek uyuşmuyor. 1930'lardan kalma küçük; asansörsüz, sağlam binanın tüm pencerelerinde, camları kurşunla tutturulmuş gerçek vitraylar, çıplak kirişler, şömineler ve İsveç tarzı sert

tahtadan yer döşemeleri var; kısacası, güçlü, eski moda bir büyüsü var, ama kimse oranın şık bir ev olduğunu iddia edemez. Nasıl olabilir ki? Q-Jo Huffington oturuyor orada. Birkaç ay önce kendi daireni satılığa çıkardın ve kent merkezindeki yüksek bir apartmanın deniz manzaralı, lüks bir dairesini satın almak üzere bir kontrat imzaladın. Elveda marjinal komşular, merhaba *kapı bekçisi*! Anlaşma gelecek hafta tamamlanmış olacak. Ama gelecek hafta sen ve şimdiki evini satın almana aracılık eden borsa simsarı arkadaşın, belki de, işsizler kuyruğunda sabah kahvenizi yudumluyor olacaksınız. Çöküşün zamanlaması bundan daha kötü olamazdı doğrusu. Bunları düşündükçe, küçücük ayaklarını yere vurup bağıra çağıra küfür etmemek için zor tutuyorsun kendini.

İlk başta Belford iyi bir kısmet gibi görünmüştü her halükârda. Bugün bile, kişisel zenginliğin ve duygusal dengenin *savoir-vivre* için yeterli şeyler olmadığını kabul etmeye hazır değilsin henüz. Terbiye kurallarına sıkı sıkı uyarak yaşamanın insanın sinirlerini yıpratabileceğini kabul etmeye de. Senin kabul edebileceğin tek şey, eğer yaşamının geri kalanını bir sosyal yardım görevlisiyle birlikte geçirmek zorunda kalacaksan günün birinde bir kurşun sıkıp beynini dağıtacağındır. Eninde sonunda yapacağın budur. Annen böyle yapmıştı.

Kaldırımın öte yanında Q-Jo Belford'a yağ çekiyor. "Seni yakışıklı, espritüel, tatlı çocuk!" Belford, Q-Jo'nun onu kafaya aldığını biliyor, aptal değil; ama nazikçe gülümsüyor. Bir kızın, alıp eve, eğer varsa annesine götürebileceği bir gülümseme bu; bir kızın bir midilli gibi sahipleneceği, limonata gibi yudumlayacağı, popüler bir parça gibi mırıldanacağı bir gülümseme; karanlık bir geçitteki bir kıza, güvende olduğu duygusunu verecek bir gülümseme. Gerçi Belford seni hiç karanlık bir geçitten geçirmiş değil. Senin yorucu, kir pas içinde ve sıkıcı bulduğun birtakım kamp kurmalar ve balık avı seferleri dışında *hiçbir yere* götürmedi Belford. Belford romantik tatillere, lüks sayfiyelere, Palm Springs'te apansız geçirilen hafta sonlarına pek meraklı değildir. Üç yıl önce, siz tanıştıktan kısa bir süre sonra Avrupa'ya gitmişti. Orayı görmesi gerektiği kanısındaydı. Seni de davet etmemesine, doğrusu kızmıştın –senin de birlikte gelmeni istemesini beklediğin günden daha önce yatmıştın onunla– ama, ne yazık, bu bir paket geziydi. Parası önceden ödenmişti, falan filan. Uzun süre surat asmadın. *Onu biraz inceltir bu*, diye teselli ettin kendini. *Londra'yı, Roma'yı gördükten sonra daha derin bir insan olur*. Hesap edemeyeceğin tek şeyse, adamın Saint Tropez'de upuzun bir ayını bir maymunun vesayetini kazanmak

için mücadeleyle harcayacağıydı; hem de Fransa'nın bile başa çıkamayacağı azgınlıkta bir maymunun.

22.00

Queen Anne tepesinde bir maymunun saklanabileceği bir sürü yer var. Müstakil, bahçeli evlerden oluşan bir mahalle burası. Tabii ki çepeçevre apartmanlarla kuşatılmış bu tepe –seninki de bunlardan biri– ama bir mahalle işte; tek tek ailelerin oturduğu evlerden oluşan, geniş bir mahalle. Ve evlerin ön bahçelerinde de, fundalar, çalılar, bitkilerden oluşan çitler ve ağaçlar var. Evlerin arkasında da alet edevat barakaları, garajlar, avlular, bahçeler. Okul bahçeleri de var. Ve birkaç tane de park. Hatta birtakım küçük koruluklar var; alan olarak kısıtlı bunlar, ama küçük hayvanların barınması için yeterli bir ortam yine de. Oralarda, bir büyük kent keşmekeşinin neredeyse tam göbeğinde opossumlar, kokarcalar, rakunlar saklanabiliyor, onlarca yıl sağ kalabiliyorsa, uyanık bir maymunun rahat rahat nasıl yaşayabileceği tahmin edilebilir.

Belford'un bu şaşkın ve dağınık halinden –karşılaştığınız andaki öpücüğü, nikâh törenlerine özgü bir dudak dokundurmadan öteye geçmedi– çıkardığına göre Belford arabayla gönülsüzce dolanıp durmuş, her gül ağacının arkasından fırlayan sokak kedisini André'yle karıştırmıştı; ama harcadığı çabalarda birazcık olsun organizasyon vardı yine de. Birazcık. Uyguladığı yöntem şuydu: Queen Anne'in bir bölgesinin sokaklarını yirmi dakika boyunca, arabayla ağır ağır giderek bir aşağı bir yukarı dolaşmak, sonra hızlanıp dairesine giderek sorumsuz maymunun geri dönüp dönmediğine bakmak; sonra, düş kırıklığına uğramış halde, başka bir bölge seçip bu işlemi tekrarlamak. Sen bu operasyonun etkisini çok arttırabilirdin ve normalde bunu yapmadan için rahat etmezdi. Ama bu akşam bunu yapacak enerjin yok. Kader bütün cadılarını senin üstüne salmış durumda ve gövdeni bu cadıların mönüsünden ancak, Tokyo'daki bir mucize çıkarabilir.

Senin gelmenden sonra da Belford saatlerdir yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor; yalnızca şimdi, caddenin bir tarafına o bakarken, öbür tarafına da sen bakıyorsun isteksizce. Ve arkanızda da, Lincoln'un kocaman arka koltuğunun çoğunu dolduran Q-Jo, o berbat kokulu siga-

ralarını içine çekerek, kaftanının katlarını çekiştirerek, psişik radarını gezdiriyor.

"Bir şey algıladın mı Q-Jo?" diye soruyor Belford.

"*Nada*. Ama bunda pek şaşacak bir şey yok. Ben maymunları okuyamam."

Başını geriye çevirip bir bakış fırlatıyorsun ona. "Ne zamandan beri?"

"Erkek eşekleri, evet. Ve çakalları. Belki ara sıra bir ayıyı. Ama sadece iki bacaklı türlerini."

"André'nin de sadece iki bacağı var," diye itiraz ediyor Belford.

"Ee, evet, sanırım bu doğru. Onun elleri ve yapacağı şeyleri yapmak için parmakları vardı."

Şimdi, André'nin geçmişteki faaliyetleri ve ne kadar yorucu, sıkıcı olabileceği ihtimalleri hakkında tartışma başlatmanın ya da hiç olmazsa özetlemenin tam sırası: Q-Jo'nun, arama ekibinin kent merkezindeki mücevherci dükkânlarına, müzelere ve birinci sınıf otellere yönelmeyi önermesi için de ideal bir zaman; ama ne Q-Jo, ne de sen bunu yapmaya kalkıyorsunuz. Gözyaşlarının sınırında duran gücü kuvveti yerinde bir adamda insanın gözünü korkutan bir şey var. Üstelik, Belford henüz polisle temasa geçmemiş. *Gerçekle yüzleşmek istemiyor*, diye düşünüyorsun. Tekrar pencereye dönüyorsun, maymun arama işine yeniden, yarı kapalı gözlerle devam ederken, borsanın eriyip gitmesi karşısında kişisel olarak böyle savunmasız kalmana yol açan hatalarını bulmak için de kafanın içini yeniden tarıyorsun. Kendi gerçeklerinle de birazcık yüzleşerek.

Paskalya, bahar ekinoksunu izleyen ilk dolunaydan sonraki ilk pazara rastladığına, bu gece hava da bulutsuz olduğuna göre, gökyüzünde bir Ay olması gerek: Ve büyüyor da olsa, küçülüyor da olsa, hemen hemen dolunay olması gerek kesinlikle. İşte orada. Queen Anne haberleşme kulesinin tepesinde geziniyor, kocaman ve yusyuvarlak, parlak ve çukurlu; bir vodvil komedyeninin burnu gibi.

Ama ne yazık ki, Ay'dan hiç etkilenmiyorsun. Senle Ay'ın arasına, sirus bulutlarından bir endişe tülü giriyor. Gözlerin gökyüzünü unutmuş artık; ama Lincoln, Belford'un evine dönüş yolundaki, ünlü 5 Spot Kafe'nin önünde, ay ışığında toplumla kaynaşan bir sürü çiftin yanından geçip giderken, bu insanların Ay'a karşı havladıklarından, kendi kulaklarınla duyuyormuş gibi emin oluyorsun.

"Yamaguçi-san" diyor Q-Jo, uydurma bir Japon aksanıyla. Sonra da kıkır kıkır gülüyor.

"Doğru," diyor Belford. "Dr. Yamaguçi." O da, içten gelmeyen bir kahkaha patlatmayı beceriyor.

"Hoop! Nedir bu Yamaguçi, nedir bu insanların havlamaları yahu?" diye soruyorsun. Bir şeyler dönüyor, aptalca, budalaca bir şey, bundan kuşku yok; ama Seattle'da bu şakadan habersiz tek kişi gibi görünmekten usandın artık.

"Ben şahsen buna televizyonda rastlamadım," diyor Q-Jo, "ama..."

"Şuraya bak!" diye lafa giriyor Belford. "O değil mi bu?"

"Ne?"

"Nerde?"

Belford Lincoln'un frenine basıyor ve öyle sert bir şekilde sağa kırıyor ki, ön lastikler kaldırımın kenarını siyaha boyuyor. Hafif bir yanık lastik kokusu hissediyorsun; ve kaldırımın, bir dizinin üstüne çöküp "Yandım anam" diye feryat ettiğin duygusuna kapılıyorsun bir süre. Sonra sen de görüyorsun onu: Antropoid bir şekil, dört ayağının üzerinde, iki katlı bir evin çimlerinin üzerinde emekliyor. André'nin siluetini kaydeden yanlış sinapstan sadece bir milisaniye sonra da, bu şeklin bir maymun için çok büyük olduğunu sana bildiren doğru sinaps geliyor.

"Bu bir adam" diyor Q-Jo.

"Evet," diye doğruluyor Belford gönülsüzce. Korkunç bir iç geçirişin körüğü, Belford'un düş kırıklığının tatsız karbondioksidiyle dolduruyor arabayı.

Üçünüzün baktığı adam emekleyerek, sürünerek, bir rhododendron çalısının gölgesine girip hemen hemen kayboluyor.

"Bir hırsız mı sizce bu?"

Q-Jo küçümseyerek bakıyor sana. "Gwen, herifin üzerinde sadece *iç çamaşırları* vardı."

"Adamcağız sarhoş," diyor Belford. "Ya da başına bir şey gelmiş."

"Muhtemelen bir borsa simsarıdır o zaman," diyorsun. Altın Rolex'ine bakıyorsun. "Bir yirmi beş dakika daha geçsin, kasabadaki her çalının arkasında böyle bir adamcağız bulabilirsin." Hafifçe ve acı bir gülümsemeden sonra elini Belford'un elinin üzerine koyuyorsun. Bu gece ona ilk dokunuşun. "Haydi, gidelim canım."

Ama Belford, kapının koluna uzanıyor. "Adamın yardıma ihtiyacı olabilir," diyor. "Belki bir derdi vardır."

Toplumsal sorumluluk sahibi kişiler hedefine bir kez kilitlendiler mi, onları durdurmaya çalışmanın bir yararı yoktur. Geri çekiliyor ve gitsin diye bırakıyorsun. Q-Jo onun peşinden gitmek üzere bir kıpırdanıyor, ama sonra biraz düşünüyor ve muzır sigaralarından birisini daha yakıyor.

"Gitmemekle akıllılık ettin," diyor. "Ya herif uyuşturucu kullanmışsa?"

"O zaman Belford'un şansı yaver gitti demektir. Uyuşturucu kullananlar sarhoşlar kadar bela değildir."

Sözüm ona sevgilin olan adam, gece sürüngenine doğru yavaşça yaklaşırken –onun, eski bir testereci olarak, böylesine zarafetle, neredeyse büyük bir ciddiyetle yürümesi ne kadar hayranlık uyandırıcı– babanın bir şişe Dago Red içtiğinde mi, yoksa esrar çektiğinde mi daha çok bela olduğunu hatırlamaya çabalıyorsun. "Bela" yerinde bir sözcük değil galiba. Ferdinand Mati'nin bela olduğu çok enderdi, o kötü bir babaydı sadece.

Çalıların gölgesinden bir kol çıkıyor birdenbire. Upuzun ve ay ışığında mermer gibi görünüşüyle bu kol, eski korku filmlerindeki, o vücutsuz uzantılara benziyor; hani gece yarısıdır ve Rahmaninov'un piyano soloları işkence edercesine çalarken tuhaf bir yaratık, Gotik konaktaki sakinleri birer birer boğazlar. Kol, hızla ve çok öfkeli hareketlerle, git diye işaret ediyor Belford'a. Belford duruyor, ama durumu algılayamayıp, "Arkadaş, iyi misin?" diye soruyor, sallanan kola bakarak.

O anda iki katlı evin ön kapısı hızla açılıveriyor ve postacı üniforması giymiş bir adam küçük verandaya fırlıyor. Elinde bir kroket sopası var, sinirli sinirli sallıyor; neyse ki adamın yakasından sıkıca tutmuş, en az adam kadar sinirli, kırmızı bir sutyen takmış fakat külotsuz bir kadın herifin ilerlemesine engel oluyor. Kadın ağlıyor, feryat ediyor ve adam silkinip kadından kurtulmaya çabalarken bir yandan da gözlerini dışarının karanlığına alıştırmaya çalışıyor.

"İki kişi bunlar be!" diye bağırıyor adam. İleriye doğru öylesine güçlü bir hamle yapıyor ki kadın ceketi bırakarak yere düşüyor. "*İkiniz* birden mi ulan?" Adam kroket sopasını savurarak basamaklardan aşağıya doğru saldırırken "Belford!" diye bağırıyorsun. Sesin sana öyle yüksek ve kuş sesi gibi ince geliyor ki, başka bir ses daha çıkarmaya

utanıyorsun.

Gövdesiz kol karanlıkların içine çekildiği anda Belford elini kaldırıyor yatıştırıcı bir hareket yapmak üzere. Belford sakinleştirmek istiyor, Belford mantıklı davranılmasını istiyor. Ama ne mantık, ne akıl, ne de gecenin karanlığı görev seferinden alıkoyamıyor bu kuryeyi. Postacının hızla savurduğu sopa, Belford'un onu yatıştırmak için kaldırdığı elinin kol ağzını sıyırıp geçiyor. Şimdi bağırma sırası Q-Jo'da. "Direksiyona geç!" diye emrediyor sana.

Bazı nedenlerden ötürü kımıldayamıyorsun. Sopa Belford'un kafasının dibinden ıslık çalarak geçerken, sanki bir bilgisayar ekranında gördüğün sayılarla hipnotize olmuş gibi oturuyorsun öylece. "Allah kahretsin, Gwen! Direksiyona geçip arabayı çalıştırsana!" Q-Jo senin iki kürek kemiğinin arasını sert bir şekilde dürtüyor ağızlığıyla. Böyle dürtüklenince, öteki koltuğa kayıyor, kontak anahtarını çeviriyorsun –ve sızlanıyorsun. Hayatının en kötü günü hiç bitmeyecek mi?

Küt! Belford'un suratına çarpan sopanın sesi, bir beyzbol oyuncusunun eldivenine çarpan topun çıkardığı sese benziyor. Kafasının içinde benekli baykuşlar dönüyor; baykuşları da kıçındaki bezler tutuşmuş veletler izliyor. Belford, ormanda çalışmaya başladığının ilk haftasında, tepesine düşen kütükten beri bu kadar selüloz yememişti kafasına. Belford sendeler, sopa ikinci bir *küt* için kalkarken, gece sürüngeni saklandığı yerden fırlıyor ve caddeye doğru koşup gidiyor. Dikkatinin yönü birdenbire değişen boynuzlu koca müsveddesi de hızla onun peşinden koşuyor. Q-Jo tarafından dürtüklene dürtüklene Lincoln'u yavaş yavaş ileri doğru sürüyorsun. Q-Jo Belford'a kapıyı açtığı anda hem dehşeti hem de kıskançlığı yaşıyorsun; Belford'un yüzünden akan kanlardan ötürü dehşeti ve de verandadaki donsuz sarışına veda niyetine el sallamasından ötürü kıskançlığı.

22.55

Belford'un dairesi temiz ve düzenli, fakat öyle kötü maymun kokuyor ki miden kalkıyor. Q-Jo'nun berbat sigaraları hayvan kokusunu çok geçmeden bastırır, ama o tütün de senin bulantı torbanı boyuna yumrukluyor zaten. Birazcık temiz hava için Belford'un daracık balkonuna çıkıyorsun. Gecenin havası serin, gene de şık Armani pardösünün

yeteceği kadar ılık. Yeni yapraklanmış ağaçlar kentin merkezini ve ışıklarını görmeni engelliyor olsa da gökyüzünün yıldızlarla dolu olduğunu ve acemi bir doktorun sülfür tedavisinden geçmiş gibi, su toplamış radyasyon yanığına benzeyen Ay'ı görebiliyorsun (aferin sana!). Beyin hücrelerinin, o fosilleşmiş uzak ateş toplarına bağlı olabileceği inanılmaz geliyor sana; ama yüzünde bir buz torbasıyla divanın üzerinde yatan şu herifle duygusal bağların oluşundan birazcık daha inanılmaz sadece.

Sen de, Q-Jo da, ilkyardım konusunda herhangi bir deneyime sahip olduğunuzu iddia ediyor değildiniz –bu konuda ikinizden birine güvenecek bir kazazede varsa, üzerinde taşıdığı fildişini ve köstekli saatini öpüp vedalaşabilirdi– ama Belford'un burnunun sadece kanadığını, kırılmadığını, dudağındaki kesiğin de dikiş gerektirmediğini kesin bir şekilde saptayan sen oldun. Q-Jo Belford'a, kan pıhtılaşıncaya kadar burnunu sıktırdı, sen de onun yüzünü ıslak bir havluyla sildin. Çok nazik, çok sevecen olduğun söylenemezdi –lanet olası Posner bir de senin hastabakıcılığa başlamanı düşünüyor ha– ama Belford şikâyetçi değildi. Ettiği üç beş kelime de, şu iki katlı evdeki üçgenin elemanlarına acıma duygularını dile getiriyordu. Ama bu tavrı senin asabını bozdu tabii, çünkü sen dünyadaki bütün alçakların hak ettiğini bulacağına inanıyorsun.

Belford yine konuşuyor şimdi. Buz torbasının engellediği ağzından balkona kadar gelen bir tek anlaşılır sözcük yok. İçinden gelen bir sezgiyle belki, bir kez daha merakla bakıyorsun yıldızlara, sanki burçların sana verecek bir cevabı varmış gibi. (Ama sende Sirius'un ta kenar mahallelerini görecek göz keskinliği olsa, gerçekten bir cevap vardır belki de –her ne kadar, şu ana kadar sormayı düşündüğün bir soru yoksa da.) Sonra içeriye giriyorsun.

"Ne diyordun, Belford?"

"Dedi ki," diye Q-Jo yanıtlıyor onun yerine, "André'yi biraz daha aramak istiyormuş. Sen onu arabanla götürebilir misin, diye soruyor."

"Olabilir herhalde," diyerek onayını belli ediyorsun minimum isteklilikle. "Saat kaç?" Bu fiyakalı sorunun ardından saatine bakıyorsun, "Allah kahretsin! Saat..."

23.30

Telefona doğru seğirtirken bir sandalyeyi deviriyor, bir divanı öteye itiyorsun. Allah kahretsin, Allah kahretsin, Allah kahretsin! Bu kadar önemli bir ânı nasıl kaçırabildin? Belford'a da lanet olsun, o her şeye soktuğu burnuna da lanet olsun ve yıldızlara da lanet olsun!

Posner Lampard McEvoy and Jacobsen'in telefonu zırlıyor, zırlıyor ve yine zırlıyor. İlk birkaç zırlama, elektronik olarak nöroloji acilinin sesine, son dırlamalarsa ümit kesilen bir kalpten gelen sinyal seslerine benziyor. *Yıldırım hızıyla çıkıp gitmişler kesinlikle*, diye düşünüyorsun. *Nikkei'nin kapanması on beş dakika gecikti de bunlar diskoyu havaya mı uçurdular yoksa? Bunun anlamı ne?* Banzai mi,* *yoksa* harakiri mi? Banda kaydedilmiş metalik bir ses geliyor hattan ve büronun pazartesiye kadar kapalı olduğunu bildirip, mutlu paskalyalar diliyor sana. Telefonu çarparak kapatırken, acaba Tanrı'nın da şu rüşvet yiyicilerin, şu can sıkıcı tiplerin dualarını ekarte edecek bir telesekreteri var mıdır diye merak ediyorsun? Ve seni hangi kategoriye koydu acaba?

Belford'un, buz torbasının altından gevelediği moral verici sözleri duymazdan gelip, parmaklarını sarı sayfaların üzerinde adeta koşturuyorsun. "Restoranlar" için "R"ye. Ama *bir sürü* var. Restoranlardan daha uzun tek sarı sayfa listesi, avukatlarınki. Demek birileri patlayana kadar yemek yiyor, dişini kırıyor ya da çorbanın içinden cam parçası çıkıyor, yahut da yediğinden zehirleniyor; ve avukata koşup dava açıyor. Amerika hakkında bunu mu söylüyor bu? İşte, Gwen. Bull & Bear'ın numarası. İşaretle.

Bir kentiçi kronik zırlama krizine tanık oluyorsun yine. Bull & Bear'ın boşaltılmasına neyin yol açmış olabileceğini düşlemeye çalışıyorsun, ama o kadar da yaratıcı değilsin doğrusu. Çok sonra nihayet, ahize yuvasından kaldırılıyor ve kalabalık bir salonun, kuşhaneye benzeyen karmakarışık konuşma seslerini ve sonra da barmenin sert "Alo"sunu duyuyorsun.

Phil Craddock'la, baba Phil'le konuşmak istediğini söylüyorsun ve adı anons edilirken, bar salonundaki konuşma gürültüsünün tonundan, Nikkei'nin performansıyla ilgili bir ipucu yakalamak için kulak kesiliyorsun. Kesinlikle yatışmamış. Ama paniğin ufacık çakısı gürültüyle koca bir palaya dönüşmez mi?

* Jap. (Askerlikte) ileri hücum. (ç.n.)

"Burada değil," diye homurdanıyor barmen.

Onun telefonu kapatmakta olduğunu, sanki kapalı devre bir kameradan seyrediyormuşsun gibi kesinlikle seziyorsun. "Bir dakika!" diye bağırıyorsun.

"Evet?"

"Sol Finkelstein'ı çağırın, olur mu? Teşekkürler."

Phil, mal satan bir tüccar, farklı bir hamurdan; muhtemelen şimdi evinde, devrilmiş bir traktör gibi yatmış horluyordur. Daha ilk baştan Sol'u istemeliydin. Baba Sol. Onu beklerken bir şey işitiyorsun ya da işittiğini sanıyorsun; telefonda, öylesine derinlerden bir yerden geliyor ki, Bull & Bear'ın dışında bir kaynaktan geliyor belki, belki de başka bir telefon hattından, başka bir şehirdeki bir konuşmadan bir parazit gibi karışıp gelmiştir belki de duyduğun ya da duyduğunu sandığın o "Bozo" sözcüğü. Ensende çok tuhaf bir ürpermeye yol açıyor bu. Hâlâ bunun anlamını çıkarmaya çalışırken barmen telefona geliyor. "Sol burada değil," diyor.

"Peki, o zaman bana lütfen şeyi çağı..."

"Han'fendi, allah aşkına, sizin sekreteriniz değilim ben! İşim gücüm var benim!" Telefonu çarparak kapatıyor ve kulaklarındaki suskun, ama titreşimli boşlukla baş başa bırakıyor seni.

Başını ellerinin arasına gömüyorsun. Birkaç tane saç telinin, bir saniye önce parlak siyah renkte olan birkaç telin, saç dibi soğancıklarının içinde beyazlaşmakta olduğunu neredeyse hissediyorsun. Sayı yirmi dört oldu. Yirmi beş, yirmi altı. Arkadaşların seni teselli etmek için yarışıyorlar.

"Kartlara danışmadık henüz," diyor Q-Jo, bir sigarayı yoğun, öğürtücü bir duman kasırgasının arasında tablaya bastırarak. "Bu, olaya tümüyle farklı bir perspektif getirebilir."

"Gwen, tatlım," diyor Belford buz torbasını kaldırıp, kanla lekelenmiş divanda dik oturarak, "bir dakika, bir düşünelim hele. Senin ihtiyaç duyduğun o bilgiyi alabileceğin başka bir yer olsa gerek."

"Aman, önemli değil," diyorsun, bir piknikte, çubuğundan sıyrılıp mangala düşmüş elmaşekeri gibi yanık sesinle. "Tokyo'nun nasıl kapandığı önemli değil. Ben zaten mahvoldum. Allah kahretsin, mahvoldum!"

"Yavrum, yavrum, öyle değil," diyor Belford. Kanla lekelenmiş eliyle sarılıyor sana.

Q-Jo sana bakıyor. Wall Street depreminin, senin özel dolabında

saklı iskeletleri takırdatmasına pek şaşırmış görünmüyor. O –ve tarotu– epey bir zamandır senin yanına bu işten anlayan birini almadan mantar topladığından kuşkulanıyordu zaten.

GECEYARISI

Anlaşılan, doğum günü kıymetinde bir iyimserlik titreyerek parıldıyor yüreğinde hâlâ; yoksa arabanı almaya giderken neden Bull & Bear'da durasın ki? Belford seni otoparkta bıraktı ve cüzdanında ne varsa orada sözüne kulak verecek bir kimsesizler, alkolikler ve evsiz barksızlar delegasyonuna dağıtmakla meşgulken köşeden dönüverdin, hâlâ Asya'dan gelecek bir haber bulmaya niyetli bir halde.

Q-Jo eve, yatmaya gitmişti. Ertesi sabah erkenden bir tarot falı seansı planlamıştı ve bunun için dinlenmesi gerekiyordu; ayrıca bir de öğle randevusu vardı; hıyarlı sandviçler yiyerek yaşlı bir dulun İngiltere bahçelerine yaptığı gezide çekilmiş flu video filmlerini seyredecekti. Bu iş için para alıyordu. Q-Jo'nun ikinci "işi"ydi bu. Kucaklaşıp vedalaşırken iki randevu ayarlamıştınız; bir öğle vakti birlikte kartlara danışmak için geçici bir randevu, bir de, cuma akşamı birlikte çıkmak için kesin bir randevu. Senin dediğin olursa, kafayı dinleyeceğiniz güzel bir filme gidecektiniz; seçimin Q-Jo'ya bırakılması halindeyse, Werewolf kulübe gidip oradan Betty Spagetti & Köfte'ye geçecektiniz. "Açık çaydan ve insanı kabız eden karanlık bahçe manzaralarından sonra yüksek seslere, hem de çok fazlasıyla ihtiyaç duyuyorum," demişti. Sen müzik kulüplerinden, bunların birinde babana rastlamak gibi ilave bir tehlikenin de dahil olduğu birtakım nedenlerden dolayı nefret edersin; ama Werewolf'u düşünmeye razısın, çünkü onun son model bir havalandırma sistemi var ve önemli kişilerin –*gerçek* kişilerin, gelirleri beş haneli rakamın üzerinde kişilerin– orada boy gösterdiği bilinir (gerçi orada Bayan Huffington'la görünmen sana yarardan çok zarar getirir ya!).

Q-Jo, ardında sert kokulu dumandan bir sorguç bırakarak evine sağ salim vardığında, Belford'a, André stratejisinde bir değişiklik önerdin. "İki araba, bir arabanın iki katı alanı tarayabilir," diye fikir yürüttün. Belford'un seninle birlikte olmaya nasıl can attığı bir kenara bırakılırsa, buna itiraz edemezdi. Ve sen de, bitkinliğin, yani hem o günkü dar-

belerin, hem de bu darbeleri hafifletmek için başvurduğun martinilerin sonuçları bir kenara bırakılırsa, genelde takdir edilmeyen iyi niyetini göstermek istiyordun. Belford da bunun üzerine Lincoln'unu Queen Anne yokuşundan aşağıya doğru ağır ağır sürerek, arabacığın sevgili Porche'ne götürdü seni; maymun barınağı tepelerin yamaçlarında hizmete sokasın diye.

Sen otomobiline ne kadar âşıksan Belford da kendi otomobilinden o kadar nefret eder. Lüks bir otomobil, şu an itibarıyla onun "emlakçı" imajı için gerekli bir teçhizat, ama gönlünde Q-Jo'nunki gibi gösterişsiz bir model yatıyor. Tepenin eteğine yaklaştığınızda ve evsiz barksızların mukavvadan barınakları görününce bunu tekrar dile getirdi. Bu da seni kızdırdı her zamanki gibi. Sana göre, Belford'un sorunu, finansal başarıya bunu hiç düşlemeden ulaşmış olması; Amerikan tarzı yaşamın tam tersi bir durum yani. Amerikan rüyası, onu daha önce hiç düşlememişlerin ellerinde ziyan olup gitti. Şimdi de zenginlerle yoksullar arasındaki fark öylesine açıldı ki, eski tarz, "Amerika'da her şey mümkündür," rüyası bu yarığın içine düşüyor. Bugün, altın kupaya giden yol piyango biletleriyle ve saçma sapan davalarla döşeli. Boktan bir yol. Oysa bununla karşılaştırılınca senin düşün ne kadar büyük ve soyluydu. Senin birazcık şansın olsaydı, koşullar seni kestirme yoldan gitmeye, kuralları çiğnemeye zorlamasaydı...

"Bugün neler oldu şeker kızlar?" Belford'un sorusu seni sarsıp derin düşüncelerinden uyandırmıştı.

"Demek istediğim, borsa nasıl olur da böyle darmadağın olabilir?"

Nihayet. Sonunda bu konuya gelebilmişti. Soruyu yokuşa sürüyordu. ("Benimle evlenir misin?" sorusunun tam tersine; çünkü o soruyu birkaç kez sormuş, kaçamaklı yanıtlar almıştı: Bu opsiyonun açık kalsın istiyordun.) "Bunun gelişini görmem gerekirdi," diye itiraf ettin. "Gördüm de üstelik, ama bir şey yapmadım. Neden? Eğer müşterilerimi borsadan çekseydim de borsa hızla yükselseydi, geçen sene olduğu gibi benden nefret ederler, beni terk ederlerdi; yarışı kaybeden tek ahmak ben olurdum. Öte yandan borsada kalırsam ve borsa düşerse, herkes aynı gemide olacağından dangalak konumuna düşen tek kişi ben olmayacaktım. Ben de bu yüzden müşterilerimi borsadan çekmedim. Daha kötüsü, kendim de borsadan çekilmedim. Anlayacağın dün test yaptırdık, HIV pozitif çıktı. Bugün de yoğun bakıma düştük."

"Evet, peki niçin, sahiden?"

"Ee, ekonominin bütün yıl, incecik bir buzun üzerinde paten yaptı-

ğı gerçeği büyük bir sır değil. Bir taraftan gelirler azalırken diğer taraftan fiyatlar aşırı yükseldi. Para bu ülkeden kaçıp gidiyor, pek de geri gelmiyor. Amerikalıların çoğu, hükümetin bu akıntıyı er geç tersine çevirecek bir şey yapacağına yürekten inanıyordu. Hükümeti aslında olduğundan daha akıllı daha dürüst zannetmekten kaynaklanacak bir güven bu. Doğruyu söylemek gerekirse, borsa kamyonu sırf bu güvenle paldır küldür gidiyordu. Bugün öğleden sonra Bull & Bear'da aşağılık rezil bir tip vardı, bir zamanların çok hızlı simsarıyken şimdi gözden düşmüş, gerçekten... rezilin biri; ama bu pisliğin oradaki birine, 'Güven, doğru olmadığını bildiğin bir şeye inanmaktır' dediğini duydum. Belki de haklı. Dün –aman Tanrım, çok daha önceymiş gibi sanki– Pennsylvania'da iki, Maryland'de bir belediye, borçlarını ödeyemez duruma gelince, bu güvene bayağı bir gölge düştü zaten. Wall Street ürkekleşti ve panik başladı ve bu sabah da büyük analistlerden biri mermiyi ateşledi. New York'un da borçlarını ödeyemez duruma geleceği ve Trace Manhattan Bankası'nın topu atacağı tahmininde bulundu. Hepsi bu. Kurumsal yatırımcılar voltayı aldı, peşlerinden de bunların pantolon paçalarına asılan ufaklıklar."

"Ne kadar düştü? Sekiz yüz puan mı?"

"Sekiz yüz yetmiş üç, kesin rakam vermek gerekirse."

"Korkunç. Ama, seksen yedi çöküşünden sonra bunu önleyecek bir şeyler yaptılar sanıyordum. Koruyucular, otomatik devre kapayıcılar ya da bunun gibi bir şeyler eklediler sisteme. Böyle bir şeyler yok muydu?"

"Seksen yedi hakkında duyduğum kadarıyla –ben o zamanlar lise öğrencisiydim– o facia iç faktörlerin bir sonucuymuş. New York borsasıyla Chicago emtia borsası arasında bir pazar uyuşmazlığı. Vadeli işlemlerde fiyat kırmalara getirilen sınırlama tedbirlerinin bir sonucu. Vadeli işlemlerle ilgili hisselerin yükselmesinde belli bir kural yoktur. Fiyatlar çabucak düşebilir. Wall Street tüccarları, düşen bir borsada, fiyatı yükselen senetlerin fiyatının düşmesini beklemek zorundadır. Yani oyun dışı kalmamak için, Chicago portföylerini sınırlı tutarlar."

Belford söylediklerinden bir şey anlamış mıydı? Ve eğer anlamamışsa onunla evleneceğini nasıl umut edebilir bu herif? Nasıl düşünebilir bunu? Geçip giden sokak lambalarının ışığında, Belford'un on yıl sonra neye benzeyeceğini gözünün önüne getirmeye çalışmıştın. Sosyal yardım görevlisi Belford. Yanaklar pelteleşmiş, tel çerçeve gözlükler, tepesi dazlak, yandaki saç öbekleri uzunca ve kırlaşmış. Benjamin

Franklin'in uçurtmasızı.

"Haklısın; SEC,* iç faktörlerin ortalığı bir daha böyle karıştırmaması için gerekeni yaptı. Ama *dış* olaylara karşı korunmak mümkün değil aslında. Ne yapacaklar, o lanet olası analistlerin ağzını bantlayıp susturacaklar mı? Ticaret hadleri, kendi şirket hisselerini satıp başka hisse satın alanların muazzam kefaretini karşılayamaz. Bunu yavaşlatabilirler, belki; ama bu hareket bir kez başladı mı durduramazlar artık. Bunun en tepesinde, bir tür atmosfer olayı, Güneş lekeleri ya da bunun gibi bir şey var ve bunlar koruyucu ekipmanın başarısız olmasına yol açtı. Büyük bir şanssızlık esasında. Muhtemelen, benim böylesine çok büyük yatırımlara girişmiş olmam yüzünden."

Belford seni, bu çöküşü kişisel bir olay gibi gördüğün konusunda uyarınca güldün, sanki şaka yapıyormuş gibi –ama kısmen de ciddiydin. Farkındasın, para genlerine sahip insanlar var. Posner, örneğin. Hatta Belford. Bu demek değil ki bunların şansı ilelebet yaver gider, gerçi şimdilik gidiyor da ama, bunlar genetik olarak servete yatkınlar, moleküler düzeyde böyle bağlantıları var demek ki. Bunların DNA sarmalına ekstradan altın bir kromozom eklenmiş ve bu da parayı, çatlamış yahut kusurlu bir kromozomun hastalığı çekmesi gibi çekiyor. Sen böyle bir şeyle doğmadın ne yazık ki ve bu geni sonradan türetme girişimlerin başarısız kaldı kaçınılmaz olarak. Sonradan konan doku parçaları tutmaz. Bu nedenle, sistemini canlı tutman için düzenli olarak, sık sık, ağrılı iğneler yaptırmak zorunda kaldın. Baban, Ferdinand Mati değil de Ferdinand Marcos olsaydı, annen şiirle daha az ilgilenseydi durum farklı olmaz mıydı? Belki. Ama şu durumda, senin paraya bağlılığın bir diyabetiğin ensüline bağlılığı gibi: Onu yapay olarak, belli bir oranda almazsan şoka girme riskin var. Fakat, alsan bile, periyodik alerjik reaksiyonlar geçiriyorsun, sanki lökositlerin dolarlarla savaşa girişiyormuş gibi.

Gene de, çöküş hakkında enine boyuna ve oldukça nesnel bir tarzda konuşmak, kendini daha iyi hissetmeni sağlamıştı. Bunun verdiği hevesle, Belford'la Gwen Mati ekonomik anafor teorisini yeniden tartışmaya hazırdın –yoğunlaşmış zenginliğin itme ve çekme gücü, sendeleyen ve düşüp kalan aşırı yoksullarla çarpışınca neler olur ve siz orta sınıftakiler refah kanalında neden sonuna kadar yüzerek ilerlemek zorundasınız– ama Lincoln tepenin eteğine varmıştı ve arabanın sürü-

* (Securities and Exchange Commission) ABD'de borsayı denetleyen resmi kurum. (ç.n.)

cüsü, sokaklardaki yoksulluğun teorik olmayan, son derece gerçek manzarasına kendini kaptırmıştı çoktan.

Parmaklarının ucunu öpmüş –tümüyle güvenli bir hareket, çünkü tırnakların ete kadar kemirilmiştir– ve Belford'un patlamış dudaklarına dokundurmuştun. O sopanın çizgileri ne renkti, fark eden var mı? O sopa bir gün, diyelim güneşli bir pazar öğleden sonra, o iki katlı evin çimlerinde, bu kez sakinleşmiş, barışmış, dikkatini kroket kalesinin köşelerine vermiş postacıyla karısı tarafından, baldızla bacanağa ya da arkadaşlara karşı bir kroket maçında tekrar kullanılacak mı; o sırada kadını, yarım blok ötede park etmiş bir arabanın tekerleklerinin arkasına saklanmış olan kadının âşığı, kara gözlüklerinin ardından dik dik bakarak onları gözetleyecek mi; ve yukarıdan, bir sedir ağacının tepesinden, gözleri Çin kamışı közleri gibi yanan, pire yığınına dönmüş kürkünün kıllarını, karat duyarlığında parmaklarıyla aralayan bir maymun da bunları gizlice seyredecek mi?

André'yle ilgili bu hayalini paylaşmak istemiştin (bir önsezi mi, Q-Jo'nun yanında sen de bir budalaya mı dönüştün yoksa?); ama Belford meşguldu, garibanlarla öpüşüp koklaşıyordu yakın akrabalarıymış gibi ve sen de sessizce sıvışıp Union Street'in köşesini döndün, kaderinin koyu gri yap-bozunun yıpranmış bir parçasını daha bulursun belki diye.

Şimdi, Bull & Bear'a yaklaştığında bir bankanın dijital panosu, sıcaklığın dokuz derece, saatinse tam geceyarısı olduğunu bildiriyor. Suların artık öteki yöne akmaya başladığı saat bu. Geçip giden bir darbe. Batıl inancın çanı. Geceyarısı; günlük yaşamın monoton tik-taklarının yerini, bir kalp vuruşu süresince, sakin ama dumanlı; kâh yatıştırıcı, kâh korkutucu bir saksofon sesinin aldığı zaman. Geceyarısı. Saatin yüzünde büyüyen, her yirmi dört saatte bir, habis mi, yoksa selim mi diye biyopsi yapılması gereken kara bir kütle.

00.01

Sevimli Sol Finkelstein ve daha da sevimli Phil Craddock Altıncı Cadde'de Bull & Bear'ın önünde duruyorlar. Eğer bir süredir böyle dışarıda duruyorlarsa neden telefona gelmediklerini açıklayabilir bu. Onların gece vakti bu kadar uzun süre dışarıda kalmalarına neden olan şe-

yi tahmin etmek zor; ama neyse ki, anlayabildiğin kadarıyla, hiçbiri Ay'a havlamıyor.

Harika! diye düşünüyorsun. Artık içeriye girmek, daha fazla tütün dumanı solumak, Posner'i görmek ya da o Larry Bilmemne'yle, o ne yapıp edip idrar kesene yerleşen ve her işediğinde portresi dizlerinin arasından süzülüp çıkan şu herifle karşılaşmak zorunda değilsin.

"Selam millet."

Phil seni, başını sallayarak selamlıyor, ama Sol kafasını çeviriyor. Bu garip; ama ikisinin de bayağı sarhoş olduğu belli.

"Bakın, benim bilgisayara takıldım bir süre," diye yalan söylüyorsun, "tarihsel performans ritimleriyle borç düzeylerinin arasında bir ilişki kurmaya çalışarak daha iyi bir kurtuluş senaryosu bulabilir miyim diye baktım ve sanırım baştan sona Nikkei'nin kapanış değerleriyle çalışmışım, ne aptallık. Şimdi bana söyleyebilir misiniz..."

"Kaç yıldır bu iştesin?" diye sözünü kesiyor Phil.

"Ben mi? Bu işte mi?"

"Hı hı."

"Dört yıldır."

Phil Sol'a bakıp gülümsüyor. Sol, gözlerini deviriyor.

"Dört yıldır borsadaysan, bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanırsın. Yirmi yıl sonra, bir bok bilmediğini anlarsın. Haklı mıyım Sol?"

"Bilinen hiçbir bok yok ve hiçbir zaman da olmayacak."

Nereden çıktı şimdi bu? Viskiden olmalı, o büyük vantrilogdan. Zorla gülümsüyorsun. "Pekâlâ, bunu unutmayacağım. Ama ben hâlâ makul bir şekilde merak ediyorum, hangi rakamlar gel..."

"Sana bir şey söyleyeceğim küçük hanım. Sol'la benden başka, sana tahammül eden yok bu firmada."

"Doğru," diyor Sol. Sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor sana. "Ve senin küstahlığından hiç hoşlanmıyoruz."

00.03

Dudakların titreyerek, gözkapakların gözyaşı kanalından baş veren her gözyaşı damlasına bir darbe indirerek oradan hızla uzaklaşırken arkandan bir ses duyuyorsun, Ann Louise'in sesi.

"Kazıklarsan batarsın kızım," diye sesleniyor. "Kazıklarsan batarsın."

Porsche'nde, bir kedi yavrusu gibi büzüşüp, içini çeke çeke ağlıyorsun, içini çekemeyecek hale gelinceye kadar. Sonra yine ağlıyorsun içini çeke çeke. Annen öldüğünden beri bu kadar ağlamamıştın. Harward'dan ve Wharton'dan gelen siktirname bile bu kadar gözyaşı pompalayamamıştı. Sonunda, arabayı kullanacak kadar kendine geldiğini hissedince, burnun bir kâğıt mendil içinde, bulanık gözlerin yolda, garajdan tüyüyorsun. Dosdoğru eve; maymun işi başarıyla bitmiştir sana göre.

Eve girer girmez Belford'a telefon etmeye niyetlisin. Seni randevu yerinde bulamayınca endişelenecektir; ve önce onun seni aramasını, seni bu halde yakalayıp sesindeki acıyı fark etmesini istemiyorsun. Karşına o değil de, onun telesekreteri çıkıyor her zaman olduğu gibi. Bir gün gelecek, "doğanın çağrısı"na bile bir makine yanıt verecek. Gerçi, şimdilik, bununla kişisel olarak ilgilenmek gerekiyor; ama, dişlerini fırçalayıp yüzünü kremleyinceye kadar erteliyorsun günün son işemesini ve klozette şakıyacağı kesin olan o herifin adına katlanmayı. Timbuktu'dan yeni gelmişmiş.

Kıyı köşe aranıyor, eski pazen pijamanı bulup çıkarıyor, giyiyorsun ve sessizce yatağa doğru giderken yolunun üzerindeki TV'yi açıyor ve kanalını –CNN'i– buluyorsun. Lanet olsun Gwen! İçinde, seni rahat bırakmayan bir şey var.

Eminsin, beş dakikaya kalmaz, borsa kriziyle ilgili bir haber verirler. Borsa haberlerini medyadan almak zorunda kaldığından ötürü yerin dibine geçtiğini, amatörün biri, *marjinalin* biri olduğunu hissediyorsun, ama hiç olmazsa karanlıkta değilsin artık. Öğreniyorsun: Hong Kong işlemleri durdurmuş, Singapur ve Taipei durdurmamış ama yediği darbelerden haşatı çıkmış. Tokyo'dan gelen haberlerse hâlâ önceki gibi, hâlâ garip bir şekilde belirsiz. Düşük, evet, ama Godzilla'nın dizkapaklarından yukarıda hâlâ. Nikkei'nin batmasını nispeten önleyen ne? Spiker, bir analistten alıntı yaparak, bunun Dr. Motofusa Yamaguçi'nın kanser tedavisinde sağladığı gelişmeden umulan gelirlere, bu harika doktorun tüm Japon sağlık sektörüne (ilaç firmalarına, hastanelere, tıbbi malzemecilere) eşit olarak dağıtmayı vaat ettiği gelirlere ve (ulaşım, oteller, bankalar vs. gibi) diğer sektörlerin bundan sağlamayı umduğu kazançlara bağlı olduğu yolundaki bir yorumunu aktarıyor.

Evet, işte öğrendin. Oldukça belirsiz, ama daha kötüsü de olabilirdi pekâlâ. "Tokyo'daki nispi direncin bizdeki finans krizinin aşılmasına yardımcı olup olmayacağını zaman gösterecek," diyor spiker. Bunu öğrenmeye ancak pazartesi sabahı başlayacağız –ve uzun bir hafta sonu ve paskalya tatili var önümüzde.

"Bu arada, Dr. Yamaguçi perşembe akşamı Washington, Seattle'da Amerikan basınıyla görüştü; ve birdenbire büyük üne kavuşan Hokkaidolu klinik şef hiç beklemedik bazı şeyler söyledi. Bizden ayrılmayın."

Televizyonu kapatıp yatağın içine giriyorsun. Oh! Dümdüz, tertemiz çarşaflar kadar tatlı bir şey yoktur dünyada. Böyle yumuşacık bir yorgan kadar, ok işlemez bir zırh da yoktur. Ama başın yastığa gömülür gömülmez yataktan çıkıyor ve televizyonu tekrar açıyorsun.

01.06

Yaklaşık dokuz ay önce, Japonya'nın en kuzey adasında adı sanı duyulmamış bir klinikteki bir doktorun, kalın bağırsak kanserini kesinlikle tedavi ettiği haberi duyulduğunda "şarlatan" sözcüğü öylesine sık söylenir oldu ki, uluslararası tıp camiasının kullandığı başka söz kalmamıştı sanki. Nihayet, gittikçe daha çok tedavi vakasının belgelenmesi ve Yamaguçi'nin, yöntemlerinin değilse bile teorilerinin herkesçe tanınması sonucunda, uzmanlar Fugetsudo Kliniği'ndeki programın bilimsel geçerliliğini kabul ettiler; fakat Yamaguçi'nin çalışmasının sadece deneysel olduğu ve bir denemenin, uygun bir tedaviymiş gibi çaresiz insanların ve hastaların kâr amaçlı sömürüsüne yol açacak şekilde pazarlanmasının etiğe aykırı olduğunda direttiler. *Fugetsudo*'nun "rüzgâr ve Ay" diye çevrilmesi kimsenin kuşkularını hafifletmedi; gerçi doğal dünyaya yapılan basit bir göndermenin, doğal dünyanın gözlemlenmesine dayalı bir mesleğe karşı güvensizliği neden azaltması gerektiği de biraz belirsizdi tabii.

Fakat iyileşmeler devam ediyordu. Boyalı basın bunlarla doluydu. Prenses Di üç başlı bir bebek doğursaydı, bu hikâye bile Yamaguçi'nin son "mucize"sinin yanında gölgede kalırdı –başlardan biri Elvis Presley'e ait değilse tabii. Yamaguçi'nin suskunluğu da *The New England Journal of Medicine*'in bu konudaki suskunluğunu dahi gölgede bırakıyordu.

Daha sonra anlaşıldı ki, Dr. Yamaguçi tedavisini "pazarlamadığı" gibi parası olmayanların tedavisini de reddetmiyordu. Ender röportajlarından birini lütfettiği *Texas Monthly*'deki –tıp eğitimini Houston'da yapmıştı– habere göre buluşunu bilim dünyasıyla paylaşmaya hazırdı; teknik yönden mümkün olur olmaz bunu yapacaktı: Ama bu, diyordu, tebeşirle tahtaya gizli bir formül yazmak ya da taslakları makineye vermek kadar kolay bir şey değil. Öte yandan, tedavisinin, tıp mesleğinden olmayan biri tarafından bile anlaşılabilecek kadar basit olduğunu da ima etti. Daha önceki hastaları bunu anlayabildiklerine göre, onlar da hekimleri kadar esrarengiz kişilerdi demek. İçlerinden hiçbiri, meraklı basına herhangi bir şey ifşa etmemişti gerçi; ama bunun, Yamaguçi'nin onlara yaptığını kabul ettiği anestezi sırasında verdiği afyondan kaynaklandığı düşünülebilirdi pekâlâ. Kyotolu bir beyefendi bir "ninja lavmanı"ndan söz etmişti; boyalı basın yöneticilerinin, sanki kendileri yaratmışlar gibi hoşlarına gitmişti bu deyim; ama ciddi kurumlar bu sözü, afyonun klinik bir sedatif olarak kullanılmasının uygun olmadığını gösteren kanıtlardan biri olarak görüp önemsemediler. Ya da çeviri sırasında anlamı feci şekilde bozulmuş başka bir şey olduğunu düşündüler.

Bir süre sonra Fugetsudo Kliniği, Kushiro kenti ve Hokkaido Adası istilaya uğradı. Kendi kendine teşhis koyanların ve hipokondriyakların sayısı gerçek hastaların sayısını geçti, gazetecilerin ve yatırımcıların sayısı da bunları geçti. Lojistik sorunlar öylesine muazzam boyutlara vardı ki, kliniği tamamen kapatmak zorunda kaldılar. Yamaguçi, bundan sonra ne yapacağı konusunda ulusal liderlerle görüşeceğini söyledi.

Bu arada, insanlar ölüyordu. Bağırsak kanseri en çok ölüme yol açan habis hastalıklar arasında üçüncü sırada geliyor, bir tek akciğer kanseri ondan daha fazla can alıyordu. Hastalığa yakalanmış kişiler ve yakınları Dr. Yamaguçi tekniğinin ülkeye getirilmesi için ABD hükümetine baskı yaptılar, ama Ulusal Sağlık Enstitüsü kulaklarını tıkamıştı ve Yiyecek ve İlaç Bakanlığı, Yamaguçi'nin "afyon dumanlarını esef verici bir şekilde kullanması" konusunda gıdaklayıp durmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bayağı politize olmuş, rekabet halindeki Amerikan Kanser Derneği ise Fugetsudo Kliniği'nin kapanmasından açıkça memnun görünüyordu. Ama Seattle'da bulunan Fred Hutchinson Kanser Araştırma Merkezi'ndeki araştırmacılar daha olumlu, daha açık fikirli bir yaklaşım gösterdiler. Yamaguçi'nin aldığı sonuçlardan ve

MCC konusunda ifade ettiği bilgisinden etkilenmişlerdi; MCC yeni bulunmuş bir gendi ve normal durumda kolo-rektal hücre gelişimini düzenleyen bir protein üretiyor; fakat hatalı olduğunda da, polip ve tümör oluşumunu teşvik edici bir etki yapıyordu. Hutchinson riske girdi ve bir araştırmacı ekibini Japonya'ya gönderdi. Geçen ay geri dönen bu ekip birazcık tereddütle, Japon Sağlık Bakanlığı'nın bile, gittikçe artan büyük bir heyecana kapıldığı halde, kabul etmeye gönüllü olmadığı şeyi açıkladı: Motofusa Yamaguçi bağırsak kanserini gerçekten tedavi ediyordu.

Ama nasıl? Evet, Hutchinson araştırmacıları da bundan tam emin değildi. Bir sürü soru vardı hâlâ. Ama Dr. Yamaguçi, nisan başında ev sahipliğini Hutchinson'ın yapacağı bir konferansa katılmayı kabul etmişti –evet, kliniğinden sadece, geceyarısı yapacağı yürüyüşler için çıkan adam, Seattle'a geliyordu!– ve herhalde her şeyi açıklayacaktı. Ne mutlu.

Ve Yamaguçi şimdi burada. Geldiğinde bütün basın Seattle'ın Tacoma uluslararası havaalanında. Bir kahramanın karşılanışı. Flaşlardan bir şenlik ateşi. Kentin kodamanları her resimde görünmek için itişip kakışıyor. Bir sürü Amerikan bayrağı var ortalıkta, sanki Amerika kendine moral verecek bir şeye hasretmiş ve bir yabancının tıbbi gezisini yurtsever bir miting bahanesine dönüştürmeye çalışıyor.

Seyretmeye değecek pek bir şey yok, diye düşünüyorsun, elli iki yaşlarında, kısa boylu, (aşağı yukarı senin babanın yaşında ve kilosunda, gerçi baban gibi atkuyruğu saçı olmayan), tuhaf bir takım elbise giymiş bir adam; başını aşağı yukarı sallamasıyla sallanan mikrofonlardan oluşan kocaman bir bukete bakarak gözlerini kapatıp utangaç utangaç gülümsüyor. Bedeni ne kadar ufak tefekse sesinin o kadar gür olduğu ortaya çıkıyor. Konuştuğunda; oldukça akıcı olan İngilizcesi, Texas şivesiyle hafifçe tütsülenmiş. Şimdi meydana çıkan ön dişleri kesme şeker büyüklüğünde ve renginde; dişlerine Bic marka bir çakmakla periyodik olarak dokunmak gibi garip bir alışkanlığı var, çakmağı başka bir amaçla bulundurmuyor sanki.

01.07

(Önceden kaydedildi ve yeniden yayımlanıyor.)

"Teşekkürler, teşekkürler. ABD'ye tekrar geldiğim için, bulanık sudaki bir yayınbalığı kadar mutluyum. Teşekkürler." Dr. Yamaguçi Bic'i dişlerine dokunduruyor.

"Çok sorularınız bulunuyor. Zamanla, bunların her birini cevaplamak için, elimden gelen her şeyi yapacağım." Duraklıyor. Dişine dokunuyor, bir daha dokunuyor. "Ama en iyi cevabın her zaman inanılabilir olmadığını aklımızdan çıkarmamalıyız. Cevaplar yoruma açık olabilir. Cevaplar güvenilmez şeylerdir." Yamaguçi "şeylerdir" sözcüğünü tıpkı bir Texaslı gibi söylüyor. Bu bayağı şaşırtıcı bir durum.

Yamaguçi, o neredeyse acılı ve utangaç gülümsemesini bir ya da iki santim daha yayıyor. "Küçük bir öykü anlatmama lütfen izin verin. Sekizinci yüzyılda Joshu yaşarmış, Zen'in büyükbabalarından biri. Bir gün bir keşiş, Joshu Usta'ya sorar, 'Bir köpekte Buddha karakteri olabilir mi Usta?' der." Duruyor, dişine dokunuyor.

" 'Bir *köpekte* Buddha karakteri olabilir mi?' Joshu Usta'nın buna verdiği cevap, '*Ha*'.

"Şimdi, lütfen, Çin dilinde *ha*, olumsuz bir cevaptır. Olumsuz. Yani 'hayır', okey? Ama bu sözcüğün anlamında çok ince ayrıntılar var. Çok nüanslar var. Yani ses tonuna göre, telaffuzdaki çok ince bir nüansa göre, *ha*, 'kesinlikle hayır' yahut 'muhtemelen hayır', yahut 'belki de hayır' yahut da 'normalde hayır' anlamına gelebilir. 'Bence hayır' anlamına da gelebilir, 'bundan kuşkulanır gibiyim' anlamına da.

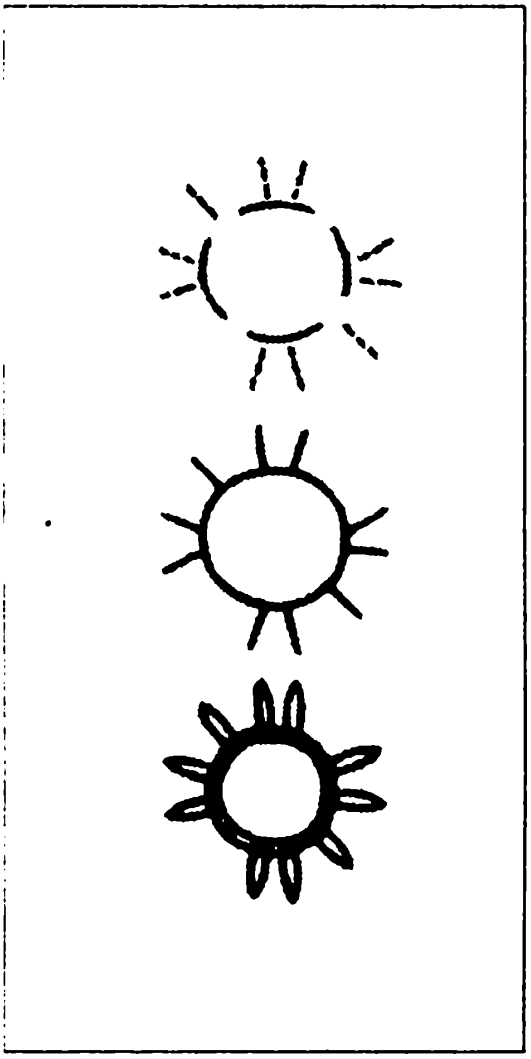
"Yani bin iki yüz yıldır bilginler arasında tartışma var. Joshu Usta'nın *ha*'yla söylemek istediği neydi gerçekten? Hangi ses tonu, hangi anlam nüansı? Bin iki yüz yıldır tartışıyorlar, tartışıyorlar. Ama ben, anlatmaya geldim buraya." Uzun bir süre susuyor. Dişine dokunmuyor. Aslında Dr. Yamaguçi, Bic'i iki eliyle kavramış durumda şimdi.

"Köpekte Buddha karakteri var mı, diye sorulduğunda, Usta '*Ha*' diye yanıtlamadı. Büyük bir yanlışlık bu. Köpekte Buddha karakteri var mı, diye sorulduğunda, Usta '*Hav*!' dedi."

Dr. Yamaguçi bir saniye boyunca, gazetecilere ve kentin ileri gelenlerine neşeyle gülümseyerek bakıyor. Sonra başını, göz yarıkları tam tavana bakıncaya kadar yukarı kaldırıyor. "*Hav*!" diye havlıyor. "*Hav*! *Hav*! *Hav*! *Hav*! *Hav*!"

Cuma sabahı
6 Nisan

*

*

Paçayı kaptırmış talihin tapınağında

05.30

"Sears, Philip Morris, Merck, General Electric, American Express, Coca-Cola, International Paper, AT ve T..."

Yatağın kenarında oturuyorsun, gözlerin kapalı, nefesin hafif, küçük memelerinin inip kalkışı hâlâ uyku temposunda, ama Dow Jones sanayi kuruluşlarını ezbere tekrarlıyorsun, üniversite ikinci sınıftan beri her sabah kalkar kalkmaz ilk iş olarak yaptığın gibi.

"... Alcoa, Du Pont, McDonald's, Exxon, General Motors, Texaco, Woolworth, Boeing, Goodyear Lastik..."

Batı kıyısındaki borsa simsarları, Wall Street saatiyle senkronize olmak için, günün çok erken saatlerinde çalışmaya başlamak zorunda.

Üniversitedeyken, ilk ders saat dokuzda başladığı halde, beş otuzda kalkmaya alıştırmıştın kendini. Çıplak ayakla yataktan aşağı atlayıp döşemenin üzerinde dikiliyorsun. İlahi okur gibi sayıyorsun ezbere.

"... Union Carbide, United Technologies, Chevron, Üç M, Eastman Kodak, Westinghouse, Walt Disney, Procter and Gamble..."

Daha ilk günden beri çok titizdin bu konuda. Bekâretini kaybettiğin gecenin –üniversitede bir senen daha vardı o zaman– sabahıydı. "Sears, Philip Morris, Merck, General Electric," vs. diye sıralarken, o sırada oğlan, bir rugby yıldızı (sen bir golfçuyu tercih ederdin, doğrusunu söylemek gerekirse) orada, hayretten ağzı açık kalmış halde yatıyor, bir azizenin ya da kafadan çatlak birinin mi kızlığını bozdum yoksa, diye düşünüyordu; oğlan, bu ikisinin arasında bir fark olduğunu sanacak kadar toydu henüz. "Exxon"a geldiğinde, bacağının iç tarafından aşağıya sızan ılık bir şey hissetmiştin ve bir an senin de ağzın hayretten açık kalmıştı.

Bir zamanlar, bu listeyi ezberden okumak kutsal bir ihtirasın ifadesiydi. Uzun kirpiklerinin kuştüyü gibi yumuşacık kıvrımlarının ötesinde, kutsal dumanlarıyla Tanrı'yı selamlayan, Himalayalar'dan daha yüksek, altından fabrika bacalarının hayalini görürdün; dua çarkları gibi dönen tekerleklerin, tapınak çanları gibi çınlayan yazarkasaların, boşluğu aydınlatan erimiş metal potalarının hayalini. İmanlı burun deliklerin uzaklardaki kâğıt fabrikalarının kokusuyla canlanır, ancak sağlam bir güvenin gücüyle sürdürülebilen o Buddhacı sükûnet sarardı varlığını. Bugün, paranın ve onun nabız gibi vuran yeşil aurasının verdiği huşu içindesin hâlâ, ama tespihini döndüre döndüre dua eden Mati Nine gibi, paranın pantheonunda dua eder hale geldin artık.

"Caterpillar, J.P. Morgan, Bethlehem (çelikten samanlığında kutsal bir kâr doğmuş), I ... B ... Mmmmmmm." IBM'i sona bırakırsın daima, azizlerin hayatıyla ilgili hiyerarşide uzun süredir koruduğu onurlu pozisyonundan ötürü; ve de hecelenişindeki kutsallığın senin diyaframında yansımasının verdiği enerjiyle bilincinin sınırlarını uyardığı ve seni sarsıp uyandırdığı için. "I... B... Mmmmmmm." Bu vınlayan *m*'lerin sonuncusu senin bedeninden boşluğa çıkarken gözlerin yavaşça açılır ve dünyayla yüzleşirsin. Fakat uzun bir süre değil.

Güneş, sanki yaptığı iş sokakların kanununa aykırıymış gibi doğuyor. Güneş sinsice baş veriyor. Ardına gizlenebileceği tek bir bulut bile bulamadan, tereddütler içinde, kaçamak yapar gibi, kuluçkasından çıkmaya korkarmış gibi doğuyor. Bu duygu, bulaşıcı. Bunun sadece

bir tatil günü değil, hayatının en kötü gününden sonraki sabah olduğu kafana dank eder etmez tekrar yatağa dalıyor, yorganı kafana çekiyorsun. Ama, böylece yatıp da ah vah etmekten başka bir şey yapmayacağını sanıyorsan, ne mutlu ki, yanılıyorsun. Güneş, ışık huzmelerini ufkun son kasislerinin üzerinden aşırırken uykuya dalıyorsun yine.

08.14

Buddha, köpeğini gezdiriyor. Köpeğin adı Sparky ve tasmasına takılan kayışı da gümüşten, uzun bir ip.

Buddha köpeğini bir golf sahasında gezdiriyor. "Hey! Hey, sen!" diye bağırıyor golf oynayanlar. "Lütfen birisi şu salak şişkoyu çimlerden çıkarsın." On yedinci deliğe gelince Buddha yerden bir mantar koparıyor. On sekizinci deliğe gelince yiyor.

Şimdi, Buddha köpeğini bir uçurtma gibi uçuruyor. Gümüş tel, çat diye kopuyor ve Sparky dik arduvaz çatıların üzerinde süzülerek uçup gidiyor. Havlaması, uluma türünden bir gök gürültüsü. Hayvan, bir kümülüsü, bir çöp tenekesiymiş gibi karıştırıyor.

Restoranlar bölgesinde aşçılar tencerelerine, tavalarına vuruyorlar ve kıyılmış etleri havaya fırlatıyorlar. Hayvanı kandırıp aşağıya bir indirebilseler "Buddha Köpeği Çorbası" acayip fiyattan gidecek. Ünlü şefler merdivenlerden ve yangın merdivenlerinden yukarıya doğru koşuşup tahta kaşıklarla basamaklara vuruyorlar. Gümbürtü büyüyor, büyüyor. O zaman uyanıyorsun. Seninle birlikte gümbürtü de uyanıyor.

"Tamam, tamam. Geliyorum." Yeni dairen güvenlikli bir apartmanda olacak, yirmi dört saat bekleyen bekçiler hiç eksik olmayacak kapıdan; Belford böyle paldır küldür apartmana giremeyecek. Kapıdakinin Belford olduğundan eminsin. Zihnini salamuraya, salamuranın da en keskinine olabildiğince uzun süre yatırması gerektiğini savunan Q-Jo asla ve kat'a saat dokuzdan önce kalkmaz. Bunun diskodan biri olması da pek mümkün değil: Posner seni işten şutlamak istiyorsa ya da Phil ve Sol senden özür dilemek niyetindeyse, bunu pazartesi günü, mesai zamanı yaparlar herhalde.

Haklısın elbette. Bu Belford. Perişan halde.

Yanaklar pörsümüş, gözler mahmur; Belford gece hiç uyumamış belli ki. Men's Wearhouse marka takım elbisesi buruşmuş ve kan lekeleri içinde, burnu ve dudakları şişmiş, yetişkin oldu olalı ilk kez saçları taranmamış, sol eline ve sol kol ağzına yapışkan, sarı bir madde bulaşmış; günün ilk ışıklarıyla birlikte elinde bir muzlu dondurma –André'nin en sevdiği kahvaltıyı– sallayarak binanın merdivenlerinde oturmuş olmasının bir sonucu bu. İğreniyorsun; fakat o sırada, senin de, façayı düzeltme potansiyelinin çok aşağılarında geziniyor olabileceğin geliyor aklına. Belford hakkındaki eleştirilerinden vazgeçmeden banyoya koşuyorsun, aynaya bir danışmak için.

Ağlamaktan şişmiş kıpkırmızı gözlerin, kırpa kırpa bakıyor sana; bunun dışında, aynadaki yansıman Filipinli halini her görüşündeki şaşkınlığından öte bir gariplik göstermiyor. Bunca yıldır hâlâ alışamadın buna. Daha çok Galli kanı taşıyan annen sayesinde, bütün Filipinli kadınların, hatta kamyonlar dolusu siyah dantel sutyen ve iki bin çift sivri topuklu ayakkabı giyenlerinin bile bir oğlan gibi görünmesine yol açan o basık burundan kurtulmuşsun. Senin o düzgün ve küçük burnun annenin bir hediyesi, ama geri kalanların hepsi –tenin, saçların, gözlerin ve ağzın– bir gen gemisiyle Manila Körfezi'nden gelmiş. Sen büyürken kendi kalıtımını sahiplenmek için birçok girişimde bulundun ama, boşuna. Bir kere, sen Oakland'da doğmuş, Seattle'da, etnik olmaktan çok, bohem bir çevrede büyümüşsün. İkincisi, Filipin adalarında, oralı halkın karakteristik özelliği olan, büyük bir eziklik söz konusudur genelde; üç yüz yıllık İspanyol işgalinin ve yarım yüzyıl da demir tüylü Amerikan kanatlarının altında yaşamış olmanın bir sonucu bu; Japon işgalini, uzun zamandır süren Çinli göçünü ve yirmi yıl süren, katı bir diktatörlüğü saymaya gerek yok tabii. Üstelik senin atayurdunun insanları, Asya'nın o bölgesinde, merkezi bir devlet, yahut da ileri bir kültür kuramadan Batı tarafından sömürgeleştirilmiş tek ulus. Daha ilk gençlik yıllarında kimlik sorununu, kendi dış ambalajını görmezden gelip, tamamen bir Yankee olduğuna inanarak çözmeye karar verdin. Başkalarının seni hep, tam bir Amerikalı kız gibi görmemeleri anlaşılabilir bir şey; ama asıl sinir bozucu olan, aynaların sana sanki "Sen kimi kandırıyorsun," dermiş gibi, yılışık yılışık bakması. Kimi kandırdığını biliyor olsaydın bari.

Yüz yıkanmış, dişler fırçalanmış, saçlar taranmış, idrar kesesi bo-

şaltılmış halde (idrarın sularla buluşması sırasında sana sataşacak kuşkonmaz enziminden en ufak bir iz bile yok), aynadaki görüntüne tekrar bakıyorsun ve pazen pijamaların çıkması gerektiğine karar veriyorsun. Çıkıyorlar. Sonra tekrar giyiliyorlar. Çıplak olmaktansa rüküş olmak daha iyi, diye düşünüyorsun âşığının yanına geri dönerken.

Belford yatakta yatıyor, gözleri kapalı ve yüzünde öyle bir elem ifadesi var ki, üç İtalyan operasına yettikten sonra hâlâ bir varoluşçunun ekmeğine yağ sürebilir. Yanına yatıyorsun. Amacın onu rahatlatmak sadece, diyorsun kendi kendine; sanki Belford pantolon düğmeleri ilikliyken rahatlayamazmış gibi. Oğlan avucunun içinde büyüyor, hesabındaki paranın büyümesi gerektiği gibi. Evet, şimdi biraz kâr etmenin zamanı. Belford'un gözleri faltaşı gibi açılmış. Böylesine cüretkâr davranabileceğine pek inanamıyor. Gerçi sen de inanamıyorsun. Yüzün kıpkırmızı oluyor aslında, pijamanın altını titreyerek çıkarıp Belford'un üzerine binerken. Hooop! Merkezden şaşan bir oğlan bu. Burgonya şarap şişesinin tepesine benzer kafası apışarana çarpıyor sert bir şekilde. Bir santim güneye gidersen yolu bulursun, derdi Ann Luise olsa. Tekrar yükseliyor, konumunu düzeltiyor ve yeniden deniyorsun. Bu kez oğlanın çevresini sarıyorsun ısıya hedefli bir füzenin çevresini saran silo kapakları gibi. Çığlık atmamak için dudaklarını ısırıyorsun. Kabul etmelisin Gwendolyn, buna ihtiyacın vardı. Gerçekten ihtiyacın vardı buna.

Belkemiğin yay gibi bükülmüş, başın geriye atılmış, kendi ellerinle memelerini avuçlayarak, boyuna kıvranıp hoplayarak, at sırtında giriyorsun sabaha. Aslında kısa bir biniş bu ve pek dümdüz değil, ama gitmek istediğin yere götürüyor seni. Bir sevgili olarak, Belford hakkındaki düşüncen bayağı iyi. Ucuz bir rahatlama aracı.

08.40

Q-Jo senin gerçek anlamda hiç orgazm olmadığını savunuyor. Nereden biliyormuş bunu? Yatak odanın duvarına kulağını dayasa bile bilemez ki. İnlemeler, bağırmalar senin tarzın değil. Fakat öte yandan, belki de haklı. *Sen* nereden biliyorsun ki? Senin tek bildiğin, çiftleşme kenetlenmesinin bir anında, fokurdayan sıcak bir tavuk yağına beline kadar daldığını sandığın bir duruma eriştiğin. Ve sonrasında da, utandığını ve

biraz kirlendiğini hissedersin. Orgazm bu değilse nedir peki?

Belford ikinize de bir iyilik edip, boşaldıktan sonra hemen uyuyakalıyor. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıkıyor ve banyoya dönüp uzun uzun ve adamakıllı yıkanıyorsun, seksten sonra hep yaptığın gibi. Sonra kremlenmiş ve pudralanmış bir halde, dolabını açıp bir süre bakıyor; birçoğunun henüz parası ödenmemiş Chanel takımlarını ve Ralph Lauren bluzlarını, Donna Karan ceketlerini seyrediyorsun. Gardırobuna baktıkça, güzel görünmen –çok, çok güzel görünmen– gerektiğini daha iyi anlıyorsun, Belford Dunn'a.

Porsche'ni bütün hızıyla Queen Anne'deki markete sürüyor ve geleneksel kahvaltı malzemeleriyle dönüyorsun; zehir gibi bir domuz pastırması ve yağda kızarmış yumurta; testerecilerin (ve Filipinli davulcuların) seveceği türden. Q-Jo, dünyadaki tüm erkeklerin en sevdiği şeyin, bayağı tiplerin "saksofon" çalmak dediği şey olduğunu savunuyor. Q-Jo diyor ki, "Bana ağzına almayan bir karı göster, ayartabileceğim bir koca göstereyim sana." Bunu düşünmek bile senin tükürmene yol açıyor, fakat nazikçe, lavaboya tabii.

09.30

Belford'un, paskalya orucu nedeniyle et yemediği ortaya çıkıyor, ama yumurtayı beğeniyor; kenarları İmelda'nın sutyenleri gibi siyah dantele dönüşünceye, sarıları da lastik silgi kıvamına gelinceye dek, çok uzun süre ve fazla kuvvetli ateşte pişirdiğin halde. Üzerine bol kepçe reçel konmuş beş dilim ekmeği gövdeye indirme işlemi sırasında –perşembe günkü sabah kahvaltısından beri hiçbir şey yememiş– senin yemek yapma yeteneğine övgüler yağdırıyor, hem de senin sinir olmaya başlayacağın sınıra dayanıncaya dek. Konuşurken ağzından kırıntılar saçmasaydı da sinir olmana yeterdi ya gene de yoğurdunu kaşıklayıp dilini tutuyorsun. Belford tıkınmasını ve zevzekliğini sona erdirdikten sonra –onu aksine ikna edemezdin– kollarını boynuna doluyorsun ve "Şimdi, hayatım, biliyorum ki hemen fırlayıp arabayla biraz daha dolaşmak istiyorsun, gerçi buna daha sonra devam edebiliriz; ama ilk planda, şehir merkezine gidip polise başvuruda bulunmamız, gerek André, gerekse başka herkes için en yararlısı değil mi sence?" diyorsun.

Belford suratını buruşturuyor. Senin bayağı hoşuna gidiyor bu. Onun mutat gülümsemesini görmektense can çekişmesini görmeyi tercih edersin. "En doğrusunun bu olduğunu biliyorum," diyor. "Ama ya polis onu bulur da geri vermezse? Demek istediğim, André hiçbir şey yapmamışsa bile, onun hakkında bazı şeyleri bir öğrenirlerse onu bana geri vermeyebilirler."

"Hayır, bu saçma. Fransızları bile André konusunda sana güvenmeye ikna ettin. Üstelik onların dilini bile bilmiyordun."

"Fransızlara *rüşvet* verdim."

"Belford! Bunu hiç söylememiştin bana. Pekâlâ, o halde sorun yok. Seattle'daki polislerin senin paranı reddedeceğini mi sanıyorsun?"

Sanki hisse senetleri, IBM'in baş aşağı düşüşünün tam tersi yönünde yükseliyormuş gibi görünen erkek arkadaşın bir ya da iki dakika dalgın dalgın düşünüyor, "Tamam," diyor sonunda. "Gidelim."

"Herhalde, önce evine gidip üstünü değiştirirsin?" Aklı başında bir soru bu. Bir takım elbisenin tortop edilip bir deliğe tıkılmış haline benzeyen o bumburuşuk giysi, üzerindeki kan lekelerinin yanı sıra, pantolon düğmelerinin etrafındaki, kurumuş meni ve vajina salgısından oluşan, beyaz, çepeçevre bir kalıntıyla da hava basıyor şimdi, Ay'daki bir alkali gölü gibi.

"Vakit yok," diyor Belford, mutfak saatine bir göz atarak. "Şehir merkezine gidip hemen geri döneceğiz. Yoksa trafiğe yakalanırız."

"Bugün tatil."

"Evet, ama öğle saatlerinde bir geçit töreni var."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Paskalya öncesi cuma günü geçit mi olurmuş?"

"Tabii ki olmaz. Dr. Yamaguçi için bir tür kutlama bu."

10.20

Porsche'ni alıyorsun, çünkü Belford'un araba kullanacak halde olmadığı kanısındasın. Sen de her zamanki kondisyonunda değilsin. Gene de, İtalyan Jean'inle, Anne Klein bluzunla ve kaşmir ceketinle oldukça güzel görünüyorsun, ama bir albatros dolaşıyor boynunun etrafında, Rainier Dağı kadar bir albatros; muazzam karlı zirvesiyle gökyüzünün güney tarafını, Seattle'ın gelmiş geçmiş bütün binalarını aval aval bak-

tıracak kadar büyük bir ihtişamla dolduran o volkan kadar. Ama genelde kente, bir tavşana bulaşan çamurlar gibi yapışıp kalmış yağmur bulutları yüzünden kimse bu dağı pek sık göremez. Bu nisan sabahında da olduğu gibi, o yapışkan selofanın bu meme görüntüsünü (Sasquatchewan kraliçesinin, meme ucu donmuş göğsü mü yoksa?) pek sansürlemediği, ender, açık günlerde Seattle'lılar hayret verici bir şekilde savunmasız yakalanırlar manzaraya; böyle açık günlerde, trafik kazalarındaki artışa kanıt olarak gösterilen bir olgudur bu. Senin de bir gözün yolda, bir gözün dağın zirvesinde; ama teknolojiden de, doğadan da zevk almıyorsun. Senin şu anki durumunda her ikisi de tehlikeli düşman güçler gibi görünüyor sana. Bir Amerikalı, şöyle adam akıllı para kazanmak istiyorsa teknolojik ilerlemelere de doğal kaynaklara da güvenemez artık sence.

Kamu Güvenliği Sarayı'na varınca beşinci kata gönderiliyorsunuz. Beşinci katta, asansör Belford'la seni daracık, köhne, penceresiz bir koridora çıkarıyor. Açılması yasak, üzerinde POLİSTEN BAŞKASI GİREMEZ yazılı kapılar var. Her şey gri: duvarlar, yer döşemesi, üç tane tahta sıra. Dışarıda bahar olsa da yasaların evinde daima kış vardır duygusu veriyor sana. Resmen titriyorsun. Belki de babanın eve sık sık, kafası yarılmış halde gelişlerini hatırlıyorsun. Her seferinde onun suçu olamazdı bu. Senle erkek kardeşin, polislerin onu neden dövdüğünü sorduğunuzda o hep "Kahverengi gözler, siyah saçlar," cevabını verirdi.

Köşeyi dönünce bir başvuru kabul penceresi var. Ama pek bir kabul görmüyorsunuz. Belford'un üstü başı perişan ve boynu bükük; sense, kamuya hizmet edenlerin karşısında, her zaman olduğu gibi, kibirlisin. Kapıcılara ve memurlara karşı kibirli davrananların açık bir üstünlük duygusu ifade ettiği sanılır; oysa onların, kendileriyle kendilerine hizmet edenler arasındaki mesafeyi açmaya; aradaki uçurumu, kaderin onları o tarafa geri yollamada lojistik sorunlarla karşılaşacağı kadar genişletmeye çalışıyor olmaları daha muhtemeldir. Garson kıza sert davranan her iş kadınında, bir gün kendisinin de bu masaların yanında bekliyor olabileceği korkusu yatar. Kibirlilik, acıklı bir koruyucu büyü edinme çabasıdır.

Kabul memuru –daha farklı bir titri vardır herhalde– epey bir zamanını buzhanede harcamışa benzeyen, kırk yaşlarında bir kadın. Yüzü kül gibi soluk renkli, yassı ve orantısız; bir mağara adamının taş

baltayla kestiği bir et parçası sanki, prehistorik bir barbeküde pişecek bir sürüngen bifteği. Gözleri birer kıkırdak parçası ve ince ağzı da filetonun üzerindeki bir balta yarası. Kadın sizin buraya bir maymun için geldiğinizi öğrenince bu kez kibirlenme sırası onun oluyor. "Polisin önemli işlerle meşgul olduğunu bilmiyor musunuz?" diye soruyor, sanki TV'deki tüm o polis şovlarından hiçbir şey öğrenemeyecek kadar ahmakmışsınız gibi. "Hayvan denetim dairesine gitmeniz gerekirdi."

Belford emlakçılara özgü etkileyici tavrını devreye sokuyor, ama kadın "Hayvan denetim. Hayvan denetim," diye tekrarlayıp duruyor boyuna. Sizi "hayvan barındırma" denen yere, sorununuzu bir hayvan denetim görevlisine arz etmeye yolluyor: Zamanının "kendince değeri" daha az olan bir "köpek yakalayıcısına" yani. Sonunda, zavallı Belford patlamış dudağını ısırıyor ve kadına André'nin geçmişini izah etmeye başlıyor. Çok öncesine kadar gerilere gitmiyor ve Belford'un konuşması boyunca yılışık yılışık sırıtan, öteki memurlara bakıp ölü sarısı gözlerini yuvarlayan kadın, sonunda telefon edip bir müfettişi arıyor. Kadının yardımcı olmak isteğinden çok kuşkuyla hareket ettiği yolunda belirgin bir izlenim ediniyorsun. Gerçekten de, bitişik masadaki kıza kolayca duyulacak bir fısıltıyla, "İstirahathane" dediğini duyuyorsun ki istirahathane, polislerin, kafayı yemiş gariban vatandaşları postaladığı hastanedir.

Gri renkli sert banklardan birinde, yarım saatten fazla bir süre, tarihi geçmiş dergi olarak bile on para etmez şeylerle oyalanarak bekliyorsunuz. Bu gecikmeden ötürü sinirleniyor, fakat şaşırmıyorsunuz. Konuşan sürüngen bifteği, size, bu bölümde görevli sadece bir müfettiş var, dediğinde gerçeği söylüyordu kuşkusuz. Kent, hizmet verecek memurlara eskisi kadar yeterli para ayıramıyor artık. Her yerde, her yerde altyapı bozuluyor. Mali cenaze memurları Amerika'nın en büyük belediyelerinde akbabalar gibi dönüp duruyor, arkeologlar henüz toprağa bile gömülmemiş kentlere kazma kürek sallıyor. Her halükârda sen, Belford'dan başka bir şeyin kafanı karıştırmasına fırsat vermeden, orada oturup pazartesi günü açılacağını umduğun borsa hakkında düşünmeye devam etmek zorundasın, fena halde açıkta kalmış kıçını örtme konusunda sahip olacağını sandığın ufacık şansları tartarak. Bir bulantı dalgası gelip midende zil çaldırıyor.

Sonunda müfettiş ayağını sürüye sürüye dışarı çıkınca Belford ona iş kartvizitini vermek basiretini gösteriyor ve sen de aynı seriden kart

atıyorsun çabucak. Kartların olumlu bir etkisi var –bir emlakçı ha? Bir borsa simsarı ha? Vay, bu salak pislikler kokteyllerde belediye başkanına bazı tavsiyelerde bulunabilir pekâlâ– ve kırmızı yüzlü, beyaz saçlı, burnunu günah çıkarma kabininin kafesine oldukça fazla çarpmış İrlandalı bir rahibi andıran müfettiş, Belford'un hikâyesini nazikçe, hatta ilgilenmişçesine dinliyor.

11.10

"Bu kayıp maymunun ne tür bir maymun olduğunu mu soruyorsunuz? Evet, sayın memur, siz maymunlarınızı tanıyorsanız, ben size André'nin, genelde Berberi maymunu denen, kuyruksuz bir makak olduğunu söylediğimde, André'ye dair iyi bir tarif yapmış olacağım. Bir Eski Dünya maymunu. Normal boyda ve ende. Kürkü koyu kahverengi. Tahrik edilmedikçe iyi huylu. Muzlu dondurmaya bayılır ve kuruüzümlü keke, o küçük paketler içindeki elmalı turtalara –lüks marketlerde satılır, bilirsiniz değil mi? Normal bir makak tipi maymun, sanırım. Kuyruğu küçük ya da hiç yok. Ama bağışlayın memur bey, hepsi bundan ibaret olsaydı sizin değerli vaktinizi almazdık, o zaman Hayvan Denetim'e gitmek herhalde daha doğru olurdu."

Belford sakinleşmek için duraklıyor, bu arada müfettiş başını not defterinden kaldırıp sana bakıyor. Sert bir bakış bu. Müfettiş, senin tahmininee, senin gibi genç, tertemiz, saçları iyi bir kuaförden çıkmış bir iş kadını, Belford'un pantolon düğmelerinin etrafındaki karmakarışık durumun sorumlusu olabilir mi, diye düşünüyor. Ne utanç verici! Ama öte yandan sana, birikmiş tasarruflarını hisse senetlerine yatırdığı için de bakıyor olabilir. Yoksa nedeni, kahverengi gözler ve siyah saçlar mı? Ürperiyorsun ve ağırlığını kıçının sol yarısından sağ yarısına aktarıyorsun tahta sırada.

"Bakın, ben André'yi Fransa'dan getirdim. Üç yıl önce. Orada bazı sorunlar yaşamış. Aslında bir yığın sorun."

"Peki beyefendi, nelermiş bakalım bu maymunun yaşayabileceği sorunlar?" Bazı nedenlerden ötürü tekrar *sana* bakıyor. Allah kahretsin! Ne iğrenç düşünceler geçiyor bu kamu hizmetlisinin kafasından? Ve yüzünün kızarmasını nasıl önleyebilirsin?

"André yeni bir maymun değil. Bundan kastettiğim, o, daha önce-

leri de sahibi olan bir maymun. Ve onun eski sahibi, Belçikalı bir hayvan terbiyecisi; kötü yola sapmış, mücevher hırsızlığına bulaşmış, doğruyu söylemek gerekirse. *Ünlü* bir mücevher hırsızı. Ya da *kötü ünlü* mü desek daha doğru olur?"

"Devam edin." Müfettiş, ek iş olarak dilbilgisi polisliğine bulaşmamış belli ki.

"O adamın adını duymuşsunuzdur herhalde. Kongo Van den Bos. Duymadınız mı? Sahiden mi? Pekâlâ, bu her halükârda Kongo'nun kabahati. Demek istediğim, bir maymunun, bir film yıldızının boynundaki zümrüt gerdanlıkla ya da eski bir Aztek yeşimiyle ne derdi olabilir ki? Ya da Hope elmasıyla mesela? Demek istediğim, bilirsiniz, maymunlarda biraz zekâ vardır, ama eninde sonunda gene hayvandır ve bu parlak renkli taşların ve altın renkli metallerin biz insanlar için neden çok değerli olduğunu anlaması mümkün değildir. André, Kongo van den Bos'un –göreviniz dolayısıyla bu adamın adını hiç duymamış olmanıza şaşırdım doğrusu– öğrettiği şeyleri yapıyordu sadece. Küçük André'ye göre bu, sirk numarası gibi bir şeydi, bilirsiniz işte. Bir maymunun, bunun bir suç eylemi olduğunu anlaması kesinlikle mümkün değil. Kanunların icrası yönünden siz de bunun böyle olduğunu kabul etmez misiniz?"

"Devam edin efendim."

"Pekâlâ, şimdi bakın ben, Bay Van den Bos'un polise paçayı kaptırmasından birkaç hafta sonra, bir gezi dolayısıyla Fransa'daydım. Adam Saint-Tropez'de –bu, Riviera'da bir kent; normalde benim takılacağım türden bir yer değil, he he– suçüstü yakalanmış ve yetkililer nihayet işte o zaman, adamın bu maymunu, bu pis işi yapmak üzere eğittiğini fark etmişler. Adamın başarısının sırrı buymuş. Demek istediğim, siz bilirsiniz, kim milyonerlerin yatak odasına bir maymun kadar kolay girip çıkabilir? Evet, bir mahkeme olmuş, Kongo suçlu bulunmuş ve hapse girmiş. Ama o zaman, André'ye ne yapılacağı gibi bir sorun ortaya çıkmış. André maymunun adıdır. Sanırım bu konuda epey bir gürültü-patırtı kopmuş, çünkü yetkililer André'nin öldürülmesini istiyormuş. Adamlar, André'de suç alışkanlığının artık yer ettiği, ona hiç güvenilemeyeceği konusunda ağız birliği etmişler. Ama oradaki hayvan hakları grupları bu işe müdahale edip sonunda, bu zavallı, kötüye kullanılmış yaratığı Saint-Tropez Belediyesi'nin hayvanat bahçesine göndermişler. Gezim sırasında yolumun Riviera'ya düşmesinden aşağı yukarı bir hafta önce olmuş bunlar. Evet, maalesef, André hayva-

nat bahçesinde sadece birkaç gece kalmış, ee, çünkü kaçmış ve ee..." Belford duraklayarak hüzünlü bir sessizliğe büründü.

"Lütfen devam edin." Bu anda, müfettişin acele etmekten çok, merak ettiğini hissediyorsun. "Devam edin," diye emrediyor; Belford da devam ediyor.

Belford, sürekli sinir bozucu bahaneler uydurarak, müfettişe maymunun hayvanat bahçesinden nasıl kaçtığını ve soygun yapmaya gittiğini anlatıyor. André bir gecede altı tane villaya, bir o kadar da otele gizlice girmiş; saatlerin, yüzüklerin, broşların, hem de bir uzmanın gözüyle seçerek ve eleyerek, en iyilerini çalmıştı, ama güneş doğmadan az önce de, polis şefinin, komodinindeki bir bardak suyun içinde duran takma dişlerini kapmıştı. Polis şefi bunu kasten yapılmış kişisel bir hakaret olarak görmüş ve ertesi gün öğleden sonra André, demirlemiş bir yatın gözcü çanaklığındaki siestasının tam ortasında yakalanınca şef bu maymunu öldüreceğine yemin etmiş. André'nin yaşamasını savunmak zormuş. André o zamana dek, sahibinin emirlerini yerine getirmiş, yani kötü bir adamın denetimindeki, ağzı dili olmayan, zavallı bir hayvanmış. Ama bu kez kendi iradesiyle, ne yaptığını idrak ederek, profesyonelce soygun yapmış ve hepsinden öte, çok fazla miktarda şey çalmış. (Kongo'nun yönetimindeyken ayda iki hırsızlıktan fazlasını yaptığı çok endermiş.) André kesinlikle normal bir hayvan falan değilmiş polis şefine göre: "Şeytan gibi kurnaz ve paha biçilmez değerdeki özel mülkiyet için büyük bir tehlike." Şakacı tipler, polis şefinin bunları söylerken, yeniden ele geçirilmiş takma dişlerini gıcırdattığını söylemişler. Ama hayvan hakları eylemcileri bir kez daha maymunu savunmaya girişmişler. Eski bir film yıldızının öncülüğünde, Fransa'nın her yerinde protesto gösterileri patlak vermiş. Belford bu protesto gösterilerinden birini Paris'teki otel odasının balkonundan izlemiş. Belford sokaklarda ve televizyonda, bu lanetli maymunun fotoğraflarını görmüş. Belford, yüreğinde bir şeyin, sıcak ama uzak bir gezegen gibi parladığını hissetmiş. Elinde olmadan, fotoğraftaki maymuna uzanmış, küçücük elini tutacakmışçasına.

André'nin idam vakti gelmiş. Polis şefiyle üç adamı hayvanı tutup, veterinerin öldürücü iğne yapacağı yere götürmüş. İğne, tıraş edilmiş kalçadan birkaç santim uzaktaymış ki, camların kırılmasıyla bir patlama sesi duyulmuş ve Brigitte Bardot veterinerin penceresinden içeriye atlamış, peşinden gelen on on beş eylemci arkadaşıyla birlikte. İki taraf birbiriyle itişirken birkaç blok ötedeki bir mahkeme salonunda bir

hâkim, Bardot'nun avukatına bir infaz erteleme tezkeresi lütfetmiş. Avukat veterinerin oraya koşmuş, polis şefini çekip, müvekkilesinden uzaklaştırmış ve tezkereyi göstermiş. Gezi grubu Saint-Tropez'ye varınca Belford, bu "küçük hergele"nin –makağı böyle anmaya başlamış artık– geçici bir süre için kurtulduğunu öğrenmiş. Belford "Şükürler olsun!" diye bağırmış. Ta orada, Fransız Rivierası'nda. Kendini tutamamış.

"Ben hayvanları hep sevmişimdir memur bey. Birisi bir köpeğe kötü davransa benim gerçekten tepem atar. Bu Fransız maymunu çok cana yakındı ve yaşadığı hayat büyük bir haksızlıktı. Evet, hemen kendime bir tercüman buldum, belediye sarayına, polis merkezine, mahkemeye gittim ve André'yi onların elinden almayı teklif ettim. Onu Amerika'ya götürmeyi. Özgürlük diyarına ve cesaretin ana yurduna." (Allah k*ahretsin*! diye düşünüyorsun. *Bu bayatlamış tıraşlar ne zaman bitecek de maç başlayacak*?) "İlk önce beni dinlemediler bile, fakat ısrar ettim. Satıcılık bunu öğretir size. Israrcı fakat nazik olmayı. Benim tur grubundakiler yoluna devam edip İspanya'ya gitti, fakat ben orada kaldım ve neredeyse her gün Saint-Tropez'de kâh bir görevlinin, kâh ötekinin bürosuna gittim ve satış taktiğimi sürdürdüm. Polis şefini yıldıran, medyadaki mücadele miydi, yoksa kapısındaki ben miydim, bilmiyorum ama neredeyse bir ay süren yoğun bir lobi faaliyetinin ardından, bir gün beni içeriye çağırdı ve mükemmel bir İngilizceyle, 'Eğer bu lanet olası hayvanı yarın akşama kadar Fransa'dan götürebilecekseniz, sizindir' dedi. Kendi ağzıyla söyledi bunu. Ben de büyük bir sevinçle kabul ettim."

Müfettiş kaşlarını çatıyor. "O Fransız, ABD makamlarına yazılı bir başvuruda bulunmadı mı? Ya da siz?"

"Hayır, memur bey; ne o, ne de ben böyle bir şey yapmadık. Belki yanlış yaptım ama, bu zavallı maymuna hayata yeniden dönme fırsatı vermek istedim. Niçin geçmişini de onunla birlikte Seattle'a getireyim ki? Biliyor musunuz, onu ıslah edebileceğime inanıyordum. Ve ettim de. Bayan Mati şahidimdir, ettim."

Müfettişin sana bakışı, bir cüzzamlıya atılan madeni para gibi. Belford'a dönüp, "Peki bunu nereden biliyorsunuz efendim?" diye soruyor.

"Çünkü altı-yedi ay sonra –bu tür şeyler zaman ister– ucuz süs eşyalarını, boncukları ve imitasyon mücevherleri her tarafa bırakıyordum ve André bunlara dokunmuyordu bile. Üstelik, sahte elmastan bir

bileziği yüzüne yaklaştırıp salladığımda çığlık çığlığa kaçıyordu odadan." (*Belki de*, diye düşünüyorsun, *André senin zevksizliğinden ötürü çığlık atıyordur. O maymunun, elmasın sahtesini gerçeğinden ayıramayacağını mı sanıyorsun*?) "Bunu nasıl mı başardım? Evet, bu kısmen alıştırmadır, hayvan eğitiminin basit kurallarıdır; gerçi bu da her zaman kolay bir şey değildir, çok büyük sabır ister. Ve kısmen de benim inancımdandır bu. Dua etmekten söz ediyorum. Tanrım, o maymun için ne çok dua ettim! Ve André'ye de dua etmesini öğrettim. Tamam siz bana gülüyorsunuz, ama son bir buçuk yıldır André her gece yatmadan önce benim yanımda diz çöker, başını öne eğerdi; bunu görenler 'maymun ne gördüyse aynını yapar' diyebilir belki, ama ben, daha öte bir şeylerin var olduğuna yürekten inanıyorum. André dindardır. Evet, öyledir. O küçük hergelenin, İsa'nın resimlerine nasıl tepki verdiğini görmelisiniz. Biliyorum, biliyorum, ağzı dili olmayan bir hayvandır o alt tarafı; ama André'nin bir ruhu olmadığını kim söyleyebilir, küçük bir maymun ruhu da olsa? André kesinlikle yeniden eğitilmiştir, ama ben bunu daha da ilerletmeye hazırım. André yeniden doğdu."

Müfettiş boğazını temizliyor. Gözlerini kâğıttan pek kaldırmadan Belford'a, maymunun kayboluşuyla ilgili sorular soruyor –"Dün sabah, ben çalışırken. Daire kapısının kilidini açmış ve gitmiş. Hiçbir işaret yok, hiçbir şey yok"– ve sonra Belford'a güvence veriyor; polis, André'yi gözetim altına aldıktan sonra, eğer bir kabahat yapmamışsa tutmaz, tutamaz. Aslında, ortada bir suç yoksa bir müfettişin yapabileceği tek şey bir bilgi raporu vermektir. Devriye arabalarına, acil olmayan (sen bunu "pek önceliği olmayan" diye oku) bir bülten yayımlanacak ve boşta kalmış bir maymuna dikkat etmeleri istenecek. O anda, hormonları azmış okul kızlarının yatakhane itiraflarını dinlemiş bir rahip gibi birazcık sersemlemiş görünen müfettiş izin istiyor ve güvenli bürosuna doğru gidiyor koşar adımlarla.

"Allah Allah," diyor Belford. "Pek tatmin edici değildi, öyle değil mi?"

"Evet de, verdiğin rüşvetlerden söz et demedim mi sana? Ona biraz ilham verirdi belki."

11.30

Dışarıda hava şaşırtıcı bir şekilde ısınmış. Ve hiç şaşılmayacak şekilde sisli. Hava lahana turşusu gibi kokuyor, kentin üzerindeki ozon tabakası bir kalıp jöle gibi titreşiyor. Havada sadece bir tane bulut olmasına karşın, Rainier Dağı kaybolmuş sanki. O, hayalet bir tepe şimdi, hayalet bir meme başı sisin ardında ve Güneş de hayalet gibi; onun parıldayan nükleer radyasyon okyanusları, on binlerce küçük Japon arabasının havaya kustuklarıyla yarışamaz. "Bu havayı soluma," diyorsun. "Nerden geldiği belli değil." Bir hidrokarbon örtüsünün ardındaki kent, başına kadın çorabı geçirmiş bir soyguncunun yüzü gibi, zar zor seçiliyor. "Ben hatırlıyorum," diyor Belford, "bir zamanlar Seattle'da hiç hava kirliliği yoktu. O kadar da eski bir zaman değil hani." "Şikâyet etmemeliyiz," diyorsun. "Paranın kokusu bu."

Ne mutlu sana, Belford park ücretini ödüyor. Bundan sonra kuruşu bile sakınarak harcamaya başlaman gerek sence, korkunç depresyon yaratan bir düşünce bu. Nedendir bilinmez, Bull & Bear'daki o pis herif ve yeni başlayan eğlence hakkında söyledikleri geliyor aklına. "İstirahathane," diyorsun dişlerinin arasından. Ve Belford müracaat kabul masasındaki polisi kastettiğini sanarak hemencecik ekliyor: "O kadın bizi biraz kaçık gibi gördü herhalde, n'apsın kadıncağız."

Elliott Caddesi'nden, liman boyunca giderek Yamaguçi geçit töreninin yarattığı trafik tıkanıklığından kurtuluyorsunuz. Gerçi bunun geçit töreni falan değil kent merkezindeki Westlake Pazarı'nda toplanan bir kalabalık olduğu ortaya çıkıyor. Belediye başkanı, Dr. Yamaguçi'ye kentin anahtarını veriyor. Beş eyaleti kapsayan bir bölgeden ve British Columbia'dan gelen kanser hastaları ortalıkta deli danalar gibi dönüyor, takdis edilmek için yalvarıyorlar. İyi doktor, kalabalığa ve basına pazartesi günü konferansta bazı önemli bulguları açıklayacağı sözünü veriyor ve sonra, utangaç utangaç gülümseyerek ve Bic dokunuşlarıyla, küçük bir hikâye anlatıyor; kendi ana babasının onun Houston'da okumasına sırf, "Rice* University" sözcüğünün, vatan hasreti çeken Asyalıların beslenme gereksinimleri yönünden kulağa sempatik geldiği düşüncesiyle razı olmaları hakkında.

Quinn Anne tepesine çıkarken, Belford'a, aptal aptal, André'nin çalınmış olabileceği ihtimalini düşünüp düşünmediğini soruyorsun. Kafasını hayır, anlamında gayet emin bir şekilde sallıyor ama, güveni

* İngilizcede pirinç ya da pilav anlamına da gelir. (ç.n.)

çabucak paniğe dönüşüveriyor sen ayrıntılara girince: "Gizli bir plandan söz ediyorum. Profesyonel bir işten yani. Demek istediğim, Avrupa'nın her yerinde, André'yi ve özel yeteneğini bilen suçlular var. Belki onlardan biri buraya kadar iz sürmüştür. Tamam, André'yi nasıl kontrol edeceklerini, ona hangi emirleri vereceklerini falan bilmezler. Ama ya Kongo van den Bos onlara bilgi verdiyse? Farzet ki bu bilgiyi hapishane arkadaşlarından birine sattı, ya da tufaya getirip onun ağzından aldılar, olamaz mı? Ya Kongo şartlı tahliye edildiyse? Üç yıl oldu. Erken tahliye Amerika'da hep oluyor, Fransa'da niçin olmasın? Ya Kongo buradaysa? Farzet ki..."

"Aman Tanrım," diye inliyor Belford. "Aman Tanrım, aman Tanrım! Neden bunu düşünemedim?" Müfettişe haber vermek üzere, Porsche'yi geri döndürüp onu dosdoğru polis merkezine götürmen için ısrar ediyor. Onu, bu işi telefonla kolayca başarabileceğine inandırmak için bayağı bir ikna gücü gerekiyor. "Eve gider gitmez telefon et. Sonra biraz uyu, n'olursun. Bir bardak sofra şarabı iç. Bütün sinirlerin ayağa kalkmış halde." Olman gerektiği kadar anaç tavırlı değilsin belki; ama tüm sabahını Belford'a adadın, kendi gündeminden vazgeçmek pahasına. Q-Jo'yu evden çıkmadan yakalaman gerek. Korkunç renkleri ve garip simgesel tipleriyle seni bekliyor tarot kartları; senin ayvayı yemiş talih tapınağının acayip para harcanarak yapılmış, ama tükürüklü kâğıtla tıkanmış anahtar deliği yani.

11.50

Yetişemiyorsun. Q-Jo'nun randevusu öğle vakti ve sırf değişiklik olsun diye zamanında gitmiş herhalde. Sana, amentüsü asla *hiçbir* şeye geç kalmamak olan sana, Oliver Goldsmith'ten bir alıntı yapmıştı bir zamanlar: "Dakiklik, zarif bir kadının hayran kalınacak özelliklerinden biri değildir." Sen onun gürbüz bedenindeki fasulye çuvalı gibi şişliklere bir süre bakmış ve onda zarafetin ancak bir karikatürünü görmüştün, ama karşılık olarak verebileceğin en iyi cevap, "Erken giden yol alır"dı. O da seninle bayağı bir eğlenmişti tabii.

Ne olursa olsun, Q-Jo Huffington, o kadar gün içinde bir tek bugün işine vaktinde gitmiş; hem de bu seferki "işi" onun tarot uzmanı olarak birincil değil de, yapılan gezilerin, tek profesyonel kadın dinleyi-

ci olarak yaptığı, ikincil işinin kapsamına girdiği halde.

Yaklaşık on yıl önce metroda, Q-Jo'nun koca kıçının tektonik tabakalarını yaydığı koltuğun bitişiğinde (neyse ki) zayıf, ufak tefek, siyahlar giyinmiş ve Yunanistan'daki baba yurduna yaptığı ziyaretten yeni dönmüş olduğu sonradan anlaşılan bir kocakarı oturuyormuş. Q-Jo, yaşlı kadının, çantasından çıkardığı, kenarları kıvrılmış hatıra fotoğraflarına ilgiye benzer bir tepki verince kadın, "Evime gelip bu resimlere bakın, size on dolar veririm," demiş. Ve Q-Jo, hanımefendiye acıdığından ve on dolar da işine pek yarayacağından, teklifi kabul etmiş. Daha sonra dünyanın böyle bir şeye ihtiyaç duyan insanlarla dolu olduğunu fark etmiş Q-Jo. Kimileri yaşlı ve yalnız, kimileri tuhaf ve arkadaşsız; kimisinin arkadaşı var, ama bu arkadaşını bir kez daha son tatilinin resimli hikâyesine maruz bırakırsa kaybedeceğinden korkuyor; kimisi de sadece, iflah olmaz bir gösteriş meraklısı. Hepsinin ortak yönüyse, her birinin bir yerlere gitmiş ve bunu birisine anlatmak istiyor olmaları. Bütün ayrıntılarıyla. Böylece, Q-Jo bu iş için kendini kiraya vermiş. Onların salonlarında, oturma odalarında, kasvetli dairelerinde –bazen de bir yöneticinin makam odasında– oturur, resim albümlerine ve fotoğraflarına başından sonuna kadar dikkatle bakar, slayt ve video gösterilerini alkışlar, hediyelik ve hatıra eşyaları görünce ooo ya da aaa der; günlüklerden okunan notları, rehber kitaplardan ve mübalağalı broşürlerden aktarılan pasajları dikkatle dinler ve sürekli takdir ve merak gösterirmiş. (Ne kadar çok soru sorarsa o kadar çok bahşiş koparacağını çabuk öğrenmiş; gerçi sadece, müşterinin yanıtlayabileceğinden çok emin olduğu soruları sormak daha akıllıcaymış.) Q-Jo, Iowa'da tüm ailenin bir araya geldiği pikniklerden, Paris'teki Folies-Berjer'e; Disneyland'ın sihirli faresinden, Kâbil'in katil sıçanlarına varıncaya dek bir sürü şey hakkında fikrini beyan etme fırsatı bulmuş. Kimi zaman da birden fazla kez. Müşterileri çok sık seyahat eden tipler değilmiş –kimileri tüm yaşamları boyunca bir tek gezi yapmış– ve Q-Jo için, aynı geziyi ikinci, üçüncü ya da daha fazla kez gözden geçirmeye çağrılmak çok olağan bir şeymiş.

Ona bir kere değil, kırk kere söyledin, "senin bu küçük dalaveren yaratıcı ve zekice belki; ama para yok bu işte, *ciddi* bir para yok", diye. O da sana, "önemi yok", dedi. "Ek bir gelir bu. Tarot işi çok değişkenlik gösteriyor, gezegenlerin dizilişine göre." Ekonominin durumuna göre, senin görüşünce. "Ne olursa olsun, müşterilerim bana duygusal olarak güveniyor," diye iddia ediyor; ama Belford Dunn'ın, Q-

Jo'nun bir araya her gelişinizde alay ettiği o yufka yürekli hallerinden görünürde pek farklı bir şey değilmiş gibi geliyor sana bu duygu.

Neyse. Q-Jo işe gitmiş, tam da senin ona en çok ihtiyaç duyduğun bir zamanda. Fakat, koridorda, senin kendine ait olan daha geniş ünitene doğru yürümek üzereyken fark ettiğin gibi, sana bir not bırakmış.

11.53

Senin kapının eşiğine sokulmuş küçük dikdörtgen biçimindeki siyah kaba kâğıt açılınca gümüş rengi mürekkeple, el yazısıyla yazılmış şu mesaj meydana çıkıyor:

> Gwen'ciğim
> Seninle temas kuramadığım için üzgünüm.
> Saat üçe kadar döneceğim. Bu arada, kartlar çalışma masamın üzerine yayılmış halde duruyor. Kartları karıştırırken, sormak için deli olduğuna iddiaya gireceğim sorular arasında aracılık yaptım. Bir kart çek. Nasıl yapacağını biliyorsun. Onu incele, daha sonra seninle bir araya geleceğiz.
> Bay bay.
>
> Q Huff

Senin tek bir kart çekmeni istiyor. Bugünlerde yaptığın şey bu zaten. Artık yakınlaştınız ve Q-Jo senin için tam bir tahlil yapmakta zorlanıyor. Sana karşı duyguları, senin için duyduğu korkular ve beslediği umutlar psişik aktarımda hep boy gösteriyor. Q-Jo tarotta çok fazla anlamın bir arada bulunabileceğini ve bir arkadaşı için çıkmış kartlara baktığında, koruyucu bir içgüdü yüzünden, nesnelliğini yitirme ve olumlu şeyleri gereğinden fazla vurgulama eğilimi gösterdiğini söylüyor. Sonuçta, arkadaş yanıltılmış, Q-Jo'nun hüneri de riske sokulmuş oluyor. "Bir yabancıyla yapılan tarot, bir gecelik beraberlik gibi bir şeydir," diyor. "Sevgilinle yaptığın seksten hem daha tehlikeli, hem daha dürüsttür genellikle."

Sana ilk kez tarot falı açtığı günü hatırlarsan bunu kabul etmen gerekir. Yaklaşık üç yıl önceydi. Apartmanda yeniydin henüz, daireni Belford Dunn'dan satın alalı çok az olmuştu. Posner'in diskosunda da bayağı yeniydin ve seni Q-Jo'nun zilini çalmaya iten, kariyer endişe-

siyle kariyer hırsının bir karışımıydı; ama, Q-Jo gerçekte başka düşüncelerin bir araya geldiğini savunuyor.

Washington Üniversitesi'nin dışında seni eğitim programına kabul edecek önemli bir okul olmadığı gibi, Posner Lampard McEvoy and Jacobsen dışında seni çalıştıracak simsarlık kuruluşu da yoktu. Tanrı biliyor, ilk önce büyük kuruluşlara başvurdun. Akademik bir numaran yoktu, diyelim; ama MBA titrini (zorda kalan her öğrencinin başvurduğu, yeniyetme tarzı kopya çekmeler ve hoca yağlamalar sayılmazsa) hakkınla kazanmıştın ve sonucun başarılı olacağından emindin. Her şeyden önce, senin istediğin tek şey buydu. Tamam, kariyerine yerel bir firmada başlamak zorunda kalmışsan bu daha iyiydi. Küçük bir havuzdaki büyük balık olacaktın ve hemen nehirde yüzmeye çağrılacaktın. Oradan da, büyük mangizlerin şapır şapır yüzdüğü denize. Ama Posner'in MBA'ninden etkilenmemesi seni korkunç rahatsız etti tabii ki. "Burada bizim işimiz satmak," dedi Posner. "Ve size, satış konusundaki deneyiminizden dolayı bir şans veriyorum." Üniversitede okurken masraflarını karşılamak için öğleden sonraları, hafta sonları ve yazları Nordstrom'da çalışmıştın. Mağaza seni kadın iç çamaşırı bölümünden başlatmıştı; ama bir erkek sana mahrem giyim eşyaları hakkında bir şey sorduğunda sen öyle bir kızarıyordun, elin ayağına öyle bir dolaşıyordu ki, seni spor giyime vermek zorunda kalmışlardı. Ah, evet, yıllarca, dağlar gibi kayak ceketi satmıştın ama bu başka bir konuydu. Posner, deri ceketle devlet tahvilini birbirine karıştırıyorsa bu onun sorunuydu.

Senin sorunun, o ilk yılda diskodaki performansının, beklentilerinle pek uyuşmamasıydı. Doğru, parasal yönden hayatında hiç olmadığın kadar iyi durumdaydın; ama mangizin büyüğü senin kepçenin menzilinden asap bozucu bir şekilde uzakta görünüyordu ve kredinin onaylanması için Bay Dunn'ın, o zamanlar öyle diyordun ona, bankada bazı torpiller kullanması gerekmişti.

Bir koridor ötedeki komşunun Seattle'ın en saygın tarot falcısı olduğunu kesin olarak hangi vesileyle öğrendiğini hatırlayamıyorsun şimdi. Ama işaretparmağının tırnağı yenmiş ucunu, tereddütle, kinizmle ve bayağı bir utançla, onun vızıltı gibi ses çıkaran ziline bastırdığın akşamın anısı canlı. Q-Jo'nun boyutlarını ve giyimini görünce şaşırıp, o an birden, bir randevu almak istediğini söyledin –"Sırf gırgır olsun diye, bilesiniz"– ve Q-Jo "Hemen olsa nasıl olur sizce? Benim altı otuz âlemi az önce iptal edildi," dedi. Kekeleyerek birtakım bahaneler uy-

durup gitmeye yeltendin, ama Q-Jo seni somun gibi şişman koluyla (suaygırı francalası) sardı ve eşiğin üzerinden içeri çekti. "Gel, gel, sen hemen memnun olacak bir kıza benziyorsun. Geleceği göreceksek neden sonraya bırakalım?"

Daha fazla karşı çıkmaya kalmadan kendini, 1939'un Sears'ında, Ortabatılı bir nine tarafından varını yoğunu harcayıp dekore edilmişe benzeyen bir misafir odasındaki –"oturma odası" daha tanımlayıcı bir terim olur– parlak kırmızı renkli, oval bir masada buldun. Odadaki mobilyalar insanın hem derisini, hem de ruhunu, hafiften, ama mütemadiyen tahriş eden, kabartılı bir döşemelik kumaşla kaplı, divan minderleri kazık gibi sert ve pürtüklü, dantel perdeler kirli ve soluk renkliydi; ve duvarlarda asılı resimler de umduğun üzere putperest mandalaları olmayı bir kenara bırak, gökkuşağı ya da doğan Güneş resimlerinin üzerine yazılmış sloganlar bile çıkmadı, kentin pasaklı semtlerinde, hepsi de ıskartaya çıkmak üzere olan mobilyalar satan dükkânlardan alınmışa benzeyen yağlıboya manzara resimlerdi. Senin dekora bakıp suratını ekşittiğini fark edince kollarını sallayarak "Psişik güçler bu atmosferi sıcak buluyor," dedi. *İşe bak yahu*! diye düşündün. *Yüce Benlik püsküllerin altında mı uyur demek istiyor yani*?

Sen kartları karıştırırken nasıl da huzursuzdun ama! Q-Jo senin tarotun tümüyle yabancısı olduğunu anlamış, ama o akşam tarotun tarihinden pek söz etmemişti. Daha sonraki yıllarda sana bu konuda bayağı geniş kapsamlı konferanslar çekti, ama senin de kabul edeceğin gibi, bunların çoğu bir kulağından girip ötekinden çıktı. Kart destesini ona geri verip "Dinle," dedin. "Ben bir borsa simsarıyım ve sana gelmemin nedeni, şey, ee, merak ediyorum . . . yani benim zamanlamam borsanın karşısında geri kaldı ve ee, doğrusunu söylemek gerekirse, düşen hisseler aldım ve hedefi tutturamadım ve..." Çantanda bir şeyler aranıp duruyordun. "Yanıma bir borsa rehberi almamışım ama, koridorun öte yanından hemen koşar getiririm. Düşünmüştüm ki ona şöyle biraz bakarız ve sen bana..."

Q-Jo muz gibi parmağını senin dudaklarına dayadı, kısacık, alaycı bir kıkırdamadan sonra, "Şimdi *sen* dinle tatlım," dedi, "hem de iyi dinle. Fiyatı ikiye katlanacak senetleri –ya da kazanacak loto sayılarını ya da yarış atlarını falan– bilseydim, bu tek odalı evde oturup, ciğer çürüten tütünler içip, geçen seneden kalma bir türban takar mıydım sanıyorsun? Hadi canım sen de! Himalayalar'ın eteklerinde küçük, hoş bir villada keyif sürer, hep gülümserdim; çeşmeler, tavuskuşları, misa-

fir odalarında Ram Das'lar, hem bir Fransız aşçı, hem de kilo verdirici bir doktor, falan filan. Manzarayı çaktın. Ve başka bir şey daha: Ben senin geleceğinle ilgili olarak, kesinlikle kehanette bulunamam. Bunu da aynen bu şekilde ortaya koymamız lazım. Ben bunu yapamam, hiçbir medyum yapamaz ve yaparım diyen de dolandırıcıdır."

Seni susturmada kullandığı kalın parmağıyla kâğıt destesine vurdu, "Kristal bir küre değil bu ve senin bundan memnuniyet duyman gerekir. Çay yaprakları da değil bunlar, keçi bağırsağı da. Peki ne? Son derece rafine, son derece yararlı bir sembolik bilgi sistemidir. Yüzyıllardır süregelen, yoğun bir düşünceyle seçilmiş bu semboller doğrudan doğruya, aklın daha derin seviyelerine hitap eder. Batı aklının yani. Doğuda *I Ching* de aynı hardalı keser, ama şunu belirtmemiz gerek ki, bıçağın çok daha karmaşık bir dönüşüyle yapar bunu. Aldırma. Şimdi, tarottaki resimler senin bilinçaltının bazı yönlerini açmaya ve özgürleştirmeye yarar. Semboller senin bilinçaltını bir kez açtı mı ben kendi psişik gözümü kullanarak senin balkabağının içinde ne haltlar dönüyormuş okurum. Ben senin bilinçaltı düşüncelerini okurum –onlar benim önümde *Seattle Times* kadar açık seçik halde durur– ama ben geleceği okuyamam. Anladın mı?"

Hem süngüsü düşmüş, hem de düş kırıklığına uğramış halde, başını evet anlamında salladın ve Q-Jo'nun emriyle kâğıtları kestin. Q-Jo destenin üzerindeki kâğıtları birer birer aldı, kartları açıp sistematik bir düzenlemeyle masanın üzerine yerleştirdi ve kâğıtların dizilişiyle bir Kelt haçı belirdi hemen. "Şimdi, şu ya da bu nedenle, bilinçaltın, zihninin bilinçli yanının bilmediği bazı şeyleri biliyor. Bilinçaltın sık sık, senin özel bazı durumlara ve kararlara uyarak yöneldiğin doğrultulara göre, zihninin bilinçli yanının ilerisine geçiyor. Şimdi bu bakımdan, bu gece senin için derleyeceğim bilgiler daha sonraki bir tarihte sana, gerçekleşen bir kehanet gibi gelebilir. İzliyor musun? Mmm... ne var burada? Aynı şekilde, tarot ve ben senin davranışlarında, örneğin genel kalıplar ve benzer eğilimler bulabilirsek en azından yarı kehanette bulunabiliriz. Biliyorsun, Beşinci Cadde'de, gözleri bağlı halde saatte yüz yirmi kilometre hızla giden birisini görürsen bu kişinin akrabalarının paraya kavuşacağı konusunda kesinlikle 'kehanet'te bulunabilirsin, tabii eğer bu kişinin yüklü bir sigortası varsa. Tamam mı Gwen? Ama bir medyum geleceği gerçekten *bileceğini* iddia ediyorsa, bu, özgür iradenin varlığını yadsımaktır ve ben özgür iradeye inanıyorum. Gelecek, önceden buyurulmuş değildir. Bu gece sana söyleyeceğim

her şey değişebilir. Sen, kendi özgür iradenle bunları değiştirebilirsin. Tersine çevirirsin, yeniden yön verirsin, vesaire. Gözündeki bağı çıkarabilir, o musibeti yavaşlatabilirsin. Unutma bunu. Şimdi, bir bakalım. Sigara içebilir miyim?"

Tütün dumanı mideni bulandırdığı halde, izin verdiğine dair bir işarette bulundun. Pis kokan otunu yaktı, yelkenlerini doldurdu ve hafif bir transa geçti. Artık sesi yatıştırıcı, neredeyse hipnotik, konuşma tarzı daha düzgün ve daha resmi hale gelmişti. Yine de süpertankerinin senin eğlence rıhtımına toslaması çok fazla zaman almadı.

"Kartın bugünkü endişeleri ve dış etkileri gösterdiği üç numaralı pozisyonda tılsım yıldızlarından dört tanesi var, görüyorsun. Bu tabloda neler oluyor Gwen? Bunu analiz etmeye kalkma. Buna sadece, sevdiğin bir çocuk kitabındaki resimlerden biriymiş gibi bak. Kartlara *daima* böyle bakmanı istiyorum işte. Tamam mı? Şekildeki tip ne yapıyor? Tutuyor, değil mi? Adam iki altın parçasını ayaklarının altında tutuyor, başka bir parçayı kollarıyla sımsıkı sarmış ve dördüncü de başının üzerinde dengede duruyor. Beyindeki altın, başka bir ifadeyle. Bu pozisyonlardaki dört yıldızın gösterdiği şey, para konusunda güvensizlik, para kaybetme korkusudur. Temel güvence konuları var burada. Yeterince sermaye biriktirme ya da elindekileri yitirme konusunda endişeli görünüyorsun. Ve paranı yitirirsen eğer, bir insan olarak ne değerin olacak, kim olacaksın? Senin kimliğin maddi bir zenginlikle sarılmış durumda. Buradaki sorun, Gwen, parasal başarıya varmada umutsuzluğa kapıldıkça ve kazandıklarına daha sıkı sarıldıkça, senin bunları yitirme riskinin de artmasıdır. Para, bu yönden aşka benzer. Değişiklik için, yaşamın diğer yönlerine yoğunlaşmayı düşünebilirsin. Sımsıkı kavrayan ellerini biraz gevşetmek senin için yararlı olabilir."

Teslim ve tasdik şoku mu? O kadar da değil. Duydukların seni ne bilgilendirdi, ne de etkiledi, diye düşündün, *Ne dalavere be! Söylediği her şeyi, içeriye ilk girdiğimde anlattıklarımdan çıkardı.* Bu işe kesinlikle canın sıkıldı ve daha iyiye doğru gidecek gibi de görünmüyordu. Anlaşılan, Beş As denen o dört parmaklık kart parçası senin hareket tarzını öylesine tanıyordu ki, seni farkına varmadan kendi kendine sorun yaratmakla, kendi kendine çelme takmakla, gereğinden fazla çabalamakla ve boyundan büyük işlere kalkışmakla suçlayabiliyordu. Bir de, parasal konuların etrafındaki baskıyı simgeleyen üçüncü bir kart vardı ki, konumu nedeniyle, başkalarının seni nasıl gördüğünü gösterdiği iddia olunan bu karttaki resim ata binmiş, etrafa gürleyip duran,

neredeyse komik bir şekilde saldırgan bir züppeye aitti. Bayan Huffington'un deneyimiyle yoluna hiç kimsenin ve hiçbir şeyin çıkmasına zerre kadar tahammülü olmayan, gözünü hırs bürümüş ve küstah Kılıçlar Şövalyesi.

Bu ısırgan salatasında peynir parçası gibi duran bir gerçek var idiyse de –kabul etmen gerekirdi ki *bir* parça peynir vardı– bu hantal üçkâğıtçının vardığı sonuçları, gelip geçici ve saçma bir şey diye göz ardı edebilirdin; senin yanlış hedefler ya da bu hedeflere varmak için yanlış yollar seçmiş olduğun gibi bir sonucu kesinlikle hak etmeyen biri olarak bunu pekâlâ yapabilirdin. Ona karşı dengeyi sağlamak –"Visa kartı kabul ediyor musun? Bak, o, bir kadına nasıl davranılacağını bilen bir kart"– ve evinin rahatlığına doğru tüymek üzereyken Kadehler Kraliçesi'ne geçti ve ilk baştaki gibi senin ilgini çekmeyi başardı yeniden.

Kraliçe giysileri giymiş, beyaz tenli, narin bir sarışın, deniz kenarında tahtadan oyulmuş bir tahtta oturuyor. İstiridyeler ayaklarının etrafında toplanmış, neşeli şarkılar söylüyor, gelgitin suları kadının ayak parmaklarını yalıyor. Tuzdan ve güneşten, ufuktaki gemilerden ve dalgaların arasında oluşan incilerden habersiz kraliçe, ellerinin üzerinde dengede tuttuğu, süslü bir altın kadehe bakıyor büyük bir dikkatle. Gökler yarılsa da, bu kadının o kutsal kadehe yoğunlaşmış dikkatini, bu kadehin korkunç güzelliğine tutulmuşluğunu bozamazmış gibi geliyor insana.

"Bu kadın, Kadehler Kraliçesi çok hoş ve rüya gibi," dedi Q-Jo. "O bir romantik, bir estet, zaman zaman marazi bir hal alıyor bu özellikler. Tatlı ve sevecen olabilir, fakat anlayamadığı felsefi sorunlara takmış kafasını." Q-Jo gözlerini resimden kaldırıp sana baktı. "Gwen, bu kadın belli ki sen değilsin. Senin annen olmalı. Evet, bu senin annen. Annen sevgi dolu biriydi, ama duygusal yönden dengesizdi. Muhtemelen senin için yaşamaya çalışıyordu, ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu; çünkü kendisi için bile yaşayamadı. 'Çalışıyordu' dedim, çünkü onun öteki tarafa gitmiş olduğunu hissediyorum; o hep merak ettiği tarafa. Annen kendi canına kıydı. Sen hâlâ nedenini bilmiyorsun."

Bu şişko dolandırıcı nereden bilmişti bunu? Nasıl olur da bilirdi bunu yahu? Ona, geleceği görsün, diye para veriliyordu, geçmişi değil! Çok fena bozulmuştun. Ama bastırdığın gözyaşları öfkeden ötürü değildi.

Q-Jo senin babanı da buldu resimde –yetişkin olamamış ve güvenilmez, Kadehler Uşağı. Q-Jo Kadehler Beşlisi'ni ve Kılıçlar Yedilisi'ni işaret etti; birincisi senin ailenle ilgili olarak yaşadığın kayıpları ve yalnızlığı, ikincisiyse öfkeyi ve ayrılığı gösteriyordu. Q-Jo, başını hep öne eğen ev sahibinizi, çarşafsız yatakları ve yerlere saçılan Chianti'yi, devrimci nutukları ve ucuz mağazalardan alınmış okul giysilerini, hatta teksir kâğıdına basılmış şiir dergilerini ve senin Lise 1 cebiri çalışırken uyuyup kalmana yol açan tüm o bongo partilerini ima eden şeyler söyledi. Bir "bağışlayıcılık kartı"ndan söz etti ama, hangisi olduğunu anlayamadın. Artık kontrolünü kaybetmiştin ve hıçkırıkların ıslanıyor, güçleniyordu. Medyumun seni saran kolları şişirilmiş plaj oyuncakları gibiydi: İçine pekmez pompalanmış şişme bir at gibi. Kendini geriye çektin, ama hem için temizlenmiş, hem de sakinleşmiştin ve onu tekrar ziyarete geleceğini biliyordun.

11.55

Q-Jo'nun dairesine giriyorsun. Bu dairede, seninkinin aynısı, tuğlalı bir şömine ve çıplak kirişler var; ama senin kırmızı akçaağaç parkelerin çıplak ve cilalı; onunkilerse yıpranmış Doğu kilimleriyle neredeyse tümüyle gizlenmiş; senin hiçbir şeyle örtülmemiş, vitraylı pencerelerin parıldıyor, onunkilerse çürümüş dantel perdelerle örtülü; senin dairen havalandırılmış, modern, minimalistik dekorlu; onunkisiyse tıkış tıkış ve uyuz. Onun dairesinde her girişinde yaşadığın teselli bulma ve boğulma duygusunun garip bir karışımını duyuyorsun yine.

Tarot kartları, onlarca parmağını oynatarak, onlarca ayağını tıpırdatarak kırmızı masanın üzerinde duruyor. Kartlar masanın üzerinde haç biçiminde değil de, iskambil yelpazesi biçiminde, yüzükoyun dizilmiş. Bir sorununu düşünmek için uğraşmadan –senin aklında, borsanın çöküşünden ve bunun senin yaşamındaki yansımalarından başka hangi sorun olabilir ki?– hemen bir karta doğru yöneliyorsun. Ama tam onu kaldırmak üzereyken elini geri çekiyorsun. Nedense, doğru kart bu değilmiş gibi geliyor sana.

Gergin bir şekilde kıkırdayıp odada çevrene bakınıyorsun, sanki gözetleniyormuşsun gibi. Kendini salak gibi hissediyorsun birden. Tüm dünya değilse bile, tüm halk ekonomik bir kargaşanın içinde;

meslek hayatın, düşlerin ve gelecek güvencen bir sabun köpüğünün üzerinde; ve sen, şişko bir büyücünün bir deste resimli kartına danışarak harcıyorsun vaktini, hem de *onun gıyabında*. Ah, ama boşver. Q-Jo senin tarotun öğütlerini hiçbir zaman dinlemediğinden yakınıyor zaten; o halde bunun ne zararı var ki? Bu bir oyun, ufacık bir eğlence ve birazcık oyalanmayan kim var ki?

Elini kâğıt destesinin üzerinde yavaş yavaş gezdiriyorsun. Sonunda, bir an... hafif bir irkilme hissediyorsun. Daha önce hiç yaşamamıştın *bunu*. Parmağının ucu, su bulan bir büyücünün, yeraltı suyunun kokusunu alan Y şeklindeki sopası gibi sallanarak, seğirerek, aşağı doğru çekiliyor ve sonunda tek bir karta dokunuyor. Kartı çekiyorsun ve Q-Jo'nun öğütlediği gibi, bakmadan kalbinin üzerine bastırıyorsun ve kendi mekânının daha az boğucu oksijenine geri dönüyorsun.

11.59

Dairene girdiğin sırada telefon çalıyor. Cevap vermemeyi tercih ediyorsun. Bunun, senin rehberde bulunmayan numaranı bir yerlerden bulup, seni haşlamak için arayan müşterilerinden biri olmasından korkuyorsun; gerçi büyük ihtimalle Belford'dur bu. André eve döndü. André eve dönmedi. André rehin alınmış. André boku yemiş. André sarı peruk ve gözlük takmış halde Las Vegas'ta görülmüş ya da Billy Graham'ın bir turnesinde, İncil korosuyla birlikte sahnede. Biraz ara ver. Şu andan itibaren André'yle hiç ilgilenmiyorsun artık.

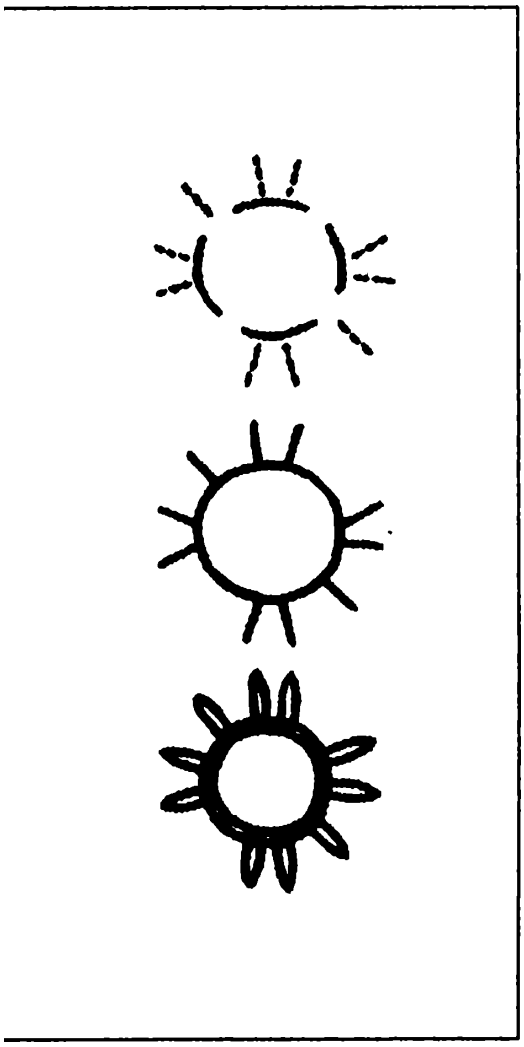
Telesekreterden hışırdayarak gelen; sesin saç lüleleriyle kıvırcıklanmış vurguları Belford'un değil, Q-Jo'nun.

"Gwen, hayatım, ben Huff," diyor. "Fratelli's'de, bir sundae dondurma ve milkshake için mola verdim, birazcık gecikeceğim, ama şunu da söylemek istiyorum, ilk filmi sanırım kaçıracağız; çünkü yeni bir iş yakaladım ve saat altıya kadar falan eve gelemem. Herif beni ilginç bazı slaytları görmeye çağırdı, değişiklik olsun diye. Ama en azından, ilginç *olabilir*. Adam Timbuktu'dan yeni dönmüş."

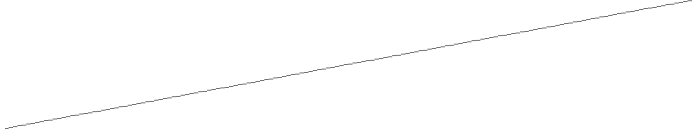
Cuma,
öğleden sonra
6 Nisan

*

*

Onlara de ki: Beni Salvador Dali gönderdi

16.00

İkindi, okulun dördüncü sınıfı kadar uzun sürüyor neredeyse. Köpek yıldızı Sirius'tan gelen bir ışık "*Hav*"ının, Dog House'un çatısındaki bir zift gölcüğündeki yansımasına varması ne kadar zaman alırsa, ikindinin geçip gitmesi de o kadar zaman alıyor. İkindi, çayırlarla kaplı bir kentin bir kavşağından, yarım hızla, takırdayarak geçen bir milyon vagonluk bir tren. Yük vagonları boş ve sen onları piyasa araştırmalarıyla doldurmaya çalışıyorsun. En azından, Belford her telefon ettiğinde kendisine söylediğin bu. "Hayır, şu anda André'yi bulmana yardım edemem. Piyasa araştırması yapıyorum."

Aslında yaptığın, *Wall Street Journal*'ın cuma sayısını okumak, ta-

mamen nafile bir kurtuluş arayışıyla her paragrafını büyük bir dikkatle didiklemek. Bu deneyim hem cesaret kırıcı, hem de uç noktalara taşıyor seni. Bir zamanlar, hafta sonları ya da tatil günleri diskoya gidebilir ya da işyerinin araç ve malzemesinden yararlanabilirdin; ama beş ya da altı ay önce Posner, ortakların, simsarları dinlenmeleri ve yeniden enerji kazanmaları gereken zamanlarda fazladan çalıştırmanın firmanın çıkarına uygun olmadığı kanısına vardıklarını söyleyerek ofisin anahtarlarını geri istedi. O zamanlar sen bunun, yanlış ama iyi niyetli bir politika olduğunu düşündün. Şimdiyse, senden başka hiç kimsenin anahtarını geri almadı mı yoksa, diye düşünmekten alamıyorsun kendini.

Çöküş sonrası *Journal*, istatistiklerle, incelemelerle, mağdur olanların sayılarıyla, bu işin tarihçesiyle, tahminlerle ve röportajlarla dolu göz gözü görmez bir tipi. Her türden belki yüz kadar analizciyle, menajerle, yöneticiyle, borsacıyla ve danışmanla (o ikiyüzlü Sol Finkelstein da dahil olmak üzere) röportaj yapmışlar ve hepsi de, yanan kömürler üzerinde ayı dansı yapmakla meşgul olmasına rağmen, neyin yanlış olduğu hakkında bol bol mantıklı açıklamalar yapacak kadar dirayetli ve inandırıcı yine de. Çoğunluğu, "devlet ve tüzel kişi borçlarının büyüklüğü"nden ve "ulusal para birikiminin yavaşlığı"ndan söz ediyor. Bir de, hisse senedi fiyatlarının aşırı yükselmişliğine, kazançlardaki duraklamaya ve kızışan dış rekabete dair bildik nağmeler var. Birkaç tanesi, bilgisayarla yapılan ticaretin tehlikelerine yeniden değinirken bir iki gazetenin ekonomi köşe yazarıysa kabahati kurumsal suçlara yıkmak niyetinde. "Jesse James banka yönetim kuruluna girmiş. Atının üzerinde koşturup yorulmaktan kurtulmuş böylece." Sol Finkelstein'ın, "Reagan Beyaz Saray'a çıktığından beri, Amerika, esas olarak bir taksitler ülkesi haline geldi," sözünden alıntı yapılıyor. Komik; sen hiçbir toplantıda Sol'un bundan söz açtığını duymadın.

İkindi, bitmek de bilmediği kadar da güneşli. Güneş ışınları girsin, diye bir pencere açıyorsun. Turistler gibi davranıyor ikindi, Seattle'da turistler böyledir; gitmek bilmezler. Üzerinde sadece külodun (beyaz üzerine pembe renkli iki küçük fiyongu var) ve bir Exxon Corporation sweatshirt'ünle yatağının başucundan yükselen yastıklardan bir bulut yığınının üzerine yaslanıyorsun. Gazete yatağın üstüne deli kızın çeyizi gibi yayılmış. Filipin usulü buzlu çayla dolu bir sürahi elinin uzanabileceği bir yerde duruyor; sakin olman gerek, ama değilsin tabii. Kaygılısın. Bir lağım gölünün ortasında, üstünde örümcek kaynayan bir

kütüğün üzerinde dengede duruyor olsan ancak bu kadar kaygı içinde olabilirdin. Ve aslında, işten kaynaklanan endişelerinde, Q-Jo'yla ilgili tedirginliği ayrı tutmak imkânsız.

Bir kez daha düşündüğünde, hiç de imkânsız değil. Q-Jo için, içtenlikle endişeleniyor olmana karşın, bu pek de büyütülecek, senin kariyerini göçürtecek boyutta bir endişe değil. Dürüst olmak gerekirse bu, endişeden çok, bozum olmak. Şaşkınlık. Korkunç bir rastlantı mı; iki de bir senin üzerine sıçrayıp korkutmaya bayılan, sonra da gülmekten yerlere yatan Kader Tanrıçası'nın yaptığı tatsız eşek şakalarından biri mi bu? Yoksa burada bir neden-sonuç ilişkisi mi geçerli? Larry Diamond –o pisliğin adı buydu, değil mi?– Q-Jo'yla senin arkadaşımtrak olduğunuzu biliyor mu? Ve eğer herif bu sözde arkadaşlıktan haberdarsa, onun Q-Jo'yu parayla tutması, sapıkça bir şekilde, seninle bağlantılı ya da sana yönelik bir girişim olabilir mi? Peki neden? Bunun başka bir versiyonunun da muhtemel olduğu geliyor aklına: Herif Bull & Bear'da, Q-Jo'ya doğru bir atlama taşı görevi yaparsın umuduyla yanaştı sana belki de. Ağır çeken kadınlardan tahrik olan erkekler var, New England'lı balina avcılarının torunları belki bunlar. O telefonu keşke vaktinde açsaydın, Q-Jo'yu uyarırdın. Q-Jo hayret verici bir şekilde hızlı hareket eder, özellikle de şeker yüklemesi yaptıktan sonra.

Sıkılarak, yataktaki pozisyonunu değiştirince sweatshirt'ün sıyrılıp karnının derisi açığa çıkıyor. Güneş ışınları, omuzlarında kameralarıyla, göbeğinden içeri dalmak için kuyruğa giriyor.

16.30

İkindi homurdanıp duruyor. *Wall Street Journal*'daki uzmanlar da homurdanıyor birlikte. Yönetim, işçileri suçluyor: "Amerikan işçilerinin üretkenliği düşük ve ücretleri yüksek." İşçiler yönetimi suçluyor: "Altın paraşüt kuşanmış bir adam uçaktaki yangını dert etmez." Sağduyulu kişiler "uluslararası bir bilinmeze dönüşen petrol fiyatlarından" dem vururken, kinikler tüm bunların, "askeri sanayi kompleksinin ve onun siyasi dalkavuklarının gözlerimize bağladığı kalın, yurtsever bir iyimserlik gözbağından" kaynaklandığını söylüyor. Biraz fazla heyecanlı bir üstat, "Amerikan ekonomisi, farelerin terk ettiği, yavaş yavaş batan bir gemidir," diye giydiriyor. *Zirzop herif*, diyorsun. *Bunun fare dedi-*

ği de kimmiş? Düne kadar bu uzmanların hiçbiri esaslı bir ayarlamadan daha travmatik bir şey öngörmüyordu. "Biz kıçımıza bir şaplak vurulacağını beklerken kellemiz gitti," diyor birisi. Asabın bozulup, röportajları bir tarafa fırlatıyor ve çizelgelere dönüyorsun. Teknik analizler hiçbir zaman senin harcın değildi zaten ve çizgisel verilerin özel bir biçimde dizilişini çözmeye çalışırken telefon çalınca öyle bir sıçrıyorsun ki, buzlu çay göbeğinin içine dökülüyor. Güneş ışınları bunun yanında solda sıfır kalır.

Telefon edenin Belford olduğundan bayağı eminsin; ama Belford, imana gelmiş maymunun eve Motel 6 büyüklüğünde bir elmas getirdiğini bile haber verecek olsa onun telefonuna cevap vermeye pek niyetin yok. Öte yandan, bu Q-Jo da olabilir; azmış bir canavarın eline düşmüş, çaresiz durumdaki Q-Jo'dur belki de bu. Q-Jo'nun, bir canavarın kendisini kavramasından *hoşlanacağı* yolunda bir ihtimali (anılarından sızıp gelen o günü, Q-Jo'nun evine girdiğinde, Rus askeri okul eğitim gemisi *Pallada*'dan bir değil, iki değil, tam üç tane öğrenciyi onun yelkenlerine tırmanırken gördüğün günü) düşünmeyi reddederek yataktan aşağı zıplıyor ve telefonun üzerine eğilip tereddüt ederek duruyorsun. Eğer bu Q-Jo'ysa zaman önemli olabilir, ama bunu göze alıyor ve bekliyorsun.

Beşinci çalıştan sonra kendi sesini duyuyor ve yerine çöküyorsun. Bu mesajı banda tekrar tekrar kaydetmek için saatlerce uğraştın, ama kendi sesini duymaktan nefret ediyorsun hâlâ. "Merhaba. Gwendolyn Mati'nin geçici ikametgâhını aramış bulunuyorsunuz. Şu anda evde yokum; fakat adınızı, telefon numaranızı ve aradığınız saati bildirirseniz, yoğun programımdan fırsat bulabildiğim anda sizi arayacağım. Bip sesini duyar duymaz, yavaş yavaş ve net bir şekilde konuşunuz." *Klik. Biip*. "Hey, Ciyak! Sen midir o? Sen nerde Ciyak?"

Allah kahretsin! *O*. Telefonu kaldırma dürtüsüne karşı direndiğine memnun musun!

"Baksana yahu, kimse yokken konuşmak beni sarmıyor. Beni banda almak istiyorsun, benim ajansı görmen lazım. Ha ha. Ama Ciyak, hey, ben çalacam bu gece yahu. He ya. Belltown'daki yeni kulüp. Woman Ray. Kendini başka bi yerde düşün, ne kıyak bi şey. Bardan hizmet eden bi Andy Warhol robotları var. Gerçek bi robot yahu, ama bu robotta var Andy Warhol'un vücut parçaları. Aynen ona benzer, ama bi robot. Ben durmuyor orkestrada, ben solo yahu. Davul ve şiir. Okuycam ananın eski şiirlerinden. 'Aşk, tundrada yarışan bir kar arabasıdır/

Ters dönüp seni sıkıştırır altında/ Gece kar sansarları gelir.' Bap-bappa-vap! Biliyosun. Gel de babanı gör Ciyak'çığım. Bu gece, yarın gece, Woman's Ray, okey? Bi başka robot daha var, çalışır kapıda. Bunun adı Marcel Duchamp. Sıkıdır, ama seni içeri koyverir. Onlara de ki beni Salvador Dali gönderdi. Okey. *Ciao.*"

17.10

Telefon bir kez daha çaldığında bu kez gerçekten Belford. Onun, seni işinden alıkoyduğundan ötürü boyuna özür dileyip durmasını dinlerken güleceğin geliyor. İroniyle gülüyorsun, çünkü baban aradığından beri çizelgelere yoğunlaşamadın; gerçek neşeye benzer bir şeyle gülüyorsun, çünkü Belford Dunn'la ikinizin Woman Ray Club'a girmek için girişimde bulunacağınızı düşünemiyorsun. Belford Salvador Dali'yi hiç duymamıştır bile. Ki bunun da hiçbir sakıncası yok. Salvador Dali ve elli sent sana bir fincan erimiş saat sağlayacak. Her halükârda, André hâlâ kaçak, öyle görünüyor ve Belford senin kuşkularının hiç de yersiz olmadığı sonucuna varmış: Yani, maymun ya eski sahibi ya da eski sahibinin arkadaşları tarafından kaçırıldı. André kümesten kendi iradesiyle kaçmazdı, onun karakteri bunu yapamayacak kadar güçlüdür, sadıktır, sevgi doludur. Belford, Kongo van den Bos'un hâlâ hapiste olup olmadığını öğrenmek için San Francisco'daki Fransız başkonsolosluğuyla temas kurmaya çalışmış, ama konsolosluk paskalya tatili nedeniyle kapalıymış. Bunun sonucunda, senin sözde sevgilin gece geç vakit San Francisco'ya giden bir uçakta yer ayırtmış, oraya gidip, başkonsolosu bulmaya ve kendisine bilgi sağlaması ve yardımcı olması için ikna etmeye çalışacakmış. Her şeyden önce, bu artık uluslararası bir meseleymiş.

"Seni de hafta sonu tatilini birlikte geçirmek üzere davet etmek isterdim hayatım –dediklerine göre Golden Gate Parkı'nda gerçekten etkileyici bir gündoğumu ayini varmış– ama ben, burada kalmanı ve küçük hergeleyi ben yokken aramaya devam etmeni rica edeceğim senden. Eğer mümkünse tabii."

Happy Valley'nin ayyaşlarını bile sevimli gösterecek bir gülümseme parlıyor yüzünde birden. Federal hükümetin son kez faiz oranlarını düşürmesinden bu yana duyduğun en iyi haber bu. Belford'un hafta

sonunun geri kalanını kent dışında, senin hayatına bulaşmadan geçirmesi ne güzel! Artık tüm dikkatini kendi sarsılmış kariyerine ve onu sarsan iç ve dış faktörlere vermekte özgür olacaksın. Üstelik, Belford yokken, onun senin geleceğin üzerindeki rolü hakkında daha net bir perspektif edinme olanağı bulabileceksin. Sen ne kadar şiddetle reddetmek istesen de, Bay Dunn'la hebele hübele bir balayının senin şu andaki sorunun için makul bir çözüm olduğunu kabul etmek zorundasın.

Eee, ama Belford'la evlendikten sonra herif senin sorununun çöküşten zarar görmüş ortalama bir simsarınkinden biraz daha... diyelim ki, "komplike" olduğunu fark ederse? Senin kafana hükmeden endişe tiyatrosunun düşlediğin sahnesinde, asabı bozuk bir koca –başarılı emlak bürosundan, diye umuyorsun sen; Sosyal Yardım Dairesi'ndeki köhne bir odacıktan değil de, emlak bürosundan– çıkıp eve geliyor, sana çatmak için. "Gwendolyn," diyor en sert konuşma tarzıyla, "simsarların, simsarlık firmasının belli bir günde ya da haftada okutmak istediği hisse senetlerini reklam edip sattıkları herkesçe bilinen bir şeydir. Simsarlara güven duyan müşterilere, simsara en yüksek komisyon getirecek hisselerin –ki, kendi hisselerini satıp başka firmanın hisselerini satın almaya çalışan firmaların hisseleri buna iyi bir örnektir– satıldığı da herkesçe bilinen bir şeydir. Acı ama gerçek, çoğu simsarın, yaptığı her alış ya da satış önerisinde kendi çıkarlarını en ön planda tuttuğu, yaşamın bir gerçeğidir. Sanıyorum, ülkenin her yanında böyledir bu. Ama Gwen, Bay Posner bana senin, sana emanet edilen yatırım hesaplarında meslek ahlâkına yakışmayacak bir şekilde aşırı komisyon getirecek alış-satışlar yaptığını söyledi. Daha başından beri, böyle bir olasılığın gerçekleşmesinden korkuyormuş. Posner seni, MBA'in ya da alışılmamış sesin yahut da güzel görüntün için değil; sen Nordstrom'dayken onun kızına, bir tane ski pantolonuna ihtiyacı olduğu halde, üç tane sattığın için işe almış. Adam bundan hoşlanmakla birlikte senin paraya bu kadar düşkün olmandan korkuyormuş ve adamcağızın en büyük korkusu gerçekleşmiş. Sen gece gündüz hiç durmadan ona buna tavsiyelerde bulunup, yatırımcılara boyuna, kendi hisselerini satıp başka firmaların hisselerini satın almaya çalışan firmaların hisselerini almaları, sonra bunları satıp yenilerini almaları için baskı yapmışsın, müşterilere de pek doğru dürüst bir açıklamada bulunmamışsın. Portföyleri çok çirkin bir pervasızlıkla düzenlemişsin. Yanlış müşterileri, yanlış miktarlarda, yanlış senetlere ve de yanlış beklentilerle yön-

lendirmişsin. Sonunda borsa düşünce de arkanda bir ölüm tarlası bırakmışsın."

Kızarma fobisi zamanı şimdi. Ve her zamanki gibi de, senin kızarma korkun kızarmana yol açıyor. Ama senin yanaklarını kızartan boyada suçluluk pigmenti yok. Utandığını değil bozulduğunu hissediyorsun. Koşullar daha farklı olsaydı sen de farklı davranırdın. Bu durumda, seni yanıltan koşullardır; aldatansa tarihtir. Senin zamana teslim olacağını mı sanıyorlar? Fırlatıldığı yere gidecek bir çakıltaşı mısın sen?

Fantezinde kocan seni bağışlıyor. Belford Dunn bağışlayıcıdır hiç olmazsa. Elbette, kurtuluşu *hak etmen* gerekiyor. "Diz çökmeni istiyorum," diye buyuruyor Belford. Saksofon çalmak için değil ama, aynı derecede küçültücü ve nahoş bir şey bu. "İsa Efendimiz'e dua etmeni istiyorum Gwendolyn. André ve ben de seninle birlikte dua edeceğiz." Böylece, pire torbası makakla, Men's Wearhouse marka takım elbise giymiş, dört köşe kafalı yarmanın arasında diz çöküp, itiraf, pişmanlık ve beyandan oluşan üçlü cefaya katlanıyorsun. Sonra yeni bir sayfa çok şık bir şekilde açılıyor ve kurtuluyorsun. O lanet olası dertten sıyrıyorsun, yihhuu!

Zamanla, bu uyduruk tartışma sahnesinin etkisi yok olup gittikçe kendini bayağı kıyak hissediyorsun. Son kırk sekiz saatte kendini en iyi hissettiğin an bu. Fiilen bir şeyler mırıldanarak ("Lazy River") külodunun üzerine blucinini çekiyorsun, serinleyen hava içeri girmesin, diye pencereyi kapatıyorsun, *Wall Street Journal*'i katlayıp bir kenara koyuyorsun, buzlu çay yerine kendine bir kadeh chardonnay dolduruyorsun, saate bakıyorsun –Q-Jo'nun eve gelmesine yarım saat var– ve televizyonu açıyorsun yeni bir umut arayışıyla. Eğer Başkan olağanüstü birtakım önlemler alırsa, eğer Başkan ve hükümet bazı değişikliklere cesaretle girişirse, Belford'la evlilik, artık sadece bir seçenek haline gelebilir, bir mecburiyet olmaktan çıkar.

Fakat, akkor hale gelen dikdörtgen camı dolduran, ne Başkan, ne de Başkan'ın ekonomi danışmanlarından biri. Dr. Yamaguçi sadece.

"Doktor!" diye sesleniyor bir gazeteci. "Doktor! Siz buraya Japonya'nın en kuzey ucundaki küçük bir klinikten geldiniz ve belediye başkanımız size kentin anahtarını verdi, eyalet valisi sizin için güzel bir ağırlama programı yapıyor, şerefinize muazzam bir kalabalık toplandı, insanlar size haykırıyor, coşkuyla tezahüratta bulunan, dünyanın dört bir yanından gelmiş gazeteciler sürekli resminizi çekiyor. İnsanların

böylesine büyük ilgisi size nasıl bir duygu veriyor? Neler hissediyorsunuz?"

Dr. Yamaguçi, ağzının köşelerinden dışarıyı gözetleyen, hafif, gizliden gülümsemesiyle Bic'i indiriyor, içini çekiyor ve omuzlarını silkiyor. "Bu da," diyor, "bir budalanın hayatındaki yeni bir gün."

17.31

Happy Valley'deki tüm kabakçiçeklerini paramparça edecek bir nefes alıyorsun birden. O kart! O kart, o kart, o kart! Q-Jo'nun mesajını dinlerken o kartı bırakmıştın ve o mesajda duyduklarınla öylesine allak bullak olmuştun ki –"Adam Timbuktu'dan yeni dönmüş"– kartı unuttun. Sen borsanın geleceğini, Larry Diamond'un küstahlığını ve Huff'ın güvenliğini düşünüp huysuzlanır, öfkelenirken, o kart tüm ikindi boyunca kitaplığın üzerinde durdu, yüzükoyun, incelenmeden ve ihmal edilmiş bir vaziyette.

Kim bilir ne zaman hatırlayacaktın, Dr. Yamaguçi olmasaydı.

"Budala," dedi adam. *Budala*. Son zamanlarda çektiğin dört karttan üçü Budala çıkmıştı. Dörtte üç. "Gwen'ciğim, tarot senin içini okuyor," demişti Q-Jo. "*Senin* kartın işte bu."

"Öyle mi, çok teşekkürler. İnsana bombok bir moral veriyor bu." Allak bullak olmuştun: Bombok, dedin.

"Yahu ben senin hep, özel bir Budala olduğundan şüpheleniyordum. Yoksa çoktan ümidi kesmiştim senden."

Bu bir iltifatsa, o zaman serseriler de birer hip-hop soğanıdır herhalde. Ama, minnettar olmak zorundasın yine de; Q-Jo'nun, bazı uzmanların tarotun başlangıcı, bazılarının da sonu saydığı o figür hakkında senden daha olumlu görüşlere sahip olduğunu düşünüyorsun.

Aklı bir karış havada bir delikanlı, kırlarda seke seke yürüyor çevresindeki tehlikelerden habersizmişçesine. Başındaki şapkası ters yöne dönmüş, bir yerden mi geliyor, yoksa gidiyor mu kendisi de bilmiyormuş –ya da hiç aldırmıyormuş– gibi. Dam-dam-da-dam. Seke seke, seke seke. Sol elinde, sanki topluma sunuyormuş gibi, beyaz bir gül tutuyor; gül elmanın tersine, saflığın ve masumluğun simgesi. Sağ omzunda, serserilerinki gibi, ucunda çıkın sallanan bir değnek var. Çıkınında ne var Budala? Dam-dam-da-dam. Çıkınındakiler için bir kilo al-

tın veririz, hiç görmeden. Dam-dam-da-dam. Oğlan, bulutlara hayran biri. Ve gözleri yukarıya çevrili, derin bir uçurumun tam kenarına sıçramış. Kenardaki toprak, çizmelerinin altında ufalanıp çöküyor. Fakat ileriye doğru gidiyor yine de, cam gibi gözlerini kısarak bakıyor Güneş'e, dudaklarında bir tebessüm, yararsız kıvır zıvırla dolu çıkını deli gibi sallanıyor değneğin ucunda.

Q-Jo'ya göre, tüm tarot destesi, yahut en azından yirmi iki Majör Arcana kozu, Budala'ın macerası olarak yorumlanabilir. "Önemli bir düzlemde," dedi Q-Jo, "majör kartlar, bir arayış öyküsünün bölümleridir. İnsanlığın, anlayış ve yeniden birleşme yolundaki evrensel arayışından söz ediyorum. Ve bu arayışın Budala'la başlaması ya da bitmesi hiç önemli değildir; çünkü bu bir çemberdir zaten, sonsuza dek devam eden bir döngüdür. O saf genç Budala, uçuruma yuvarlanınca deneyimler dünyasına düşer. Onun yolculuğu gerçekte şimdi başlamıştır. Yol boyunca her türlü öğreticiyle ve ayartıcıyla –ayartıcılar da öğretmendir aslında– ve bir insanın büyüme, gelişme mücadelesi sırasında karşılaşabileceği her türlü zorlukla karşılaşır. Budala, herkes olabilir; ama herkeste, Budala'ı oynayabilecek hikmet ve cesaret yoktur. Bir sürü insan, taşıdığı çıkında neler olduğunu bilmez. Ve hepsi de onu parayla satmaya dünden hazırdır. O çıkında, yaşam maceralarını kolaylaştırmak için ihtiyaç duyulan her türlü gereç vardır, ama açıp da içine bakmazlar bile. Bilinçsiz bir şekilde, biz kontrol dışı primatlar, hepimizin amacı esasen aynıdır; fakat şunu söyleyeyim sana ve buna inan: Amacına ulaşanlar sadece, yolculuk sırasında kendilerini budala yerine koydurmaya cesaret edebilenlerdir."

Şimdi, her şey iyi, hoş da, sence bu "budala" sözcüğü, üzerine oturunca osuruk sesi çıkaran yastıklarınkine benzer bir müzik çalıyor *senin* kulağında. Dolabının üzerinden, eline geçen ilk keskin şeyle kazımak için sabırsızlandığın bir etiket bu. Budala'nın, ortaçağ tarot kartlarında Dilenci gibi tanımlandığını öğrendiğin zaman ona katılmayı katiyen istemediğini fark ettin. Yoksulluğunu ilan eden hiç kimse senin dengin olamaz. Sirk vagonunda gitmektense Uçurumlar Kamyonu'nu tercih edersin. "Para içinde yüzmek" yeterli değil, sen paranın içinde, onun içerisinde olmak istiyorsun, banknottan bize bakan rahmetli başkanlar gibi. "Kendisine paradan bir kale kurmayan herkes budaladır," dedin bir keresinde.

"Aynen öyle," diye yapıştırdı Q Huff Hanım.

17.35

Zorlama bir soğukkanlılıkla, kitaplığa doğru yürüyorsun ağır ağır. Raftaki bütün kitaplar yatırım stratejisi üzerine; bunun dışındakiler sadece bir şarap ansiklopedisi, resimli bir Porsche broşürü ve annenin şiirlerinden oluşan incecik bir kitap: *Günün Sıcağı Geçtikten Sonra Beyaz Kelebek Leylağa Konarken Bir Zombi'nin Salyasında Yansıyan Eros.* Yazarın ölümünden sonra yayımlanmış. Kart, kitaplığın üzerinde, Bauhaus vazosunun yanında duruyor ve soğukkanlılığını sürdürerek alıyorsun eline. *Eğer tekrar Budala'ı çekersem*, diye düşünüyorsun, *onu desteye geri koyabilir ve başka bir kart çekebilirim.* Medyum da olsa Q-Jo kesinlikle fark edemez.

Bir dakika! Dur hele! "Nedir bu si...?" "Siktir"in ilk harfleri kaçıyor ağzından. Kim suçlayabilir ki seni? Bu kart... yahu sen bu kartı daha önce hiç görmedin ki. En azından, zaman zaman tarottaki bütün kartlara bakmıştın ve bu kartın onların arasında olmadığından kesinlikle eminsin. Nedir bu...?

Bir dereceye kadar, Yıldız kartına benziyor bu; fakat, havuzun yanında diz çökmüş, çıplak bir dişi var bu kartta ve dişinin vücudunun alt tarafı yeşil pullarla kaplı ve elleriyle ayakları kurbağa gibi perdeli. Ayrıca, balık kuyruğuna benzer bir başlık var başında. Kartın, normalde, BÜYÜCÜ, KULE, İMPARATORİÇE yazan ya da bu kartta, herhalde YILDIZ yazması gereken alt ucunda, bilinen büyük harflerle NOMMO yazıyor. *Nommo mu*? Nedir bu...?

Diz çökmüş çıplağın üzerindeki gökyüzünde, uzaklarda, Yıldız kartından hatırladığın aynı yedi gümüş yıldız ve ortada dev bir altın yıldız görünüyor. Fakat bu kez gümüş yıldızlar, sanki bir bulutun ardında kalmış gibi, çok belli belirsiz görünüyor; parlak altın yıldızın üzerindeyse bir işaret var. Bir dakika sonra, gördüğün işaretin belli belirsiz bir köpek kafası silueti olduğunu fark ediyorsun. *Vay be!*

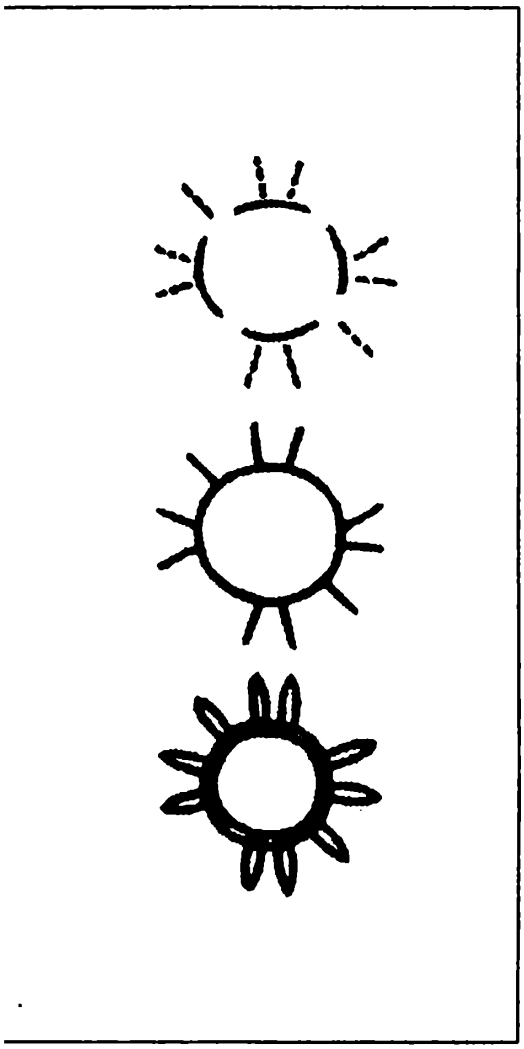
Yıldız kartındaki kız gibi, bu da her iki elinde –ya da yüzgecinde diyelim– birer testi tutuyor. Sol . . . uzantısıyla tuttuğu testideki suyu yere döküyor, sağ testideki suyu da havuza geri döküyor. Işığın daha çok olduğu pencereye doğru yürüyünce, soldaki testinin altın, diğerinin gümüş olduğunu fark ediyorsun. Ve sonra başka bir şey daha fark ediyorsun. Fonda, havuzun arkasında ve dramatik yıldız görüntüsünün altında, tıpkı Yıldız kartındaki gibi, en üst dalına bir kuş tünemiş, küçük bir ağaç var. Ama kuşun gövdesine bir sözcük yazılmış. Ve bu söz-

cük (ah, yetişkin bir Filipinli'nin ayaklarının parke taşı döşeli zemine basması için kaç bin tüyünün diken diken olması gerek?), bu sözcük, *Bozo*.

Şaşkınlık, tutuklama emri görmüş birinin yüzü gibi çizgilerle dolduruyor yüzünü. En yakın koltuğa çöküveriyorsun, tersine bir hareketle tekrar küllerinin içine gömülen, bir anka kuşu gibi. Q-Jo Huffington hemen eve gelse çok iyi olacak.

Cuma gecesi
6 Nisan

*

*

Beyaz Cüce şarkısını söylemeden düş sona ermez

19.50

Niçin uyandığımızda rüyalarımızdaki kadar güçlü olmayız?

Güneşin batışı çok güzeldi. Son yıllarda hava kirliliği, renk paletini hem genişletmiş, hem de yoğunlaştırmıştı ve bu akşam Seattle'da sık görünen o cıva ve şeftali suyuyla yapılmış lapaya benzeyen, kesilmiş sütü andıran her zamanki bulutların yokluğunda, İsa'nın *nuée ardente** kan banyosundaki floresan misali ışıyan renkleri tüm batı ufku boyunca her tarafa dağılıp yayılmıştı. Paskalya öncesi son cuma görülecek en mükemmel gün batımıydı herhalde ve sen, son kanlı damlası Puget Boğazı'nın yağlı gri suları tarafından emilinceye kadar seyret-

* Fr. Ateşten bulut. (ç.n.)

miştin bunu koltuğundan. Gökyüzü, yüzünün kızardığı zamanlardaki gibi kıpkırmızı, üstelik acayip parlak hale gelmişti ve bir an, gerçekten İsa'yı düşünmüştün ve hem Belford'un, hem de Büyükanne Mati'nin İsa'ya "Dünyanın Işığı" dediklerini hatırlamıştın. Teselli bulmak, hatta belki de manevi yönden yücelmek üzereydin –ama sonra her yerden karanlık yürüyüp geldi ve kendi kendine, "*Yine o görüntüler,*" dedin. Bundan kısa bir süre sonra da başın önüne düştü, uyukladın.

Rüyanda, o garip ve deste dışı –gerçekten de kucağında duruyordu şimdi– tarot kartını elinde tutuyordun ve rüyanda o kart, çok eski zamanlardan kalma ve yıpranmış görünüyordu; parşömenden, papirüsten ya da buna benzer bir şeyden yapılmış gibiydi sanki ve bir tür aura vardı çevresinde. Ama rüyanda seni hiç şaşırtmıyordu; onun anlamını sezmiş, mükemmel bir şekilde kavramıştın. Bir adam arkanda duruyor, omzunun üzerinden bakıyordu. Kimliği hiç belli değildi, fakat sesi tanıdıktı. Şimdi, uyanıkken bile o sesi tanıdığını hissediyorsun. Adamın söyledikleri şunlardı:

"Sarah Bernhardt öylesine büyük ünü olan, huşu uyandıran bir oyuncuydu ki, Kuzey Amerika'ya yaptığı turnelerde, tek kelime İngilizce bilmediği halde hiçbir temsilinde kesinlikle tek bir bilet bile kalmazdı. Oynadığı her oyunu, Shakespeare, Moliére, Marlowe ya da her neyse hep Fransızca, yani birkaç tane on sekizinci yüzyıl Amerikalısı dışında kimsenin anlamadığı bir dilde oynardı. Tiyatroya gidenlere, İngilizce izleyebilmeleri için oyunun librettosu verilirdi. Evet, yer göstericilerin en azından birkaç kez, yanlış librettoyu, yani sahnelenmekte olandan tümüyle farklı bir oyunun metnini verdikleri de olmuştu. Ama yine de, tüm söylentilerden öğrendiğimiz kadarıyla, onca büyük kalabalıklar içinde bir tek kişi bile çıkıp da bu konuda herhangi bir şey söylemiş ya da şikâyette bulunmuş değildi. Üstelik, hiçbir eleştirmen, yazısında bu çelişkiden söz etmedi." O anda kesinlikle hatırlıyorsun, adam seni dirseğiyle dürttü. Sonra sözüne devam etti.

"Biz bugünün insanları yaşama bakıyor, ondan bir anlam çıkarmaya çalışıyoruz; genellikle, yabancı bir dilde anlatılıyor gibi gelen bir 'gerçeği' gözlüyoruz –ama yanlış librettolar verilmiş hepimize. Metin olarak İncil verilmiş bize. Ya da Talmud ya da Kuran. Bize verilen, *Time dergisi* ve *Reader's Digest*, günlük gazeteler ve 18.00 haberleri; bize verilen, okul kitapları, gülünç komediler ve tahrif edilmiş tarihler; bize verilen, psikolojik öğütler, kültler, seminerler, reklamlar, satış taktikleri ve üstatların, satılmış bilim adamlarının, eylemcilerin ve devlet

başkanlarının saygın bildirileri. Ne yazık ki, bu çevirilerin hiçbiri, var olan gerçek tiyatroda olan bitene belli belirsiz benzemekten öteye gidemiyor ve çoğu da tehlikeli bir şekilde yanıltıcı. Olağanüstü karmaşık bir trajikomedinin iç içe girmiş entrikalarını, bir kabare ya da bir çocuk oyununun librettosuyla izleyip anlamaya çalışıyoruz. Ve birisinin çıkıp da yönetime bu konuda fırça çektiğini hiç duydun mu?"

Adamın sözleri tamı tamına buydu, garip bir netlikle hatırlıyorsun. Ve muhakkak ki, sözde felsefi olan, boş bir gevezelikti bu; ama nereden çıkmıştı? Rüyanda konuştuğunu gördüğün böyle bir adam varsa bile, bu sözler *senden* çıkmış olsa gerek. Senin, böyle fikirlerle uğraşan bir parçan mı var yoksa? Eğer doğruysa, ne kadar can sıkıcı bir şey bu. Peki ya, Sarah Bernhardt konusunda bu kadar çok şey bilen senin iç kişiliğin neyin nesi? Annenin bir kez bu kadının adını andığını belli belirsiz hatırlıyorsun. Tüm o barbituratları mideye yollayıp Büyük Uyku'suna dalmadan önce.

19.53

Koltuğunun yanında duran ayaklı lambayı yakıyorsun birden. Gözlerin parlak ışığa alışınca sapkın tarot kartını yeniden inceliyorsun –ve her şeyi açığa çıkaran 150 wattlık ışıkta, önemli bir şeyi keşfediyorsun: Kart değiştirilmiş. Evet, senin Filipinli yüzündeki Galli burnun gibi, gayet apaçık bir şey bu. Renkli, kalın ve sivri uçlu, siyah keçeli kalem kullanılarak, normal bir Yıldız kartı, seni böylesine şaşırtan o balığımsı garabete dönüştürülmüş. İnce bir mavi tabakası gümüş yıldızları soluklaştırmış, parlak yeşil renkli bir kalem ucu kızın ayaklarını yüzgece çevirmiş; NOMMO yazısı, beyazla boyanıp örtülen orijinal YILDIZ yazısının üzerine yazılmış. Senin bunu fark etmen, bir anlamda büyük bir rahatlama sağlıyor. Bu demektir ki, daha önce ne bu kart senin gözünden kaçmış, ne de herhangi bir şey, yani *doğaüstü* bir şey olmuş. İyi. Ama şimdi geriye, Q-Jo'nun neden böyle saçma sapan bir şey yaptığını, hayli saygı duyduğu bir kartı neden bozduğunu merak etmek kalıyor sana. Ve sen ayrıca, o *Bozo* sözcüğünün oraya nasıl girdiğini de merak ediyor olmalısın. Doğruyu söylemek gerekirse, *Bozo* sözcüğü seni biraz tedirgin ediyor.

Rolex'ine tekrar bakınca çok daha fazla tedirgin oluyorsun. Q-Jo

neredeyse iki saat geç kaldı. Ve telefon etmek nezaketini bile göstermedi. Ah, ama ya telefon edemeyecek durumdaysa? Ah, ya şimdi, kir pas içinde bir yatağa bağlı halde, o... o sidik koklayıcının uyguladığı, akla hayale gelmez sondajlara ve fışkırtmalara maruz kalmış durumdaysa? Duyguların yine gidip geliyor. Öfke. Endişe. Öfke. Endişe.

21.00

Öfke. Endişe. Allak bullak edici titreşim sürüyor ve sarkacın her salınımıyla her iki ucun şiddeti büyüyor. ÖFKE! ENDİŞE! Evet, vicdanının sesini dinleyerek doğruyu söylecek olursak bu daha çok, "ÖFKE! Endişe" şeklinde. Çünkü senin, Huff'ın kendini koruma konusundaki yeteneğine inancın, onun güvenilirliğine inancından daha fazla; özellikle de, işin içine erkekler girince. Nitekim, dokuzu birkaç dakika geçe telefon çalınca hiç duraksamıyorsun. Telefonun üzerine, pislik dolu bir sineğe saldıran alabalık gibi saldırıyorsun.

"Ah, hayatım, evdesin. Bir hoşçakal mesajı bırakmak için aradım seni, Q-Jo'yla ikiniz dışarı çıktınız sandım. Bu yüzden bana bu gece yardım edemediğini düşündüm ben de. Yani André'yi arama konusunda."

"Ben buradayım. Ama Q-Jo yok. Ne cehenneme gittiyse. Ve André'yi aramada sana yardım edemememin nedeni..." Sesin gerilerde kalıyor. Aynen öyle. Ses tonun, Belford'un bu maymun hastalığına karşı nasıl bir tavır takınmasını istediğin konusunda kesin olamadığın halde, yeterince sert.

Bir süre sustuktan sonra Belford "Dudaklarını okuyamıyorum," diyor.

"Dinle Belford, Q-Jo için endişeliyim. Bugün öğleden sonra, gerçekten tehlikeli bir herifle randevusu vardı ve hâlâ eve dönmediği gibi, ne telefon etti, ne de bir haber verdi."

"Demek öyle. Bak hayatım, endişelenmene üzüldüm, senin endişelenmeni istemiyorum. Q-Jo dişli bir kadın, hem de *çok* dişli bir kadın bana kalırsa; ve kimse ona, yapmak istemediği bir şeyi yaptıramaz. Ayrıca müşterisinin tehlikeli olduğunu da nereden çıkardın?"

"Onu *tanıdığım* için biliyorum."

"Ya? Senin şahsen tanışıklığın mı var bu beyle?" Sesinin tırnak

aralarında, kuşkunun yeşil renkli peyniri seziliyor.

"*Bey* mi? Evet! Hayır! Yani onunla dün Bull & Bear'da karşılaştım. Adamın amacı... Dedi ki... Boş ver. İnan bana, dengesiz biri. Q-Jo üç saat geç kaldı ve telefon etmedi. Ve garip bir şey oldu."

"Nasıl bir garip şey?"

İşte şimdi kısıldın kapana. Açık açık anlatırsan, o "garip şey" bayağı zararsız bir şeymiş gibi gelecek ona. Üzerinde oynanmış bir tarot kartının ve o saçma sapan *Bozo* sözcüğünün senin kafanı karıştırıp işinden gücünden alıkoymasını ve paskalyanı Cadılar Bayramı'na çevirmesini nasıl açıklayacaksın? "Belford," diyorsun sonunda, "sence biz gösteriyi yanlış librettoyla mı izlemeye çalışıyoruz?"

Telefonda bir sessizlik oluyor. Sonra Belford "Libretto nedir yahu?" diye soruyor.

Allah kahretsin. Bu adam seninle evlenmeden postala gitsin kentten bunu. "Uçağın ne zaman kalkıyor? Ne zaman döneceksin?"

"Uçak on birde. Pazar gecesi geç vakit dönerim. Ve hayatım, seni bulduğuma göre, düşünüyorum da, beni arabayla havaalanına bırakabilir misin? Benim arabayla, sence bir sakıncası yoksa. Senden, Lincoln'de ayrılmayı tercih ederim, sen arabayla dolaşıp André'yi ararken, o, arabayı tanıyabilsin, diye. Hatırlıyor musun" –acıklı ve gururlu bir şekilde kıkırdıyor– "küçük hergele bazen arabayı kullanırken kucağıma otururdu. Sanıyorum arabayı kullanmak isterdi."

"Beni saat kaçta almak istiyorsun?" diye soruyorsun soğuk bir sesle. O büyücü kaltağını bekleyip durmaktansa her şey, hatta bu bile daha iyidir.

"Dokuz buçukta."

"Ona çeyrek kala ancak hazır olurum."

22.40

Havaalanından eve dönerken Lincoln'ü yüz otuz kilometreye çıkarıyorsun. Q-Jo'nun durumu hakkında korkunç merakına rağmen, *o kadar* acelen yok; sadece, eminsin ki Belford bu şehir arabasını hiç doksanın üzerinde sürmemiştir ve nedense bu seni sıkıyor. "Hoşuna gidiyor mu yavru?" diye soruyorsun hızla giden araca, sonra taa gaz pedalına kadar kızarıyorsun sözlerindeki cinsel imadan ötürü.

Belki saçma bir istek, belki de değil; ama Seneca Caddesi çıkışına giriyorsun ve kendini şehir merkezinde buluyorsun. Oradan, Posner Lampard McEvoy and Jacobsen'in önünden geçmek, ucuza alıp pahalıdan satmak kadar doğal. Işıkların yanıp yanmadığını görmek istiyorsun sadece. Ah, aman Tanrım, yanıyor! Üstelik, sanki kaderin işiymiş gibi, caddenin tam karşısında boş bir park yeri de var. Oraya yanaşıyor ve motoru durduruyorsun. Öyle gerginsin ki, göğüs uçların titriyor. Ama yahu, senin en doğal hakkın, yukarıya çıkıp da neler oluyor diye bakmak –ve görecek kimse yoksa, bıraktığın izlerden bazılarını gizlemek.

O da ne? Asansör lobisine giren kapının önünde "sokak serserisi" denilen türden biri var. Ve Körfez Savaşı'ndan sonra çok meşhur olan şu yüksek teknoloji silahlarından biri var herifte. Hayır, hayır, sakin ol, bu mini roket falan değil, üç ayaklı bir teleskop sadece.

"Bir dolara, bayan, Ay'daki adamı görün. İki dolara, Sirius'a bakın."

"Sirius'a bakmak neden daha pahalı?"

"O daha uzak."

Bunu tartışamazsın. İyi, yıldızlara bir göz atmak, para çanağını uzatmış birinin söylediği serenadı dinlemekten iyidir (geçen hafta bir sokak şahsiyeti Yahudi harpıyla *Strangers in the Night*'ı çalmak için elli sent istedi) ve bu herifin suyuna gidersen kenara çekilip sana yol verir. Gözleri biraz çukura kaçmış ve ayyaş görünümlü olsa da, adamın kibar bir yüzü var: Kriz sırasında işinden olmuş bir astronomi profesörü muhtemelen. İki papeli uçlanıyorsun, belini büküyor ve kahverengi gözünü merceğe dayıyorsun.

"Nerede? Görmüyorum... Bi dakka, sanırım buldum." Gözünü, kirpiklerin bir böceğin bacaklarındaki sert kıllar gibi sürtünüp tırtıklayıncaya kadar bastırıyorsun okülere. "Şurada parlak bir nokta var. O mu? Pek bakmaya değer bir şey değilmiş."

Ayyaş astronom gürültüyle genzini temizliyor, sonra öksürüyor ve kaldırımın üzerine öyle kocaman bir nesneyi tükürüyor ki, şap! diye sesini duyuyorsun. "Bayan, sekiz nokta altı ışık yılı var onunla bizim aramızda."

"Pek uzak değilmiş sanki. İyi bir teleskop mu bu?"

"Kahretsin, bayan, trilyonlarca kilometre bu. Trilyonlarca diyorum sana. Ama yine de yakın namussuz. Nispeten yakın ve nispeten büyük. Gökteki en parlak yıldız bu."

"Hadi canım, sende." Bu serseri kimi kandırdığını sanıyor? "Ben bundan daha parlak bir sürü yıldız gördüm. Hem de teleskopsuz."

Şimdi, kesik bir gülüş, ardından bir geniz sesi, bir öksürük ve bir şap! sesi geliyor. Krep hamuru kıvamında ve bir bekârın buzdolabındaki canlı türlerinin renginde bir şey canlanıyor kafanda, tüylerin ürperiyor, ama tüpün ucunda dans eden ve sarı bir ateşi andıran noktadan ayırmıyorsun gözünü. "Görmüş olduklarınız, bayan," diye senin yanlışını düzeltmeye kalkışıyor bayağı herif, "ya Venüs'tür, ya Merih'tir ya da Jüpiter. Onlar *gezegen* yahu allah aşkına. Ordaki *Sirius*'sa, *yıldızdır*."

Tamam, bu konuda haklı olabilir. Marjinal bir astronomla tartışmaya girecek değilsin. Herifin kokusundan, sana yaklaştığını fark ediyorsun. "Doğrusu," diyor adam, "Sirius çift bir yıldız. İki tane yani. Sirius A, yani KöpekYıldızı deneni büyük, parlak olanıdır. Fakat onun ufacık tefecik bir de arkadaşı var. Sirius B. Küçük, beyaz bir cücedir. Bu teknik bir terim ama, sizin gibilerin bunu şiirsel bulabileceğini tahmin ediyorum."

"Görebilir miyim onu? O küçük yıldızı?" Aslında pek o kadar ilgilenmiş değilsin de, iki doların karşılığını almak istiyorsun.

"Belki, çok dikkatli bakarsan. Büyüğün sağ alt tarafında."

Sirius B'yi seçebilmek için öne doğru uzandığın anda, sanki Sirius A birden infilak etmiş gibi bir patlama ve bir parlama beliriyor –ve gökler ve ardında görünen ve gizlenen ve devinen ve yatan her şey kayboluyor.

Kimbilir kaç dakika sonra bilincin yerine geldiğinde, kaldırımda boylu boyunca yatıyor haldesin, blucinin ve külodun ayak bileklerine kadar inmiş, çantanın içindekiler etrafına saçılmış, ölü bir firavuniçenin sevdiği eşyaları gibi tıpkı.

23.00

Kentteki herkesin, senin kukunun ilk aleni sergilenişinde en ön sırada bir yeri var: Kılların hepsi ve her biri tek tek sayılabilir durumda, büyük dudakların yol haritası, bakılmak için açılmış; klitoris, kokteyl çatalını ya da Çin yemek çubuklarını bekleyen, parlak bir lokma. Yine de kızarmıyorsun. Kızarmanın ötesindesin artık. Yüzü kızaran yanını bırakıp kaçtın. Bu Senin Hayatının En Kötü Günü II. Bölüm; ve sen neh-

ri geçip bir ağaca çıktın.

Ama, iyi de olsa, kötü de olsa, vinçle tekrar kendi vücuduna çekilmiş durumdasın şimdi. Kaldırım çıplak kıçını buz gibi yapıyor ve bir sokak lambasının ışığı gözlerine çubuk gibi çarpıyor. Yavaşça doğrulup oturuyorsun. Batan bir ağrı yok, kırılmış gibi sallanan, sarkan bir tarafın yok. Ayaklarının üzerine kalkıp külodunu ve pantolonunu çekiyorsun. Kemerini bağlarken etrafına bakınıyorsun. Sokakta yalnız olduğunu görmek şaşırtıyor ve rahatlatıyor seni. Kılıksız astronom, daha önce bu blokun nüfusunu oluşturan çeşit çeşit dilencilerle ve sokak çalgıcılarıyla birlikte kaybolmuş; ama çok uzakta, karanlık insan görüntülerinden oluşan bir yığını seçebiliyorsun; ortalarında bir yerden, bir Yahudi arpıyla çalınan *Strangers in the Night*'ın hemen tanınan nağmeleri geliyor dalgalar halinde. Mallarını toplayıp çantana tıkıyorsun hızla.

Irzıma geçildi ve soyuldum, diye düşünüyorsun, *ve polise bildirmem gerek*. Ama buradan, lobideki paralı telefondan değil ve hepsinden kesini de, üst kattaki, Posner'in diskosundan değil. Sürekli arkana bakınarak, hızla Altıncı Cadde'nin karşısına geçip arabaya varıyorsun. Lincoln'ün içine girip de, kapıları kilitleyip motoru çalıştırınca sarsılmaya ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorsun. Ayrıca, şok halinden sıyrıldıkça, gerçekten ırzına geçildiğinden şüphelenmeye de başlıyorsun. Kasıklarında ne bir ağrı, ne de bir ıslaklık var. Hiçbir yerinde şiddetin acısı ve kokusu yok. Arabaya sessizce yaklaşacak bir evsiz barksıza karşı, solucan avlayan bir ardıçkuşu gibi tetikte, çantandakileri gözden geçiriyorsun. Nakit paran hâlâ duruyor, toplam kırk dolar, maruz kaldığın en son kepazeliğe ödediğin iki dolar hariç, tamam. Ve –ah yaşasın!– Visa Gold kartın da. Değiştirilmiş tarot kartı da yerli yerinde duruyor; yanına almıştın onu, böyle bir şeyi anlayabilir gibi olması halinde Belford'a göstermek için: Belford böyle bir kapasiteyi göstermedi tabii. Her şey öyle garip ki, kaybolan tek şey bu saçma sapan kart olsaydı hiç şaşırmazdın.

Bir anlamda, büyük ölçüde rahatlamış durumdasın; uzun bir süredir, senin iç işlerine karışmaya çok rezilce bir düşkünlük gösterdiğinden şüphelendiğin bir varlığa, "Teşekkür ederim, güzel Tanrım," diyecek kadar hem de. Öte yandan garip bir şekilde, paranın üstü eksik verilmiş gibi bir duygu var içinde, sanki sen doğru dürüst ırzına bile geçilmeye, soyulmaya değer bulunmamış biriymişsin gibi. Ağrımaya başlayan enseni ovuyorsun: Lağım Galile'si seni ensene vurarak ba-

yıltmış herhalde. Tam paskalyalık. Hiçbir hazinene dokunulmadığına göre, bu saldırı seni rezil etmek amacıyla yapılmış olsa gerek. Yoksulların varsıllara karşı işlediği böyle suçlar artıyor, duymuştun; kıskançlık, öfke ve intikam duyguları uyandıran filmler yüzünden. Senin de yoksulluğa ne kadar yakın olduğunu bir bilselerdi...

23.14

Eve, çok garip bir şekilde, dolambaçlı bir yol izleyerek gidiyorsun; çünkü uzakta ayaktakımından bir grup ya da yeniyetmelerden oluşan tehlikeli bir çete (siyah saçlar ve koyu renk gözler eşittir tehlike, ha, Gwen?) görür görmez, yanlarından geçmemek için geri dönüyorsun. Belki de, astronoma rastlarsan direksiyonu kaldırıma doğru kırıp, herifi Lincoln'ün ön tamponuyla Ay'a göndermekten kendini alamayacağından korkuyorsun. Ya da, lüks bir araba kullanan, şık giyimli ve yalnız bir kadının birilerine hazır lokma gibi gelmesinden ve bir trafik ışığında ya da "dur" levhasının dibinde yıldırımın ikinci kez çarpmasından korkuyorsun. Zenginliğin kötü tarafları da var.

Neyse; hâlâ biraz ağlayarak, İkinci Cadde'desin şu anda, güneye doğru giden tek yönlü bir yolda; yani Queen Anne tepesine doğru değil de, ters tarafa doğru gidiyorsun, düzeltilmesi gereken bir pilotaj sorunu bu. Bu caddeyi kesen ilk caddenin uygun olup olmadığını araştırmak üzere yavaşladığın sırada birdenbire bir müzik dalgası gelip arabaya öyle güçlü bir tokat atıyor ki yerinden sıçrıyorsun. Yan tarafa dönüp bakınca, şenlikli neon ışıklarının zikzaklarını ve üzerinde CUMALARI CANLI MÜZİK! BETTY SPAGETTİ & KÖFTE yazan bir afişi görüyorsun. Hah: Werewolf Club. Bu gece buraya gelmeye razı olsaydın keşke; Q-Jo eve vaktinde gelir ve bunların hiçbiri olmazdı. Öte yandan, Q-Jo'da daha iyi bir müzik zevki olsaydı Werewolf'u söz konusu bile etmezdiniz. Bu yüzden, bir film üzerinde de anlaşamadınız zaten. Sen, Gary Grant'in iki filmini birden gösteren bir sinema kulübüne gitmek istemiştin, Q-Jo'ysa *Deep Thoreau* adlı, transendental bir porno filmi diye tutturmuştu. Allah kahretsin! Sizinki çok anlamsız bir arkadaşlık, ama yine de Q-Jo'nun sonunda eve dönmesini diliyorsun elbette.

Arabayla yan yolda giderken, blokun ortasında bir kalabalık görü-

yorsun. Hemen fren yapıyor, geri vitese takıyorsun, İkinci Cadde'ye doğru bir geri çekilme harekâtı tasarlayarak. Ama, hayır, buna gerek yok. Son moda deri giyimli insanların kadife bir halatın önünde kuyruğa girmiş olduğunu fark ediyorsun. Yavaşça ileri sürüyorsun. Burada ne neon ışığı, ne de afiş var. Mütevazı boyutta bir pirinç levha buranın Club Woman Ray olduğunu belirtiyor. Kauçuktan dudaklarında, yanan bir sigara duran Marcel Duchamp robotu kapıdaki konukları, hal ve kıyafetlerini dikkatle incelemeden içeriye kabul etmiyor. Üstü başı pis olanlar, iflas etmişler ve aşırı gergin olanlar hemen geri çevriliyor. Bundan hoşlandın. Tıpkı seksenli yıllardaki gibi. Bugünlerde çoğu kulüp ve restoran parasal yönden öylesine sıkıntıda ki, müşterileri neredeyse kollarından tutup içeri çekecekler. Marcel –böyle bir ayrım yapabilmesi için nasıl programlamışlar onu? Merak ediyorsun.– kapıyı açıp, birbirlerine tıpatıp benzeyen, pembe yılan derisi giysiler içindeki bir çifti buyur ediyor. Bir an, taa sahneye kadar görüveriyorsun içerisini. İşte, Filipinli gerilla kıyafeti giymiş baban bongolarının başına çömelmiş oturuyor, belki bin kez gördüğün gibi. Ağır demir kapı kapanıncaya kadar, tanıdık birkaç dize geliveriyor kulağına.

"Aşkın boynuzlamaca karnavalında
kazanılmış sıskacık
oyuncak ayıyı kıstırıp da
kıllı saçaklı koltukaltıma,
tırmandım kamyonete
Ölüm'le,
yutmuşum oltayı, yem sanıp
onun hipnotik zıkkımlarını,
ebedi tatlı lolipoplarını."

Evet. Hatırlıyorsun. Bunun adı "Tam Gün Emici"ydi. Annen bunu, kendini Aurora Köprüsü'nden atmadan az önce yazmıştı. Babanı bir kez daha görebilmek için duraklıyorsun, ama bir limuzin arkana yanaşıyor ve klakson çalıyor. Hızlanıp gidiyorsun.

23.22

Sana kalsa, anneni derin derin düşündüğün şu anda Queen Anne'e Aurora Köprüsü'nden geçerek gider, tepeye kuzey tarafından çıkardın; fakat evine giden yolu uzatır bu, üstelik de, annenin canına kıydığı yerin o köprü olduğundan emin değilsin aslında. İşin doğrusu, onun, fani varlığını harcamada hangi yöntemi kullandığını bilmiyorsun. Senin hatırladığın, canlı bir şekilde hatırladığın, on ikinci yaşının bir haziran günü, annenin, şiirsel idolü olan Sylvia diye birini taklit ederek fırını çalıştırıp, kafasını içine soktuğu. Ama maalesef, ya da allahtan ki, artık hangisi olursa, utanç verici bir dikkatsizlik etmişti. Sizin evinizdeki fırın, *elektrikli* fırındı.

Kendini gazlayıp tatlı bir uykuya dalmak yerine, dayanılmaz bir sıcakla karşılaşıp, saçlarını yakmaktan öteye gidemedi. Korkunç bir koku sardı bütün evi. Sen, kokunun nereden geldiğini görmek için yataktan çıkıp baktığında annen mutfağın ortasında diz çökmüş, tütsü çanağı gibi dumanlar çıkarıyor, baban da bir testi kırmızı şarabı annenin başına döküyordu. Onu son görüşündü bu. O geceyi, kafa derisindeki yanığın tedavisi için hastanede geçirdi ve ertesi sabah erkek kardeşinle sen, yaz tatilinin geri kalanını Büyükanne Mati'yle geçirmek üzere Oakland'a gönderildiniz. Ağustosta bir gün annen intiharında başarılı oldu. Ayrıntıları küçük Ciyak'tan gizlemeye karar verdiler.

23.25

Lincoln'ü apartmanının önünde park ediyorsun. Eğer Belford, senin o lanet olası maymunu aramak için Queen Anne'i taradığını bir saniye bile düşünüyorsa, aklını yitirmiş demektir. Böyle vahşice bir saldırıya uğramasaydın da André'yi aramayacaktın. En azından bu gece. Yarın ne olacağı belli olmaz.

İçeriye girmeden önce, içinden gelen bir dürtüyle, gizli bir bakış fırlatıyorsun Sirius'a. Sirius A'ya. Sirius B çıplak gözle görülmüyor. Eğer, gerçekten, Sirius B diye bir şey varsa tabii. Herif seni tufaya getirmiş olabilir. "Hişt, küçük kız, gelip benim beyaz cücemi görmek ister misin?" Bu konuyu Huff'a sorman gerekecek. Q-Jo bir keresinde sana, insan vücudundakiler de dahil, evrendeki tüm ağır elementlerin,

yıldızlardaki demirin korkunç can çekişmeleri sayesinde yaratıldığını söyledi. Bunu öğrenmek, onda en uzaktaki galaksilere bile bir yakınlık uyandırmış. Bunun sende yaptığı tek etkiyse, vitaminlerini yutmadığını hatırlamak oldu.

Evet de, kafanı kaldırıp Sirius'a (parlak, evet tamam) bakmanın, ağrıyan boynuna hiç de iyi gelmiyor. Merdivenleri çıkıp Q-Jo'nun kapısına vuruyorsun. Yanıt yok. Hızla koridorun öteki tarafına koşup telesekreterindeki mesajları kontrol ediyorsun. Sadece bir tane mesaj var, o da Belford'dan; seni şimdiden özlediğini söylemek için, havaalanından aramış. *Belford, ahmağın daniskası*, diye düşünüyorsun; ama bir şekilde, sen de özlüyorsun onu. Konuşacak birine delicesine ihtiyacın var.

Saçma bir isteğe kapılıp koridorun öbür ucuna gidiyor ve Q-Jo'nun mekânına dalıyorsun. Hiçbir şey değişmemiş. Eve hiç gelmemiş. Kartlar hâlâ masanın üzerine yayılmış halde, randevu defteri hâlâ raşitik ayaklı şifonyerin üzerinde açık duruyor. Hey! Randevu defteri! İyi akıl, Gwendolyn. Fakat, cuma gününde, bahçe meraklısı tiple öğle oturumundan sonraki tek madde, aceleyle karalanmış bir not: "L.D.'yi ara." Hepsi bu. Arayacağı kişi, belli ki Larry Diamond. Fakat yok ki miktiğinin numarası, bu arada hoşgör bakalım şu pis ağzını. Şansını deneyip, herifin adını rehberde arıyorsun. Rehberde yazılı değil, tabii. Posner'de Diamond'un numarası vardır belki ve Posner bir gece kuşudur; ama onu telefonla arayamayacak kadar zayıf hissediyorsun kendini. Posner'le yeniden konuşabilmen için kabuğunun kirecini sertleştirmen gerek.

Kırmızı masaya oturuyor ve düşük vatlı, püsküllü bir abajur lambanın ışığında, önce yavaşça, kendinde değilmişçesine, sonra kararlı bir şekilde, bütün tarot kartlarını açıveriyorsun. Başka hiçbir kartın değiştirilmediğini görmek insanı rahatlatıyor; gerçi bu, Nommo kartının esrarını daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor tabii. Çantanın içindeki karmakarışık yığının altını üstüne getirip, söz konusu kartı buluyorsun desteye geri koymak üzere. Başkası uğraşsın bununla. Senin kafanda, perde ayaklı yıldız kızlarına varıncaya kadar düşünecek neler var daha. Ama kart parmaklarının arasından kayarken sinirlerinde bir elektrik vızıltısı hissediyorsun –ve hiçbir mantıksal neden olmaksızın kalkıyor ve Q-Jo'nun randevu defterine bakıyorsun tekrar.

İşte, sayfanın üst kısmında duruyor, kumsaldaki bir denizanası gibi: Tam üzerine basacağın ana kadar fark edilmiyor; ama sonra, aman,

nasıl da kocaman görünüyor. "Cuma sabahı, dokuz buçuk, Larry Diamond, Gökgürültüsü Evi, 783-0190."

23.55

Telefonu herif açarsa ne diyeceksin? Sesini değiştirmek daha akıllıca değil mi? Q-Jo'yu, titremeden ve ciyaklamadan isteyebilecek misin? Bir saat önce sokakta saldırıya uğradın, neden yatakta değilsin? Ya da doktorunda? Ya da polisi aramak için telefon başında? Yine titriyorsun şimdi 7'yi tuşlarken, 8'i tuşlarken, 3'ü tuşlarken...

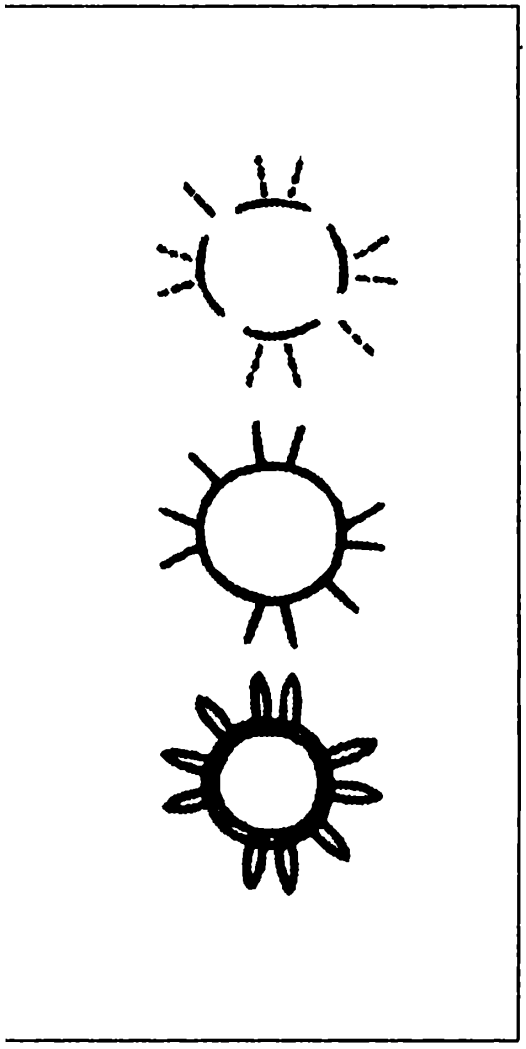
Tanrı'nın esir katmanında, tüm zil seslerinin gittiği bir boşluk var. Dırlamalar birbirinin ardı sıra senin beyninden geçip gürültü nirvanasına doğru yollanıyor ve orada, ya sonsuzluğun korosuna katılıyor, ya da, sözgelimi, köfte cızırtısı yahut yavru kedi miyavlaması halinde yeniden doğuyorlar. Bir zil daha. Bir kere daha çaldıracak ve sonra telefonu kapatacaksın. Tamam, yeterli bir sayı, hepsi bu kadar. Son çalan zil, daha dırlamasını tamamlamadan kesiliyor. İkinci bir, ya da iki tane birden, konservelenmiş sessizlik var şimdi; bizim o eski, doğal organik sessizlikten hemen ayırt ediliyor. Sonra, nefesini tutarak, banda kaydedilmiş sözleri dinliyorsun:

"Burayı aramakla zamanını boşa harcıyorsun, tabii elinde doğru libretto yoksa."

Bu mesajın içeriğinin yarattığı şok bir yana, iki şey çarpıyor seni: Birincisi, adam konuşurken fonda korkunç bir gümbürtü ve çarpıp parçalanma sesi var. İkincisi, adamın sesi rüyandaki ses.

Cumartesi sabahı
7 Nisan

*

*

Peynir topağı gökgürültüsü

06.00

Bir keresinde, bir ahmaklık spazmı sırasında Q-Jo'ya, gün gelip de senin düşlerinin bir gün gerçek olacağına inanıp inanmadığını sormuştun. "Sen düşlerden söz etmiyorsun ki," demişti sana; "senin sorduğun zavallı burjuva hırsların. Düşler gerçek olmaz. Düşler *gerçektir* zaten."

Sen, bir o yana, bir bu yana dönüp durduğun –uykusuz, rüyasız geçen– bütün bir gece boyunca bunu düşündün; ama, kafanda çarpışan otomobiller gibi dolaşıp duran öyle çok düşünce vardı ki, bunların birine birkaç dakika ayırmaya kalmadan başka bir düşünce arkadan ya da yandan toslayıveriyor, sonra hızla dönüyordu peşinden gelen sürüyle. Sen düşüncelerini –eğer pazartesi günü borsada yeniden büyük bir

sıçrama gerçekleşmezse– kurtulma şansının ne olacağı üzerinde yoğunlaştırmaya çalışıyordun; ama beyin parkurunda savrulan, çarpıp seken diğer arabalar öylesine çoktu ki. Örneğin, vajinanda miden bulanarak yaptığın bir inceleme sonunda, kent merkezindeki badire sırasında ırzına geçilmekten kurtulmuş olduğuna ikna olmuşsan da, AIDS testinden geçmen gerektiği gibi bir endişeden alamıyordun kendini. Son günlerde iyice azan bu hastalığa karşı bir test yaptırmak akıllıcaydı ve orta düzeyde utandırıcıydı sadece. Senin donlar aşağı hikâyeni polise anlatmaktan daha az utandırıcıydı kesinlikle. Ve hazır aklından polisi geçirmişken, senin belki de... Hayır, hayır, Q-Jo sabah eve dönecek, artık düşünme şu kadını, şu büyücü haspayı. Fakat onu düşünmemeyi pek uzun bir süre beceremiyorsun. Korkunç gece boyunca üç kez kalkıp onun evini yokladın ve üçüncü girişimde de olumsuz sonuç alınca Larry Diamond'ın telefonunu yeniden aradın. Daha önceki, aynı tantanalı mesajı duyunca rahatladın sanki; ama bu da senin, libretto rüyanı hatırlamana yol açtı. Ve o aptal, *Bozo* sözcüğünü. Anlaşılan Diamond, cuma sabahı Q-Jo'nun tarot müşterisiydi, buna ek olarak, onu cuma günü öğleden sonra, Timbuktu anılarına bakması için tuttu; yani muhtemelen, yüz tane Microsoft hissesine bahse girersin ki, Huff'ın Yıldız kartını kurcalayan oydu, Diamond'dı. Niçin? Q-Jo buna izin vermiştir belki de. Niçin? Yardım etmiştir. Niçin? Yastığın üzerinde başını öteki tarafa döndürünce boynunda bir ağrı hissettin, işe yarayan bir ağrıydı bu; çünkü Diamond'ın arabasını arenanın yan demirlerine *küüt* diye çarptırdı ve başka bir düşüncenin trafikten kurtulup, muzaffer bir tavırla, hızla yürümesini sağladı.

Şimdi, saat altıda, gözkapakların kauçuk tamponlar kadar ağır, ama şanzımanın öylesine sarsıntılı ve cayırtılı (ve simsarlık işine öylesine bir koşullanmış) ki, senin uyumana izin vermiyor; yataktan atlayıp, pıtır pıtır adımlarınla pencereye gidiyor ve yağmurların geri geldiğini görüp birazcık şaşırıyorsun.

06.15

Yağmurlar geri geldi. Kaçak gökyüzü sanki bir bungee jumping lastiğiyle bağlıymış gibi tekrar geri gelmiş yeryüzüne; sivri tepeler idrar kesesini deliyor göğün, dağlar erbezlerini sıkıştırıyor. Senin apartma-

nını da bir yumuşaklık, grilik ve nem çevrelemiş; bir istiridye tarafından sindiriliyor sanki.

Seattle burası; kısa parlak bahar birdenbire susuverdi ve yağmurlar geri geldi. Sasquatch'ın yamaçları tufaya getirdi bu yağmurları. Kazlarla birlikte bataklıklardan havalanmışlardı; şimdi totem dişlerinin takırdaması gibi yağıyor. Antik buğuların ter dökme yeri gibi. Ofis gökdelenleri ve elektriğiyle kent, bir ölçüde ilkelleşmiş sanki yağmurla: Bütün renkler koyulaşmış, bütün tekerlekler yavaşlamış, bütün görüş mesafeleri kısalmış, bütün modern, ticari kafalar kendi içine dönmüş, ruhlarında uyuyan eski semenderle beraber olmak zorunda kalmış. Saatlerce sürecek bu yağmur; gösteriş mekânları halinde dekore edilmiş apartman daireleri birer barınak, birer kuş yuvası işlevini görecek; ve espresso satılan arabalar, Seattle'ın yaşamını sağlayan kanın o küçük pompa istasyonları, şamanların sapkasına benzeyen şemsiyelerinin altında pırıl pırıl parlayacak. Damlalar her saçakta, her antende, her tentede döner durur. Damlalar her pencere camında, her arabanın arka camında, siste cızırdayan neon lambalarının her santiminde parıldar. Yağan; her şeyin içine işleyen ve değiştiren yağmur, doğayla uygarlığın arasındaki yarığı daraltır. Unutulmuş özlemler depreşir bu boşlukta.

Bir yerlerde okumuştun; Botswana'da *pula* sözcüğü hem para, hem de merhaba anlamına geliyormuş. Bu düşünce hoşuna gidiyor. Birisiyle karşılaştığında "para" diyorsun, onlar da sana "para" diyorlar. Ne keyifli bir selamlaşma! Ne kadar da dürüstçe ve yerinde hem de! Ayrıca, *pula*'nın "yağmur" diye de çevrilebileceğini okumuştun. Bu da güzel. Gökten yağan metal paralar mesela. Eski Botswanalılar, yağmur sürdükçe cüzdanların dolacağını biliyor. Ve yağmurlu günler için bir kenara bir şeyler koymaya gerek yok. Yağmurun dağınık notalı müziğini seyrederken onun şırıl şırıl akan para olduğunu düşünmeye çalışıyorsun; ama dışarıda, pek de uzak olmayan bir yerlerde, iflas etmiş işadamlarının ve bunların ailelerinin yağmurdan kaçıp çevreyolu köprülerinin altına ya da kartondan kulübelere sığındıklarının, hiç olmazsa, kısmen farkındasın yine de. Belki de parayı daha iyi ifade eden sözcük *pula* değil de *aloha*'dır. Her merhabasının ima ettiği bir de "güle güle"siyle.

Yağmursa, hem *aloha*'nın tüm belirsizliğini, hem de bundan öte bir şeyleri ifade eder. Yağmur öyle bir koruyucudur ki, daha sevgi doluymuş gibi görünen Güneş onunla yarışamaz bile. Yağmur canavarın görüşünü karartır, ejderhanın ateşini ıslatır. Ama boğulmuş bir denizcinin

cepleri gibi, yasak afyonların dağılmış paketlerini ve bir sürü paslı bıçağı gizler.

Bir içki hazırlıyor, üzerine bir sabahlık giyiyor –rutubetle birlikte soğuk da var– ve tekrar pencereye gidip dışarıyı seyretmeye devam ediyorsun. *André sudan hoşlanmaz*, diye düşünüyorsun. *Sağanak bu lanet hayvanı eve döndürür belki.* Fakat evine dönüp sana gelenler, hep o eski garip özlemler. Yerlerini çoktan senin parasal hedeflerinin doldurduğunu sandığın özlemler.

"Sears, Philip Morris, Merck, General Electric," diye, ilahi okur gibi saymaya başlıyorsun. Ama bu sihirli sözcüklerin yağmurun karşısında pek bir gücü yok artık.

09.10

Q-Jo Huffington yağmuru sever. Onun görüşünce, Seattle'ın egemen meteorolojik biçimi bir tazelenme, bir rahmettir. Yağmur, ona cesaretle göğüs gerenleri kutsar ve küçük mantarları büyütür. Q-Jo, kuzeybatı yağmurlarının sadece bereket getirici ve tazelik veren değil, günahlardan arındıran ve kutsayıcı da olduğu yolundaki inancında diretir; yağmur damlalarındaki yakıcı asitlerden haberdar olmasına rağmen hem de. Sen bu çelişkiyi, onun kendi kendini kandırma eğilimini gösteren kanıtlardan biri sayıyorsun; ama vaftiz edilen bebeklerin üzerine serpilen kutsal suyun bile, mikroskop altında aç kurtlar gibi korkunç görünen mikroplarla dolu olduğu halde, yararının zararından çok olduğunu kabul etmek zorundasın.

Yağışsız geçen bir dönemin ardından yağmurların yeniden başlaması, Q-Jo'yu sabah saat dokuzdan önce yatağından kaldırabilecek pek az şeyden biridir ve bu yağmurun da onu kaldırmış olmasını, içinde debelenip durduğu pis yatağından çıkması için kalk borusu çalmış olmasını diliyorsun. Gelmesini kesinlikle bekliyorsun; bilgisayarın başına geçeceğin, baygın düşen para tanrılarını sarsıp ayıltacak amonyaklara, yarı saydam odaklara konsantre olacağın şu bir saat içinde.

Akıl almaz ve insanı çıldırtacak bir şekilde aralarında senin adının bulunmadığı zenginler, komaya girmiş ekonomiye gerekli olan kuvvet ilacının gelir vergisinde büyük bir indirim olacağını savunuyorlar; ama Sol Finkelstein ve yandaşları böyle bir tavrın, şatoların etrafındaki

hendeği genişletmekten başka bir işe yaramayacağını söylüyor. Bir zamanlar faiz oranlarının Merkez Bankası tarafından düşürülmesinin borçlanmayı teşvik edeceğine, böylece tüketimin artacağına bel bağlanıyordu; ama yaşlı ve romatizmalı bir sihirbazın gösterisindeyiz sanki şimdi; eklemleri gacırdaya gucurdaya yaptığı el çabukluğu numaraları öylesine kolay fark ediliyor ki, seyircilerin arasındaki miyoplardan başkasına yutturamıyor artık.

Her şeyin suçunu bütçe açığına yükleyenler –çoğunlukla, marjinaller ve dünyadan habersizler– var tabii, fakat senin gibi bu işin içindekiler, Hazine'nin tonlarca yeni para basıp –böyle güzel bir hayalin görüntüsü gözlerini yaşartıyor– açığı bir günde kapatabileceğini gayet iyi biliyor. Paranın yeşil mürekkebinin içine düşmüş olan sinek, bizim eski, yıpranmış paraların artık pek değerinin kalmayacağı; ama kale hendeklerinin, belki orta sınıftan gelen ve daha fazla yaylanabilen kişilerin atlayabileceği kadar daralması ihtimali de var (ki sıkı baldırlarınla sen de bunların arasında sayılabilirsin).

Daha büyük bir sorunsa, Amerikan ticaretinin kötü tarafı. Kongre'nin ve Başkan'ın, ticaret dengesini düzeltmek için atabileceği bir sürü adım var, fakat bunların her biri, seçimde oy verecek topluluklardan ya birinin ya ötekinin kıçına neft yağı sürmek demektir ve son derece bön olanların dışında herkes, şimdiye kadar, istisnasız bütün politikacıların, ulusu kurtarmaya cesaret etmekten çok yeniden seçilmeyi düşündüğünün farkındadır. Gerçekten güçlü "Amerikalılar" zaten çokulusludur ve onlarca yıldır böyledir bu; öyleyse onların dert edeceği ne var ki? Onları suçlayamazsın. Senin tek dileğin, *senin* Toscany'de, çekileceğin bir villan olması. Bahamalar'da. Herhangi bir yerde. Timbuktu hariç. Finans mesleğindeki birini öylesine uzakta bir yere gitmeye zorlayan acaba neydi, diye merak ediyorsun. Ama bir saniye. Aman Tanrım, senin kafan dönüp dolaşıp *o herife* takılacak kadar hastalıklı herhalde. Kafanı, sanki Bay Diamond denen cini kovuyormuş gibi sallıyorsun ve sonunda bir saç telin, beyaz hem de, dökülüyor ve süzülerek bilgisayar klavyesinin üzerine düşüp, A'nın, S'nin, D'nin ve F'nin üzerinde, bir tel şehriye gibi duruyor.

Tamam kızım, yabancı cennetlerden birinde bir sığınak almaya senin gücün yetmez ve Belford Dunn'ı da, gerektiği saatte anayurdunu terk etmeye razı etmek büyük bir şans işi. Daha önce sözünü ettiğin önlemlerin hiçbirinin uygulanması muhtemel değil ve uygulansalar bile yetersiz kalacak ve de çok geç olacak; Ay'a çıkan merdiven çoktan

devrilmiş. Peki çözüm ne? *Çözüm*, sence, *savaş*.

Evet, neden olmasın? Tuşlara basıp "savaş" yazıyorsun (a' ya basarken o sürüden ayrılmış saç telini bir kenara fırlatıyorsun) ve PC ekranında, fosforesan savaş tozlarından oluşan bir çizgi gibi titrek titrek parıldayan sözcüğe bakıyorsun. Anladığın kadarıyla, Birleşik Devletler 1941'den beri savaş ekonomisiyle yönetiliyor. II. Dünya Savaşı bitince, Büyük Çöküntü'nün yeniden başlayacağından korkanlarla, militarist bir devleti sürdürmenin hem Amerikan halkını, hem de yabancı rakipleri denetim altında tutmak için harika bir yol olduğu fikrine varanlar el ele verdi; böylece, kılıçlarımızdan saban demiri yapmak yerine –ezilmiş, tükenmiş, ama "Allahsız" Sovyetler Birliği'nden– yeni bir düşman yarattık ve gücümüzü daha büyük, daha mükemmel kılıçlar yapmaya harcadık. Bu tarih dersini sana verenler, itiraf etmen gerekir ki, baban ve onun radikal esrarkeş ahbaplarıydı ve dolayısıyla tümüyle güvenilmez olsa gerekti; yalnız bugün, gerçeğin bir kenevir tohumunu buluyorsun bunda. Ulusal güvenliği sağlanmış bir toplumda, bacası gece gündüz tüten bir savunma sanayisi ile refaha ulaştığımızı kimse inkâr edemez. Bir süre için. Ama, vergilerden gelen dolarları, şekerin ve yağın dibine darı eken bin bacaklı genç nesil gibi yiyip yutan savaş ekonomisi, barış zamanında ancak buraya kadar gelişebilirdi. Sonunda, üretim artışı düştü, sanayinin rekabet gücü azaldı, ücretler yerinde saydı, bir zamanlar sürekli yükselen yaşam standardı tersine döndü ve kaynak aktarılmayan, eğitim, halk sağlığı ve çevrenin korunması gibi militarist olmayan önemli alanların yolu cehenneme kadar uzandı. Bu arada, savaşın yenik düşmüş ulusları olan Alman ve Japonlar orduyu bırakıp sivil malların üretiminde yoğunlaşarak fabrikalardan bankalara varıncaya dek her yerin kapısında kıçımıza birer tekme vurmaya başladılar ve doksanların başında yaşadıkları bazı finansal aksiliklere rağmen, vurmaya devam ediyorlar hâlâ. Bunu da kimse inkâr edemez. Belki bir gün, önem verdiğimiz şeylerin sırasını değiştirerek, barış zamanı sanayimizi yeniden canlandırıp, sonunda bu işi en iyi şekilde kıvıracak düzeye gelebiliriz, ama bu çok uzun vade. Kısa vadedeyse, borsa bir kan gölünün içinde yatıyor ve senin Porsche çalıların arasında haciz memurlarından saklanıyor. Kısa vadede, bu yere serilmiş kurbanda kalp atışlarını başlatacak bir uyarının tek yolu, burnunun önünde yeni bir savaş ampulü kırmak.

Bu çok mu zorlama olur? Tabii ki, Başkan bu konuda hiçbir ahlâksal kaygıya kapılmayacaktır. Savaş zamanının başkanları Noel Ba-

ba'dan daha popülerdir ve bu Başkan da yeniden seçilebilmek için yanıp tutuşuyor. Düşmana gelince, bu konuda, cazip adaylardan yana pek sıkıntı yok. SSCB dağılıp gitti, eski üyelerinin çoğu çantada keklik şimdi; ama bize karşı, sürahimizdeki meyve suyu düzeyini bayağı yükseltecek kadar uzun bir süre direnebilirler belki; ve kim bilir, Kuzey Vietnam gibi değerli bir rakip çıkabilir bakarsın bize. Ama savaşın ya da yakın bir savaş tehdidinin *sana* yaraması için başdöndürücü bir hızla gerçekleşmesi gerekecek. Pazartesi sabahı, en iyisi.

Tamam, gelecekte böyle bir şeyin olması ihtimali, müşterilerinden birinin sana telefon edip, yaşam boyu biriktirdikleri paradan yoksun bırakmak için bıkmadan, usanmadan harcadığın çabalarından ötürü teşekkür etmesi ihtimalinden daha fazla değil, bunun farkındasın; ama yine de, çocukça iyimserliğinden kaynaklanan tipik bir tutumla, dürüstçe söylemek gerekirse, mantığın kilometrelerce güneyine düşen bir davranışla, radyonun kısa dalga bandını sanki kendinde değilmişsin gibi açıyorsun –sırf, uluslararası sahnede tehlikeli homurdanmalar var mı diye bir bakmak için; aslında bilmeden, umudunu kesmeden, emin olmak için.

Ama duyduğun, bir sürü parazit; yani Güneş'teki patlamaların –ya da son birkaç günkü kozmik parazitlerin sorumlusu her neyse onun– hâlâ şiddetle sürdüğünün kanıtı. Bandın bir yerinde çok net bir yayına rastlıyorsun bir an, ama bundan da Doğu Hindistan basketbol liginin skorları çıkıyor. Bengal Kaplanları Singapur Sapanları'nı yenmiş, Bombay Gin'le Kalküta'nın Kara Delikler'i uzatmada berabere kalmış ve Madras Şortları, Kaşmir Sweaterleri'nin karşısında maçı bırakmış. Poona Tang oynamamış.

10.15

Üzerinde hâlâ sabahlıkla pencerede duruyor, yağmur damlalarının, hayal gören iribaşlar gibi kıvranarak camdan aşağı inişini seyrediyorsun. Sağlıkları mükemmel, biçimleri kusursuz görünüyor sana. Yuvarlak bir baş. Giderek incelen bir kuyruk. Senin hoşlanacağın gibi şeffaf. Standart sonuç. Tam şartnameye göre. Kirlenmeyle mutasyona uğrasalar, ona da dayanırlar. Ayrıca sen, asit yağmurlarının çevreye yararlı olduğunu savunursun. Sanayi de çevrenin bir parçası değil mi?

Damlalar, rüzgâr orkestrasının eşliğinde, dalgalar halinde çarpıyorlar cama; sonra antik vahşiliklerinden vazgeçiyor, bırakıyorlar kamçılarını, torpil ruletlerini; ve yavaşça, hafifçe, solucanımsı bir meditasyonla, varoluşun kirli su birikintisine, ruhun çevresindeki sudan nimbüse doğru kayan hayalcilerin *zendo*'suna katılıyorlar. Yağmur, parmak trampetiyle (yemek masasında bekleyen, yapacağı gürültüye başlamak için sabırsızlanan baban mı?), evdeki her çocuğun anlamak için çabaladığı, mırıltıya benzer karı koca yatak odası konuşması arasında bir ses çıkarıyor. Bunun nüanslarında bir anlam var mı, insanlarla yunusların ortak atasının bir zamanlar konuştuğu bir dilin kalıntısı mı bu; yoksa yağmur damlaları, bir film setinde senaryoyu okumadan "pıtır pıtır pıtır pıtır" deyip duran figüranlardan başka bir şey değil mi? Yağmuru, hayatında ilk kez bu kadar dikkatle dinliyorsun; senin konumunda ve seninki gibi hedeflere varmak zorunda olan birinden beklenmeyecek büyük bir gayretle dinliyorsun, ve de telefonun, cant kapağı gevşemiş bir UFO'nunkine benzeyen sesi, Tanrı'ya şükür, gelene.

Q-Jo, nihayet! Hissediyorsun. Biliyorsun. Kuşkun yok bundan. Q-Jo, ya koridorun ucundaki kendi yerinden, ya domuz pirzolalı bir kahvaltıdan sonra Dog House'daki paralı telefondan; ya da, büyük olasılıkla, Q-Jo'nun Kızılderili siluetini, normal erkekler için çok hacimli o nahoş halini avantaj olarak kullanıp, en iğrenç dürtülerini ona yükleyen, o harabeye dönmüş simsar eskisinin ininden telefon ediyor. Telefonun nereden geldiği pek önemli değil. Önemli olan, bunun o olması ve kafanın ona duyduğun öfke ve onun için duyduğun endişeyle meşgul bölümünün artık boşalacak ve daha üretken bir faaliyet için serbest kalacak olması. Ayrıca, senden yiyeceği fırçayı bir atlatsın, o değiştirilmiş tarot kartı ve son zamanlarda senin düzenli yaşamını berbat eden diğer tuhaflıklar yüzünden inim inim çektiğin ıstırap gibi merakı giderecek tabii ki. En azından Q-Jo, sen dün gece kentte maruz kaldığın aşağılayıcı saldırıyı anlatırken, sana, duygularını anlayarak kulak verebilir ve bunu kaderci bir hoşgörüyle kabul etmeye yöneltebilir seni pekâlâ. Senin kariyerini sakatlayan trajik kazalarla pek ilgilenmiyor, kazanç ve fırsatçılıkla her ne kadar dalga geçiyorsa da, senin fiziksel sağlığını şiddetle koruduğu ve bunu tehdit eden herkese ya da her şeye karşı büyük bir kin duyduğu belli.

Telefonu kulağına götürürken neredeyse kardeşçe duygular içindesin; onunla birlikteliğinden duyduğun utanç bir an için yerini bir ferahlık pınarına bırakıyor. Ama bu o değil. O değil! İnanamıyorsun buna.

Kendinden geçmiş bir haldesin. Q-Jo değil bu, Belford.

"Selam tatlım. Kusura bakma, daha önce arayamadım, ama Fransız başkonsolosun izini bulmaya çalışıyordum. Adamın, hafta sonunu geçirmek üzere Napa Vadisi'nde bir şaraphaneye mi ne, öyle bir yere gittiğini öğrendim ve bir araba kiralayıp oraya gitmeye hazırlanırken, benim küçük hergelenin eve dönmüş olabileceği geldi birden aklıma." Susup bekliyor umutla. Bu umutlu fasıla öylesine büyük ki, İsa'yla on iki havarisinin oturabileceği, sadece Judas Iskaryot'un verandada yatmak zorunda kalacağı büyüklükte bir han sanki. Beklentide, sessiz olmasına karşın, öylesine korkunç bir ısrar var ki sen inadına cevap vermek istemiyorsun ve Belford sonunda tekrar konuştuğunda bir panik oymuş sesinin altını, sanki termitlerin operası. Senden, sevgilisinden de beter bir şekilde ciyaklayarak "Kötü bir haber yok değil mi?" diye soruyor.

"Lanet olsun Belford! Dalga mı geçiyorsun? Kötü haberden başka bir şey yok zaten. Sen bir balkabağının içinde falan mı yaşıyorsun?" Asap bozukluğunu kısmak için reostayı aranıyorsun el yordamıyla. "Eğer André'yi kastediyorsan, ve sanırım öyle, çünkü bu dünyada seni ilgilendiren tek konu o lanet olası şeydir; hayır, kötü haber yok. İyi haber de yok. Her şey bıraktığın gibi, en azından senin maymunun açısından."

"Çok sinirlisin galiba."

"Ben mi? Sinirli mi? Nasıl da anladın? San Francisco'nun afyon çubuklarından birini mi tüttürdün yoksa? İddiaya girerim öyle yapmışsın sen. İddiaya girerim ki..."

"Gwen! Hayatım. Sorun nedir?"

"Sorun mu ne? Hiiç, her şey acayip kıyak. Bu tam, 'bir budalanın hayatında yeni bir gün', Doğu'nun bilgesinden alıntı yapacak olursak. Evet. Haydi, aklını başına toplayıp yürü git; André'ye rastlarsam senin oteline telefon etmesini söylerim. Hoşçakal."

Telefonu çarparak kapatırken "Bozo!" diye homurdanıyorsun. Ve nedense bu seni kahkahayla güldürüyor.

10.30

Bir şeyler değişti. Sen değiştin. Baban anlatmıştı bir zamanlar, Dizzy Gillespie, trompetinin üzerine oturuverince trompeti bükülmüş, adam bu kazayla kariyerini değiştiren bir enstrüman yapmış olmuş. Değişim bu kadar hızlı olabilir. *Çat*! Eyvah! Ve bundan sonra o bildik şey, bambaşka tonda ses çıkaran bir şey. Telefon konuşmasında, konuşmada yaşanan düş kırıklığında, konuşmanın sonunda ağızdan kaçan "Bozo" sözcüğünde, bardağı taşıran o son damlada bir şey vardı sanki –sıradan, ama yine de tanımlanamayan; olağan ama yine de gizemli, aptalca ama yine de çok derin bir şey; ufacık, ama çok, çok saf bir şey gerçekleşti ve sen bir daha asla eskisi gibi olamazsın.

Doğa, herhalde, enerjiyi ve saldırganlığı ödüllendiriyor. Tamam, beş kişiye yetecek kadar enerji ve saldırganlık vardı sende, peki ne getirdi sana? Belki de bu, uygunsuz bir sıralama meselesidir. Senin burnun, biraz tavana doğru dönmesi gerektiğinde dosdoğru ileriye gider hep. Ve şimdi... Bak, aslı astarı olmayan bir tahmindir bu, bir kuruntu. Ama senin olağanüstü bir ruh haline girdiğinden kuşku duyanların, sabahlığını ve pijamalarını yırtarcasına çıkarışını ve yıkanmamış bedenine siyah bir tayt giyişini –altına bir iç çamaşırı bile giymeden hem de!– gözkapaklarını ve dudaklarını boyarkenki rahatlığını ve Larry Diamond'ın numarasını vura vura tuşladığın sıradaki sarsılmaz neşeli gururunu görmeleri yeter.

"Borsa konusunda zırıldamak için arıyorsanız," diye karşılık veriyor adamın banda kaydedilmiş sesi, fondaki gürleme ve çarpıp kırılma sesleriyle birlikte, "burada pek hoş karşılanmayacaksınız. İkinci Geliş'in hemen köşenin ardında olduğuna inanıp, nefesi hoş kokutan naneşekeri emen ve kıravatını düzelten bir kültür, süper güç ekonomisini kurtaracak bir uzak görüşe ve uzun erimli bir iradeye sahip olabilir mi sanıyorsunuz gerçekten? İlahi çocuklar, siz gerçekten bayağı hoşsunuz." Dikenli telden bir yumurta yumurtlayan, mekanik bir saksağan gibi gıdaklayarak gülüyor herif.

Önce bir yutkunuyor, sonra gözlerini kırpıyorsun; hem mesajın içeriğinden, hem de yeni bir mesajın varlığından ötürü şaşkınsın; ama sinirlerine hâkim oluyorsun ve bip sesinden sonra "Dinle hele," diyorsun, "ben Gwendolyn Mati. Q-Jo Huffington'la konuşmak istiyorum ve onunla hemen konuşmak istiyorum. On dakikaya kadar Q-Jo benimle temas kurmazsa ben polisle temas kuracağım." Sesin, kararlılı-

ğından ötürü çatallanmış; gerçi, doğrusunu söylemek gerekirse bir yetişkin sesinden bir ya da iki oktav uzaktasın hâlâ.

Beklerken bir çift bağsız siyah ayakkabı ve günlük el çantası seçiyorsun. Çantaya dünkü çantanın içindekileri boşaltıyorsun; o aptal Nommo kartı hariç, tabii; o şimdi, ait olduğu yerde, Q-Jo'nun destesinde yine.

Televizyon düğmesine hafifçe vurarak CNN'i açıyorsun ve tabii ki haberler finans kriziyle ilgili. "Haber" belki biraz fazla bir sözcük bunlar için. Bunlar aslında, SEC'in, borsanın pazartesi günü açılmasına izin vereceğini varsayarak, borsanın o gün nasıl bir seyir izleyebileceği konusunda tahminler. "Eğer pazartesi günü açılmazsa ne zaman açılır?" diye soruyor bir eksper. "Eğer koşullar düzelinceye kadar bekleyeceksek hayat boyu açılmayabilir." Ses tonu pek neşeli değil. Ama, CNN'de hiç kimse çöküşün suçunu Hıristiyan dogmalarına yüklemiyor hiç olmazsa.

10.45

On dakika geçiyor. Aslında, on beş dakika geçiyor: Dürüst olmak istiyorsun. Saat on kırk beş olup da Q-Jo hâlâ aramayınca Burberry yağmurluğunu giyiyor, güzel bir puanlı şemsiyeyi sanki domuz dürteceğiymiş gibi kapıyor ve yürüyüp kapıdan çıkıyorsun. Merdivenlerden inerken, Belford'un Lincoln'ünü kullanmaya karar veriyorsun; bir mucize olur da André çiseleyen yağmurun altında senin yolunun üzerine çıkarsa arabaya binmesine razı olursun, diye. Porsche'yi kullanırsan, André bir kavşakta durup da sana, SOS bayrağı sallasa, hatta kırık bir kolla, onu arabaya binme olanağından yoksun bırakırsın. André'yi, yıllık aşısını yaptırmak üzere veterinere götürmeyi kabul ettiğin günü hiç unutamıyorsun. (Belford büyük bir satışın anlaşmasını yapıyordu.) Eve dönerken o haylaz küçük hergele senin Porsche'ndeki bütün düğmeleri ve çıkıntıları kopardı, deri döşemeyi ısırıp delik deşik etti ve dikiz aynasına asılıp sallandı. Belford'un evinin önüne yanaşırken mor renkli maymun vitamini kutusunu yırtıp açtı, hapları ağzına doldurdu, sonra, tadını beğenmeyip bir çığlık atarak hepsini tükürdü ve koltukları, paspasları ve senin yepyeni Armani pantolonunu lekeledi. Belford, vahşiyi kıllı dizlerinin üzerine çöktürüp, bağışlanması için Tanrı'ya

dua ettirdi, ki bu etkileyici bir şey, diye düşünüyorsun; ama senin dokuz yüz dolarlık *Hermés attaché* çantan rezil mor lekelerle dolu hâlâ.

Fakat araba seçimin boşa çıkıyor. Polis merkezine giden yolda başıboş hiçbir hayvana rastlamıyor, hatta yürüyen pek fazla insan bile görmüyorsun. Amansız yağmur, kent halkından, alışveriş yapacak cesaret ve zenginliğini hâlâ koruyan o küçük kesiminde yapacağı zayiatı yapmış. Ara sıra bir kapı boşluğundan ya da karton bir barınaktan dışarıya, karanlığa doğru, bir madeni para ya da bir sigara alabilmek umuduyla, sırılsıklam bir şeker kutusu uzatan kollar görünüyor. Bunun dışında, yağmur dereciklerinden başka pek bir hareket yok Seattle'ın kaldırımlarında. U-Park'la Kamu Güvenliği Sarayı'nın arasında, sert ve nemli bir rüzgâr şemsiyeni ters çevirip bir bostan korkuluğunun göğüs röntgenine döndürünce, dışarıya çıktığına pişman olmaya başlıyorsun.

Polis dairesinde gördüğün karşılanmaya gelince, içerideki hava da dışarıdakinden daha iç açıcı değil. Bunu tahmin etmeliydin. Kendini onların yerine koy. Beşinci katın o Kafka'nın dava vekili tarafından dekore edilmiş koridorundaki pencereye yanaşıyorsun ve "Kayıp bir kişiyi bildirmek istiyorum," diyorsun. Suratı Cro-Magnon bifteğine benzeyen kadın sana, yassı ve sarı yüzündeki öküz safrası rengi gözlerinde hafif bir tanıma dalgasıyla bakıyor ve "Kayıp bir maymun demek istiyorsunuz," diyor.

"Hayır. Kişi."

"Yani bu 'kişi', 'insan' anlamında mı?"

"Elbette."

"Bu 'kişi', şempanzesini aramaya gidip de kendisi kaybolan, sizin arkadaşınız o beyefendi mi?"

"Hayır. Müfettiş'le görüşebilir miyim lütfen?" Sinirlerine hâkim olmak, azgın bir boğayı yastık kılıfının içinde tutmaktan pek farklı değil.

"Müfettiş burada değil. Gerçek bir durum için gitti."

"Yani bunun gerçek bir durum olmadığını mı ima etmek istiyorsunuz?"

"Ben hiçbir şeyi ima etmiyorum bayan."

"Bir bildirimde bulunabilir miyim bulunamaz mıyım?"

"Değişir."

"Neye göre?"

"Duruma göre."

Şimdi, durumu açıklamaya çalışıyorsun, ama kadın boyuna söze

giriyor. "Şahsın adı *neydi*?" "*Kaç* kiloydu?" "*Ne* zamandan beri kayıptı?" Sonunda leş suratlı memur, sesinin duyulmayacağı kadar uzak bir masadaki telefona gidip birini, güya binada bulunmayan Müfettiş'i arıyor kesinlikle; ama sen, aradığı yerin, İstirahathane'deki deli yakalama ekibi olabileceğini düşünüyorsun. Konuşurken gözleri senden hiç ayrılmıyor. Mesai arkadaşları da seni gözlüyor. Ne biçim ihtiyatlılık, ne biçim kuşkuculuk bu be! İç çamaşırı giymediğini birdenbire ve şiddetle hatırlıyorsun. Kadın telefonu yerine koyup pencereye geliyor seni sepetlemeye niyetli bir şekilde. Polis, diyor kadın, kaybolalı yirmi dört saatten az olmuş birisinin nerede olduğunu, acil bir durum olmadıkça araştırmaz.

"Kahretsin, acil durum *var* işte!"

"Kahretsin, acil durum falan *yok*! Bu şahsın gidip, geceleri erkek şahısların yanında kaldığının bilindiğini kendiniz söylediniz. Bu seferki erkek şahsın elinde bir dövme olması, size bir barda açık saçık laflar etmiş olması onu şüpheli kılmaz. Eğer sizin şahıs bu gece saat yediye kadar dönmezse buraya tekrar gelirsiniz ve bir polis sizin ifadenizi alır. Size bunu bildirmekle yükümlüyüm ben. Kendi adıma, *bence*..." İçyağına benzeyen dilini ısırıyor ve sahte gülücükle düşmanca bakış arası bir terslikle pencereden uzaklaşıyor.

"Yardımınız için teşekkürler!" diye bağırıyorsun arkasından, acı bir sesle. Öfkeden kuduruyorsun –ama polisleri suçlayabilir misin gerçekten? Bir gün, üstü başı kirli yavuklunla gelip, imana gelmiş mücevher hırsızı bir Fransız maymununu bulmak için yardım istiyorsun, ertesi gün de gelip yüz elli kilo ağırlığında, garip isimli, türbanlı bir kadının, ona Timbuktu resimlerine baksın diye para veren bir adam tarafından kaçırılmış olabileceğini iddia ediyorsun. Seni otuz iki kısım tekmili birden bir hayal sirkinden sanmışlardır herhalde. Tamam, senin için önemli her şeye limon sıkabilirler. Sen Q-Jo Huffington'ı aramaya gidiyorsun. Ölü ya da diri.

11.32

Yağmur artmış ve nedendir bilinmez, trafik de öyle. Farlarını yakmış arabalar yılan ıslığı gibi bir ses çıkararak geçiyor, birbirlerine su zerrecikleri fırlatıyorlar. (Zavallı sileceklere yazık, Sisyphusvari çabaları

asla mit statüsüne kavuşamayacak.) Artık yıllardır, otomobillerin çoğu, kabaca bir yumurtaya benzeyecek şekilde dizayn ediliyor. Üreticiler, yumurta biçiminin aerodinamik verimi en üst düzeye çıkaracağını savunuyorlar; ama eğer bu doğruysa kuşlar neden uçmak için önce yumurtayı kırıp dışarı çıkmak zorunda peki?

Büyükanne Mati'nin cenazesinde, neden erkekler kilisede şapkalarını çıkarıyor da kadınlar çıkarmıyor, diye sormuştun da annen buna, "Ortaçağda, kadınlar *zaten* birer yumurta olduğu için yalnızca erkeklerin şapkasını çıkarması gerektiğine karar verilmiş," yanıtını vermişti. Bu kararın nedenini hâlâ tam anlamış değilsin. Ve hiç istemediğin halde yumurta hakkında kafa yormak senin asabını bozuyor. Geçmişte birkaç kez, Belford'un spermleriyle ilgili korkunç görüntüler düşlemiştin: Hiç yılmadan, sabırla, asap bozucu bir sebatla, küçücük dölleyici keselerini senin rahminin kapısına diktiğin engellerin üzerinden aşırma çabasındalar. Allah kahretsin! Tüylerin ürperiyor ve Lincoln'ün radyosunu açıyorsun.

El çırpmalardan oluşan bir Zen kâbusu gürlüyor hoparlörlerden. Başkan'a yapılan tezahürattır, diye tahmin yürütüyorsun; perşembe krizinin sonrasındaki eylem planını halka açıklıyor herhalde. Geç olması, hiç olmamasından iyidir, diye düşünüyorsun. Fakat, arkadan gelen, bir başkanın açıklaması değil de Dr. Motofusa Yamaguçi'den yeni bir saçmalık sadece. Washington eyalet valisi, Yamaguçi'ye kendi bulduğu kanser tedavisinin tüm insanlık için daha iyi bir döneme öncülük edip edemeyeceğini sormuş. "Bir şey iyiye gidiyorsa," diye yanıtlıyor iyi doktor, içinden kıkırdadığını gösterir bir imayla, "başka bir şey de kötüye gidecektir. Büyük bir önün büyük bir arkası vardır."

"Doğru. Anlatın onlara Doktor." Aman Tanrım! Sen nedense, kanser araştırmalarındaki büyük atılımların hep, hisse senetlerini satıp durduğun dev ilaç şirketlerinden birinin kadrosundaki, son derece ağırbaşlı, çok ciddi, keskin hatlı, temizlikte, maaşı dolgun İsviçreli kimyagerlerden oluşan bir beyaz gömlekliler ekibi tarafından gerçekleştirildiğini sanırdın. Hayat sürprizlerle dolu; bunların çoğu hiç olmasa da pekâlâ yaşayabiliriz. "Hav" diye havlıyorsun radyoyu kapatırken. Görülmeyen sokak serserilerinin küfürlerini –"Lincoln'ünle beni hastaneye götürsene lan orospu!"– ve yağmurun tıpırtılarını dinlemek daha iyi.

Kırmızı türbanlı, kadınsı bir tip, yanmış bir binanın kapısından içeri dalıyor. İçgüdüsel bir hareketle frene basmana karşın, bir anda görebildiğin kadarıyla bu kişinin, Yamaguçi yasasının canlı kanıtı gibi önü

de arkası da aynı şekilde büyük olan Q-Jo olamayacağını biliyorsun aslında. Bu kadın ondan çok daha ince ve ayrıca, başındaki şey de kanlı bir yara sargısı herhalde. Bir gün, geniş hacimli medyum arkadaşına başındaki türbanla bir Hintli karikatürüne benzediğini söylediğinde sana, "Türban senin gibi mıhsıçtı çaylaklar için bir klişe olabilir, ama normal insanlar için, benim türbanım bir katedralin kubbesi, bir kilisenin çan kulesi gibidir. Onun altında bulmayı umdukları şeyi simgeler ve onları bana her konuda yardımcı olmaya yöneltir," karşılığını vermişti. Doğru ya da yanlış, onun havlukafası senin için hep bir utanç kaynağı olarak kaldı, gene de bu sabah o mereti görebilmek için yığınla para verirdin –sende yığınla para kaldıysa tabii.

Q-Jo'nun arabasının park yerindeki boşluğunu sadece yağmur dolduruyor ve kapısına vardığında sadece sessizlik karşılıyor seni. Senin telesekreterindeki tek mesaj da Belford'dan üstelik, AÖG'in* konusunda duyarsız davrandığı için özür diliyor. AÖG mi? AÖG de *ne*? Normalde de bu senin yumuşak mizacını bayağı zorlardı; öfkenin eşiğindesin gerçekten. Ama hoop, burnun çok hafiften yıldızlara doğru dönük şimdi ve yepyeni bir melodi var; pervasız, hafiften kendi havasında ve belli ki bunun peşinden gitmek senin alınyazın.

11.55

Posner malikânesinden Barbara Posner, birçok sosyal vesileyle karşılaştığın o zarif, mavi saçlı, orta yaşlı kadın senin adını duyunca, hatırlamak için bir an duruyor. "Oh, evet, tabii, Bayan Mati," diyor sonunda ve özür dileyerek, kocasını çağırmaya gidiyor. Ama sonra telefondan gelen, adamın sesi değil de kadının sesi yine. "Çok üzgünüm, Bay Posner şu anda sizinle görüşebilecek durumda değil, fakat pazartesi günü bürosunda sizinle bir görüşme yapmayı düşündüğünü söylüyor. Programına yazmış."

"Söyleyin kendisine, işle ilgili değil bu."

"Öyle mi? Eğer kişisel bir meseleyse, Bayan Mati, bu da görüşmenizde konuşulabilir."

"Bakın, eşinizden tek istediğim, bir adres. Larry Diamond'ın adresi."

"Efendim, kim? Böyle birini tanıdığımızdan emin değilim."

* Âdet öncesi gerginlik.

"Sorar mısınız? Larry Diamond. Çok önemli."

Barbara Posner telefona tekrar geliyor. "Evet, evet. Hatırladık. Bay Diamond. Oldukça garip bir tip. Dean Witter'dan biraz kuşkulu bir şekilde ayrılmış, sanırım; şimdi vahşi Afrika'dan yeni geldiğini, oradan bin bir feyiz aldığını söylüyormuş."

"Hah, o adam" diye belirtiyorsun, aldığı 'feyiz' bölümünü kabul etmeye şahsen pek niyetli değilsen de.

"Üzgünüm. Bay Posner'in, Bay Diamond'ın nerede oturduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Güçlükle yutkunuyorsun. "Yok mu?"

"Mutlu paskalyalar canım."

Phil Craddock da, Sol Finkelstein da evde yok ve Ann Louise, Diamond'a göt vermede başarılı olacak kadar eski değil henüz bu sahnede. Nereye gitmeli? Ne yapmalı? Süpermarketin ürün yöneticisine özellikle kendin için getirttiğin Mizuna ve Patsoi ile, küçük bir salata hazırlıyorsun. Bu mağaza, seksenli yıllardan beri bu tür yeşillikleri hazırda bulundurmuyormuş artık. Otlar, bir tavşanı bile etobur hale getirecek kadar acı; ama öyle düşüncelere dalmışsın ki, bunu fark etmiyorsun.

Salatayı yarıladığında ve mizuna yaprakları dilini resmen testere gibi keserken masadan fırlayıp Diamond'ın numarasını tuşluyorsun yine, vura vura. Mesaj değişmemiş, ama seni ilgilendiren, onun mesajı değil şimdi. Fondaki o gürültüler, o çarpıp kırılma sesleri! Ama nedense tanıdık geliyor bu sesler sana. Telefonu kapatıp yeniden arıyorsun. Sonra yeniden. Beşinci aramadan sonra birdenbire beyninde ışıklar yanıp sönüyor ve düşen jetonun "trink"ini duyuyorsun. Altıncı aramada, kocaman mermerden bir top yuvarlanıyor salonda.

Heyecanlanıyor, ahizeyi bırakıyorsun ve kitaplığa koşup, annenin şiirlerinden oluşan ince ciltli kitabı kapıyorsun. İşte. On dördüncü sayfada. "Çinli Usta Bo Ling'e Saygı."

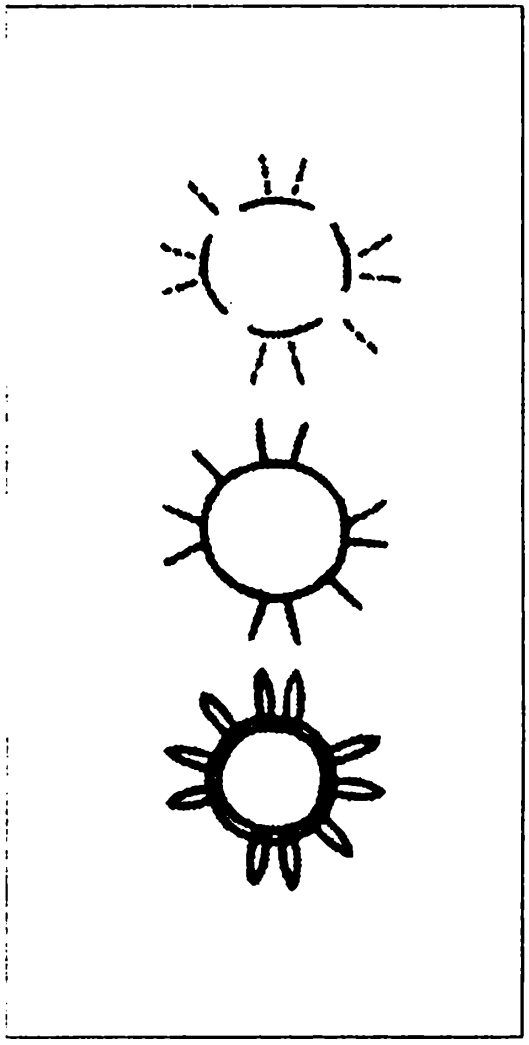
Sıçan pençeleri gibi dalıyor parmaklar
yuvarlak siyah peynire
– Ah, Milwaukee çevresinde dönen Ay! -
Sen attın onu yola
bu yolsuz Yol'a,
Uzun ve kaygan yola,
sonunda bekliyor

Gökgürültülerinin arasında
on tane Buddha.

Bo Ling, evet. Annen bu şiiri, babanla arkadaşlarına eşlik ederek, pek istemeden gittiği bir Asya-Amerika bowling turnuvasından sonra yazmıştı –hangi yollardan geçtiğini hatırlamaya çalışıyorsun. Önemli değil. Bir şeyin üzerindesin şimdi. Larry Diamond'ın telefonundaki gürültülerin. Gökgürültüsü Evi. Evet, aman Tanrım, bir gömleğin üzerindeki yazıda vardı bu! Bilmem hangi nedenle; salaklıktan mı, yoksa şeytanlıktan mı, ama Larry Diamond hayatını bir bowling salonunda sürdürüyor.

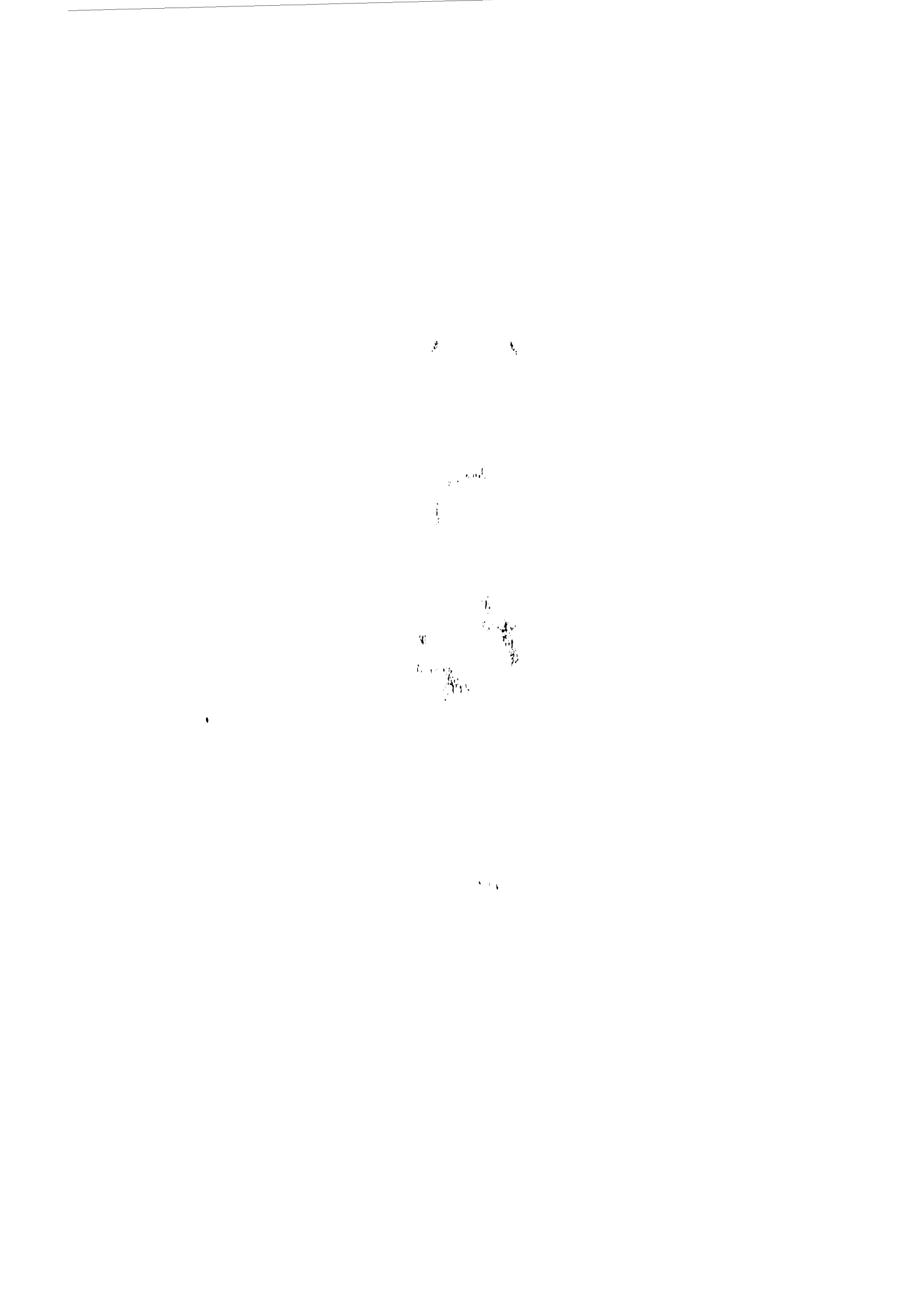
Cumartesi
öğleden sonra
7 Nisan

*

*

Kurbağalar nereye?

12.20

Seattle telefon rehberinin sarı sayfalarında on dört tane bowling salonu var. Ama tahmin ettiğin gibi, Gökgürültüsü Evi yok aralarında. Ama Ballard Mahallesi'nde bir Fırtına Kuşu Bowl var ve en iyisi buradan başlamak gibi geliyor sana.

Sadece, üzerine bir pantolon geçirmeye yetecek kadar oyalanıyorsun –büyük olasılıkla, Larry Diamond'ın karşısına, küçük midyeni sadece yarım kabukla gizleyerek çıkma riskine girmek istemiyorsun diyelim– ekstra şemsiyenle Porsche'nin anahtarını kapıp yola çıkıyorsun. Lincoln'le gitmeyi beş saniye kadar düşünüyorsun, ama Belford'un küçük hergelesi her yerde olabilir de Ballard'da olamaz düşün-

cesiyle vazgeçiyorsun. Ballard'da bir mücevher hırsızı ha? Gülünç olmayı bırak.

Ballard küçük Norveç ya da küçük İsveç olarak bilinir, duyguların Skagerrak'ın hangi tarafına dönük olduğuna bağlı olarak. Buna saygı duymayanlarsa o mahalleye, oradaki bazı kişilerin enfiye çekmesinden ötürü, Uyuntular Kavşağı derler. Bir zamanlar baban, orası kentte kiraların en ucuz olduğu yerlerden biri olmasına rağmen, "enfiye çekmek artık 'in' değil" diyerek, Mati Ailesi'nin Ballard'daki küçük ve sevimli bir kulübeye taşınmasına karşı çıkmıştı. Ballard'daki bowling salonuna Fırtına Kuşu adının verilmiş olması tuhaf; bunun İskandinav dilindeki karşılığı olan Thor dururken, mesela. Ama orada İskandinavlardan çok önce Kızılderililer yaşadığına göre, belki de yerinde isimdir. *Etnik olarak her şey birbirine karışmış zaten*, diye düşünüyorsun. Kültürler, kasırgadan sonraki çatı tahtaları gibi darmadağın olup diğer kültürlerin arasına saçılmış. Alman arabalarına binmiş Japon turistler Idaho, Moscow'daki South Seas Oteli'nin önünde duruyor. Senin Filipinli baban Karayip davulu çalıyor ve Harlem sokaklarında büyümüş biri gibi konuşuyor. Belford Dunn ve onun gibilerin hayranı olduğu bu multikültüralizm, ülkenin vardığı ekonomik fiyaskodan, kısmen de olsa sorumlu değil mi acaba, diye düşünüyorsun. Aslında, Amerika hep çokkültürlüydü, ama çok yakın zamanlara dek, Amerikan ulusu, farklı halkların metaforik bir şekilde eriyip karışarak zengin bir alaşım oluşturduğu sembolik bir potaydı; ABD'ye bütün enerjisini ve şevkini veren de farklı yeteneklerin, felsefelerin, özelliklerin ve –yenilenebilen, uyum sağlayabilen– eğilimlerin bu karışımıydı. Ama bugünlerde, göçmenler asimile olmaya pek niyetli görünmüyor. Kendi kültürlerini, olduğu gibi birlikte getiriyor, ona sımsıkı sarılıyor, İngilizce öğrenmeyi bile reddediyorlar ve kendilerini bağrına basmış bu ülkenin sosyal kurumları onlara anadilleriyle hitap etmiyor diye kızıyorlar. Bu da doğal olarak, onları çalışamaz duruma düşürüyor ve mağdur hale getiriyor; bu bencilce kendi kendine acıma, kendini devam ettirme durumu solcular tarafından, kendi politik amaçlarına varmak için haince sömürülüyor. Bu yüzden Amerika, çalışmanın ve başarının aromatik baharatlarıyla keskin kokulu, kuvvetli ve besleyici bir çorba değil de, plof! diye yere düşen, sindirilmemiş nesnelerden oluşmuş, birbirinden ayrı, küçük topaklar haline geldi. Kusmuk gibi bir şey. Elveda erime potası, hoş geldin lazımlık.

Ah, evet Gwen, ama ya pazartesi günü baltalar savrulmaya başla-

yınca *senin* azınlık statünden yararlanmanın bir yolu varsa? Posner Lampart McEvoy and Jacobsen'i ırk ayrımcılığıyla ya da cinsel tacizle, yahut da her ikisiyle birden suçlamanın aklından geçtiğini inkâr edemezsin. Böylece, hiç olmazsa tazminat alır ve belki zararlarının karşılığını tahsil edebilir ya da pozisyonunu koruyabilirsin. Dün aklına geldi bu. Gece aklına geldi. Ama bugün, bu fikirden garip bir şekilde koptuğunu hissediyorsun, sanki aşıp üzerine çıkmışsın gibi.

Allah kahretsin! Bu yağmur hiç dinmeyecek mi?

Ballard, Seattle balıkçı filolarının barınak limanıdır ve Porsche, Uyuklama Kavşağı'yla aşağı Queen Anne'i birleştiren uzun köprünün üzerinde birikmiş suları yara yara giderken, aşağıdaki, ekonomi sayfası formatındaki sisin arasından (New York borsasının atmosferik eşdeğerleriyle donanmış, sonsuza dek uzayıp giden küçücük gri şekilleri) çeşitli büyüklük ve tonajdaki iş teknelerini görüyorsun; tüy sıklet trol kayıklarından, antenlerini döndürerek yazın somon akınlarını bekleyen limana bağlı devasa yüzer konserve fabrikalarına varıncaya dek. Limandaki gemilerin bolluğunu gören, somonun –ayrıca yengecin ve kalkanın– azaldığını asla tahmin edemez. "Balık," diyorsun yüksek sesle, ciyaklar gibi ve tümüyle neşesiz bir kıkırdamayla. Balık, biz –evrimleşmiş, uygarlaşmış, derinleşmiş, Tanrı'nın kendi suretinde yaratılmış– insanların, dünyanın derin ya da sığ, geniş ya da dar, tatlı ya da tuzlu, dalgalı ya da sakin sularının dibinde, bilinmez sayılarda bizden gizlenen bu soğukkanlı, upuzun ve pullu (kaygan, patlak gözlü ve pornografik kokulu) omurgalılara bu kadar bağımlı olmamızın hayret verici bir şey olduğunu getirebilirdi aklına pekâlâ. Fakat Tanrı saklasın, Nommo kartını düşürüyor.

Şimdi köprüyü geçtiğinde Porsche'yi sağa döndürüyor ve ticari balıkçılığa doğrudan bağlı bir sanayi mahallesinden geçip, ilerideki bloklara doğru sürüyorsun. Sonra yeniden kuzeye dönüp limandan uzaklaşıyorsun ve iki tarafında, babanın oturmaya hiç de sıcak bakmadığı, mütevazı, tahta kulübelerin dizildiği bir caddede ağır ağır ilerlerken, sonunda, kalabalık bir caddenin bir kavşağında, dışkı renginde, heyula gibi kocaman, penceresiz, boktan bir binaya takılıyor gözün; burası ancak bir Arnavut akıl hastanesi ya da Ortadoğuluların bir okulu ya da bir bowling salonu olabilir; ve binanın neon lambası yakılmamış olduğu halde –buradaki diğer birçok kuruluş gibi, masrafları kısmaya çalışıyor herhalde– bunun bir bowling salonu olduğundan eminsin. Vites değiştirip hızlanıyorsun ve otoparka büyük bir cayırtı sesiyle giriyor-

sun. Tamam, burası Fırtına Kuşu Bowl işte. Naylon ceketli bir adama takılıyor gözün, elinde, içinde yuvarlak bir şey olan bir torba taşıyor; bir insan kafası rahatlıkla sığabilir içine, türbana sarılı, tombul yanaklı bir baş bile hem de. Adam ön kapıyı çekip açınca içeriden gelen gümbürtüleri ve çarpma seslerini duyuyorsun. Ondan sonra kulağına gelen ses, caddede yeniden cayırdamaya başlayan lastiklerinin sesi.

12.45

Arabayla dört kez dolaşıyorsun blokun çevresinde; Porsche yağmurun ağırlaştırdığı trafiğin içine bir karışıp bir çıkıyor, bir Henry James cümlesinin, edatla başlayan ibarelere, bağıl, yan cümlelere ve parantez içi iç konuşmalara (bir sıfatı yanlış yere koymamak için periyodik olarak frene basarak) dalıp dalıp çıkışı gibi. Bu sırada kendi kendine söyleyip duruyorsun boyuna; yapılacak en sağduyulu, en akıllıca, en güvenli, en basit şey eve gitmek –ya da kent merkezine, şu diskoya, eğer içeriye girebilirsen– ve kariyerini düzeltmeye yoğunlaşmak: Posner seni pazartesi günü tik ağacından masasına çağırdığında herifin gözünü boyamanın bir yolunu bulman gerek. Ballard'dan kaçıp gitmek için bir sürü neden düşünebilirsin, ki Belford'un değerli maymununa burada rastlamanın imkânsız oluşu bu nedenler arasında yok; fakat burada kalmak için tek bir neden bile bulamazsın. Ama sonunda, Fırtına Kuşu Bowl'a dönüyor, park ediyor ve arabadan çıkıyorsun. Neydi o Yamaguçi denen sıkıcı herifin söylediği? Bir budalanın hayatında yeni bir gün.

Ve sanki kendini budala hissetmen yetmiyormuş gibi, en sevdiğin şemsiyenin beyaz, yumuşak karnını rüzgârın pençelerine maruz bırakıyorsun, açıldıktan birkaç saniye sonra içbükeylikten dışbükeyliğe geçiyor ve puanlı yüzü şemsiye cennetini boyluyor. Kapıya varıncaya kadar, başındaki saç telleri, siyah ya da beyaz fark etmez, her gümbürtü ve çarpma sesiyle titreyen ve sarsılan yağmur damlalarıyla inciliyor.

12.55

Bowling, de bakalım, Gwendolyn Mati niçün hakir görür seni? Nedenlerini bir say hele. Birincisi, bowling marjinal bir spordur (bu spor uygulayıcıları için fazla bir sportif beceri gerekmez, ki bu kişilerin çoğu, oyunda güzel bir skor –bu oyunda güzel bir skor *varsa* tabii– elde etmekten çok, bira içmek ve boş boş çene çalmakla meşgul gibidirler). İkincisi, bowlingciler marjinal kişilerdir (Amerika denen kovanda, sadece eşekarıları bowling oynamaya gider). Üçüncüsü, bowling salonları marjinal yerlerdir (bunların içinde, dizaynını Mussolini'nin, inşaatını kayınbiraderinin, dekorasyonunu da yeniyetme metresinin yapamayacağı bir tanesini bile bulmak zordur). Dördüncüsü, bowling çok popülerdir (bu kadarı yeterli).

Fırtına Kuşu'na girdiğin anda yırtıcı bir tiksinti ve delici bir depresyona yenik düşüyorsun. Buranın, floresan boruların aydınlattığı yarım hektarlık, göz kamaştıran totaliter ışığında birdenbire, amele kılıklı heriflerle, çapaçul genç karılarla, görünce genellikle beş metre uzağından geçtiğin işçi sınıfı ayaktakımıyla omuz temasına giriyorsun. Onların geğirdiğini, osurduğunu, Clint Eastwood'un sözlerini tekrarlayıp açık saçık espriler yaptığını ve ayaktakımının genellikle birbirlerine kendilerini ifade etmek için çıkardığı her türlü kaba ve tehditkâr sesi çıkardığını duyar gibi oluyorsun; ama, bunların çoğunun sadece senin kafandan geçtiğini kabul etmek zorunda kalıyorsun hemen. Salon tarafında, çeşitli masalarda oturan birtakım hödükler sana gülümseyip masalarına çağırıyor; fakat aktif bowlingciler genellikle görmezden geliyor seni ve dakikalar geçtikçe, nefretin değilse de korkun azalıyor. En azından kimse havlamıyor burada.

Dikkat çekmemek için elinden geleni yaparak dolaşıp duruyor, her köşe bucağa bakınıp Larry Diamond'ı, yahut onunla herhangi bir ilintisi varmışa ya da onu tanıyormuşa benzeyen birilerini arıyorsun boşuna. Özellikle, girişin yakınındaki, duvara; on altı bowling kanalının ilkine bir bowling topu atım mesafesinden pek uzak olmayan bir yere monte edilmiş bir çift paralı telefonun etrafına dikkatle bakıyorsun. Olağandışı hiçbir şey yok burada anlayabildiğin kadarıyla. Çantandan bir yirmi beş sent çıkarıyor ve telefon etmeye karar veriyorsun. Cihaz sana, tıpkı diğer umumi telefonlar gibi davranıyor, patronların ya da personelin gereksizce ilgisini çekmiyorsun –ve Q-Jo Huffington'un evi cevap vermiyor. "Lanet olsun!" diyorsun öfkeyle, dünya tarihinde

senden önce hiçbir Filipinli kadının "lanet olsun" demediğini unutarak.

Acaba, diye düşünüyorsun, Diamond'ın bu civardaki, şu sefil ayaktakımının yaşadığı o küçük kulübelerinden birinde oturup da, Fırtına Kuşu'na, buranın paralı telefonunu kullanmak için geliyor olması mümkün mü? Elbette hayır, salak! Telesekreterini umumi bir telefona bağlayamaz. Ve buradaki paralı telefonların numarası onunkine uymuyor. Kodları bile farklı. Bu, devletsel boyutta bir yabankazı kovalamacası gibi bir şey kesinlikle. Fırtına Kuşu'yla Gökgürültüsü Evi arasındaki ilişki, hela taşıyla kolonya arasındaki yakınlıktan daha fazla görünmüyor. Tamam, ama dur bir saniye. Telefon kodu ne olacak peki? Telefon idaresine telefon edip Diamond'ın kodunu versen onun kentin hangi bölümünde bulunduğunu söylerler sana. Allah kahretsin! Bunu akıl etmen için bu kadar zamanın geçmesi mi gerekirdi? Senin dedektifliğin, Büyükanne Moses'in Alman Ekspresyonizmi uzmanlığı kadar ancak.

Bilinmeyen numaralar servisindeki memure sabahtan beri senin sorunu yanıtlamak için beklemiş sanki. "Yedi, sekiz, üç," diyor kadın, çabucak ve neşeyle, "Ballard'ın kod numaralarından biri bu."

Telefonu kapatıp her iki omzundan da arkana bakarken, soğuk ve sert kıllı bir şey belkemiğinin üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

13.09

Fırtına Kuşu'nun müdür bürosu, kokteyl salonunun üzerindeki bir çatı katında. Merdivenleri çıkarken hem zevk alıyor, hem de hedefine varıyormuşsun gibi bir duyguyla uyarılıyorsun. Tırnağını kemirdiğin işaretparmağını ağzından çekip zile basıyorsun. Kapının öteki tarafından, sanki fareler, tarlafareleri, sıçanlar, misk fareleri, orman fareleri, yabani sıçanlar ve bu türden her türlü yaratık kaçışıyormuş gibi bir görüntüyü hayal ettiren bir koşuşma sesi geliyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor birisi. Ve sen, *kendi* sesinin bir ciyaklama olduğunu düşünüyorsun. Kapıyı, boyu bir bowling kukasından pek uzun olmayan bir kadın açıyor. Ve sen, *kendini* ufak hissediyorsun.

"Şey, acaba, şey, müdür burada mı?"

"Bugün yok. Bugün cumartesi."

Kadın sana cevap verirken onun arkasına bakıyorsun çaktırmadan –ki bunu yapması kolay: Bu kadının, çevresine ve tepesine kolayca bakılabilir, sanki bir bahçe biblosu; yahu Q-Jo'nun türbanlarından biri bu kadının tüm vücudunu rahatlıkla sarar da, Kral Tutankamon'u saracak kadar kumaş kalır geriye. Q-Jo'nun, kendine has dergilerinden birinden okuduğu, genetik bilimcilerin, mumya bandajlarından kazınan kurumuş kan örneklerini kullanarak belki bir gün firavunları klonlayabilecekleri mevzusundan geliyor aklına bu. "İyi de," demiştin ona, "ben böyle bir şirketin hisse senedini satın almam, çünkü dirilmiş firavunlara talep, büyük ihtimalle düşük olacaktır bence." "Evet," demişti, "ama bu teknolojinin başka uygulamaları da olacaktır ve bence sen ve ben birkaç kullanılmış tamponumuzu sincaplar gibi saklayabiliriz öyle bir durumda."

O konuşmayı hatırlayınca yüzün kızarıyor. Cüce, senin utanmana yol açan şeyin kendi görüntüsü olduğunu sanmış olacak ki, huzursuzlanmaya, ayak değiştirmeye başlıyor. Farelerin, hamsterlerin, tarlafarelerinin, yabani sıçanların falan görüntüleri kaçışarak geçiyor gözünün önünden. Bir an önce konuşmaya başlamak için acele ediyorsun. "Ben... ben müdürü önümüzdeki hafta arayayım öyleyse," diyorsun. "Bana buranın telefon numarasını verebilir misiniz?" Ne olduğu belli olmayan bu tıkış tıkış ve son derece bayağı büroda Larry Diamond'la bağlantı kurulabilecek tek bir şey bile yok ama, yine de sen o herifin Ballard'da bir yerde, ya bir bowling salonunda bulunduğundan ya da telefon bandında bowling salonu ses efekti bulunduğundan eminsin, yani bu taşın altına bakman gerek.

"Yedi..." diyor küçümen sekreter, fare gibi.

Hı hı.

"Sekiz..." diyor tarlafaresi gibi.

Evet? Evet?

"Bir..." diyor yabani sıçan gibi.

Ve kadın bir numarayı daha hamster gibi söylemeye kalmadan, gitmek üzere dönüyorsun olduğun yerde; düş kırıklığı ve rahatlama, bir sevgilinin saç örgüsü gibi birbirine sarılmış yatıyor kalbinin bozulmuş yatağında.

13.14

Bowling genelde çok efor gerektiren bir faaliyet olmadığından, bir bowlingcinin giysilerinin, efor harcayan bir bedenin, örneğin basketbol ya da tenis oynayan bir bedenin salgıladığı nemle sırılsıklam olması pek ender bir durumdur. (Bowlingcinin üstü başı, bira dökülmesi gibi bir tehlikeyle karşı karşıyadır ama, bu başka bir mesele.) Bowlingin olumlu bulabileceğin tek özelliği, nispeten kuru bir faaliyet olması. Sen, terleyen insanlarla en uzak ilişkiden bile fersah fersah kaçınırsın. Soyut anlamı hariç, "alın teri" deyimini can sıkıcı bulursun. Öte yandan, "terletmez" sözü, senin gönlünde yatan, cennette türetilmiş bir tanımlamadır. Annen terlemezdi. Hiç hem de. Bununla övünürdü. Sana gelince, terleme eyleminden ötürü suçlu olup olmadığından emin değilsin. Annenin, salgı bezlerinden arınmışlığının kalıtım yoluyla sana da geçmiş olduğuna inanmaya pek heveslisin, fakat kimi zaman göğüslerin ve karnın öylesine sırılsıklam oluyor ki bu kadar ıslaklık tümüyle Belford Dunn'ın gözeneklerinden çıkmış olabilir mi diye düşünmek zorunda kalıyorsun. Her halükârda, seksten sonra hemen yıkanıyorsun.

Bir insan hemen midesi bulanacak kadar titizse, gizli iç dünyasının Las Vegas'ta allak bullak olmaması ihtimali kırkta birdir. Bunu kavramak için ille de bir nehir gemisi kumarbazı, psikiyatrist ya da Doğulu bir bilge olmak gerekmez. Senin biraz kısa fakat düzgün bacakların kalbinin bozulmuş yatağını, bu gürültülü patırtılı Fırtına Kuşu bazilikasının içinde koşturuyor. Mutluluk biraz fazla kaçacak belki, ama ne mutlu ki, yürürken yanından geçtiğin bowlingcilerin hiçbiri terlemişe benzemiyor (belirtildiği gibi, bowling yorucu sporlar arasında yer almaz) ama çoğu, terleme ve domuzlar gibi ter kokma *potansiyeline* sahip görünüyor; aslında bu da yürüyüşünü hızlandırmak için yeterli.

Böylece, yürüyüşünü hızlandırıyorsun. Ama Gwen, nereye gidiyorsun? Pekâlâ, ilk uğrağın yine umumi telefonlar ve orada, rehbere bakarak Ballard'da bir bowling salonunun daha –adıyla söylemek gerekirse Sunset Bowl & Recreation'un– varlığını öğreniyorsun; ama Sunset'in kodu 783 değil, 782. Yine de bir bakman gerekecek oraya; fakat nedense Fırtına Kuşu'nu hemen terk etmek gelmiyor içinden. Gürlemeler ve çarpma seslerinden geriye kalan boşlukları Bruce Springsteen ve Waylon Jennings'in vokalleri doldururken; bardaklardaki, şişelerdeki ve sidik torbalarındaki sıvı düzeyleri yükselip alçalır-

ken; tavuk kanatları, sanki tavuk çiftliğindeki bir daha hiç yelleyemeyecekleri arkadaşlarının anısına el sallarmış gibi, son kanat çırpışlarıyla fritözün içine dalarken; tüm kukaları deviren atışlar haykırışlara, deviremeyenler homurdanmalara yol açarken; hiç durmadan biriken tütün dumanı sinüslerine ve salondaki timsahların aç gözleri de kıçına saldırırken, özellikle, duyuru panosunun oraya doğru yürüyorsun hızla, orada bulmayı beklediğin bir mesaj varmış izlenimini vererek.

Yarışmalardaki puan durumu yeni asılmış. İsveç Gözlemeleri, senin fark ettiğine göre, gruplarında birinci; Danimarka Çağdaşları'na ve Norveç Ormanları'na bayağı fark atmış. Salı geceki yarışmalarda Trol Devriyesi, geride bıraktığı takımdan... of, bana ne? Tahtanın başka bir yerinde bir tarih dersi var. Bowling, anlaşılan, çok eski bir oyunmuş. "Eski Mısırlılar bundan yedi bin yıl önce açık havada bowling oynarlardı." Buna ne buyrulur? Eğer mumya klonlaması başarılı olursa firavunlar bir bowling takımı kurabilir.

İlan panosundaki duyurular bir Ünlüler Bowling Salonu'nun varlığını da bildiriyor sana. Orayı şereflendirenler, Marion Ladewig, Andy Veripapa ve Ed Lubanski gibi isimler taşıyan, Grand Rapids, Milwaukee –annenin şiiri para hakkındaydı– ve Akron gibi yerlerden selam gönderen şampiyonlar. Annenin şiirinde kurulan, bowlingle din arasındaki bağlantı da doğru; her ne kadar, bu bağlantının bir ucundakiler Budist değil Protestan olsa da. Çarmıh çivilerinin sayısını resmen dokuz olarak saptamayı üstlenen Protestan, bizzat Martin Luther'miş. Luther'in –muhtemelen, bir on altıncı yüzyıl bowling salonunun kapısına çakılmış– manifestosundan önce Alman din adamları arasında çivi sayısı konusunda büyük bir tartışma varmış. Şaşırdın mı? Şaşırmamalısın. Her bir çivinin etrafında kaç meleğin dans edebileceğini tartışırken, teologların bowlingden başka bir şeyi kastettiğini mi sanıyordun? Bugün, tabii ki, maç sırasında kuka sayısı öndür. Ölü Deniz Tomarları, Luther'in yanlışını bulmuştur belki de.

Eldeki, hayranlık uyandıran literatüre göre, bowling ticarethaneleri kötü zamanlarda çoğalmış; parasal yönden sıkıntı çeken insanların ucuz ve sağlıklı dinlencelerin çekimine kapılma eğiliminden ötürü. Ama tabii, gidişat sıkıntı verdi mi, sıkıntı çekenler bowlinge gider. Hmmm. Bir analizci, Fırtına Kuşu'nun, cumartesi ikindisinin daha ilk saatlerinde böyle, bir kutu Norveç sardalye konservesi gibi tıklım tıklım olmasından, şimdiki ekonomik dalganın derinliği ve muhtemel uzunluğu hakkında nasıl bir sonuç çıkarabilir acaba?

Yetmişli yaşlarda, beyaz saçlı, kırmızı yüzlü, uyuklayıp duran bir grup, müzik kutusunu doyurma sorumluluğunu üstleniyor. Sonuçta, Bruce Springsteen ve Waylon Jennings'in ayağı, Laurence Welk tarafından kaydırılıyor. Fırtına Kuşu'nda hiç kimse buna aldırıyormuş gibi görünmüyor, hele sen hiç. Alt sınıflara seslenen bu müziğin her biçimi birbirinden beter, senin görüşünce. O halde, sonunda seni bu kretenimsi fıçıcıların kakafonik mağarasından dışarıya, fırtınaya doğru ittiren şey Laurence Welk polkası değil; Sunset Bowl'daki ekonomik göstergeleri (orası da böyle kalabalık mı diye) incelemek zorunda olduğunu kabullenmen.

İşe yarar bir şemsiyen olmadığı halde, çıkış kapısıyla araban arasındaki yolun yarısında duruyorsun. Kalbinin bozulmuş yatağı da duruyor seninle birlikte. Emin misin Gwendolyn, kesinlikle emin misin burada hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından? Tanrı biliyor ya, tekrar geri dönmek zorunda kalmayı hiç istemiyorsun.

13.30

Baş aşağı duran çeltiklerden pirinç toplayan bir çiftçi gibi, yağmur saplarının ortasında duruyorsun. Çinlilerin yemek çubukları kadar ince ve dümdüz, okyanus santurunun telleri gibi yeşilimsi gri saplar, kökleriyle tutundukları bulutlardan aşağıya sarkıyor, çatlamış tanelerini sarsıp aşağıya bırakıyorlar. Yakanın pirinç kâsesi dolmak üzere. Omuzlarını yukarıya kaldırınca yağmur suşi'si yapmış oluyorlar.

Otoparkın dörtte üçü dolu. Şimdi bu, durgun bir ekonomiyi gösteriyor da, tam dolu olması aleni bir krizin mi göstergesi yani? Otoparktaki araçların çoğunun dökülen kamyonetler ve eski, küçük Japon arabaları olmasının da bir anlamı vardır belki: Bowling hastaları, en iyi zamanlarında bile bu külüstürlerden başkasını kullanıyor mudur acaba? Senin Porsche'n, lağım çukurundaki bir orkide gibi duruyor. Ve Porcshe'den söz açılmışken, ona binip de buradan çekip gitmek gerçekten harika bir şey olurdu. Ama, ilk önce, yürüyüp de birazcık daha yakınına gitsen şu rampanın –bu rampa, şimdi fark ettiğin gibi, Fırtına Kuşu'nun alt katına, güneş gören bodrum katına benzeyen bir yere iniyor. Hmmm? İnişin sonunda, binanın geri kalan kısmının paspal estetiğine gerek malzeme, gerekse dizayn yönünden çok aykırı gibi duran,

güzel bir ahşap kapı var. Eğer bu bir servis kapısıysa, alışılmadık ölçüde güzel bir servis kapısı. Kapının üzerinde yazıya benzer bir şey var gibi görünüyor. Senin astigmatik gözlerine çarpıp duran yağmur damlaları olmasa da bunun ne olduğunu anlamak zor. Evet –şimdi daha yakındasın– bu bir yazı ya da daha ziyade bir tabela: Üzerinde, tahtaya kazınmış garip bir elyazısıyla "Shicklegrubers" ya da "Bob & Mary Ann" falan gibi şeyler yazılan, el yapımı, kırmızı tahta plaketlerden biri bu. Rampanın yarısına kadar inmiştin ki, içinde titreyen kuşkular doğrulanıyor. Plakette "Gökgürültüsü Evi" yazıyor.

13.36

Bulutlar pirincin yanı sıra, koca koca ayakkabıları da atıyor tepene sanki. İlkel bir düğündeki gelin gibi hissediyorsun kendini. Somali senin saçlarını yolup alsa kuraklıktan kurtulur. Ama yine de tufanın ortasında bir ya da iki dakika daha durup, sinirlerinin üzerine küt diye düşen alternatifleri düşünüyorsun. Bu durumda yapılacak en akıllıca iş, otoparkta ve yakındaki sokaklarda Q-Jo'nun arabasını aramak. Ama arabanın buralarda bulunması ya da bulunmamasıyla neyi öğreneceksin gerçekten? Bu iş yeterince uzadı zaten. Bal çanağında kaç kaşık bal kaldığını ya da çevresinde hangi sivri iğneli arıların dolaştığını görmek için pazartesiye kadar bekleyebilirsin; ama çözülebilecek bir sır var burada. Hemen.

Hızla rampayı iniyor ve kapıya vuruyorsun.

Ağır bir kapı bu, demir menteşeleri kocaman; ortadaki panelinde, hafif kabartılı bir oymayla yapılmış, zikzak biçimi şimşekler çıkaran bulutlar şeklinde süsler var. Tahta koyu renkli, oymalar abartısız ve zor seçiliyor. Kapının dikkatli bir inceleme gerektirmesi bir şans, çünkü beklerken yapacak bir şey sağlıyor sana.

Larry Diamond seni bekletmezse pek şaşardın. Onun, kapısı çalındığında hiç açmayacak tipte bir adam olduğuna dair bir izlenimin var. Larry Diamond, senin en iyi arkadaşını, Q-Jo'yu yuvarlak su yatağına kayışlarla ve kauçuk şeritlerle bağlamış olmasa da kapıyı açmayabilir. Muhtemelen açmayacak, ama bu iş yeterince uzadı. Anlamıyorlar mı? ABD borsası döne döne lavabo deliğinden gidiyor, yabancı borsaları

da girdabına çekme, dünya ekonomi düzeninde çözülmeye, kaosa ve faciaya yol açma tehlikesi yaratıyor. Anlamıyorlar mı? Kaos ve facia. Büyük bir çözülme. Böyle bir saçmalıkla harcayacak vaktiniz yok. Q-Jo! Diamond! Sıkılmış küçük yumruğunla kapıya bir kez daha vururken, parmak eklemlerinin çarptığı stilize şimşek bulutlarının bir Kızılderili motifi olduğu yolunda, bir not geliyor zihninden. Bunun farkına varmanın sonucunda, kapının oldukça iri yarı bir Kızılderili tarafından açıldığı zamanki şaşkınlığının azalması gerekirdi. Gerekirdi, fakat azalmıyor.

Adaleli, uzun olmaktan çok iri yapılı adam temiz, ütülü bir pamuklu giysi giymiş ve bir zamanlar; iş stresi, kötü talih ve yaşam sıkıntıları zayiata uğratmadan önceki saçların gibi simsiyah olan saçlarını boncuklu bir saç bandı tutuyor. Yaşını, siz Avrupalı olmayan tiplerde sıklıkla görüldüğü gibi, tahmin etmek imkânsız. Dar bir alnı, kemerli değil ama kırık bir burnu, ince, dümdüz dudakları ve bir çift ciddi ama hafifçe patlak, kahverengi gözün üzerinde, geyiklerin gizlendiği ormanlar gibi kabarık, gür kaşları var. Senin sert bakışına soğuk bir karşılık veren adam kımıldamadan, sessizce duruyor. Adamın tüm varlığı, özellikle de gözleri, durup da kendi içine bakmak için bir ara vermeyi hatırlatıyor insana. Davetsizce gelip, gizli bir tefekkürü bozmuşsun gibi bir duyguya kapılıyor, kekeleyerek "Ee, şey. Merhaba. Ben, ee, ben ben birini arıyordum, ee, Larry Diamond adında," derken sesinin özür dilermişçesine çıkmasını önleyemiyorsun.

Kızılderili'nin gülümsemesi öylesine hafiften, öylesine utangaçça ki, Dr. Yamaguçi'yi hatırlatıyor sana. Üst kattaki bowlingçilerin sırıtmalarıyla, barda yapılan eşek şakaları gibi laçka, içinden kedi geçecek kadar geniş gülümsemelerle ne kadar büyük bir tezat içinde. "Larry burada değil," diyor yavaşça. Senkoplu bir ahenk var konuşmasında.

"Ee, peki, nerede?" Annenin sana öğrettiği kibar davranış biçimini, her ne kadar baban bunlarla, burjuvazinin sinsi dürtülerini kamufle etmek için uydurulmuş taktikler diyerek alay etse de, annenin sana ne yapıp edip öğrettiği kibar davranış biçimini unutup, neredeyse ağzından kaçırıyorsun bu lafı.

Şafağın küçük kırmızı okulunun karatahtasına vuran gün ışığının ilk tebeşir cızırtısı gibi incecik o gülümseme yine. "Larry kurbağaları görmeye gitti," diyor. Gülümsemesi yayılıyor. Ama kapı kapanıyor.

Yağmur damlaları, yardımcı olmaya çalışır gibi –ya da belki de sırf

senin yüzüne vurmak için– Kızılderili'nin son sözlerini tekrarlıyorlar kulaklarına. "Larry kurbağaları görmeye gitti."

Allah kahretsin!

13.41

Sahne şöyle: Rüzgârda ve yağmur altında durmuş, Uyuklama Kavşağı'ndaki bir bowling salonunun bodrum katı kapısını yumruklayarak, o ibnemsi sesinle "Nerde? Nerde? Nerde bu kurbağalar?" diye çığlık çığlığa bağırıyorsun. Ve bowlingçiler, Fırtına Kuşu'na girenler ve çıkanlar bir deliye bakar gibi bakıyorlar sana. Sana gülüyorlar, ıslıklıyorlar seni ve bir kadın "Hayatı kaymış bunun!" diye bağırıyor sana, sanki o kırmızı suratlı orospunun tüm... tüm... *hayatı* senin tuvalette geçirdiğin hayatın kadar edebilirmiş gibi. Bunlar seninle gırgır geçen bowlingciler –aşağılık *bowlingciler* yahu; ve sen kemiklerine kadar kıpkırmızı kesiliyorsun. Ama ne utanmak, ne de sinirlenmek, kapıyı yumruklamana da, "Nerde bu kurbağalar?" diye bağırmana da engel olmuyor; fakat ince naylon mont ve beyzbol şapkası giymiş neşeli bir çift, bir ağızdan kurbağa gibi vıraklamaya başlayınca hareketlerinin ve sesinin şiddetini biraz azaltıyorsun.

Öyle bir haldesin ki, gerçekte, "kurbağaların" yerini öğrenmeyi istemiyor olabileceğini fark etmen epey bir zaman alıyor. İnsanların hiç işine yaramayan bazı bilgiler vardır (gerçi buna insanların kendisi karar vermelidir; ne hükümetin, ne medyanın, ne de tıp mesleğinin asla bu konuda karar vermeye hakkı yoktur). Üstelik insanlar o bilgiyi edinmemişken bunun sonucu hakkında bir hükme varmak hemen hemen imkânsızdır. Her nasılsa, Nommo kartının, ya da daha doğrusu, değiştirilmiş Yıldız kartının hayali, bilincinde yanıp sönmeye başlıyor şimdi. Yeşil pullu ve yüzgeç ayaklı genç kızı hatırlıyorsun. Yeşil pullar ve perdeli ayaklar sağlıklı bir insan dişisinin normal özelliği değildir ama, kurbağagiller sınıfının, belirleyici olmasa da ortak özelliği sayılır. Dinle! Bu işe büyülü bazı nitelikler karışmış olmasın sakın? Q-Jo Huffington'un varlığının işin içinde olması böyle bir şeyi doğrulamaya yeter zaten.

Omurganın kokteyl karıştırma çubuğuna buz parçacıkları çarpıyor ve, bu an, eve gidip sıcak bir duş almak ve bir bardak chardonnay ka-

pıp, sevimli bir bilgisayarın önüne kurulmak için ideal zaman değil mi, diye düşünmeye başlıyorsun. Ama birisi eğri bir trompet çalıyorsa, güvenli ve doğru olana geri dönmesi pek kolay değildir. Omuzlarını dikleştirip, Gökgürültüsü Evi'nin kapısına bir kez daha vuruyorsun. Vurduğun anda kapı gıcırdayarak açılıyor ve koca Kızılderili kapıda, Ölüler Kitabı'nı gözleri kapalı okuyormuş gibi duruyor. Sanki birinin seccadesine çamur bulaştırmışsın gibi bir suçluluk duygusuna kapılıyorsun yine. "Açıklayayım," diyorsun, çok riskli bir hisseyi kakalamaya çalıştığın müşteriler için sakladığın haince flütünle yağ çekmeye kalkışarak. Kızılderili senin yağlamalarına aldırmıyor. Belli belirsiz, sanki acıyormuş gibi bir gülümsemeyle bakıyor sana; bir kâğıt parçası veriyor eline ve suratına kapatıyor kapıyı, yaptığı harekete alışmaya başlamış birinin güven ve rahatlığıyla.

14.00

1962 yılındaki Seattle Dünya Fuarı dolayısıyla yapılmış olan Pasifik Bilim Merkezi hâlâ kentin en yakışıklı binalarından biridir. "Yakışıklı" biraz erkeksi kaçtı belki de. Bilim Merkezi, ışığı yansıtan havuzlarıyla ve havada süzülen, kuğu beyazı tel süsleme kemerleriyle Tac Mahal'e benzer; içi trilyonlarca mermer yiyici termit tarafından kemirilip boşalmış da, geriye sadece, kendi yansımasıyla kendini kör eden dantelsi bir kabuğu kalmış bir Tac Mahal'e; melekler tarafından salgılanmış, kardan bir bal peteğidir o, ve yağmurlu havalarda, gün ışığı vurmuş gibi ışıl ışıl parlar. Hayır, Bilim Merkezi, yakışıklıdan çok, güzeldir; özellikle de kent merkezinde, monolitik ve monoton bir şekilde dikine duran o bej rengi Kleenex kutularıyla, güzel böceklerin değil de lağım solucanlarının, pis canavarların zevkine hitap eden o binalarla karşılaştırılırsa.

Bilim Merkezi, mimari yönden kesinlikle dişidir; her ne kadar, bu binanın yüceltip onurlandırdığı insan girişimciliği zaman zaman erkek sezgisinin en kötü yönleri tarafından hemen hemen tümüyle gasp edilmiş gibi görünse de. Fakat bu yağmurlu paskalya arifesinde merkezin içindeki faaliyetlerin kazançla, mal mülkle ya da nüfuz kazanmakla pek ilişkisi yok. Bugün buradaki odak, küçük, mütevazı bir odak olmak iddiasında; değerli maden cevherine varacak yeni yollarda yapı-

lacak hamlelerden çok, küçük, mütevazı şeylere yönelik heveslerle ilgili. Mesele senin bu mütevazı şeyleri tercih etmemen değil; sen buraya, Gökgürültüsü Evi'ndeki Kızılderili'nin sana verdiği el ilanının yol göstermesiyle geldin ve iyi ya da kötü, karşına nelerin çıkacağı konusunda genel bir fikrin var.

El ilanı sana, sponsorluğunu Kuzeybatı Pasifik Herpetoloji Derneği'nin yaptığı, yıllık Sürüngen & Kurbağagiller Fuarı'nı bildiriyor. "Kurbağalar gerçekten, yapışkan bir maddeyle mi kaplıdır? Boa yılanları avlarını gerçekten sıkıp ezer mi? Sürüngenler ve kurbağalar hakkında bütün sorularınıza yanıt bulacaksınız." Yahu Gwen, senin sürüngenler ve kurbağalar hakkındaki soruların *neler* sahi? Aklına sadece bir tane geliyor. Hayatta böylę şeylerle hiç karşılaşmamanın en iyi yolu nedir? "Gösteri: Her zaman rastlananlardan, ekzotiklere kadar, 100'den fazla canlı, zehirsiz sürüngen ve kurbağa türü." Bu "zehirsiz" bölümü hoşuna gidiyor. Ayrıca bir de, sıralanan gösterilerin arasındaki "kesekâğıdından kukla yapma, kaplumbağalara ve kurbağalara benzetme" oldukça zararsız bir şey olsa gerek. Öte yandan, çocuklar bu ürpertici ve iğrenç şeylere bayılır. En kötü kâbusunda sen küçük bir Belford Dunn Junior doğurduğunu ve onun bahçedeki sümüklüböceklerle ve bebek bezinin içindekilerle oynadığını görmüştün.

Rüzgâr ara vermiş ve yağmur da bardaktan boşanmayı bırakıp bahçe süzgecinden akmaya dönerek çisenti haline gelmiş –ama biraz geç, saçların ve göz farların açısından. Tümüyle mantıksız ve sinir bozucu bazı nedenlerle, böyle sırılsıklam haldeyken Larry Diamond'la karşılaşmaktan utandığını hissediyorsun ve yavaşça, hatta tedbirli bir şekilde yürüyorsun Bilim Merkezi'nin geniş açıkhava atriumunda. Paskalya beyazı kemerlerden birinin altından geçerken duraksayıp, *eğer cennette bir McDonald's şubesi varsa, aynen buna benziyordur işte*, diye düşünüyorsun. Sonra da, cennete girmek için gerekli şeyleri hatırlayarak, cennette bir McDonald's'ı *destekleyecek* kadar müşteri var mıdır acaba, diye merak ediyorsun. Ve sonsuzlukta fast food'lar kelalâka şeyler olmaz mı?

Bu sonsuzluk kavramı, çocukluğundan beri senin mideni bulandırırdı hep. Hayatın, öteki dünyada çok uzun bir süre devam etmesini anlayabilirsin. Milyonlarca yıl. Lanet olsun, hatta milyarlarca –ya da trilyonlarca– yıl diyelim hadi. Ama hiç bitmeyecek. Hiçbir zaman, asla, *asla* bitmeyecek! Er ya da geç, bir son nasıl olmayabilir ki? Bazıları sonsuzluk kavramıyla teselli bulabilir ama, senin için kafa karıştırıcı,

bunaltıcı, hatta korkutucu bir şey bu. Sonsuzluk, kelimenin tam anlamıyla, sisteme karşı bir şok.

Bilet gişesine doğru yürüyorsun, sürünen ve sinsice yürüyen yaratıklarla dolu havuzcukların arasında, lekeli semenderlerle, Illinois kurbağalarının bir ağızdan vıraklamaları arasında, nehir kaplumbağalarının, elmas sırtlı kaplumbağaların, kırmızı süt yılanlarının, ada kertenkelelerinin, iğrenç Mississippi semenderlerinin, çamurlu salamandraların ve derisi pürtük pürtük kelerlerin arasında dolaşmak için, çok değerli beş dolarını büyük kuşkularla sökülmek üzereyken; bu iğrençlikler diyarında bir gezintiyi finanse etmek üzere bu büyük tehlikedeki sermayene el atmak üzereyken kulağının dibinde bir ses "Sonsuzlukta zaman yoktur," diyor.

Öyle bir sıçrıyorsun ki, yağmurdan harap olmuş ayakkabıların ayağından çıkacak neredeyse. Ve o adamın yüzünü, senin yüzünün dibinde görüverince tekrar sıçrıyorsun. "Sonsuzluğun zamanı yoktur," diye devam ediyor. "Tanım olarak zamanın dışındadır o. Yani, 'başlangıç' ve 'son' terimlerinin hiçbir anlamı yoktur."

İçinden ilk geçen, "Nasıl olur da bana böyle gizlice yanaşırsın, daha ben kadınlar tuvaletine gidip kendime çekidüzen verme fırsatını bulamadan!" oluyor: Ama söylediğin, "Benim ne düşündüğümü nereden biliyorsunuz?"

Adamın buna yanıtı, "Timbuktu'dan edindiğim küçük bir numara."

14.04

"Ne arıyorsunuz burada?" diye soruyorsun. Bu bir suçlama neredeyse.

"Asıl soru, *sen* ne arıyorsun burada? Önce Bozolara göndermelerde bulundun, şimdi de kurbağa sergisinde boy gösteriyorsun. Bunlar beni, senin yastık üstünde olduğun sonucuna götürüyor."

"*Neymiş* o yastık?" Eğer bu, kaba ve erkeksi bir biçimde, âdet görmekten söz etmekse, bu soruyu sorduğuna pişman olacaksın.

"Yabancı yastık."

"Sizin söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum. Ben, babası hasbelkader Filipinler'den olan, bu ülkede doğmuş bir Amerikan yurttaşıyım. Ve madem benim düşüncelerimi okuyorsunuz Bay Diamond, burada ne aradığımı bilmeniz gerekir."

Adam, bir cangıl-filmi gülüşüyle gülüyor. Belford bu sesi duysaydı, senin André'yi bulduğunu sanırdı. "Ben senin düşüncelerini okuyamam," diyor Diamond. "Bilincin yapısı öyledir ki, bazen herkes bir başkasının düşüncelerini anlayabilir, eğer düşünceler yeterince güçlü ve bunları alacak kişi de yeterince açıksa. Ben, yastık üstünde olduğumdan beri, bazen başka insanların düşüncelerine ya da rüyalarına girebildiğimi fark ettim." Elleriyle kendi kalçalarını tutuyor ve sana öyle bir şehvetle bakıyor ki, bu bakış ahlâk duvarlarının kadife duvar kâğıdını söküp çıkaracak neredeyse. "Ama asıl girmek istediğim, senin külodunun içi."

Olduğun yerde dönüyor ve hızla yürüyüp gidiyorsun. Peşinden gelirse, katil var, diye çığlık atacaksın avazın çıktığınca. Bir sürü aile giriyor atriuma. Ana babalar, çocukları "kesekâğıdından kukla yapma, kaplumbağalara ve kurbağalara benzetme" faaliyetine katılsınlar diye, haftalık eğlence bütçelerini harcıyorlar. Yürekli bir baba çıkıp seni bu heriften kurtarır elbette. Dejenere herif! Şeyi kalkmış pislik!

Ama sırılsıklam ayakkabıların henüz on metre gitmemişken, öncelikle, buraya niçin gelip de bu herifi aradığını hatırlıyorsun birden. Duruyor, olduğun yerde geri dönüyorsun. En az bir yıldır gözlüğe ihtiyacın var –gözlükçüye giden yolunu güzellik kaygısı kapattı– ama Diamond'ın bıçkı testeresi gibi gülüşü bulanıklığın içinde gayet kolay seçiliyor. "Nerde o?" diye bağırıyorsun adama. "Q-Jo Huffington nerde?"

"Yani sen bilmiyor musun?"

"Tabii ki hayır, bilmiyorum! Ne yaptın o kıza?"

Adam sana bakıyor. Sen avazın çıktığı kadar bağırmaya hazırlanıyorsun. Ama –o adi ve komik– şehvetli bakış bir kancayla sahne gerisine çekilmiş ve yerinde, güvenilir ve düşünceli bir ifade duruyor şimdi, ulusal bir kriz sırasında görev yapan bir TV spikerinin Hamlet bakışı. "Sanırım sen ve ben oturup konuşmalıyız," diyor sakin bir şekilde. Sen tereddüt edince de ekliyor: "Q-Jo hakkında. Aşk meşk hakkında değil. Gerçeği söylemek gerekirse, senin külodunun içine girmek iyi bir fikir değildi zaten."

Onun hiçbir düşüncesine bunun kadar canı gönülden katılamazdın. Ama kafeye doğru yürürken, yol boyunca, onun fikrini değiştirmesine yol açan şeyi merak etmekten alamıyorsun kendini.

14.10

Sen sessiz yürüyorsun, ama Diamond alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor sanki. Ona doğrudan bakmaktan elden geldiğince kaçınıyorsun, ama gözlerindeki vahşi kırmızılığın çoğunun kaybolduğunu fark edecek kadar gözlüyorsun onu yine de; onun gözlerini perşembe günü o renge sokan, alkol ve dumandı herhalde. Kaba bir çavdar anızı, çenesinin ve yanaklarının kuru düzlüklerini, grafik resimlerdeki hafif taramalar gibi karartıyor yine ve uzun saçı da yine, haradaki damızlık alma bölümünden çıkıp eve giden bir Arap atının kuyruğu gibi isteksizce savruluyor. Eski ve kirli görünen, bir keçinin derisine benzeyen deri ceketini de değiştirmemiş, altın küpeleri de duruyor (çiseleyen yağmur mücevher parçacıkları koymuş üzerlerine); ve ışık, blucininin yıpranmış yerlerinden rahatça geçiyor. Yılan derisi çizmeleri, bir sürüngen fuarını gezmek için uygunsuz kaçıyor geliyor sana nedense –attığı her adımla bir tehdit dalgası yankılanmaz mı hayvanların bulunduğu havuzcuklar arasında?– ve dövmesi, tuhaflığıyla ve hoppalığıyla seni ürkütüyor, Pony Espresso'daki bir kulübede karşılıklı oturuncaya kadar ona doğru dürüst bakmış olmasan da.

Adam içecek siparişini verirken –ve siparişi alan garson kızla hiç utanmadan oynaşırken– bir çift küp şekeri sanki zarmış gibi sallayan sol elinin yüzüne bir bakış atıyorsun gizlice; ama senin bir kurukafa, dikilmiş bir kobra ya da dans eden, ot etekli bir Hawaiili karı figürü göreceğini sandığın yerde, göksel simgelerden oluşan, garip bir konfigürasyon var. Diamond'ın dikkati hâlâ başka tarafa dönük olduğundan (şu garson kaltağında bu kadar ilgi çekici ne bulduysa?) daha uzun süreli bir bakış olanağı buluyorsun. Dövmede, üst üste dizili üç tane yuvarlak var. Güneş sembollerine ya da Güneş sembollerinin çeşitlemelerine benziyorlar, çünkü her biri farklı: Üstteki yuvarlak, dört parçaya bölünmüş, ışıkları da parçalı; ortadaki sembol en alışılmış olanı, bir çocuğun zarif ve kararlı eliyle çizilmiş bir Güneş'e benziyor, *senin* kreşteyken çizdiğin türden bir şey yani; en dipteki, adamın kemikli bileğine en yakın olan "Güneş"se daha ustaca çizilmiş, iki tane iç içe daireden oluşuyor ve çiçek yapraklarına çok benzeyen, birbirine yakın çift ışınlar yayıyor.

"Cilt sanatıma hayran kaldın, farkındayım."

İrkiliyorsun ve sonra, saklamaya gerek yok, kıpkırmızı kesiliyorsun. "Değil aslında," diyorsun, farkında değilmiş, ilgilenmiyormuş gi-

bi görünmeye çalışarak.

"Bunlar hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin?"

"Yoo, hayır. Hayır, istemem. Ben Q-Jo hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Ve öğrenmek istediğim *tek* şey de bu, teşekkür ederim." Bu yaptığının, tehlikeli bir manyakla bir kulübeyi paylaşmak olma ihtimalinin merkezi sinir sistemine etkisi hiç de az değil. Ellerin titreyip duruyor ve vanilyalı lattenin uzun ayaklı kadehini, korktuğunu belli etmeden nasıl tutacağını düşünüyorsun. Şimdiye dek, makyajını tazelemek ve sırılsıklam olmuş saçlarını fırçalamak için kadınlar tuvaletine gitme dürtüsüne karşı direndin; çünkü görünüşünde yapılacak en ufak bir düzeltimin bile onun saldırganlık eğilimlerini teşvik edebileceğinden korkuyorsun. Fakat ıslak yağmurluğunu çıkarıp, nispeten kuru, çok gergin bir şekilde sımsıkı duran siyah giysini meydana çıkarıyorsun.

"Q-Jo senin arkadaşın mı?"

"Evet," diyorsun sertçe. O zaman da, bunun şimdiye dek, Q-Jo'yla arkadaşlığını ikinci kez itiraf edişin olduğunu fark ediyorsun. İlki, bugünün daha erken saatlerinde, polis merkezindeydi. Kızarmışlığının üzerine fazladan bir çilek tabakası daha yayılıyor.

"Ve bildiğin kadarıyla, eve dönmedi."

"Evet, öyle."

"Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, yok. Son duyduğum, sizinle birlikteydi." Cesaretini toplayıp onun gözlerine bakıyorsun. Artık kılcal damarları çatlamayan gözleri koyu mavi ve karga gibi alaycı, pire gibi fırsatçı bakmadığında, bayağı da hoş.

"Dün."

"Anlayamadım?"

"Dün. Dün öğleden sonra, senin deyişinle, 'benimle birlikte'ydi. Q-Jo benim oraya, yeni döndüğüm bir seyahatin slaytlarına bakmak için geldi. İş türünden bir randevuydu bu."

"Evet, anlıyorum. Ve işe boşverilmesinin ardından, orada daha fazla kalmaya karar verdi. Bu iş kendiliğinden, bir 'sohbet toplantısına' dönüştü diyelim o halde."

Diamond gülümsüyor. Vahşi, delici bir gülümseme bu, kedi tırmalamasına benziyor. Ama gariptir ki bu tırmalamada, bağışlanır, hatta sevimli bir şeyler var; bu tırmığı atan, sevdiğin bir yavru kediymiş gibi sanki. "Tam tersi," diye karşı çıkıyor sana. "İş tamamlanmadan gitti."

"Yaa, sahi mi?" Bu herif kıza kimbilir nasıl kabaca ve sapıkça saldırdı ki, kimsenin bir parçacık kaprisine karşı çıkmayan Q-Jo paldır küldür kapıdan kaçmak zorunda kaldı, diye düşünüyorsun. "Yani siz onu korkutup kaçırdınız."

Yine gülümsüyor. Pençenin yüzünü tırmıkladığını hissediyorsun. "Eğer korktuysa, ki bundan cidden kuşkuluyum, benden değildi. Benim şahsımdan değildi. Ben odada yoktum bile."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Garson kız ısmarladığın latte ve onun sodasıyla geliyor, ama ikiniz de kız yokmuş gibi davranıyorsunuz.

"Demek istediğim, Gwendolyn" –senin adını, sanki William S. Burroughs bir biralı dondurma ısmarlıyormuş gibi söylemesi ciğerlerinin arasını titretiyor– "arkadaşınla ben Timbuktu slaytlarına bakıyorduk, ben özür dileyip ayrıldım. Tuvalete gitmek için. Geri döndüğümde yoktu."

14.20

"Yok muydu?"

"Evet, yoktu."

Garson kız içeceklerinizi önlerinize koymuş, ama masadan ayrılmıyor. Oyalanıp duruyor açıkçası. Ona rahatsızlığını belli ederek bakıyorsun –ve de acıyarak; genç ve saf kurbanların, seri cinayetler işleyen bazı katillere karşı hissettiği rivayet olunan çekiciliği hatırlıyorsun çünkü. Diamond da ona bakıyor, ki buna şaşmamak gerek; ama sonuçta kızın orada durması ikinize de pek fazla bir seçim şansı vermiyor.

"Arkadaşlar, dilerim sizin için pek önemli değildir," diyor kız, özür dilercesine, "bizim patron beyzbol maçını kapatacak." Omzunun birini kaldırıp, tezgâhın çok yukarısındaki bir rafta duran televizyonu işaret ediyor ve sen ilk kez, kırk sekiz santimlik bir ekranda Mariners takımının bir maçının oynadığını fark ediyorsun. "Sanırım, Başkan önemli bir konuşma mı ne yapacakmış."

Seni, potansiyellerini televizyonda maç izleyerek tüketen ve IQ'larını düşüren Cheeto's kafalı heriflerle karıştırdığı için sert sert bakıyorsun kıza. Diamond'sa kıza göz kırpıyor ve "Devam et, sevgilim. İhtiyar, şişmiş kurbağayı aç. Ben gülümsüyormuş gibi yaparım," diyor.

Patron, üzerine çıktığı bir bar iskemlesinde parmaklarının üzerinde yükselip kanalları elle değiştiriyor. Bir beyzbol oyuncusu, kolunu kaldırarak yaptığı atış hazırlığının tam ortasında yok oluyor ve onun yerini alansa, ne yarı karanlık yedek oyuncu kulübesinden gelen melek yüzlü bir kurtarıcı, ne de senin tahmin ettiğin gibi, Dr. Yamaguçi; durumu herkesten daha iyi bilmesi gereken gazetecilerin hâlâ "hür dünyanın lideri" dediği adam. Boğazını temizlemiş ve yüz görünümüne ince ayar yapmış Başkan, nüfusun giderek azalan, dilenmeye, crack'e, kokaine ya da bowlinge henüz aktif olarak başlamamış kesimine hitap etmeye hazır halde duruyor.

"Evet, Gwendolyn, dediğim gibi, ben tuvaletten çıktığımda senin arkadaşın çoktan..."

"Şşşt," diye susturuyorsun onu. "Bunu dinlemek istiyorum."

Diamond başını yana eğiyor ve sana, alaycı sözlerin yanında solda sıfır kalacağı bir bakış fırlatıyor; her türlü kinik nüansıyla, senin Q-Jo hakkındaki endişenin samimiyetini sorgulayan bir bakış bu. "Bak," diyorsun, "benim bir mesleğim var, korumam gereken müşterilerim var. Bu facia çok büyük olabilir."

"Nasıl istersen," diyor ve İtalyan sodasını kaldırıyor. Aynı anda hem bir şey içip hem de sırıtmanın mümkün olmadığını sanırdın o güne dek.

Bu sırada Başkan, son günlerde, büyük ülkemizde cereyan eden üzücü olayları küçümsemek istemediğini söylüyor, sonra da feci listesinin her maddesini teker teker ele alarak ilerliyor: Batan bankalar, kredilerde düşüş, belediyelerin ihalelerinde iptaller, büyüyen ulusal açık, azalan gayrimenkul değerleri, düşen petrol fiyatları, ipoteklerde hacizler, karşılanamayan sağlık hizmeti, kişisel ve şirketsel iflaslar, su kıtlığı, ırkçı eğilimler, yoksulların isyanı, sokak suçları, New York'tan kaçış, Hawaii ve Vermont'un birlikten ayrılma girişimleri. Bu siyanürlü sundae dondurmasının en tepesindeki frambuaz da, perşembe günkü borsa düşüşü tabii. Amerikan rüyasının büyük, yemyeşil çayırlığındaki bu can sıkıcı köstebeklerin her biri bulunup çıkarılabilir diye güvence veriyor Başkan seçmenlerine. Ailemizin bayrak direğinin dikildiği zemindeki çimenler gür ve yüksek sürgünler verecek yine *–gereğinden* fazla da yüksek değil tabii. Ama ne yazık ki, Amerikan finans sisteminin yeniden kurulması kemer sıkmayı ve daha düşük yaşam standartlarını gerektirecek, kişisel fedakârlığı (homurtu!) gerektirecek. Başkan gece gündüz, uzman kadrolarıyla toplantı yapmış anlaşılan ve

onlar da bizim fedakârlık yapmamıza yardımcı olacak parlak önlemler getirmişler, bizim kendi başımıza yeterince fedakârlık yapamayacağımızı düşünerek.

"Eyvah," diyor dükkân sorumlusu. "Batmaya hazır olun."

Başını sallayıp onaylardın bunu; yalnız, mevkisi düşük bir adamı onaylamak için başını sallarken görünmek istemezsin tabii. Başını sallayıp onaylamaktan kaçınıyorsun ama, gözünün önünde, yeşil renkli bir çekici kamyonunun senin Porsche'ni kaldırıp götürüşü canlanıyor, çıkmaz ayın son çarşambasına kadar yan komşun Q-Jo Huffington'un evine sığınmış halde yaşarken görüyorsun kendini. Q-Jo'nun hayatta olduğunu farz ederek tabii. Diamond'a bakıyorsun suçlu suçlu ve o da sana bakıp, ham balkabağına tırnak törpüsüyle oyulmuş bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Şişmiş kurbağa, Kongre'den vergilerin artırılmasını isteyecek," diyor Diamond sakin bir şekilde. "Federal hükümetten de M-İki'nin artırılmasını isteyecek. Yabancı yatırımlara kısıtlamalar ve döviz alışverişine engeller konması için baskı yapacak. Hatta, Sosyal Güvenlik rezervlerinin ve düzenlenmiş emeklilik planlarının bir bölümü bütçe açığının kapatılması için ayrılsın diye dayatabilir. O zaman, kamu hizmetleri sistemini temize havale edip bütün devlet memuru tayfasının canına okuyacak. Ve, refah devletine bir sayanora öpücüğü gönderebilirsin artık." Dudaklarını büzüp çıkardığı gürültülü öpücük sesi garson kızın kıkırdamasına, seninse kaşlarını çatmana yol açıyor.

O sırada Başkan, önlemlerini sıralamaya başlıyor ve bunlar aynen Diamond'ın tahmin ettiği gibi; yalnızca, Başkan bunları, neredeyse hayırlı şeylermiş gibi anlaşılacak kadar yumuşatarak aktarıyor. Örneğin, kamu hizmetleri sistemini temize havale edeceğim demiyor da, "geçici olarak durdurulacağını" söylüyor; ve hedefteki bürokratların da canına okunmasından ziyade "geçici bir süre görevden alınabileceklerini" belirtiyor. Ayrıca, eğer önümüzdeki pazartesi, finans pazarlarının yüzü gülerse bu önlemlerin çoğunun uygulanmasına gerek kalmayacağını ekliyor.

Diamond'a hayranlıkla bakacaktın o garson orospusu zaten aynı şeyi yapıyor olmasaydı. "Bu bilgi önceden sızdırıldı mı?" diye soruyorsun. "Yoksa onun da mı düşüncelerini okuyorsunuz?"

Dudak büküyor. "En dangalak biri bile tahmin edebilirdi bunu. Demek istediğim, *yapabileceği* başka ne vardı ki? Asıl sorun, bu adımların çoğunun çok geç atılması; yıllar önce yapılmalıydı bunlar ve M-

İki'ye para tedariği iki katına kesinlikle çıkarılmamalıydı. Bu, faiz oranlarını gökkuşağının üzerine çıkaracak. Bir gayrimenkul satın alma programına girmemişsindir inşallah."

Evet, aman Tanrım, yeni ev gidiyor; Porsche bütün hızıyla geçip, senin hayatından çıkıyor. Senin hayatın mayatın da kalmayacak, pazartesi gelince.

14.35

Başkan Amerikalılardan, tutumlu ve cesur olmalarını rica ederek bitiriyor sözlerini.

"İzciliğin on iki kuralından ikisi," diyor Diamond.

"Facianın on ikisinden on ikisi," diyorsun. "Tanrım, her şey berbat bir keşmekeş!"

"Berbat mı? Bence bu gayet harika bir şey."

"Eğlence şimdi başlıyor."

"Evet. Kesinlikle. Yastığın avantajlı görüş noktasından bakınca."

Yönetici, kanalı yine beyzbol maçına çeviriyor ve bu sırada sandalyeyi devirmesine ramak kalıyor. Garson kız yerinde duramayıp, Diamond bir bademli soda daha istiyor mu, diye bakmaya geliyor. Kız onunla konuşurken kızın eteğinin altında nemliliğin arttığını hissediyorsun. Orada bir Miami var sanki. "Gel!" diye parmağını şaklatıyorsun hiç dokunmadığın latteyi göstererek. "Bunun yeniden ısıtılması gerek." İki bacağının arasında kaynatır belki. Kadınlar tuvaletine gidip de kendine bir çekidüzen versen, bu can sıkıcı, kedi ciğere bakarcasına flörtü bitirirsin kuşkusuz –ama böyle bir şeye tenezzül edersen yazıklar olsun sana. Ya da bu riske girmeyi kabullenirsen.

"Açık sözlülüğümü bağışlayın Bay Diamond," diyorsun, kız oradan koparcasına çekip gittikten sonra, "bence siz yüksekteki bir dala bakıp yutkunuyorsunuz ve biraz da ulaşamadığınız ciğere mundar diyorsunuz."

"Öyle mi, şu anda mı?"

"Bence siz krizden çocukça bir zevk alıyorsunuz, çünkü... çünkü artık onun içine girmeniz mümkün değil. Borsayı kastediyorum. Siz ayvayı yediniz ve bu işten şutlandınız ve şimdi de bu sektörün sorunlar yaşadığını görüp seviniyorsunuz. Bana sorarsanız bu biraz intikam-

vari bir şey. Sırf kin. Eğer işinizi yeniden kazanabilseydiniz şimdi başka telden çalardınız."

Diamond'ın rahatsız edici gülümsemesi rahatsız edici bir şekilde parlıyor. "Yani ben de sizlerle birlikte acı mı çekerdim?"

"Evet. Öyle de denebilir."

Diamond gülerken, garson kız salonun öte tarafından imrenerek bakıyor; kıskanarak kuşkusuz; adamın seni böyle neşe veren biri olarak görmesinden ötürü. "Ah Gwendolyn," diyor Diamond, içini çekerek, "bu zamanda bu kadar saflık insana moral verebilirdi, aslında biraz acıklı olmasaydı." Kardinal beresi gibi kıpkırmızı kesiliyor ve minderinden kalkıyorsun, ama Diamond bunun farkına varmış gibi görünmüyor. "NASD* beni meslekten atmaya fırsat bulamadı," deyip devam ediyor, "ve bulabilseydi bile, Wall Street'te, bünyesinde sadece meslekten atılmış simsarlar bulunan bir sürü firma var."

Hmmm. Bu ilginç. Tekrar oturuyorsun yerine.

"İşten şutlandığım günlerde, üç hafta boyunca, ülkedeki herhangi bir diskoya gidip çalışabilirdim, böyle bir olanak vardı, *olanağı* vurgulayarak söylüyorum, beni sepetleyen firma dışında. Ve ben, müşterilerimle birlikte işverenlerimi de yakmıştım."

Evet, gerçekten, bu iş gittikçe daha ilginç bir hale geliyor.

"Ciddi mi?"

"Elbette. Yatırım işinde tek bir kural vardır: Parayı kapmak. Sen bunu bilirsin ve sen bu kurala uyduğun sürece, başka hangi kuralları çiğnediğin pek önemli değildir. Wall Street benim gibileri, bir pezevengin, amcığı sıkı bir orospuyu sevdiği gibi, düşkünlük derecesinde sever."

Öylesine meraklanmış haldesin ki Diamond'ın benzetmesindeki çirkinliği görmezden geliyorsun. "Ee, size bir şey sorayım," diyorsun. "Bir sır bu. Eğer Posner pazartesi günü bana yol verirse, eğer ben müşterileri fazla komisyon almak için aldatmakla ve yanıltmakla suçlanırsam –ki bana böyle bir şey olacağını söylemiyorum– başka firmaların bana rağbet göstereceğini mi düşünüyorsunuz? Uygun bir süre içinde, yani, öyle mi? Epey kısa bir zamanda mı?"

Diamond öyle bir kıkırdıyor ki, garson kız seni Dorothy Parker'ın torunu sanmıştır herhalde. Yağmurlu bir cumartesi akşamüzeri, Pony Espresso'yu Algonquin'e çevirdin çünkü. "Ah, herhalde," diyor. "Sen-

* National Association of Security Dealers (of America): (Amerikan) Menkul Değer Satıcıları Ulusal Birliği. (ç.n.)

de satma yeteneği var duyduğuma göre ve satma yeteneğine sahip *herkesi* çalıştırabilecek kebapçılar var. Yani sen cüceler için çalışmak istiyorsan seni çalıştırırlar. Ama, doğrusu temiz olsaydın bile devlerle çalışabileceğini sanmıyorum, çünkü sen o kadar büyük parayı kapamazsın."

"İstesem pekâlâ yapabilirim."

"Bu şüpheli Gwendolyn. Şüpheli. Gayretlisin, kabul, ama yeteneğin yok. Gerçek şu ki, asla marjinal bir başarıdan fazlasına varamayacağın bir mesleği seçmişsin."

Marjinal ha! Nasıl cesaret edebilir buna? Öyle feci bozuluyorsun ki, ondan hiçbir korkun kalmıyor artık. "Neden? Birkaç hata yaptım diye mi? Sizin yaptığınız lanet olası hataların aynıları; onlar kadar kötüsü değil üstelik. Kadın olduğum için mi? Bu mu? Filipinli olduğum için mi? MBA titrim var benim! Benim yeteneklerimi *siz* nasıl bilebilirsiniz ki?" Sesin yükseldikçe daha bir afra tafra çıkıyor gibi. Garson kız başka türlü bakıyor şimdi sana. Sporda dedikleri gibi, Bay Moment, sahanın dişi tarafına geçti.

"Sakin ol. Sakin ol. Büyük bir satış değil bu. Uygun olmadığın bir işten para kazanman suç olsaydı ülkenin yarısı hapishane tayını yiyor olurdu şimdi –az önce bize Oval Ofis'ten hitap eden o baş belası, şişmiş kurbağa da dahil. Zaten, ben senin yetersiz olduğunu söylemedim. Sen muhtemelen, ortalama bir simsarsın. Fakat neden ruhunu bir şeyde sıradan kalarak daraltasın? Aleladelik: İşte senin için çirkinlik *burada*. Aleladelik, yaratıcılığın İran halısının ortasına öksürerek çıkarılmış bir kıl yumağıdır." Sodasından bir yudum alıyor. "Peki, senin asla büyük bir oyuncu olamayacağını nerden mi biliyorum? Basit. Önceki gün, zil çaldıktan sonra, çöküşten sonra, sarsılmış, ne yapacağını şaşırmış, korkuya kapılmış simsarların Bull & Bear'a akın edişini seyrettim. Avuçlarını birbirine bastırıyor, ağlayıp sızlıyorlardı –ve sen de orada, onlarla birlikte ağlayıp sızlıyordun. Şimdi, büyük bir oyuncu olmak için gerekenler sende olsaydı, kendi masanda sakin bir şekilde oturmuş, satın alma fırsatlarını tespit ediyor, pazarlıkları izliyor olurdun. İnan bana, büyük yıldızların yeri hep orasıdır."

Karşı çıkıyorsun. "Satın alamazdım. Pazarlık masasında bile. Likiditem yoktu."

"Bir bilgisayarın var değil mi? Bir bilgisayarı boynuzlarından tutup yere yıkmayı biliyorsan, çekmecende nakit para varmış yokmuş hiç fark etmez. Artık sen masanın üzerinde cowgirl'lük yapabilirsin ve ne

kadar para kaldırırsan kaldır, herhalde götünü kollarsın. Yeterli ustalığın varsa."

Olağanüstü ilginç. "Sizin yeterince ustalığınız var mı?"

Omuz silkiyor. "Vardı."

"Ama *siz* koruyamadınız... işinizi."

"Korumak istemedim. Ve senin niçin korumak istediğini de anlayamıyorum." Sırıtıyor. "Şimdi beni tanıdın ve bu evrende, bazı şeylerin olduğunu sezmeye başladın."

Diamond'un neden söz ettiğini bilmiyorsun ve pek umrunda da değil. Onun acıma duygularına hitap etmeye karar veriyorsun. "Evet, siz muhtemelen zengin bir aileden geliyorsunuz," diyorsun. "Ama benim için bu, öncelikle bir gelecek güvencesi sorunudur. Ben parasız kalmanın ne demek olduğunu bilirim."

"Hayat boyunca borsa iyi giderken kendini iyi hissederek, borsa kötü giderken kendini kötü hissederek yaşamak: Bu mu senin gelecek güvencesi fikrin? Ve benim acıma duygularıma hitap etmeye çalışma. Ben otistik bir çocuktum, ama bu kötü talih hikâyelerine gerçekten bağışık olacak kadar narsistim yine de. Herkesin bir kötü talih hikâyesi vardır. Yastık üzerindeki kişiler hariç."

Tamam, onu küçümsemişsin. Belki, onun, biraz çatlak deyip geçilemeyecek biri olmasından kaynaklanıyor bu. Onun disko yeteneklerinden yararlanabilmek için daha uygunsuz ve tehlikeli taktiklere başvurman gerekebilir. Özür dileyip kalkıyor, kadınlar tuvaletine yollanıyorsun, elinde sımsıkı tuttuğun, içi kozmetik dolu çantanla.

14.59

Masaya döndüğünde garson kız Diamond'a kedi gibi sırnaşıyor. Öyle tıka basa hormon yüklü ki, gözleri yuvalarından fırlayacak neredeyse. Ama fark etmez, sana bir bakış atması yetti –şimdi taş gibi karısın, canlısın, gülümsüyorsun (iyi nedenlerle, çünkü iyi haberler aldın)– ve sahnenin kapısı onun o küçük, azgın klitorisinin suratına çarpıp kapandı bile. "Kuşkonmaz yemeyi dene," diye tavsiyede bulunuyorsun kadına, onu ittirerek yanından geçip köşene yerleşirken.

Diamond seni beğeniyor, fark ediyorsun; ama onun kişiliğinin çadırında zevkin kırmızı feneri parıldayıp dursa da, ağzı laf yapan oğlan

tipi yaltaklanmalara ya da Latin âşık pozlarına yanaşmıyor. Daha doğrusu, senin görünüşün hakkında hiçbir şey söylemeyip, projektörü yine Q-Jo'ya döndürmeyi tercih ediyor. "Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla, senin arkadaşın dün öğleden sonra Gökgürültüsü Evi'nden ayrıldığından beri kimseyle görüşemeyeceği bir yerde ve durumda. Korkarım sana pek yardımcı olamayacağım ama..."

"Her şey yolunda," diyorsun, gören birinin seni TV reklamlarında büyük bir zevkle gazoz içen o gamsız perilerden biriyle karıştırmasına yol açabilecek genişlikte ve parlaklıkta bir gülümsemeyle. ("Gurular ve filozoflar da pekâlâ pes edebilir," demişti Huff bir keresinde sana. "Anlaşılan, insanoğlunu kendinden geçecek kadar mutlu bir hale getirmek için, şekerin, karbonatlı suyun, karamel renklendiricinin, fosforik asidin, potasyum benzoatın, sitrik asidin ve doğal esansların doğru bir terkibi yeterli." Sen de buna, "Coke bir virgül sekiz yükseldi bugün, Pepsi bir çeyrek. Ben mutluyum," cevabını vermiştin.)

"Her şey yolunda demekle kastın ne?" Diamond'ın gözlerinin yılan gibi kısılışı, sesinin sustalı bıçak gibi yükseliverişi, onun hafife alınacak bir adam olmadığı yolunda yeni bir uyarı sana. Ama sen de hafife almıyorsun zaten.

"O evde demek istiyorum. Q-Jo dönmüş; daha önce neredeyse oradan." Kuşkulu bakıyor. "Tuvalete gittiğim zaman telefon ettim ona," diyorsun.

"İyi, aman Tanrım, ne söyledi?"

"Onunla konuşamadım. Telefonu meşguldü."

"Gwendolyn, bu onun evde olduğunu göstermez. Telesekreterine bir giriş oluyordur belki de."

"Hayır, iki dakikadan daha fazla süre bekleyip tekrar aradım. Hâlâ meşguldü. Evde, bu kesin. Tüm bunlar size garip görünüyor olmalı; ama bakın, bütün gece boyunca ve günün yarısını aşkın bir süre yoktu ve ben gerçekten kötü bir şey oldu sandım. Sizi de bu işe karıştırdığım için üzgünüm. Ama Q-Jo emniyette, önemli olan da bu. Q-Jo emniyette."

15.10

Larry Diamond, kurbağa gösterisine otobüsle gelmiş; sen de onu arabayla evine bırakmayı öneriyorsun. O tutumlu, sen cesursun. Başkan büyük gurur duymalı bundan. İyi de, başka ne yapabilirdin ki? Onu espresso barda bırakıp çekip gidersen, Larry'yle o pis hizmetçi hemen, sokak kedileri gibi çiftleşmezler mi? İstimlerinden belli. Henüz hâlâ tam açıklığa kavuşmamış nedenlerden ötürü, bu birleşmeye birtakım itirazların var. "Yo, yo, ısrar ediyorum," diye diretiyorsun. "Yolumun üzeri zaten."

"Fırtına Kuşu uçup başka bir yere konmuşsa tabii," diye mırıldanıyor; çünkü Seattle'lı ortalama bir taksi şoförü kadar (Bengalce mi konuşur bunlar?) buraların yabancısı olan biri bile, Ballard'ın senin gideceğin yerden daha ötede olduğunu bilir.

Eve dönerken Diamond kendisinden hiç beklenmeyecek kadar suskun, hatta somurtkan. İnce ince ve sürekli yağan yağmurdan hipnotize olmuş sanki. Ya da Porsche'nin kedi gibi mırıltısı, kafeden ayrılmakla yoksun kaldığı aşna fişneyi hatırlatmıştır belki de kendisine. Tamam, senin onu tavlamaya çalışmak gibi bir niyetin yok elbette, fakat senin bu Q-Jo hikâyenin bir dümen olduğundan kuşkulanıyor belki, diye düşünüp, köprüye varmaya bir blok kala bir servis istasyonuna sapıyor ve birlikte, telefon kulübesinden Q-Jo'nun numarasını yeniden aramayı öneriyorsun.

"Arabanın telefonunda bir sorun mu var?"

"Çalışmıyor."

"Bir şey çarpmış galiba."

"Evet. Onun gibi bir şey." Erkek arkadaşının evcil maymununun onu bir jimnastik aletiyle karıştırdığını nasıl anlatabilirsin?

Telefonu çevirsin diye numarayı Diamond'a veriyorsun –ikiniz telefon kulübesinde, tehlikeli bir şekilde yakınsınız birbirinize– ve Diamond meşgul sinyalini duyunca tatmin oluyor. Tekrar Porsche'ye bindiğinizde konuşkanlaşıyor yine. "Yani sen kurbağa fuarına gerçekten Q-Jo'yu aramak için mi geldin?"

"Tabii, elbette. Başka ne olabilir ki."

"Dilekten kaynaklanan bir düşünce, sanırım."

Senin *onu* aramış olmanı dilediğini mi söylemek istiyor? Yoksa dilediği, senin "yastık üstünde" olman mı? Bunun üzerinde durmamaya karar veriyorsun. "Sizin izinizi nasıl buldum, bu sizi şaşırtmıyor mu?"

"Artık hiçbir şey şaşırtmıyor beni. Peki nasıl buldun, sahi?"

"Kızılderili söyledi."

"Ah, demek Kasırga'yla tanıştın."

" 'Tanıştık' demek biraz abartmak olur. Söyleyin, Bay Diamond..."

"Larry."

"Larry. Gerçekten, bir bowling salonunun bodrum katında oturacak kadar zor durumda mısın?"

O korkunç gülümsemesiyle korkutuyor seni yine. "Gwendolyn, ben işimde çalışırken de orada oturuyordum. Seksen altıdan beri oturuyorum ben orada." Gizleyemediğin şaşkınlığın onun daha da hoşuna gidiyor. "Sen finans borsasında maddi bir karşılık için çalışıyorsun. Orası tamam. Bence borsa, biz eski kurbağaların evrildiği bu primat türünü büyüyle bağlamış o gelecek güvenliği serabının peşinden koştuğumuz öteki yerler gibi bir yer işte. Ama para benim için hiçbir zaman o kadar önemli değildi."

Aman Tanrım, diye düşünüyorsun, *bu herifin, Belford Dunn'ın biraz daha uyanık, daha tuhaf bir versiyonu olduğunu söyleme sakın bana?* "Duyduğum kadarıyla," diyorsun, "sen kariyerinin canına okumuşsun ve gittikçe daha büyük skorlara vardıktan sonra da, az kalsın senin diskonun da canına okuyacakmışsın."

Kıkırdıyor –biraz şeytan gibi, ama biraz da, küçük bir oğlan çocuğu gibi. "Bok gibi para kazanmak isteseydim, yatırım bankerliğine girerdim," diyor. "Fakat ipotek sonrası simsarlık zarfını olabildiğince uzağa ittim. Evet. Evet, gerçekten böyle. Benim için bir oyundu bu. Ve birkaç yıl boyunca, iyi oynanmış herhangi bir oyunun dramatizasyonu ve macera duygusu vardı bu işte. Ama sonra sıkıcı bir hale geldi. Gereğinden fazla kolaydı. Gereğinden fazla iyiydi. Ben burada, Seattle'da, Wall Street'in aslarına Michael Jordan hareketleri çekiyordum. Mücadelenin bir parçasıydı bu, büyünün bir parçasıydı. Ama sıkıcı hale geldi. Çünkü sonuç ne kadar güzel olsa da hiçbir şeye hiçbir şey katmıyordu. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?" İçini çekiyor. "Korkarım anlamıyorsun."

Anlamıyorsun.

"Legal yoldan para kapmak zevk vermez olunca ben de illegal yoldan kaptım. Bu, heyecanı ve macera duygusunu geri getirdi. Bir süre. Sonra, yine sıkılacağımı fark ettim. Sanki bir çöküş olmuş gibi yaşamaya koyuldum, sanki beş parasız kalmışım gibi. 19 Ekim 1987'de de çöküş geldi. Muazzam bir kurtuluştu."

"Peki, yaktığın insanlar?"

"Bir kere ben asla bir ufaklığı yakmadım. Ne yaşlı milletinden, ne hayat mücadelesi veren genç çiftlerden, ne de göçmen rüyalarıyla kandırılmış balıkçılardan bir kimseyi yaktım. Büyük yatırımcılara gelince, onlar için bir an vicdan azabı duydum, sanıyorum. Ama sahi, onlar da bir oyun oynuyordu sonuçta, bunu kabul edemeyecek kadar kör ve ikiyüzlü olsalar bile. Kartları Rahibe Teresa mı dağıtıyor sandılar yoksa? Nasıl sempati duyabilirsin Yalan'dan hisse satın alan, onunla rahat eden, onun tabağından yiyen, onun götünü yalayan, sonra da, Yalan onlara ihanet etti diye ağlayıp zırlayanlara? Eninde sonunda daima olacaktır bu."

Tam emin değilsin, ama bu sözlerin genelde hoşuna gittiğini düşünüyorsun. En azından bunlardaki muhalif öğenin. Fırtına Kuşu'nun otoparkına girerken soruyorsun: "Yani sonunda seni yakalamalarına izin verdin, öyle mi? Çok hayret verici. Sen kendin çıkmak istedin demek. Ama diyelim ki, birisi de çıkmak istemiyor, ha?" Aklını bulanık tutmaya çabalıyorsun, Larry senin kafanın "içine girmesin," diye.

"Sen mi mesela?"

"Tamam. Ben. Benim bu işin içinde kalmayı becerebileceğimi realist bir şekilde düşünebilirsin değil mi?"

"Evet. Tabii. Eğer ortalıkta bir iş kalırsa."

"Ne demek isitiyorsun?"

"Demek istediğim, bu bir Büyük Yıkım olabilir. Yalan'ın sonu. Muhtemelen değildir, fakat olabilir. Amerikan finansının ölüm çanını duyabiliriz."

Kalbin, dilek kuyusuna atılan bir yirmi beş sent gibi, döne döne dibe batıyor. Sesinin tonu, havuç tarlasına giderken karşısında birden Av Köpeği Rodney'i gören çizgi film tavşanının ses tonu. "Gerçekten öyle mi sence?"

Gülümsemesi tekrar geliyor şimdi. "Olabilir," diyor. "Harika bir şey değil mi?"

15.25

Arabayı rampanın tepesinde durduruyorsun. Birkaç dakika sessizce oturuyorsunuz. Sen konuşamaz haldesin, Diamond ise konuşmamayı

tercih ediyor. Yağmur, buğdaydan parmaklarıyla ön cama vuruyor. Fırtına Kuşu'nun kapısı her açıldığında gürleme ve çarpma sesleri saçılıyor dışarıya.

Sonunda, araba kapısının mandalını tutuyor. Ofis politikası sayesinde geliştirdiğin kenardan bakışın söylüyor bunu sana. "Getirdiğin için teşekkürler," diyor. "Bayan Huffington'a, sana yaşattığı endişeler için atacağın fırçaları bitirince, benden niçin kaçtığını sor. Bilmek isterdim."

Sonra, dışarıya çıkmadan hemen önce, bir mangus faresinin hızıyla eğiliyor ve çok kısaca, fakat elektrikleyen bir kuvvetle, dudaklarından öpüyor seni.

15.35

George Washington'un dişleri: Sert tahtadan mıydı, yoksa yumuşak tahtadan mı? Sağlam olsun diye maundan mı, yoksa sıcak ve parlak olsun diye ladinden miydi? Boyalı, vernikli miydi, yoksa ham tahta mıydı? Tek bir parçadan oyularak mı yapılmıştı, yoksa birçok küçük parçanın bir araya getirilmesiyle mi? Eğer parçalıysa, bunlar birbirine tutkallanmış mı, çivilenmiş mi, yoksa sadece çentiklerle mi tutturulmuştu? Peki ya çürüme? Kıymıklar? Ağaç kurtçukları? Kiraz kırmızıya, hardal sarıya boyamaz mı? Kullanım sırasında takırdayıp çarpmalarıyla, estetik yönden geleneksel Japon müziğindeki takırdama ve çarpma seslerine benzer sesler çıkarmazlar mı; yoksa çınara konmuş bir ağaçkakanınkine mi benzer çıkan sesler? Delaware Nehri'ni geçerken kazara düşselerdi suyun dibine mi batar, yoksa oyuncak bir kayık gibi yüzerler miydi? Sevişirken yerlerinde mi, yoksa dışarıda mı dururlardı? Nasıl izler bırakırlardı Martha'nın ensesinde? Bir on sekizinci yüzyıl yemek odasının mum ışığında, duvarlara nasıl bir gölge düşürürlerdi?

Eve dönerken hep, George Washington'un dişlerini düşünüyorsun. Annen derdi ki kafası karışık, sinirleri bozuk ve doğru düşünemeyenlerin birkaç dakikalık ara vermesi ve tarihten bir şeyler düşünmesi gerek. Sen bunu birçok kez denedin ama, tarih derslerinden aklında kalan, düşünmeyi kesinlikle reddettiğin Büyük Çöküntü hariç, zihninde yer etmiş gibi görünen tek şey, George Washington'un dişleri.

Bu kahraman protezleri düşünmenin kafanda yaratabileceği sakinleştirici bir etki varsa bile, araba kullanmana hiç yansımıyor; araba kullanman biraz düzensiz çünkü, kibarca söylemek gerekirse. Çok hızlı gidiyorsun –ıslak caddeler için çok, çok hızlı hem de– sonra da çok yavaşlıyorsun. Hızlı, yavaş; hızlı, yavaş. Bir İtalyan arabası, ruh halindeki bu kadar büyük sıçramaları anlayabilirdi ama, Porsche'nin Alman duyarlığı kötü bir sınavdan geçiyor. Bir motor ayarı gerektirecek muhtemelen.

Bir yandan, eve dönmek ve Q-Jo'nun başına neler geldiğini öğrenmek için çıldırıyorsun. Öte yandan da, kendini Larry Diamond'ın sende birdenbire yarattığı çelişkili duyguların dalgalarına bırakıp öylece sürüklenmek istiyorsun. Taptaze umutların var, yeni korkuların var. Elektrikli bir sızı duyuyorsun, ki bunun fişini mutlaka çekmen gerek.

Böylece, çok hızlı gidiyorsun. Çok yavaş gidiyorsun. Ve düşünüyorsun: *Ülkemizin Babası dikkatsiz bir tütün içici olsaydı dişlerini yakmaz mıydı?*

15.59

"Q-Jo! Merhaba. Q-Jo?"

Q-Jo senin çaldığın kapıya cevap vermeyince, kapıyı açıp onun dairesine giriyorsun. Hemen belli oluyor, Q-Jo –ya da başka birisi– yakın bir zamanda buraya gelmiş. Ev, hırsızlar ya da polisler basmış gibi tam anlamıyla altüst edilmemişse de, bayağı bir karışıklık içinde. Şimdi, oturma odasından yatak odasına, banyoya doğru endişeyle yürüyüp seslenirken, uğursuz bir duygu tırmanıyor belkemiğine. "Q-Jo?" Yanıt yok. Evde kimse yok.

Q-Jo'nun eve gelip sonra tekrar çıktığını gösterecek işaretler arıyorsun boşuna. Çok renkli şalı dolabında değil, kocaman el çantası şifonyerin üzerinde değil, yeni alınmış bir yiyeceği gösteren hiçbir iz yok (Huff'ın eve, yiyecek almadan geldiği çok enderdir), tarot kartları masanın üzerinde yayılmış duruyor hâlâ. Kartları hızlı hızlı, nefesini tutarak çeviriyorsun, sonunda, değiştirilmiş Yıldız kartı görününceye kadar. Larry Diamond'a bu kartı sormayı unuttun. Larry Diamond'a sormayı unuttuğun bir sürü şey var.

Pütürlü divanın üzerine saçılmış kuru hazeran çiçeği dallarını topla-

yıp, ucuz eşya satan bir mağazadan alınmış vazoya götürürken, telefon ahizesinin yuvasından kaldırılmış olduğunu fark ediyorsun. Korku duygusu şiddetleniyor; gerçi telefon ahizesi özellikle kaldırılmayıp, rastgele çarpılarak bir kenara fırlamış sanki. Yine de sen onu yerine koyuyor, sonra hızla dışarı, koridora çıkıp kendi dairene koşuyorsun.

Senin evine de birisi girmiş!

Hazreti Dow Jones İsa! Geri dönüp hızla kaçmak üzeresin. Ama geri geri gidip kapıdan dışarı çıkarken sır birden aydınlanıyor. İçeri girenin kim olduğunu belli eden, devrilmiş Dale Chihuly meyve kâsesinden çok, (ortalığa saçılmış portakal kabukları, elma parçaları), derin dondurucunun açık kalan kapağı. Ah, evet. Anlaman kolay. Bu derin dondurucu bir zamanlar muzlu dondurmalarla dolu bir define sandığıydı.

16.15

Ancak, Burberry'ni ve ayakkabılarını kurusunlar diye duş kabininde bıraktıktan, André'nin yarattığı dağınıklığı toparladıktan, kendine bir bardak chardonnay doldurduktan ve telesekreterdeki mesajlara baktıktan sonra yatağın üzerine yıkılıp kalıyor ve kendine, *daha neler olacak*?! diye soruyorsun sakince fakat vurgulu bir şekilde.

Dört mesajın üçü Belford'dandı tabii. Napa Vadisi'nde bir şaraphaneden ötekine koşturup durmuş, ama Fransız başkonsolosu ve grubu bir şarap tadımı onun önünde gitmeyi hep becermişti. Sen evde bulunmayıp, onun San Francisco'daki oteline bir mesaj da göndermeyince, Belford senin çok meşgul olduğunu ve şimdiye kadar hep André'yi yakalama faaliyetiyle uğraşıp bir sonuç alamadığını tahmin etmiş sadece. Senin kendini bu işe verişini çok takdir ediyor ve tekrar, aylık rahatsızlığından kaynaklanan psikolojik sertliğine karşı duygusuzluk ettiği için üzüntüsünü belirtiyor. Ya da bu anlama gelecek, eski- bıçkıcı sözleri söylüyor. Allah kahretsin! Sevgilisinin âdetinin tam bir hafta önce bittiğini hatırlayamayan âşık olur mu? Dördüncü mesajın başlangıcı, "Hey, Ciyak! Dün gece Woman Ray'de! Kalabalık sıkı, yahu. Sen nasıl gelecek..." Kapattığın yer burası.

Tamam. Şarabından bir yudum al. Giysinin fermuarını aç (kıçını sıkıyor çünkü). Kafanı boşalt (George Washington'ın kazmalarından

yardım almadan, inşallah). Ve olasılıkları düşün.

İlk olarak, Belford'un evine gidip André orada mı diye bakman gerektiğini düşünüyorsun. Ama küçük hergelenin, sahibinin evinde aradığı şeyi bulsaydı senin ya da Q-Jo'nun evini talan etmeye geleceği çok şüpheli. İşin doğrusu, André senden pek hoşlanmaz, onun imana gelme hadisesini yutmadığın içindir belki de bu. Hayır, onun şu anda nerede olduğu, bundan sonra nereyi vuracağı bilinmez. Yağmurun kendi saçlarını kestiği şu anda, André çok uzaklarda geziniyordur büyük olasılıkla. Hiç olmazsa, Belford'a, sevgili hayvanının sağ olduğunu, iyi olduğunu ve yaptığı yağmaları bildirmen gerek. Elbette, böyle bir mesajı alırsa müstakbel kocan hemen Seattle'a gelen ilk uçağa binecektir –ve bu, doğru ya da yanlış, ertelemeyi tercih edebileceğin bir "yuvaya dönüş"tür.

Q-Jo'nun hâlâ dönmeyişine gelince, ne yapacağına karar vermek giderek daha bir problem haline geliyor. Her şeyden önce, onun kayboluşundan Larry Diamond'ın sorumlu olabileceğini akılda tutmak gerek. Bu da adamın, senin ilk başta düşündüğünden çok daha uğursuz, çok daha tehlikeli bir psikopat olduğu anlamına gelir. Eğer tersiyse, son bir saatte yavaş yavaş, sakına sakına düşünmeye başladığın gibi, eğer Diamond senin kadar masumsa, Q-Jo'yu, tüm o yüz elli küsur kilo ağırlığıyla *puf* diye uçup giden Q-Jo'yu gördüğü bilinen en son kişi o olduğuna göre, onu bulmanda önemli yardımlarda bulunabilir sana; kariyerini koruman için harcayacağın çabalarda sana sağlayacağı desteği, o görmezden gelemeyeceğin umudu saymasak bile. Şimdi soru şu: Diamond yararlı mı, yoksa tehlikeli mi –yoksa bunların ikisi de mi doğru?

Bu ikilemin iki ucu arasında öylesine hızlı ve uzun süre gidip geliyorsun ki, miden bulanıyor. Banyo lavabosuna iki çorba kaşığı Pepto-Bismol'u ("borsa simsarı şampanyası"nı) kusarken, hangi kartı oynayacağına karar veriyorsun nihayet.

17.38

Telefonda "elim sende" oyunu, tıpkı güvercin yarışı gibi seyircisiz bir spordur ve geçmişte buna birçok kez katıldığın halde, bugün, bu koşullarda hiç istemiyorsun. Diamond'ın banda kaydedilmiş mesajı hatta gi-

riyor (önce, gürlemelere ve çarpma seslerine gülüyorsun, sonra onun şeytan gibi kupkuru sesini duyunca bütün tüylerin diken diken oluyor) ve "Başkan'ın konuşması hakkında arıyorsan, tavsiyem, arka bahçene gidip patates ek. Ön bahçeye de eksen daha iyi edersin. Hazır elin değmişken bir de kurbağa havuzu kaz. Ve kafanı doyurmayı unutma. *Ahhh-ha-ha-ha-ha.*" diyor; senin buna cevabınsa, alışılmış bip sesinden sonra tabii, "Lanet olsun, Larry, ben Gwen Mati. Seninle konuşmam gerekiyor ve konuşuncaya kadar da telefonu kapatmayacağım" oluyor.

Sen çok uzun, belki de sonsuz bir bekleme süresi tahmin etmiştin; ama kırk saniye geçmeden sesi geliveriyor. "Gwendolyn, neden bu kadar geciktin?" diyerek.

Küstahlığı seni kızdırıyor, doğal olarak. "Benim arayacağımı mı bekliyordun?"

"Tabii, Q-Jo kümese dönmedi. Öyle değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir his."

Ya? Bu ya keskin bir sezgi ya da Q-Jo'nun nerede olduğunu biliyor. Belki de senden veda öpücüğüyle ayrıldıktan sonraki iki saatini, Q-Jo'nun ceset parçalarını bir sosis makinesine doldurmakla geçirmiştir. Bir Pepto-Bismol kütlesi, flamingo ishali gibi yükseliyor boğazında.

"Telefona cevap vermediğim için üzgünüm," diyor, "ama vaktimi, sıfırı tüketmiş simsolara dert ortaklığı yaparak harcayamam. Senin adamın Posner bile aradı beni senden önce. Posner'i, bahçesini kazarken gözünün önüne getirebiliyor musun? *Ahhh-ha-ha-ha.*"

"Posner sana telefon etti, ha? Söyle bana, Posner Gökgürültüsü Evi'ne geldi mi hiç?" Tuzaklı bir soru bu, ama sesindeki kuşkuyu başarıyla filtreleyip belli etmiyorsun.

"Pek değil," diyor. "Posner beni daha çok ismen tanır. N'oldu? Laf arasında benim adımı mı söyledi?"

Kısmi bir rahatlamayla bir iç çekiyorsun. "Hayır, hayır. Senden söz ettiğini hiç duymadım –gerçi *karısı* senin Afrika'dan, akılla ağırlaşmış olarak döndüğün kanısında."

"İyi de, bu konuda yanılıyor. İnsanlar akılla *ağırlaşmaz*. Hafifler. Ne kadar akıllı olursan o kadar hafiflersin. Kaygısızlığın istenmeyen bonservisidir bu Gwendolyn. Sanırım buna dikkat edersin."

"Elbette. Tamam. Peki Q-Jo ne olacak? Bu durumda ben kendimi

pek hafif hissedemiyorum." Bunun gibi daha bir sürü durumda da, diye eklesen yeriydi.

"Neden Gökgürültüsü Evi'ne gelmiyorsun, gelsen de seninle..."

"Hayır!" diye kestirip atıyorsun, gereğinden fazla hızlı ve kuvvetli bir şekilde. Annenin şiir kitabı üzerine yemin edersin ki bu örümceğin seni kandırıp o gürültülü ağına çekmesine asla izin vermeyeceksin. Evin içinde Kasırga diye birinin dolaşması sana nasıl bir güvenlik duygusu verebilir ki? O sersem Kızılderili, kafasında sağlığı ve terbiyeyi koruyacak muhafızlar bulunan bir refakatçi değil kesinlikle. "Hayır," diyorsun bu kez daha yavaşça. "Bu da neyin nesi şimdi? Benim kent merkezine gitmem gerek." Bu bir yalan; ama Diamond'la, bildiğin ve herkese açık bir yerde bir araya gelmek; senin varmış olduğun orta yolun özü bu. "Şeyde buluşabilir miyiz, ah, diyelim ki Bull & Bear'da? Yarım saat sonra?"

"Üzgünüm."

"Oo."

"Bull & Bear'da olmaz. Orayı... Ah, tamam, peki. Gizli konuya pek fazla giremeyeceğiz ama, bu ekonomi faciası öylesine muazzam bir eğlence ki, yabani sıçanların uçurumun dibine düşerken birbirlerine söyleyeceği şeyleri duymak için ara vermeye değer doğrusu. Ama yarım saatte yetişemem. Benim scooter parçalara ayrılmış durumda..."

"Scooter mı?"

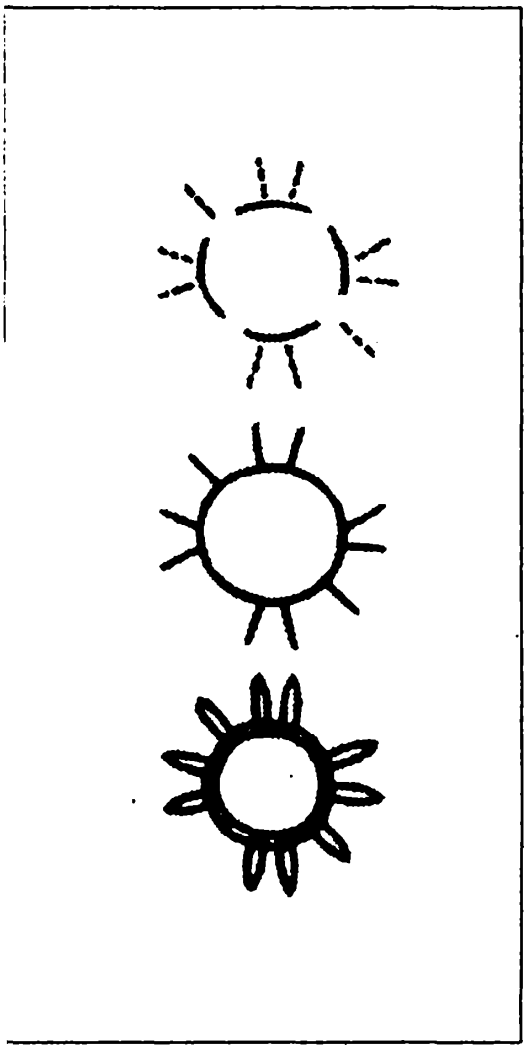
"Bilirsin. Benim motosiklet. Örnek verebileceğim bazı şeylerin tersine, ıslaklıkta pek iyi performans göstermiyor." İrkiliyorsun. *Kurbağalardan mı söz ediyor, yoksa*?.. "Bütün gün onunla uğraştım. Bir saat içinde monte ederim, ama, yine de gecikebilirim. Bir telefon bekliyorum. Saat sekize on kala buluşalım en iyisi. Ama geç kalırsam bozuk çalma sakın."

"O telefon bekleyemez mi?" Nedense, o telefonun, espresso bardaki o uçkuru gevşek karıdan geleceğinden eminsin. Hayvanlar! AIDS'ten haberi yok mu bunların?

"Korkarım hayır. Motofusa Yamaguçi'yle telefonda konuşmak öyle hikâyeden bir şey değil."

Cumartesi gecesi
7 Nisan

*

*

Kraliçe'nin ayyaşı

19.15

On sekiz on beşe doğru, gökyüzü bir saç toniği şişesi gibi kelleşmiş. Dümdüz, gri kellesinden sarkan tek yağmur teli bile yok. On dokuz on beşe doğru kent merkezinin caddeleri, bazı durumlarda neredeyse katatonik bir şekilde hareketsiz, bazı durumlarda da tehlikeli bir şekilde saldırgan kesilen evsiz barksızlarla doluyor yine. Hızla yürüyüp geçiyorsun aralarından, göz temasında bulunmamaya dikkat ederek.

Bull & Bear'ın güvenli ortamına varınca koyvermeyi umduğun rahat nefes, daha doğmadan ölüyor göğüs kafesinin içinde. Bull & Bear kapalı!

İlk düşündüğün, lokantanın da borsayla birlikte nalları diktiği. Ama

sonradan aklın başına geliyor. Bugün Cumartesi. Bull & Bear tabii ki kapalı! Bull & Bear hafta sonları *asla* açık değildir. Sen bunu yıllardır bilirsin.

Haydi, kendini fırçalamayı bırak. Senin kafan helyum balonu değil. Son günlerde kafanda bir sürü şey vardı, normal stres yoğunluğundan fazlası vardı; ve bu çalışma haftası da, paskalya öncesi cuma yüzünden erken bitti. Günleri karıştırman doğal bir şey. Ama, peki ya Larry Diamond? O da mı unuttu bugünün hangi gün olduğunu? Yoksa kapalı bulacağını gayet iyi bildiği halde, senin Bull & Bear'a kadar gitmene göz mü yumdu? Diamond bunu yapmış olabilir. Bu herif fiziksel olarak tehlikeli değilse bile, insanları zora sokmaktan, akıllarıyla oynamaktan hoşlanan biriymiş gibi geliyor sana. Belki de seni, sokakta dolaşan –ve bazıları seni geçenki donlar aşağı gecesinden hatırlayabilecek olan– ayaktakımına görünmemek için büzülerek, restoranın kapısında korkuyla çömelmiş otururken görmeyi, kendi tatsız, alaycı kafasıyla çok esprili buluyordur.

Bir süre burada mı oyalanacağına –hava henüz aydınlık, çok şükür– yoksa arabana mı döneceğine karar vermen gerek. Diamond gelene kadar arabayla blokun etrafında boyuna dolanıp durabilirim, diye düşünüyorsun. Sen ne yapacağını düşünürken, berduşun biri sana doğru yaklaşıyor. Adam, SeaFirst Bankası'nda iş nedeniyle hep karşılaştığın veznedara öyle çok benziyor ki, kovmakta tereddüt ediyorsun. "Beden dilimin kötü olduğunu biliyorum," diyor adam, lafları ağzında geveleyerek ama kibarca. "Fakat beş dolara ihtiyacım var."

Sen sadece bakıyorsun adama. Çok tanıdık görünüyor! Adam yeniden söze başlıyor. "Nefesimin nahoş olduğunu da biliyorum..."

"Siz..."

"... ama beş dolara ihtiyacım var."

"... şeyde çalışmıyor muydunuz?"

"Ufak, önemsiz bir banknota."

Allah kahretsin! Hiç göz temasında bulunmaman gerekirdi. Nasıl kurtulacaksın şimdi bu heriften, beş tekliği, kurbağa fuarına girmeyerek kurtardığın beş tekliği sökülmeden? Parasız kaldığını söylesen inanmaz sana. Ellen Tracy'den, göz alıcı, otantik desenli, vücuduna gayet güzel oturmuş şık bir yünlü takım elbise var üzerinde; Diamond'ı etkilemek için değil, Tanrı korusun; olur da, önemli bir simsarın Bull & Bear'ın barında Johnnie Walker'a yatırım yapacağı tutar diye sadece. Büyük bir hata. Eyvah; ve şimdi bir berduş daha; melon

şapka giymiş, pejmürde kılıklı, küt bir herif kapıya, senin yanına geliyor.

"Köpek boku yesen," diyor yeni gelen, "ve sonra da sıçsan, köpek boku mu çıkaracan, insan boku mu?"

Altüst oluyorsun, mide bulantısından bayılmak üzeresin. Midendeki feryatlarla yeni bir parti Pepto-Bismol uğurlanıyor. Berduş veznedar bu sorgulamayı seyrediyor sadece. Bir iki saniye göğüs kafesini kaşıdıktan sonra diyor ki: "Bizim bir tazımız vardı, kendininkini yerdi..." Parmaklarınla kulaklarını tıkıyorsun. Parmaklarını çekince ikinci serseri "Aferin," diyor, "işte bu yüzden tazılar Bay Presley'inkiyle geçinemiyo. Ama bu benim sorumu karambole getiriyo be herif."

"Beş dolar kapmayı mı?" diye soruyor ona veznedar eskisi, başparmağını hızla sana doğru hareket ettirerek. Parmağı neredeyse gözüne girecek.

"Benim memleketim İngiltere'de," diyor öteki, gururlu bir şekilde, "ben, özel bir atanmayla, Kraliçe Majesteleri'nin ayyaşıydım."

"Öyleyse, beş sterlin kapıyordun?"

"Kraliçe'nin ayyaşı."

"Dolar güçlü paraların karşısında zayıf, ama Gary'nın Mini-Mart'ında altın gibi değerli."

Allah kahretsin! Dilencilerin "Şu fakire vereceğimiz birkaç kuruş var mı?"nın dışında pek bir laf etmediği zamanlar için bir nostalji dalgası hissediyorsun. Sırf bu işkenceden çıkış yolunu satın almak için bunların eline birer teklik tutuşturmak üzere çantanın klipsini el yordamıyla aranıp duruyorsun –o sırada, Altıncı Cadde'nin karşısında, süslü bir çiçekçi dükkânının önünde kurduğu teleskopundan fark ediyorsun onu, astronominin baltacısını, senin dolunayını dünyaya gösteren, seks manyağı saldırgan yıldız dikizcisini.

19.20

Berduşları öyle bir kuvvetle bir tarafa ittiriyorsun ki, biri melon şapkasından oluyor, öteki de dengesinden. Lüks bir Mercedes-Benz sedanla, duman kusan minik bir Japon arabasını, yavaşlayıp sana yol vermek zorunda bırakarak caddenin karşı tarafına doğru fırlıyorsun.

"Açık değiliz bayan. Bulutların aralanmasını bekliyorum."

"Kafanı kıracağım senin."

"Aaa, sizsiniz."

"Evet, benim pislik herif. Ve bir dakika sonra da polis gelecek. Bu kadar kolay kurtulacağını mı sandın?"

"Ben yapmadım, hanım kızım."

Sesinde öyle bir içtenlik, öyle bir duygu var ki bir an susuyorsun. Ona bakarken adam boğazını temizlemeye başlıyor ve seni, balgam mermilerinden birini fırlatması ihtimaline karşı, birkaç adım geri çekilmeye zorluyor. "Ben yapmadım da ne demek? Benim hemen dibimde duruyordun!"

"Zengin çocukları yaptı. Onları gördüğümde yapçak bi şey kalmamıştı. Skopumu kapıp kaçmasaydım bana de bi tane patlatçaklardı."

"Yalan mı söylüyorsun sen bana?" Zengin çocuklarını duymuştun gerçekten. Varlıklı Doğu Yakası ailelerinin çocukları, arabalarla dolaşıp, evsiz barksızlara dehşet salarlar; bazı evsiz barksızların varlıklılara yaptığı gibi.

"Hayır. Söylüyom ya: Bi araba dolusuydular. Yeni bi BMW'ydi. Bi şeyle kafayı bulmuşlardı. Birden arabadan atlayıp seni hakladılar. Sırf eğlence için. Senin elbiseni alıp çıplak bırakçaklardı, onların evsiz barksız kadınlara yaptığı bi şaka bu, fakat birisi bağırıp polis çağırdı, korkup arabalarla kaçtılar."

"Ama... ama ben evsiz barksız değilim."

Astronom öksürüyor. Tükürmeden önce gülümsüyor sana. "Henüz değil tabii."

19.24

Berduşlardan biri senin peşinden caddenin karşısına geçmiş. "Seni hatırladım," diyor suçlayarak, o yavaş, ağzında geveler gibi konuşmasıyla. "Sen bankada beni kovdurmaya çalışanlardan biriydin."

"Bana eksik para üstü vermiştiniz."

"Kendisi para saymasını bilmez, başkalarını suçlar," diyor astronoma. "Ve insanları ittirir."

"Bu gece Sirius harika görünecek, hava biraz açılırsa."

"Seni orospu, beni itersin ha."

"Mali'deki Bozo kabilesi Sirius'u oturmuş olarak tarif eder."

"Ne dedin?"

"Sen kendini bi bok sanıyorsun."

"Sana demedim! Çek git be!" Astronoma dönüyorsun. "Bozolar hakkında ne dedin?"

"Oturmuş derler onun için. Bi yıldız nasıl olur da bi şeyin üstüne oturmuş gibi görülebilir ki? Ancak..."

Şimdi, berduş *seni* ittiriyor, söylediklerini duymaya çalıştığın astronomdan uzağa doğru.

"... oturuyorsa da..." *Geniz sesi.*

"Diğer insanlardan üstün olduğunu sanıyorsun, ama beni kandıramazsın." Adam seni lüks bir seyahat acentesinin mermer ön cephesine doğru ittiriyor.

"Bi kurbağa gibi belki..." *Öksürük.*

"Hesabından hep fazla para çekerdin sen!"

"... şeyin üstünde, bildiğiniz büyük bi nilüfer..." *Şaap.*

"Şimdi sıra bende mama. Beş tekliği çekmek istiyorum."

Sen bir taraftan kızarırken –birisi nasıl olur da, senin banka hesabını herkesin arasında tartışırmış!– ve bir taraftan da, dışlanmış veznedarın ellerine vurarak çantandan uzak tutmaya çalışırken, sefil astronomun söylediğini tam duyduğundan emin değilsin, ama kulakların ve düş gücün birlik olup da sana bir kumpas kurmadılarsa, adam "yastığın üstünde" sözcüğünü kullanıyor. Yani "Bir kurbağa gibi, bildiğimiz, büyük bir niiüfer yaprağından yastığın üstünde oturuyor," diyor adam.

19.27

Berduşun yüzü senin yüzüne dayalı ve nefesi gerçekten de nahoş. Anlaşılan, beden dilinden de pek utanmıyor artık. Ee, yetti ama. Arkası askılı Kenneth Cole ayakkabının sivri burnuyla herifin kaval kemiğine, kuvvetli bir tekme vuruyorsun. Adam bir bankanın alarmı gibi feryat ederken kaçıyorsun. Astronomun yanından hızla koşarak geçerken bağırıyorsun "Yine geleceğim!" diye.

"Boşver bayan. Zengin çocuklarına hiç bi şey yapamazsın." Altıncı Cadde'nin karşı tarafına doğru koşarken de "Sirius sana iki dolarının karşılığını verir," diye eklediğini duyuyorsun adamın.

Başın dönüyor, kalbin babanın bongo partilerinden birinin kasetini çalıyor. Adrenalin seni arabana doğru ittiriyor, ama oraya varınca ne

yapacağını, nereye gideceğini düşünmüş değilsin henüz. Üzüm rengi bir Vespa yanına yaklaşıyor –hem de kaldırımdan gidiyor yahu– ve sen elinde olmadan çantana, deli bankacıya kullanmana ramak kalmış göz yaşartıcı sprey kutusuna uzanıyorsun. "Acelen ne?" diyen bir ses duyuyorsun, ucuz köpek mamasıyla dolu bir kabın içinden konuşmaya çalışan bir ağızdan çıkıyormuş gibi gelen bir ses. "Ani bir kariyer hamlesi mi yapıyorsun?"

Kesinlikle geçici ve duruma bağlı bir duygu olmasına karşın, Larry Diamond'ı görmek rahatlatıyor hatta sevindiriyor seni. Elinden geldiğince terbiyeli bir şekilde –kültür tarihimizin bu çok barbar anında edepli bir görüntüyü korumak senin için zorunlu, diye düşünerek– bacağının birini, komik bir şekilde pat-pat edip duran Vespa'nın üzerinden aşırmaya çalışıyorsun. (Gerçi sen onun kocaman, siyah bir Harley'le, gümbürdeyerek dolaşacağını hayal etmiştin.) Motosiklete binmeyi başarıyorsun –ama çok kısa bir yolculuk için. Diamond seni, düşünmesi bile kalp vuruşlarına üç bongo takımı daha katacak şekilde, karanlıkların ve rüzgârların içine hızla daldırmak yerine kavis çizerek dönüyor ve scooter'ı birkaç metre sonra, Bull & Bear'ın tam önünde durduruyor.

"Kapalılar," diye hatırlatıyorsun ona, deri ceketinin arkasına çok hafifçe tutunarak.

"Sadece amatörlere," diyor ve motordan inip kapıya doğru yürüyor topallayarak.

19.45

Öyle rezil olmuş bir haldesin ki, bir fıstık çanağının içine girip, tuzlu fıstıkların altına gizlenmek geliyor içinden. Bull & Bear, cumartesi geceleri özel bir kulüp olarak çalışıyormuş meğerse. Kapıları genel müşteriye kapalı, kalın perdeleri çekili; fakat "üyeler", yumuşak, yastık şeklinde bir tuşa şifreli bir şekilde vurarak içeri girebiliyor. Ve kim bu "üyeler"? Seattle'daki simsar camiasına dahil olabilecek herkes yahu. Larry Diamond bir üye ve de yıllardır bu işin içinde değil üstelik. Ann Louise, daha yeni gelmiş biri, ama belli ki üye; onun çok şey görmüş geçirmiş kıçını barda hemen fark ediyorsun. Ama sen, bu kulübün varlığından bile haberdar değilsin. Bir yönden bu, borsanın çöküşünden

daha da bombok edici bir darbe senin için.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Diamond.

Gözkapakların gözyaşlarını geriye ittiriyor, bir rock konserinde hayranları zapteden bodyguardlar gibi, "Ah Tanrım," diyorsun dudağını ısırarak. "Yemin ederim, hayatımın en kötü hafta sonu oldu bu."

"Henüz bitmedi daha."

"Evet. Beni korkutan da bu." Sodalı beyaz şarap kadehinin üçte birini boşaltıyor, bir kokteyl peçetesini dudaklarına ve gözlerine bastırıyorsun. "Hayatımdaki her şey tamamen sapıttı."

"Bu iyiye işaret. Facialarn en iyisi en büyük boyuttakilerdir daima. Yamaguçi'nin dediği gibi, 'Büyük bir arkanın büyük bir önü vardır.'"

"Hı hı. İyi de, benim oturduğum yerden sırf arka görünüyor, ön mön yok. Yazı turanın öteki yüzü nerde Bay Diamond? Ve madem bu konuya girdik, şimdi başladığını söylediğiniz o lanet olası eğlence nerde?"

"Tüm çevremizde Gwendolyn. Bunu görmek için iki tane göz yeterli."

Diamond'ın eğlence anlayışının, normal insanların facia diye göreceği olayları ve etkinlikleri kapsadığı yolunda bir izlenimin var. Ama, diyorsun ki: "Anlaşılan, senin gözlerin benimkilerden daha kuvvetli." Bu gözler hiçbirimizin görmediği bir eğlenceyi gördüğüne göre, Q-Jo Huffington'ın boyutundaki bir şeyi ne kadar net görür kimbilir. Duruyor ve içkinden bir yudum alıyorsun. "Hangi cehennemde bu kadın?"

Bull & Bear'ın aydınlatması her zamankinden daha loş, müziğin sesi daha kısık, sayısı onu geçmeyen müşteriler daha sakin. Ambians romantik sınıra dayanmış, gerçi sen gürültünün yokluğunu ekonomik travmanın bir yansıması olarak algılıyorsan; ama çarpıtılmış kafanı toparlayabileceğin bu sakin, güvenli ortam için minnettarsın yine de. Sokaktaki zengin çocuklardan da, yoksul çocuklardan da kurtulmuşsun ve bizzat Diamond tehlikesine gelince, evet, Ann Louise sizin masaya meraklı bakışlar atıp duruyor: Diamond âşık havalara girerse onu Ann Louise'ye yamama olanağın var daima.

Masa arkadaşın ceketini çıkarmış. Altında, boyun ve kol ağızları çok tuhaf bir şekilde dikilmiş, yakasız bir pamuklu gömlek var. Bunun Afrika'dan alındığını tahmin ediyorsun ve pek modaya uygun durmasa da, motifleri senin daha pahalı, daha şık, "otantik desenli" takımının motifleriyle bayağı bir uyumlu. Limonlu tekila içiyor, ama içiş tarzı senin tahmin ettiğin kadar pervasızca değil.

"Q-Jo hakkında tüm bildiğim şu fıstık kabına sığar da," diyor, (senin gizleneceğin yer de elden gitti) "dengeli bir besin için yer bile kalır. Q-Jo'nun kaybolmasının benimle ilgili olduğunu düşünüyor gibisin; bu yüzden, onunla yaptığımız iki buluşmanın tüm ayrıntılarının üzerinden geçeceğiz seninle birlikte; onlar kadar kısa sürecek. Hatırladığım hiçbir şeyi atlamayacağım, çünkü zamanında belli belirsiz farkına vardığım ufacık bir şeyden bile bir ipucu çıkabilir. Tamam mı? Goethe demiş ki; ve bazı meşhur mimarlar da bu söz üzerine birer kariyer oluşturmuş hani: 'Tanrı ayrıntılarda gizlidir.' Q-Jo da ordadır belki."

19.50

"Önce sana bir şey sorabilir miyim?"

Seni o kinik gülümsemesine maruz bırakıyor yine; Q-Jo'nun senin kişisel gündeminin en üst sırasında olmayabileceğini ima eden bir gülümseme bu. "Soracağın soru, ticari trendlerle ya da kazançlı bir işle mi ilgili?"

Başını hayır anlamında sallıyorsun.

"Öyleyse sor."

Senin iş durumunun, konuşma konusu olarak onu mest etmeyeceğini rahatlıkla tahmin edebilirdin –iyi bir kehanet değil Gwen, iyi bir kehanet değil. Ama durum uygun olursa, onun fikrini daima değiştirebilirsin yine de. Ama senin sorun farklı türde zaten. "Pekâlâ," diye başlıyorsun söze, "bizi bu gece buraya, yastık şeklinde bir tuşa vurarak soktun. Ve ben düşündüm: Seattle'da ve tüm ülkede, insanların ancak şifresini biliyorsa girebileceği bir sürü kulüp olsa gerek. Yani, 'yastık üstünde olmak', senin elit bir grubun üyesi olup, hangi yastık şeklinde tuşa hangi şifreyle vurulacağını bilmen anlamına mı geliyor? Yoksa" –nefesini tutuyorsun birkaç kalp vuruşu süresince– "bu bir şekilde, Sirius'la, Sirius A'yla mı ilgili; hani Bozolar onun kurbağa gibi, bir nilüfer yastığın üstünde oturduğunu söylüyorlarmış ya?"

Konuştuğun şeyler hakkında en ufak bir fikrin yok, tabii. Karanlıkta, el yordamıyla yapılan bir iki süngüleme bunlar sadece. Ama bunların Diamond üzerindeki etkisine gelince, sanki tam öğle vakti, bir saman yabasını saplamış gibisin adama. Donup kalmış bir halde, hayretle ve ister istemez saygıyla bakıyor sana. Ve seni bayağı uzun bir süre

süzüyor ve sonra diyor ki: "Larry Amca'yla oyun oynuyorsun tatlım. Tamam, kabul, Larry Amca güzel oyunları sever –ödülü yüksek olsun yeter ki. Larry Amca'nın sezgileri, senin blöf yaptığını söylüyor: Senin Sirius ve Bozolar hakkında bir bok bildiğini sanmıyor Larry Amca. Ama madem ki bu ikisi arasında bağlantı kuracak ve bunların onu ilgilendiren konular olduğunu fark edecek kadar bir şeyler biliyorsun, bu senin ekmeğinin üzerinde reçel *bulaşığı* var anlamına gelir. Bu yüzden, senin sorunu yazılı değeri üzerinden geçerli sayacak ve dürüstçe yanıtlayacak; her ne kadar sorunun ilk yarısını hakaret, ikinci yarısını da biraz katakulliden düzmece görmüş olsa da."

Tamam yahu Larry Amca, lafları eveleyip gevelemeye gerek yok.

"Birisinin, özel bir kulübün giriş şifresini bilmesinde bir tavuk bokundan daha manidar bir şeylerin olabileceği hangi IQ'su düşük, kan şekeri düşük, acınacak kadar pimpirikli, sosyal yönden umutsuz vaka bir hamamböceğinin halüsinasyonudur? 'Yastık üstünde olmak' meselesi bir deyimdir, kabul ediyorum; ama hiç de *sığ* bir deyim değildir. En azından, ben böyle umuyorum. Bozolara gelince, onların Sirius A'ya verdikleri isim *sima kayne*dir ki, kelimesi kelimesine karşılığı, 'oturan pantolon'dur. Evet, doğru, heh heh, 'oturan pantolon'. Disneyland'deki hayvan giydiriciler bile kurbağalara pantolon giydirmediğine göre, bu yanlış bilgiyi nereden çıkardın, bilmiyorum. Ama Sirius'la kurbağalar arasında bir bağlantı *var*, yaklaştın, belki daha da yaklaşacaksın. Bu sır, biz seninle konuştukça yavaş yavaş açığa çıkacaktır ister istemez; bu nedenle ben, devam edelim diyorum. Eğer senin başka bir şaşırtıcı sorun daha yoksa, Q-Jo konusu bitene kadar bekleyemeyecek bir soru... Ama sanıyorum var."

"Hayır, hayır. Boşver."

"Haydi, sor. Israr ediyorum."

"Çocukken bir vesileyle Ortabatı'da bulundun mu?"

"Nerden çıkardın bunu?"

"Şivenden. Konuşma tarzından. Konuşman W.C. Fields'inkine benziyor."

"W.C. Fields Philadelphialıdır."

19.53

Bull & Bear'daki müşteriler o ana dek senle Diamond'ı yalnız bıraktılar; yalnız bazıları, özellikle de Ann Louise size bakmaktan alıkoyamıyor kendini. Garson senin yeni bir sodalı beyaz şarap siparişini alıyor. Diamond tavrını değiştirmiyor. "Q-Jo Huffington'ı, mantar yiyemediğim için görmeye gittim," diyor.

"Aaa. Dur bir dakika. Yiyecek alerjini yenmek için mi tarot falı baktırmak istedin yani?"

"Pardon. Kiminle konuştuğumu unuttum. O halde vites küçültüp senin hızına düşeyim."

"Hayır yavaşlama, açıkla sadece."

"İyi, öyle istiyorsan. Hikâye şu: Ben beynimi çok yakınlarda yeniden onardım. Kavramayla ilgili küçük bir dekorasyon değişikliği yani. Timbuktu'da başladı bu, geri döndükten sonra da devam etti; bir şeye yeniden biçim vermek, sanıldığından iki kat daha uzun sürer, bunun nasıl olduğunu bilirsin sen. Sonunda gerçekten hoş oldu, ama bazı günler uyanıp, yeni mobilyalara, yeni halılara ve badanaya bakıyorum ve nerede olduğumu hatırlamam bir ya da iki dakika sürüyor; evimdeymişim gibi gelmiyor bana; sen böyle bir duyguyu hiç yaşadın mı?"

"Hayır."

"Yeni serebral mekânımla tam bütünleşememiştim diyebilirim. Evet, yönünü yeniden bulmaya gelince, hiçbir şey, eskimiş ontolojik jiroskopu on beş ya da yirmi miligram psilocybic mantar kadar iyi hizaya sokamıyor. Ama..."

"Uyuşturuculardan söz ediyorsun sen!"

"*Bitkilerden*, Gwendolyn. Tanrı'nın tatlı, minik bitkilerinden. Ama, benim, ee, benim bazı tıbbi sorunlarım vardı, fiziksel sorunlarım, son zamanlarda ve beni tedavi eden arkadaş bana mantarlardan uzak durmamı öğütledi. Onlar sincap gibidir dedi: Onlardan bir sürü şey öğrenebilirsin, ama çok gevezelik ederler. Bağışıklık sistemini oyalamak, sanırım onun amacı buydu. Yani ben, kimyasal olmayan bir hizaya sokma işlemi bulmak için çarşıya çıkmıştım ve senin arkadaşın Q-Jo'nun Kuzeybatı'nın en usta medyumu olduğunu duyunca ona bir uğramaya karar verdim."

"İçkine neredeyse hiç dokunmadın. Gerçekten hasta falan mısın?"

"Cık, cık, Gwendolyn. Unutma, kötü talih hikâyesi yok. Senin mutsuzluğun kendine arkadaş bulmak için yalvarıyorsa git, bardaki simso-

lardan biriyle konuş."

"Pekâlâ Bay Çok Zor. Bildiğin gibi yap. Onunla iyi anlaştınız mı?"

"Q-Jo'yla mı? Çok iyi. Çok iyi. Her ne kadar, falcılığıyla kesinlikle yeni bir Nostradamus değilse de. Örneğin, yedinci sıradaki Âşıklar kartının çok yakında başlayacak bir aşk macerası demek olduğunu söyledi, ama geçen akşam seni tanıdığımdan beri, hiç de büyük bir sürpriz falan çıkmadı."

"Yaa!" Öyle bir kızarıyorsun ki, "Yaa!"dan başka bir şey çıkmıyor ağzından, ama bir yandan da, *Beyefendi, sen beyin odanı yeniden dekore ederken resimleri ters asmışsın*, diyorsun içinden.

"Beş tane Yıldız'ın çıkması sağlığımın bozuk olduğunu gösteriyormuş, sanki bunun bana hatırlatılması gerekirmiş gibi. Beşinci sırada Kule çıktı bana, ki bu da, geçmişimdeki bir karışıklığı ya da büyük bir değişikliği gösteriyormuş. Kule benim adresim yahu. Ben ordan başka bir yerde hiç yaşamadım ki zaten. Yani pek fazla flaş haber yoktu, ama Âşıklar kartının hemen yanında Aptal kartı çıkınca çok eğlendim doğrusu. Bizzat Aptal. Üçüncü sıradaki kart, o andaki etkilenim durumuymuş. Q-Jo, o noktadaki Aptal ben miyim, yoksa hayatıma girecek yeni kadın mı, bundan emin olamadı. O ben miyim, yoksa sen misin Gwen? Ne düşünüyorsun?"

"Çok acı bir şekilde, apaçık belli."

"Evet, bence de sensin o. Taşıdığın çıkından Bozoları ve Sirius'u çıkarmadın mı? O Aptal çıkınında çok şaşırtıcı şeyler var. Onları bir çıkarıp baksan, bizim bu ilişkimiz sırf fiziksel çekicilik düzeyinin ötesine doğru gelişebilir belki de."

"Ne ilişkisiymiş? Sen konuya devam etsene! Allah aşkına yapma Larry!" Bu herif İnsan Kızdırma Olimpiyatları'nda bütün altın madalyaları toplar gerçekten.

"Öte yandan, Aptal, Dr. Yamaguçi'dir belki de. Benim telefonuma hiç karşılık vermemesi hariç."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Lütfen devam eder misin?" Eğer Diamond senin son aylarda Aptal kartını ne kadar sık çektiğini bilseydi, allah bilir ya masanın üzerinden pike yapıp sana sarılmaya ya da kaçıp saklanmaya kalkışırdı.

"Dediğim gibi, rutin bir fal okumaydı bu. Ne dağılan bir bulut, ne düşen bir tül perde, ne de Öteki Taraf'tan gelen acil bir faks vardı. Ama, yeni bir deneyimden bir şey öğrenmiyorsak, dikkatimizi vermediğimizdendir genellikle. Yahut da yanlış librettoyu izliyoruzdur. Bu

yüzden ben bakış yönümü kartlara kaydırdım ve dikkatime çarpan ilk şey, içerdikleri suyun çokluğuydu."

"Su mu?"

"H-iki-O. Destedeki kartların en az üçte birinde suyla ilgili bir imge vardı. Okyanus, göl, havuz, nehir, dere, çeşme: Tam bir sulu repertuvar. Kadehlerin Ası'nın güzel bir nilüfer rekoltesi var. Sen nilüfer yastıklarla ilgilendiğini ifade etmiştin, eğer yanılmıyorsam. Balıklar da vardı ve kentteki karışık et tabaklarından biftekleri korkutup kaçırtacak bir de ıstakoz. Kadehlerin Uşağı'nda..."

"Vay be," diye mırıldanıyorsun kendi kendine.

"... elinde süslü bir altın kadeh tutan bir adam resmi var ve kadeh mi, kupa mı ne haltsa, onun içinde bir de balık var, canlı bir balık bu, adamla konuşuyor gibi, ona bir şeyler anlatmaya çalışıyormuş gibi sanki. Tüm bu sulu şeylerin yanı sıra göksel şeyler de var, aylar ve güneşler ve yıldızlar; ve suyun göksellerle kesiştiği yer de benim bu mevsim takıldığım yerdi doğruyu söylemek gerekirse. Biliyorum, tarottaki resimler, çok eski, çok evrim geçirmiş, görünüşte Avrupa kökenli bir semboller sistemini simgeliyor ama bu resimlerdeki, bu sistemdeki figürlerin söz ettiği konular Afrika'daki Bozolarınkinin aynısı, 'yastık üstündeki' insanların yani, benim kullandığım deyime bir itirazın yoksa; ve bu konu beni epiy sardı, Q-Jo'yla paylaştık bunları."

"Ve bahse girerim ki sana, analiz etmeyi bırak, çeneni kapa demiştir."

"Onu iyi tanıyorsun. Evet, tarotun rüyalarımız gibi olduğunu, mantığın ulaşamayacağı bir yerlerden geldiğini hatırlattı bana. 'Tarottaki tipler düş gücünün yaratıklarıdır' dedi. 'Aklın soğuk ışığı onları gerisin geri, yeraltına kaçırtır.' Gerçeği düş gücünün yarattığına inandığım ve bunun dışında bir şeye inanmadığım için bunu kabul etmem zor olmadı, gerçi yeraltına değil de 'suyun dibine' demek daha doğru olabilirdi. Ama bu konu beni sarmaya devam ediyordu hâlâ ve heyecanımı tüm ayrıntısıyla anlatmaya başlayınca o kanalı dinledi can kulağıyla: Onun, o türbanın altında iki tane kulağının var olduğunu varsayıyorum. Elini daldırıp göğsünden bir anahtar çıkardı –anahtar gibi küçük bir şeyi orada nasıl buldu hiç anlayamadım: Ne yarık be! Onun memelerinin arasındaki boşluğa benim scooter'ı park etsem sığardı."

"Lütfen!"

"Bir anahtar bulup çıkardı ordan –And Dağları'nı örtecek iç çamaşırı nerden alınır?..."

"Lütfen!"

"... Ve ebonitten bir kutunun kilidini açıp, dört ya da beş yüzyıl öncesinden kalma bir Fransız destesinin Aptal kartını gösterdi bana. Kartın sol alt köşesinde bir alligator, daha doğrusu bir timsah vardı. İncil'in, timsahlardan, 'şafağın gözkapakları' diye söz ettiğini biliyor muydun? Hayır mı? Neyse, tarot kartında tam olgunlaşmış bir kurbağa vardı. İkimiz de tahrik olmuştuk bu kez ve..."

"Fiziksel olarak mı tahrik oldunuz?"

"Lütfen!"

Kızarıyor ve söze devam etmeye zorluyorsun onu.

"Yaptığımız heyecanlı konuşma sırasında kendimi kaybedip onun ispirtolu kalemlerini kaptım ve Yıldız kartının üzerini çizdim, ona göstermek için, nasıl olurdu, eğer... Boşver şimdi. Bir saat daha çene çalabilirdik ama onun önceden verilmiş bir randevusu varmış, birisinin gezi fotoğraflarına bakacakmış bir ücret karşılığında, öyle söyledi ve ben de bunu duyunca benim Timbuktu slaytlarını incelemesi için onu parayla tutmayı önerdim; belki başka bir perspektif getirir diye düşündüm, ne demek istediğimi biliyorsun. Q-Jo bunun önümüzdeki haftadan önce mümkün olduğunu sanmadığını söyledi; daha sonra telefon edip kesinleştirecekti, ama daha bir saat geçmeden, bir dondurmacıdan bana telefon edip, saat üçte Gökgürültüsü Evi'ne geleceğini bildirdi. Sanırım onda merak uyandırdım."

"Uyandırdığın tek şey bundan ibaret mi?"

Diamond ayağa kalkıyor "Gwendolyn, ben erkekler tuvaletine gidiyorum ve sana, deliğine kaçmış aklını çekip orandan çıkarman için bir fırsat veriyorum. Ama yok, bunu yapamayacaksan, peşimden gelip bana katılabilirsin. Merak etme, aşklarını Bull & Bear'ın kabinlerinden birinde tamama erdiren ilk çift biz olmayız."

Seni eşzamanlı vücut sıvılarının içinde kaynar halde bırakıp, aksayarak gittiği tuvaletten, on beş dakika geçtiği halde hâlâ dönmüş değil.

20.29

Düşünüyorsun: *Herhalde eski bir meslektaşına rastladı ve borsa hakkında fikir yürütüyorlar.*

Düşünüyorsun: *Uyuşturucu alıyor orada.*

Düşünüyorsun: *Belki de mutfak kapısından sıvışıp gitti, ki bu benim için en iyisidir.*

Düşünüyorsun: *Eğer geri dönmezse ben ne yapacağım allah aşkına?*

Düşünüyorsun: *"George Washington'ın kazmaları Forge vadisinin korkunç soğuğunda büzülmüş müdür?"*

Düşünüyorsun: *İşte geliyor! Simsolar ona el sallıyor, ama tanımıyor onları. Daha önce hiç bu kadar topallamıyordu.*

"İyi misin? Daha önce hiç bu kadar topallamıyordun."

"Scooter'a bindiğim için. Sarsıntı bunu azdırıyor."

"*Neyi* azdırıyor?"

"Eski yarayı. Pirzola Tepesi. Basmaca muharebesi. Dien Bien Fu. Hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Savaş anılarımdan konuşmak istemiyorum. Bir kadın olarak sen anlamazsın."

Düşünüyorsun: *Bana numara yapıyor. Ama bana numara yaptığını bildiğimi biliyor. Ama onun geneldeki doğruluğu düşünüldüğünde, sanırım, kabul edilebilir bir şey bu.*

"İstediğim," diyor, "senin ilgileneceğini sandığım bir konudan konuşmak. Dünya, sakinlerinin yüzde doksan sekizinin sandığından çok daha farklı bir yerdir. Q-Jo'yla ben bunu anlıyor ve takdir ediyoruz. Onunla aramızda bir bağ varsa buydu. Etrafımızdaki atmosfere salınan tek bir zerre seks poleni bile yoktu. Nasıl olabilirdi Gwendolyn, ben sadece sana tozuyorsam?"

"Öyle mi? Bugün öğleden sonra kafede çevreye saçtığın o peri tozu neydi peki?"

En sinir edici tarzıyla gülümsüyor sana. "Ah, evet –Natalie. Ne yapabilirdim ki? O kedi yavrusunu andıran söğüt fidanının insana çok yakın bir kişiliği var."

Düşünüyorsun: *Kızın adının Natalie olduğunu nereden biliyor?*

20.30

"Q-Jo Gökgürültüsü Evi'ne, yaklaşık yirmi dakika geç geldi. Yolunun üzerindeki bir köfteciye uğramış."

"Şaşmam."

"Ona daireyi şöyle bir gezdirdim, her konuksever evsahibi gibi,

sonra ışıkları kararttım ve slaytları göstermeye başladım. Anlıyorsun değil mi, ışıkların karartılması görüntünün algılanabilirliğini artırmak içindir, yoksa başka..."

"Larry bırak da bu kadarını ben kendim çıkarayım. Senin temel dürtülerini, buna razı olan bir yetişkine nasıl açığa vurduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Benim tek araştırdığım... başka nitelikteki şeyler –çünkü– çünkü onun bu davranışına yol açan nedenleri bulmaya çalışıyorum, ona, yani benim... Q-Jo'ya herhangi bir etkide bulunmuş ya da bulunmamış olan nedenleri."

"Gayet iyi anlaşıldı."

"Herhangi bir yanlış düşünceye kapılmanı istemiyorum."

"Benim düşüncelerim hiç bozulmamıştır, merak etme."

"İyi –tamam."

"İyi, tamam o halde."

"Peki neden öyle sırıtıyorsun?"

"Gülümsüyorum, çünkü mutlu ve keyifliyim. Sen, girdiğin çevrelerde mutlu ve keyifli bir adama hiç rastlamamışsındır muhtemelen." Kırık gülüşü, kırık bir kaş çatmaya dönüşüyor giderek. "Gwendolyn, yakında yaptıracağın bir diş tedavisinden ötürü falan mı gerginsin böyle?"

Başını sallıyorsun hayır, anlamında. "Temmuza dek check-up yaptırmama bile gerek yok."

"Mmmm. İlginç. Pekâlâ, bence telepatiyi Q-Jo'ya bıraksam daha iyi olacak." Çenesinin üzerindeki pis sakalını kaşıyor tırnaklarıyla. "Biliyor musun, mojosu* tam hızındaysa bizim oturmuş onun hakkında konuşuyor olduğumuzu büyük ihtimalle fark edecektir. En azından, senin endişeli olduğunu hisseder." Evet, bunu sen de düşünmüştün; fakat bu marifetini ölmüş, bilincini yitirmiş, hatta aciz bir durumda nasıl göstereceğini düşünmeyi reddettin. Q-Jo çok karmaşık ve zor bir kişiliktir, şimdiki arkadaşından pek farklı değildir. Neden, ah neden Kader seni böyle kişilerin arasına atmaktan zevk alıyor? "Elbette," diye devam ediyor Diamond, "tabii ona verebileceğin tek şey bir takım takma diş değilse eğer..."

"Devam eder misin!" Rolex'ine bakıyorsun, sanki televizyon seyretmenin ve arka sokaklarda dolaşıp maymun aramanın dışında yapacak başka bir işin varmış gibi.

* mojo: Afr. Büyü gücü. (ç.n)

"İlk baştan, Bozoların arasında ve Dogon köylerinde çektiğim slaytları gösterdim. Onun dairesinde, tarot falından sonra tartıştığımız Nommo fenomeni hakkında biraz daha konuştuk. Büyülenmiş gibiydi ve bir sürü soru sordu. Ona bir tabak dolusu çikolatalı gevrek kek ikram ettim ve Timbuktu slaytlarını seyretmeye başladık. Sanırım oraların ne kadar perişan halde olduğunu görünce şaşırmıştır. Ama bundan sonra söyleyeceği pek fazla bir şeyi yoktu. Belki perişanlıktı nedeni, belki de keklerdi; kendim pişirmiştim ve birazcık kömürleşmişlerdi. Düşünecek olursan, o perişan durumla iyi gidiyorlardı doğrusu. Aşağı yukarı tüm slaytların üçte ikisine geldiğimizde üniversitenin –Timbuktu Üniversitesi'nin– resimlerini gösterirken perdeye vurmaya başladı. Beni her resimde tek tek oyalanmaya zorluyor, bir taraftan da, çiğnediği kömürlerin arasından mırıldanıp duruyordu. O sırada tuvalete gitmem gerekti, daha fazla tutamazdım ve onu üniversite hocalarından bir grubun resmine bakarken bıraktım. Döndüğümde yoktu. Ne bir not, ne de başka bir şey bırakmıştı. Tabakta kalmış iki buçuk kek vardı ve ücretini almadan gitmişti."

Bir şarap daha söylemeye niyetlisin ama, Diamond henüz ilk içkisini bitirmediğinden, bir üçüncüyü söylemenin yakışıksız olabileceğini hissediyorsun. "Yiyeceği ve parayı bırakıp kaçmak," diyorsun. "Bu hiç Q-Jo'ya uyan bir şeye benzemiyor. Sana bir şey sorayım, izin verirsen. Bakalım bunu nasıl ifade edebileceğim? Ee, şimdi, az önce, sen tuvalete gittiğinde, tamam mı? Sen, ee, bayağı uzun bir süre kaldın orada."

"Neye göre uzun?"

"Normal bir adamın o tuvalet denen yerde kalma süresine göre."

"Numara 1'i mi kastediyorsun, yoksa numara..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum! Tamam mı? Tanrım! Benim bilmek istediğim, öğrenmek istediğim sadece şu; kendi tuvaletinde de, burada, Bull & Bear'ın tuvaletinde kaldığın kadar mı kaldın?"

"Aşağı yukarı, evet. Ben..."

"Hayır, dur. Orada ne yaptığın *umurumda* değil. Yalnız, Q-Jo'nun senin dairende on dakika ya da daha fazla bir süre tek başına kaldığını kesin olarak söyleyebilir miyiz?"

"Evet, ama bu beni tedirgin etmedi. Ortalama bir Amerikalı'nın tersine Q-Jo'nun dikkat süresi bir Mormon'un orgazmından daha uzun."

"Peki ya Kızılderili?"

"Kasırga'yı mı diyorsun? Oo, Kasırga'nın dikkat süresi olağanüstüdür."

"Kasırga mıdır, Kadırga mıdır, adı her neyse. O adam bu süre zarfında neredeydi?"

"Kasırga, wigwamında yatırımını düşünüyordu."

"Wigwam mı?"

"Belki 'tipi'* daha uygun bir sözcüktür."

"Neden söz ediyorsun?"

"Kasırga, kendi dairesine tipi der. Bu belki bir ironidir, belki de bayat bir espri. Bir Kızılderili'de bunu anlamak zor. Gökgürültüsü Evi'nde iki daire var. Onunki ve benimki."

"Birleşik mi? O senin evine girebilir mi?"

"Her iki sorunun karşılığı da evet." Diamond gülümsüyor. Eğleniyor, fakat anlayışlı da. "Biliyor musun Gwendolyn, sende doğuştan gelen bir sorgulama yeteneği var. Birkaç çam daha devirirsen sonunda Cumhuriyetçi bir savcı olabilirsin."

Omuz silkiyorsun. Hastabakıcılıktan iyidir kesinlikle. "Bu Amerikan yerlisini ne kadar tanıyorsun?"

Diamond garsona işaret edip sana bir içki söylüyor. Bu sırada, bardaki adamlardan birinin –Paine Webber'den bir simsarın yanılmıyorsan– dikkatini çekiyor ve adam sallana sallana masanıza doğru geliyor, kredi krizinin büyümesi halinde petrol şirketlerinin endüstriye has emtiaları elden çıkarıp çıkaramayacağını soruyor, dudaklarının kenarında petrol kabarcığına benzer bir şey oluşturarak. Diamond bir el hareketiyle kovuyor onu. "Petrol!" deyip genzini çekiyor. "Ne garabet, demode bir şey."

Sen şahsen, ödediğin paranın yaklaşık üçte biri değerine düşmüş yüz Exxon hissesine sahip olduğundan, bu konuyu sürdürmek istiyorsun heyecanla. "Belli ki, dolar dünya döviz rezervleriyle aynı oranda düşmeye devam ederse ABD'nin petrol ithalatında daha da büyük miktarda bir azalma olacak, ama..."

"Sana Kasırga'dan söz edeyim," diye kesiyor Diamond. "Petrolden söz açılmışken. Onun Komançi adı, Tornado'nun Gelişini Haber Veren'dir. İş nedeniyle Tory Warren adını kullandı ama, arkadaşlarından biri, bu ben de olabilirdim belki, ona Kasırga adını taktı. Seksenli yıl-

* Kızılderili çadırı (ç.n.).

larda Oklahoma'daki arazisinin petrol çıkarma hakkını bir soluk benizli grubuna sattı ve blucininin cebinde yarım milyon dolarla Seattle'a taşındı. Babası ünlü bir Komançi büyücüsüdür ve bu mekân değişikliği babayı pek sarmadı. Ama bizimki büyük kentte vaziyeti idare etti. Tümüyle bir rastlantı sonucu, yatırım danışmanı ben oldum ve borsadan yığınla para kazandırdım. Yığınla para. Fakat adam memleket hasreti çekiyor, Oklahoma'yı özlüyordu ve en çok özlediği şeylerden biri de gökgürültülü fırtınalardı. Bir gün, somon balıklarının yıllık göçlerini seyretmek için gittiği Ballard Locks'tan arabayla dönerken Fırtına Kuşu Bowl'un tabelasını görmüş ve içinden gelen sesi dinleyip içeriye girmiş. Bowling gürültüsünün ona gerçekten gökgürültüsünü hatırlatması sonucunda da, oraya takılmaya başlamış, bir kez bile bowling oynamasa da. Ve bir gün, gelip orasını satın aldı."

"O bowling salonunun sahibi Kasırga mı?"

"Kasırga o bowling salonunun ve daha başka bir şeyin de sahibidir. Söylemeye çalıştığım şu: Bodrum katını ikamet yerine çevirdi ve böylece, yatağında yattığı zaman 'gökyüzünden' gelen 'gökgürültüsünü' dinliyordu, tıpkı memleketindeki gibi. Ben bunun parasal yönden pek iyi bir yatırım olmayacağı kanısındaydım ama, maneviyat mangizden önemlidir daima. Sen buna katılmıyor musun yoksa? Gökgürültüsü Evi iki büyük daire olacak kadar geniş bir yerdir ve Kasırga bunlardan birini bana kiraya vermeyi teklif edince ben kendimi filmlerdeki, bilirsin hani, 'yerlilerin güvendiği tek beyaz adam' gibi hissettim. O zamanlar Aurora Bulvarı'ndaki bir motel odasında kalıyordum ve neresinden baksan Gökgürültüsü Evi bir terfiydi benim için. Ama gece boyunca süren bowling gürültüsüyle karşılaşınca benim Z'ler X'lere dönüştü. Alışıncaya kadar güzellik uykumdan hayli fedakârlık ettim. O zamanlar beni oldukça yakışıklı bulurlardı."

Sevgilileri hapsi boylamış motosikletli piliçler mi? diye düşünüyorsun. Fakat yanında yeni bir fıstık çanağıyla birlikte içkin geliyor ve gözlerini devirmekten öte bir tepkide bulunmuyorsun.

"Gökgürültüsü Evi'nin benim asıl ikametgâhım olmasından birkaç yıl sonra Kasırga'nın aklını sanat piyasası çeldi. Yanlış bir güruhun içine düştü ve konukların anadan doğma soyunup uydu televizyondan Sotheby müzayedelerini seyrettiği partilere katılmaya başladı. Doğruyu söylemek gerekirse, o günlerde sanat sahnesi bok gibi para kaldırıyordu, fiyatlar bir gecede resmen ikiye katlanıyordu; SoHo'nun boyaya bulaşmış hamamböcekleri bile limuzinle geziyordu ve sen ölmüş

bir Avrupalı sanatçıysan eğer, müzayedecinin tokmağı her indiğinde tabutunun içinde dört dönerdin, işte böyle, Kasırga üç milyon papeli bir Van Gogh eskizine toslayınca ben yalnızca yarı şoka girmiştim."

"Vaay! Bir Van Gogh eskizi üç milyon ha?"

"Evet, ama bu *Vincent* Van Gogh'undu Gwendolyn, kardeşi Elmer'in değil. O zamanlar bu fiyat çok acayip değildi. Asıl mesele, Kasırga'nın, bowling salonu dışındaki tüm servetinin toplamı ancak üç milyon ediyordu. Ve birkaç yıl sonra, Kasırga o küçük karalama resmin değeri dörde katlanacak, diye beklerken Japon koleksiyoncuların akılları başlarına geldi ve sanat piyasası kıçının üstüne düşüverdi. Hollandalı bir sanayici Kasırga'ya resim için sekiz yüz bin papel teklif etti ama, sanırım Kasırga'da, Manhattan Adası satışıyla ilgili genetik bir hafıza var.* Satmadı. Sonunda Kasırga'nın babası oğlunun sanat konusunda yaptığı deliliği haber aldı ve Şamanlara özgü heyecan hallerine girdi. Bir gece buffalo cüppesiyle çıkıp Gökgürültüsü Evi'ne geldi ve eskizi görmek istedi. Ama Van Gogh, satın alındığı günden beri bir bankanın kasasında saklanıyordu ve yaşlı adamı çıldırttı bu. 'Üstelik bakmadığın bir resme koca bir servet harcadın ha?' diye söylendi. Kasırga'yı Van Gogh'u eve getirip duvara asmaya zorladı. 'Şimdi şuna bakıyoruz bari' dedi ve ikisi divanda oturup eskizi –sözünü ettiğim şey, şalgam soyan köylüleri gösteren, kasvetli, karanlık bir taslaktı– seyrettiler bir hafta boyunca. Sonra ihtiyar Oklahoma'ya döndü. Ama bu arada, Kasırga eskizin karşısına çivilenip kalmıştı. Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ona bakmaktan kendini almayı da istemiyordu. Onun için bir meditasyon haline geldi bu. Ona huzur veriyor, aklını güçlendiriyordu. Hâlâ ona bakıp durur –her gün sabahtan akşama kadar. Hollandalı, fiyat teklifini her ay artırıyor, ama Kasırga dinlemiyor bile."

"Son teklif kaç paraydı?"

"Ah, siktir et şimdi, ne bileyim ben Gwendolyn! Asıl mesele bu değil. Asıl mesele, Kasırga'nın, ekspresyonist, anti-natüralist Van Gogh'un, günlük, sıradan bir yaşantıyı, Rönesans'ın perspektif tarihine karşı çıkan yeni bir anlamlar sisteminin bir aracı haline getirdiği kompozisyonel ve uzamsal sadeliği düşünerek, kendini kaybetmiş bir halde bütün gün battaniyesinin üstünde oturması. Asıl mesele, Kasırga'nın o siktirici şalgam soyucuların karşısında mest olması ve Q-

* Hollandalıların, Manhattan'ı 1626 yılında Manhattan Kızılderili kabilesinden, 60 gulden değerinde incik boncuk karşılığında satın aldığı söylenir. (ç.n.)

Jo'ya bir zarar vermesinin hayatta mümkün olmaması; gerçi çok kilolu kadınları kaçırabilecek fiziği var ama öyle bir tip değil."

"Peki, öyle olsun," diyorsun. "Sadece sordum."

20.45

"Garson," diye sesleniyorsun sizin masaya hizmet eden adam geçerken. Adının Brian olduğunu biliyorsun ama, servis işini isim bazında yürütmeye pek niyetli değilsin. "Garson, bu sodalı şarabın tadı son gelenden farklı. Aslında ikincinin tadı da birinciden farklıydı."

"Fark ettiniz ha! Ah, çok güzel! Barmen bu gece yeni bir Walt Disney şarapları serisini deniyor. İlk sodalı şarabını, eğer yanılmıyorsam Donald Duck Chardonnay ile hazırladı. İkincisini Minnie Mouse Liebfraumilch ile; ve bunda da Goofy pinot blanc var. Eğlenceli değil mi?"

"Eğlence yeni başlıyor," diye söylenerek sodalı beyaz şarabı bir kenara itiyorsun. Başını kollarının altına gizlemekten kaçınabilmek için yapabileceğin tek şey bu.

20.46

"Gwendolyn, senin çoktan, Q-Jo'nun arkadaşlarına, sevgililerine, akrabalarına falan telefon edip, Q-Jo bunlardan biriyle birlikte mi, diye sorduğunu varsaymıştım ben otomatikman. Şimdi sormak zorundayım: Yanlış bir varsayım mı bu?"

"Nereyi arayacağımı bilseydim arardım. Şimdi, onun ailesi Ohio'da bir yerlerde yaşıyor; telefonlarını onun defterinden bulabilirdim, ama onları telaşlandırmak istemedim. Zaten o senin evinden çıktığı gibi dosdoğru Ohio'ya gitmez. Q-Jo Ohio'dan nefret eder."

"Bu konuda yalnız değil, korkmadan söyleyebilirim. Peki ya arkadaşları?"

"Samimi olduğu birkaç astrolog var ama, geceleri onların evinde kesinlikle kalmazdı. İsimlerini hatırlayamadım."

"Sevgilileri?"

"Sürekli biri yok. O serbest takılır. Ne zaman mümkün olursa. Bo-

yutları yüzünden, anlıyorsun ya."

"Evet. Ve sen yine de *benim* onu dayanılmaz bulduğumu düşündün..."

"Ama, sen alışılmadık tarzda birisin."

"Beni tanırsan öyle değilim." Diamond, mistik dövmeli elini senin elinin üzerine koyuyor. Buz gibi oluyorsun. Sonra çok yavaşça, rastlantıymış havası vererek, sodalı şarabından bir yudum almak bahanesiyle, kurtarıyorsun elini, aslında, *vin de Goofy* ile hazırlandığını öğrendikten sonra hiç hoşuna gitmez olan şaraptan yani. Serbest kalan elin tam kırk saniye titriyor.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyorsun.

"Elbette." Eline uzanıyor yine. Onun uzanamayacağı bir mesafeye çekiyorsun elini.

"Konuşmak istediğim şey..."

"Q-Jo mu?"

"Evet, o, tabii ki. Ama bunun yanı sıra benim durumum... iş durumum." Gayet yavaşça, farkında değilmiş gibi, elini tekrar onun uzanabileceği bir yere getiriyorsun.

Başını iki yana sallıyor ve acıyarak, umutsuzlukla bakıyor sana, aldığın şarkı derslerinden sonra babanın sana baktığı gibi tıpkı. Sen on dört yaşlarındayken, Freddy Mati senin o küçük, komik sesini tersine çevirip kendi yararına kullanabileceğin gibi bir düşünceye kapılmıştı. Freddy senin, Blossom Dearie gibi bir caz şarkıcısı olacağını hayal ediyordu. Bir ay süresince haftada iki kez seni okuldan sonra otobüse bindirip kent merkezine götürüyordu ve orada, Q-Jo'dan sadece nominal olarak zayıf, zenci bir kadın sana ders veriyordu. Her dersin sonuna doğru baban çıkagelir ve gözleri kapalı dinlerdi sesinin, hasat zamanı farklı tonların arasında zıplayıp duran sincap gibi, perdeden perdeye sıçramasını. "Ah, Ciyak" diyerek içini çekerdi ders bitince ve başını sallardı tıpkı şimdi Larry Diamond'ın salladığı gibi.

"Tazelen," diyor Diamond.

"Efendim?"

"Tazelen." W.C. Fields ahengine dönüyor yine sesi. "Chicago'nun batısındaki ve Los Angeles'in kuzeyindeki en güzel kız seninki diye burnun havalarda dolaşman gerekmez. Bana hareket alanı bırakmıyor." Sen tükrük saçarak kekelemenin ötesine geçemeden, "Bu, iş saplantısını aş Gwendolyn," diyor, "ya bunun üzerine çık ya da kara kurbağalarıyla birlikte yaşamaya razı ol."

"Kara kurbağalarıyla mı?"

"Kara kurbağalarının çoğu, mecbur kalırsa yüzer, ama suya pek girmez. Bu gezegenin üçte ikisi su olduğuna göre, hangisi için kısıtlama var dersin: Kara kurbağalarına mı, su kurbağalarına mı? Su kurbağaları pürüzsüzdür, kaygandır ve nemlidir; kara kurbağalarıysa pürüzlüdür, kurudur ve siğil doludur." Çenesini kaşıyor. "Kara kurbağalarının bir sorunu daha var."

"Ah, çabuk söyle, rica ediyorum."

"Su kurbağalarıyla çiftleşemezler."

Aptal sodalı beyaz şarabından kalan son yudumu da boşaltıyor ve sandalyeni masadan uzaklaştırıyormuş gibi yapıyorsun. "Bu çiftleşme saplantısını aş Diamond; ya bunun üzerine çık ya da bensiz bir geceye razı ol."

"Tam isabet. Tam isabet. Ve boyuna tekrarladığım bu kurbağa fantezisini bağışla. Onların bir daha rastgele davranmasına göz yummayacağım." Sandalyenden neredeyse kalkmak üzere olduğunu görerek, "Sana işinde yardım edersem oturur musun?" diye soruyor.

20.50

Tabii ki, gerçek olamayacak kadar harika bir şey bu. Diamond'ın sana iş konusunda edeceği yardım, maaşlı çalışmanın eskimiş ve yozlaşmış yönleri hakkında diskur çekmekten ibaret. O kısık geniz sesiyle, toplumsal tarihimizde, işlerin nasıl birer anormallik, çabuk sönen birer parıltı olduğunu anlatıyor boyuna. İnsanlar bir milyon yıldır varmış bu dünyada, öyle diyor (bu konuda yanılıyor sence), fakat insanların ancak son beş yüz yıldır bir işi varmış (bu da pek doğruya benzemiyor ya), çok önemsiz bir süreymiş bu, göreceli olarak. İnsanlar hep çalışıyordu zaten, diyor, ama –maaşlı, işverenli, tatil günlü, mesai kartlı– işi çok kısa bir süredir icra ediyor. Ve bugün sibernetiğin, robotların ve her türden otomasyonun alıp yürümesiyle iş yine yok olmaya doğru gidiyor. İş, tarihin genel gidişatında, gelip geçici bir yanılsamadan başka bir şey olmamıştır.

Günümüzde, ona inan ki devletler, işi ya da daha doğrusu iş aldatmacasını bir denetim mekanizması olarak kullanır. Ne zaman bir yerde ormanların yok edildiği, doğanın tahrip edildiği, katledildiği aşağı-

lık bir duruma karşı sesler yükselse, "şişmiş kurbağalar" çevreye yapılan saldırıyı hemen, güya korunacak ya da yaratılacak iş alanları borusunu öttürerek haklı göstermeye kalkarlar –ve protestolar da, yıpranmış bir dolar banknotunun hışırtısı gibi sönüp gider. Başka ülkelere, yasadışı ve ahlâkdışı silahlı müdahaleler de dahil olmak üzere, dış siyasetle ilgili kararlar yine aynı şekilde, bunların Amerikan çalışanlarının korunması için şart olduğu gerekçesiyle kabul edilir, hatta takdir edilir hale getirilir. Son yetmiş yılda, ülkeye yönetici seçilmek için aday olan hemen herkes, seçim kampanyasını, paslı oltasında sallanan, plastikten bir "daha çok iş" solucanıyla yürüttü ve oyları çengelle yakalayıp çeken de, solucanı en canlı gibi durandı hep; oysa beyinsel özürlüler hariç, bütün seçmenlerin, zaman ve teknoloji ilerledikçe işlerin gittikçe azalacağını fark etmesi gerekir.

"Yani Larry, biz iş peşinde koşanların yanlış librettoyu izlediğimizi mi söylemek istiyorsun?"

Sana öylesine muhteşem ışınlar saçarak gülümsüyor ki, kasıklarındaki infraruj sensoru istemsiz bir şekilde hemen aktive oluyor ve senin perineal Panama kanalı havuzlarının üzerinden aşan o rahatsız edici dalgayı kırmak için başını çevirip Ann Louise'ye doğru bakmak zorunda kalıyorsun. "Senin için umut var hâlâ," diyor.

"Ben olsam bu kadar emin olmazdım."

Senin bakışını kendisine sanan garson, siparişini almak üzere geliyor ağır ağır. "Bir martini alacağım," diyorsun hemen, "ve cin şişesinin üzerinde bir çizgi bant tipi görürsem şu çantadan göz yaşartıcı gaz spreyi çıkarır, seni de barmeni de diz çöktürürüm."

Diamond daha da parlak bir şekilde gülüyor ve sen de gülümsemekten alamıyorsun kendini. Aslında, ciddi görünümüne yeniden geri dönebilmen için dudaklarını ısırman gerekiyor. Yamulmuş trompetin insanı güldürmesi çok ilginç.

"İşsizlik oranı kara perşembeden önce zaten iki rakamlıydı," diye devam ediyor Diamond. "Önümüzdeki haftalarda eğer sihirli bir dönüşüm olmazsa yüzde yirminin üstüne çıkabilir. Ama bu bile birliğin yarattığı bir cennettir. Yirmi ya da otuz yıl içinde, eli kolu tutar insanların yüzde sekseni işdışı olabilir pekâlâ. 'İşsiz' değil de 'işdışı' dediğimi fark etmişsindir. Asıl sorun, bir işimiz olmadan nasıl çalışılacağını unutmuş olmamız. Bizler işkolik olduk ve bizdeki kuruluşlardan hiçbiri bu bağımlılıktan kurtulmamıza yardımcı olmaya niyetli ya da yeterli değil."

"Çünkü kara kurbağaları tamamen ilgisiz bir librettoyu hafızlamakla meşgul."

"Aynı anda hem yapmacık, hem de tamamen doğru canım. Bir amatör için fena değil. İşte senin kokteylin geldi. Bunun istediğin gibi bir martini olmasını diliyorum."

"Merak etmeyin, Tanqueray'la yapıldı Bay D., size garanti veririm. Size bir limonlu tekila daha getireyim mi?"

"Sadece bir kulüp sodası, Brian. Bizim bildik limon kabuğuyla birlikte. Şimdi Gwendolyn, o hiç de cazip olmayan zoraki gülümsemeyi at suratından da söyle bana, hangisi eskimişlikten kurtulmak için yeterli olanağa sahiptir, sanayi fundamentalizminin –işsiz bir dünyada kendini kaybeden ve isterikleşen– kara kurbağaları mı, yoksa dönüşüme uğrayan su kurbağaları mı?"

"Bakkala verecek paraları yoksa o da öteki gibi ölür ama."

"İş yoksa yiyecek de yok ha? Senin beynini yıkarken çok kuvvetli bir deterjan kullanmışlar herhalde. Biz Gökgürültüsü Evi'nin çatısında, altı blok çapındaki bir bölgede yaşayan herkese bir yıl yetecek besini yetiştirebiliriz. Sen de apartmanının tepesinde hemen hemen böyle bir şey yapabilirsin. Hem oraya bir yığın ağır toprak taşıman da gerekmez. Domates, yabani otlar gibi, ıslak kırpık kâğıtların içinde bile yetişir pekâlâ."

"Porsche'nin taksitlerini domatesle ödeyemem ama."

"Doğru, ama suyun altında Porsche kullanamazsın zaten."

"Nedir bu suyun altı meselesi yahu? Benim hesaplarım suya düşmüş durumda, benim derdim bu." Diamond'ın kulüp sodası geliyor. "Sen büyük bir sel falan mı bekliyorsun yoksa? Eğer yanılmıyorsam İncil'de, bundan sonrası ateştir, diyor." Martini lezzetli, fakat bu konuşma durmadan yanlış yöne sapıyor sanki.

"Evet, öyle der. Ve öyle denmesi gerekir. Ama madalyonun bir yüzü ateşse öbür yüzü sudur –ve büyük bir arkanın..."

"Büyük bir önü vardır. Evet, biliyorum." Ama yine de bu konuşma, Bull & Bear'da yaptığın çoğu konuşmadan daha çekici geliyor sana.

"Dinle küçük kara kurbağam, sana bir teklifte bulunacağım."

"Sanıyorum bulundun zaten."

"Ben tuvalete gidiyorum..."

"Benim de gelmemi beklemiyorsundur."

"Ben yüz numaraya gidiyorum..."

"Daha yeni geldi."

" ... ve ben yokken iki şey yapmanı istiyorum. Birincisi, ikimize bir yemek söyle. Mutfak kapanmak üzere ve sırf aşkımızla karın doyuramayız. Sonra, bir karara varmanı istiyorum. Dönünce seninle, senin seçimi kötü, talihi kötü kariyerin hakkında konuşacağım; haşmetli bir şekilde ayvayı yemiş bir meslekte, haşmetli bir şekilde ayvayı yemiş, umutsuz bir şahsın işine yarayabilecek, elimde ne kadar sıkıcı şey varsa hepsinin teker teker üzerinden geçerim istersen. Ya da –*ya da*– aynı miktarda zamanı ve enerjiyi, sana gerçekten ilginç birkaç şeyi anlatmak için harcarım. Ve gerçekten önemli şeyler bunlar. Sonunda sana bir MBA'dan çok daha fazla bir imkân sağlayacağını göreceğin bilgiler belki de. Belki de değil. Ama her halükârda, tercih senin. Ya o, ya o. Sana kalmış."

Bunun üzerine kalkıyor ve uzun saçı savrula savrula, topallayarak, sendeleyerek, zikzaklar çizerek gidiyor, kıçına tüfekle sakinleştirici kapsül atılmış bir hayvan gibi.

21.04

"Ben yağda çevrilmiş sebze yiyeceğim. Ama kuşkonmaz olmasın. Tekrar ediyorum: *Kuşkonmaz olmasın*."

"Anladım," diyor Brian, bulunduğu mevkiye göre biraz fazlaca bir kibirle. "Peki, Bay D. ne alacak bu akşam?"

"Ee, Bay D. bu akşam... sanırım Bay D.'nin istediği..." Bu biraz adilik ama, kendini tutamıyorsun. "Bay D.'ye kurbağa bacağı getirin."

21.05

Bull & Bear'da bir yücelik var; sadece koyu, sıcak, ağır, cilalı eski dekorundan ve eli yüzü düzgün, şık giysiler giymiş, eğitimli, akıllı müşterilerinden ötürü değil kaosa karşı bir sığınak olma fonksiyonundan da kaynaklanıyor bu; finans pazarlarının denetimli kaosuna ve sokakların gittikçe daha da bilinmez hale gelen kaosuna karşı. Uygarlık, dışarıdaki dünyada, genellikle ve belki de haklı olarak, rant gelirinin üzerini örten ince bir yaldız ve aslında vahşi bir türün biraz tımar edilmiş hali olarak algılanır. Ama bunun tersine, Bull & Bear'da ise, kafayı çekip aylaklık etmek, gürültü patırtı çıkarmak, kibarlık ve terbiye-

nin üzerine atılmış atalardan kalma bir yaldız tabakası gibi görünür. Amerika'nın, bu hep bolluk içinde, asla ne yanar ne satılır, asla ne vurulup delik deşik olur, ne paslanıp çürür parçası; bu zengin becerikli kesimi, çoğu kez kendini kaybetmiş gibi görülür. Ama bu kalede, bazı saatlerinde ne kadar gürültü, duman ya da keşmekeş olsa da, geleneksel olarak Banker Buddha'dan gelen bir denge ve sükûnet galip gelmiştir eninde sonunda. Altı yıl önce, sen Nordstorm'un kayak departmanındayken, bir öğle yemeği paydosunda keşfettiğin günden beri, Bull & Bear'nın daima çok güçlü bir mistik etkisi vardı senin üzerinde.

Bu gece, bunun kaybolmakta olduğunu hissediyorsun.

Salondaki simsarlar kümesine karşı, çok tuhaf, sanki biraz acılı bir yabancılık duyuyorsun. Simsarlar alışılmadık ölçüde tutuk bu gece, dikkatleri anestezik içki bardaklarında ve bardaki televizyonun ekranında yoğunlaşmış. Sessiz bir sohbet var aralarında; fakat o küçük, gergin karnını bara dayasan da bunu paylaşamayacağından korkuyorsun. Televizyondan finans kanallarını seyrediyorlar, bundan kuşkun yok ve çok önemli bir şeyi mi kaçırıyorum, diye de merak ediyorsun. Masandan tüm görebildiğin, dans eden kırmızı ve yeşil renkli kirli hava zerrecikleri; atomize olmuş bir Noel çelengi gibi. Gözlerini muayene ettirmen gerek. Borsa sonuçlarının, İncil'deki yazılar gibi, optik erozyona yol açtığı bilinen bir şey. O küçücük yazılar ve rakamlar: Okunması ne kadar zorsa o kadar çok kurtuluş gizlidir içlerinde, göz kasların onları yerinden söküp çıkarabilsin yeter ki!

Seni saran acının bir kısmı da, idrar kesenin ağzına kadar dolmuş olmasına yorulabilir. Larry Diamond'la aynı zamanda tuvalete gitmek istemezdin, atıkların senkronize bir şekilde boşaltılmasında iğrenç bir yakınlık algılamasın ve bunu kutlamasın diye. Ama daha fazla geciktiremiyorsun artık. Barın önünden, davetsiz konuk olmaktan elinden geldiğince sakınarak geçerken TV ekranına gizliden bir bakış atıyorsun. Meslektaşlarının neyi seyrettiği çıkıyor meydana. Vampirlerden oluşan bir Latin müzik grubuyla ilgili bir korku filmiymiş meğerse. Yeşilin ve kırmızının böyle çok olmasına şaşmamak gerek. Müzisyenler gece Tijuana'nın meydanlarında dolaşırken "*Besame Mucho*"ya yepyeni bir boyut katıyorlar.

21.09

Kadınlar tuvaletinde bir elektrik sorunu var. Burası dışarısı kadar karanlık ve elektrik anahtarı hiçbir işe yaramadan, bir aşağı bir yukarı oynuyor, Başkan'ın dudakları gibi. Karanlıkta işeyemeyen kadınların vay haline. Faturaların ödenmemesi yüzünden elektriği sık sık kesilen bir evde büyümüş bir kız olarak sen, dokunma ve hissetme yoluyla klozetleri bulma sanatında deneyimlisin. Dişilerin sıkı fışkırtacı, erkeklerdeki, sakar bir bahçe hortumuna benzeyen karşıtının tersine, hedefe bir kere kilitlendi mi, iğne deliğini vuracak kadar hassasiyetle fışkırtabilir.

Kabul etmek zorundasın ki, gerçek karanlıkta oturmanın bir sakıncası yok, özellikle, yaklaşık üç gündür mecazi bir karanlıkta olduğuna göre. Aslında grup dışındakilerin (genellikle hep karanlıkta bırakılan kitlelerdir bunlar) cehaletini çağrıştıran bir iması olmasa, kör karanlıktan zevk verici bir rahatlama duygusu alınabilir pekâlâ. Karanlık, insanı korkuttuğu gibi koruyabilir de. Ama tabii ki, kadınlar tuvaletine sığınma süresinin bir sınırı vardır. Ve sonunda buradan çıkınca kendinle ilgili bir karara varmalısın –ama karar verecek pek fazla bir şey yok aslında. Yoksa var mı?

Su müziğinin son notası da susunca vulvanın küçük dudaklarını tuvalet kâğıdıyla siliyor ve oturmaya devam edip, kabinin sağ duvarına yaslanıyorsun. Borsa harabelerinin etrafında dönüp duran bir sürü yarasamsı söylentiler arasında, senin kafatasının kirişlerine baş aşağı asılmak istiyor gibi görüneni, Arapların, petrol fiyatını daha da yükselterek harabeyi bir moloz yığınına dönüştürecekleri senaryosu. O zaman borsa, dayanabildiği bütün zararlara dayanıp da yok olup gitmemişse, şeyhler biriktirdikleri kasalar dolusu petro-dolarlarla gelip tüm borsayı satın alacaklar. Ondan sonra da, petrol fiyatını bugünkü düzeye yahut daha da aşağısına düşürecek, merdivenin tepesine kurulup, endekslerin basamakları tırmanıp onları karşılamasını seyredecekler bütün gözeneklerinden milyonlar fışkıra fışkıra. Akla yatkın bu. Ve senin gibi uyanık tiplerin de bu furyadan ufacık bir parça kapmasının bir yolu olsa gerek. Önceden pey verip petrol hissesi siparişine yönelerek, örneğin. Fakat satın alman için ihtiyat akçesini yatırman gerekir ve bu satın alma işini belki de Londra'da, tercihen yarın geceyarısı, Avrupa'da ticaret hayatı yeniden açılır açılmaz yapman gerekir. Kaynağın olmadığı halde satın alma becerisi yok sende, yurtdışından, çok kısa sürede mal satın alma konusunda bir ustalığın yok. Fakat öte yandan,

eğer Larry Diamond, kendini göklere çıkardığı kadar anasının gözüyse...

Ama ne yazık ki, Diamond'ın gündemi farklı. Herif seni sikmek istiyor (şarap ve cin olmasaydı bu sözcüğü; beyninde, lavaboda kalan kir çizgisi gibi tuzlu bir halka bırakan bu sözcüğü aklından bile geçirmezdin) ve bundan başka hiçbir şey de yok adamın aklında. Seksle ya çok az ilgili ya da tamamen ilgisiz konularla aslında buna zorluyor seni.

Baban, sen yatakta yatarken sana hep hikâyeler anlatırdı, hikâyeye bongosuyla eşlik ederek. En favori hikâyesi, senin de favorin olması şart değilse de, "Jack ve Fasulye Fidanı"ydı. O hikâyede, davullara *fe fi fo fum* dedirtmeyi beceriyordu baban gerçekten. Sen büyüdükçe bu yatma zamanı eğlencesi de tavsamaya başladı; ama bir gece, sen dokuz ya da on yaşındayken, baban "Jack ve Fasulye Fidanı"nı son kez anlattı sana. Birazcık sıkılsan da saygılı bir şekilde dinledin. Baban masalı, davulda, bir devin su birikintisine basmasına benzeyen yüksek bir *blop* sesiyle bitirdi ve "Bu acı bir hikâye Ciyak," dedi. "İbret verici bir hikâye. İnsan bu hikâyeden doğru şeyler öğrenir. Sakla bunu kafanda." Sana okkalı bir şaplak vurup odandan çıktı ve bir kulübe ya da partiye gitti. Sabah, annene bunun ne anlama gelebileceğini sordun. "Sanırım," dedi annen, "bir avuç sihirli fasulyeye karşı ineğini vermekte asla tereddüt etmemelisin demek istemiş." Okula giderken bu babacan öğüdü düşündün ve reddettin. *Niçin ineği sağıp da*, diye düşündün, *bir kova süt verip fasulyelerden birkaç tanesini almayalım?* Bu şekilde, inek sende kalır ve üstelik insana kaç tane sihirli fasulye gerekir ki?

Evet, sen ahırın kapısını kilitlemeden bıraktın ve kapı bir fırtınada açılıverdi. Senin inek kaçtı. Onun peşinden koşmak istiyorsun, onu ya kandırarak ya da zorla eve geri getirmek için. Larry Diamond'sa bırak gitsin diyor. İnekler önemli değildir diyor: Şimdi, ineği unut ve şu sihirli fasulyeleri kabul et. Diamond seni, hiç bilmediğin bir şeye katılmaya, normal beklentiler diyarının dışına çıkmaya ayartıyor. Bu da seni şaşırtıyor; çünkü, öncelikle, bunun karşılığında bir inek istemiyor. Ama bir şey *istiyor* belli ki. İstediği şey sadece seks mi, yoksa başka bir şey daha mı var? Ve de onun fasulyelerinin büyüyeceğinden nasıl emin olabilirsin? Verdikleri, sadece şeker ya da sıçrayan fasulye –ya da zehir tableti– olabilir pekâlâ.

Klozetin üzerinde, ağırlığını kıçının sağ yarısından sol yarısına kaydırıyorsun. Başın ve omzun kabinin sol paneline dayanıyor şimdi.

Şarap ve cin molekülleri kanında parendeler atarak, şarkılar söyleyerek dolaşıyor bir soytarılar takımı gibi. Birkaç damla daha çıkıyor uretrandan. Senin yapman gereken zor iş, gördüğün kadarıyla, Diamond'ı senin ineği kementle yakalamaya, artı birkaç fasulye sökülmeye onunla yatmadan ikna etmek.

Bir alkol kabarcığı gelip libidona tosluyor ve onun savunmasız yüzeyine şeytan gibi çarpa çarpa gidiyor boylu boyunca. Diamond'la yatmak, belki... bir düşünce olabilir, en azından –Q-Jo'nun yokluğundan onun sorumlu olmadığına bir şekilde inanabilirsen eğer. Parmak kalınlığında bir ışık doluyor tuvalete birden. İki parmak, üç parmak. Genişliyor, dört parmak, beş parmak. Ardından bir gıcırtı geliyor ve el kadar aydınlık, parmak parmak, bir çıt sesiyle yumruk haline geliyor. Kapı açılıp sonra kapanmış. Birisinin kapının hemen iç tarafında durup, herhalde duvardaki elektrik anahtarını boş yere kurcaladığını hissediyorsun. Kuşkusuz, bu ya Ann Louise ya da bardaki grupta bulunan diğer kadındır; başka kadın yok çünkü. Boğazını temizleyip tuvalet kâğıdı makarasının kapağında bir takım tıkırtılar çıkarıyorsun kabinin dolu olduğu sinyalini vermek için. Ann Louise karanlıkta geri geri içeri girse ve şehvet düşkünü kıçını senin tepende birden açıverse ne korkunç bir şey olur.

O kişi tuvaletin içinde daha ileriye doğru yürüyor. Ve sen her yanın buz kesilerek fark ediyorsun ki, adımlar –ağır, düz, geniş, topuksuz– bir erkeğe ait.

21.13

Adımlar mandalsız ve çok dar olmayan kabin kapısına doğru geliyor ve duruyor. Nefesten başka ses yok. Seninki. Onunki.

Yavaşça külodunu çekerken adam konuşsa, ses Diamond'ın sesi olsa ve o ses yumuşak ve güven verici olsa külodunu aşağı indirebileceğini hissediyorsun bir şok duygusuyla ve her yanın ürpererek.

Adam ses çıkarmıyor. Adını fısıldamıyor. Kımıldamıyor da. Nefes alıyor sadece. Kendi nefesini duymuyorsun artık, akciğerlerinin ağzı bir mantarla kapatılmış sanki, bir oksijen fermenti gibi, imbiklenmiş bir çığlık gibi. Adamın nefesi yavaş ve tekdüze, ritminin sıradanlığı, bir sürtünme sesinin, bir telaşın ve sıklaşmanın duyulmaması daha da

tehlikeli kılıyor bu nefesi.

Dakikalar geçiyor. Panik, bir Çingene gitarı gibi çalıyor içinde. Ayaklarının dibindeki, adamın ayaklarından ancak birkaç santim uzaktaki çantandan göz yaşartıcı gaz spreyini çıkarıyorsun. *Ne biçim dünya bu*? diyorsun içinden. *Ne biçim dünya bu*?"

Sonra, adam tek kelime söylemeden dönüyor, ağır ağır kapıya doğru yürüyor ve çıkıp gidiyor, ardında hafif bir yanık şeker kokusu bırakarak.

Kendine gelip de onun peşinden dışarıya çıkman bayağı bir zaman alıyor. Gözlerin ışığa yeniden alışınca salonu gözden geçiriyorsun. Hiçbir şey değişmemiş. Barmen barmenliğini yapıyor, garsonlar garsonluğunu; kendini, vampirlerin Brooklyn'den balayına gelmiş bir çifte serenad yaptığı filme kaptırmış simsolar sen ağır ağır yanlarından geçerken gözlerini bile kırpmıyor. Larry Diamond masada.

"Sen gelmeden başladım," diyor. "Dilerim kızmazsın."

Yağda çevrilmiş sebzeyi yiyor.

21.23

İnci tenli tabakalarıyla soğanlar, istiridyelerin çıkardığı bir gazetenin sayfaları sanki.

Portakal rengi ve kendini bırakmış bebe havuçları Yosemite Sam'ın bıyıklarına benziyor.

Yeşil bezelye zarfları: Cücelerin çıkarılmış belkemikleri.

Brokoli çiçekleri, züppe kılığına bürünmüş bataklık cücelerinin yakasından koparılmış sanki.

Sarı ve kırmızı, Karayip katedrallerinin kesitleri gibi kemerli ve ince uzun doğranmış yeşil biberler.

Kabaklar, patlıcana duyduğu kıskançlığı kol ağızlarına takmış; gariban İtalyan.

Düğme mantarlar –ama neyin düğmeleri bunlar? Toprağın soytarı giysisinin mi? Çayır pantolonunun ön tarafının mı? Gelinin giysisini soyan Şeytan geliyor insanın aklına.

Seri cinayet işleyen katiller kadar gergin pancarlar; soundtrack orkestraları gibi telli kereviz sapları, termit kraliçesinin gözleri gibi boş boş bakan küçük mısır koçanları.

Diamond sebze parçalarını birer birer çatala takıp ağzına atarken, bakışlarını sana miras kalmış tabaktan kaçırıyor ve sen kendini toparlamaya çalışıyorsun. Diamond ara sıra muzipçe sana bakıyor ama, senin kararının nedenini de, niçin tek bir kurbağa bacağını bile yemediğini de sormuyor. Eğer tuvaletteyken seni korkutan oysa, içinden oh olsun demiyordur sana artık herhalde. Çatalını batırdıklarını ağzına atıyor, çiğniyor, sana muzipçe bakıyor ve sen sonunda, sessizlikten ötürü sıkılıp içini çekiyorsun ve "Larry," diyorsun, "Sence George Washington, dişlerinin arasını bir çuvaldızla mı temizliyordu?"

Diamond bir saniye bile duraksamıyor. Bir brokoli parçasını dişlerinin arasına gönderirken, "Eğer," diyor, "ülkemizin babası böyle bir hale düşmüşse bundan ötürü Hıristiyanlıktan başka hiçbir şeyi suçlayamaz."

"Efendim?"

"Hıristiyanlık," diyor, "dişlerin düşmanı, klitorisin ve beynin yanı sıra."

"*Dişlerin* düşmanı mı?" diye soruyorsın, klitoris bölümünü bırakacağını umarak.

"Dişhekimliği eski Mısır'da bayağı ileri bir bilimdi. Bazı mumyaların dişlerinde dolgular, kanal tedavileri ve köprüler vardı." Diamond brokoliyi çiğnerken, *Klonlanacak firavunlar için iyi haber*, diye düşünüyorsun. *Lahitlerinden çıkıp dosdoğru et yemeye gidebilecekler.*

"Yahudiler bu tür uygulamaları sakatlama diye nitelendirirlerdi ve bizim Avrupalı Hıristiyan atalarımız da, her şeye kadir Tanrı'nın elinden çıkmış bir şeyi kurcalamayı kâfirlik sayarlardı; biz, Tanrı'nın suretinde, onun diş yapısıyla falan yaratılmışız. Azı dişleri ağrısa da durum değişmezdi –bu ya bir günahın sonucu, ya da şeytanın marifetiydi. İncil'in Kral James versiyonu, on altıncı yüzyılda mıdır nedir, tarih sahnesine gelip kuruluncaya kadar, İngilizce konuşulan dünyada dişhekimliği kaba bir köylü şakasından ibaretti; düşün ki, Amenhotep'in, dişindeki oyuğa dolgu yaptırmasından dört bin yıl sonra Birleşik Devletler Başkanı, *kendi* sorunlu dişlerinin yerine, kesilmiş bir ağaçtan oyulmuş kaba ve küt bir şey koymak zorundaymış. Hıristiyanlar dişhekimliğini çarmıha gerdiler, aynen, astronomiyi çiviledikleri gibi –Kopernik'le Galile'ye yapılanları biliyorsun– insanoğlunun entelektüel ve sanatsal yönde ne kadar ilerleme çabası varsa hepsine yaptıkları gibi. Evet, gerçekten. İskenderiye'deki büyük kütüphaneyi yaktıran, Roma Kilisesi'nin piskoposlarından biriydi; çünkü herif, insanların İsa'-

dan önce yaptıkları başarılı çalışmaların varlığını hatırlatan bu kadar büyük bir kalıntıdan rahatsız olmuştu. O yangında nelerin yok olduğunu düşünebiliyor musun? Bilim, arşivler, ilim, irfan, edebiyat, ha? Geçmişle ilgili tüm anlayışımız ve bunun gelecek hakkında bize verebileceği tüm haberler küstah Hıristiyan ateşböcekleri tarafından, onarılmaz bir şekilde sabote edildi. Dünyanın ikinci büyük kütüphanesi Timbuktu'daydı ve *o da*, İslamcı revizyonistler tarafından aynı nedenle yakıldı. Tarih Muhammed'le başlasın diye! Bu dinci bozuntuları o kendi büyük ağlamacalarının gücüne ve gerçekliğine sahiden inanmışlarsa, tarihsel gerçeklerden, düşünceden, bilgiden niçin böyle korkuyorlardı peki?" Çatalın ucunu bir bezelye zarfına saplıyor. "Gösterişli bir soru bu. Mamanı yemeye devam et."

Eğer piliçler basketbol oynasaydı, bacakları, senin önündeki tabakta duran, fritözlenmiş uzantılara benzerdi. Uzun, zarif, atletik. Ayaklarının eksik olması çok iyi doğrusu. Bir çift Nike'la spor yaparlardı herhalde. Diamond'ın senin onlara dokunmadığını görmüş olması gerekir. "Ya parasal ya da ruhsal durumdan ötürü," diye söze girişiyorsun, "çoğu kişide biraz, geleceğe güvensizlik eğilimi vardır. Ama sen onlara kesinlikle sempati duymuyorsun, öyle değil mi? Sen hiç güvensizlik yaşamadın mı?"

"Güvensizlik mi? Ben mi?" Sözcükleri, bezelye posasının arasından çıkıyor. "Sürekli olarak. Her günün, uyanık olduğum her anında, ve belki uyurken bile. Bu dünyada güvenlik diye bir şey yoktur sevgilim ve bu gerçeği ne kadar erken kabul edersen o kadar iyi. Güvenlik için çabalayan insan asla özgür olamaz. Güvenliği bulduğuna inanan kişi asla cennete varamaz. Güvenli sandığı yer, aslında araftır. Arafın ne olduğunu biliyorsun değil mi Gwendolyn? Bekleme odasıdır, lobidir. O kişi sadece yanlış librettoyu izlemekle kalmaz, şovu seyredemeyeceği bir lobiye de takılıp kalır."

"Bu çok da kötü bir şey olmayabilir. Ya şov boktan bir şeyse?"

"İsa; Yahudiliği reforma sokup, daha az ticari ve daha az kokuşmuş kılma yolunda başarısız kalmış girişimleri sömürülüp, tarihin en büyük, en kârlı işine dönüştürülmüş olan o zavallı meteliksiz sefil –Hıristiyanlığı kaç paraya satın alırdın canım, bir hissesi bir şekelden satılırken?– evet, İsa demiş ki, 'Tanrı'nın Krallığı tüm dünyaya yayılmış, ama insanlar onu görmüyor.' Şahsen ben, Tanrı'nın Krallığı'nın bayağı heyecanlı bir şov olması gerektiğini sanıyorum, yapılan eleştiriler istediği kadar üstünkörü şeyler olsun. Bu şov çok uyduruk bir şey olsa

bile, lobide beklemekten iyidir. Bu konuda kendi kararını kendin verirsin en azından. Ama ilk önce, seyirci koltuğunu istemen ve şovu seyretmen gerek."

"Herkes bir şeyleri bekliyor."

"Evet ve herkes şovdan vazgeçmek zorunda kalıyor. Bu da onları deli ediyor. Daha da kötüsü, onları alelade kılıyor bu. Dogonları, Bozoları bile. Onlar Nommo'yu bekliyorlar –ve yıllar geçtikçe daha sıkıcı ve bayağı hale geliyorlar tabii– aynen diğer ahmakların Mesih'i beklediği gibi." Çatalını bir havuca daldırıyor. "Hangisi daha kötü, bir çıbanı neşterle yardırmak mı, yoksa saatlerce doktorun bekleme salonunda oturmak, formlar doldurmak, eskimiş magazin dergilerini karıştırmak mı; aksırıp öksürenler sana vahşi mikrobik yaratıkları püskürtür, bebekler feryat eder, kötü talih hikâyeleri maç biletleri gibi değiş tokuş edilirken. Muayene odasında olup da, çıbanın aslında bir kanser olduğunu öğrenmek bile, hayatını bekleme salonunda, plastik örtülü mobilyalara oturmuş mutsuzlarla birlikte bekleyerek geçirmekten iyidir. Araf, cennetten kötü değildir yalnızca, cehennemden de kötüdür."

Diamond hafifçe gülümseyip, ağzındaki havuç, antika bir tüfeğin haznesindeki bir fişek gibi görünürken, "İkimiz de biliyoruz," diyorsun, "benim neyi beklediğimi..."

"Diğerlerinin yanı sıra, benim vaaz vermeyi bırakmamı."

"... peki ya sen? Senin beklediğin bir şey yok mu Larry?"

"Diğerlerinin yanı sıra, vaaz vermeyi bırakmayı."

"Peki başka?"

"Evet, kısa vadede, sanırım nefesimi kesmiş, senin kararını bekliyorum. Hangisini seçiyorsun kakao gözlüm? Hikmeti mi yoksa sürekli bir işi mi?"

Dik oturuyor ve kurbağa bacağı tabağını bir kenara ittiriyorsun. "Larry benim hakkımda büyük bir düş kırıklığı yaşayacaksın. Her ne kadar ben..."

Bar tarafından gelen, gürültülü bir söylenmeyle kesiliyor sözün. "Vay, anasını!" diye bağırıyor birisi. "Olacak şey mi bu!" diye bağırıyor bir başkası. Daha önce filmi seyretmeyen müşterilerin bile bakışları, görüntüsü ve sesi kesinlikle değişen televizyon ekranına çivilenmiş şimdi. Meksika müziğinin ve tabut kapağı gıcırtılarının yerini, heyecanlı fakat kontrollü bir muhabirin sesi almış; renkler kan kırmızısı ve vampir yeşilinden gri ve bej tonlarına dönmüş. Kasılmış miyop kaslarından ötürü bulanıklaşan görüntüler çok belirsiz görünüyor ama, pa-

rıltıların sık değişmemesinden, bu görüntülerin yeni bir çete savaşına ya da kentsel bir kargaşaya ait olamayacak kadar durağan olduğunu fark ediyorsun. İçinden gelen bir dürtüyle yerinden kalkıyor, bara doğru süzülüyorsun.

21.30

Senin için bir onur, belki, ilk düşüncelerinin Q-Jo'yla ilgili olması: Ya onun kafası kesilmiş cesedi bir çöplükte bulunduysa? Ama hiçbir kanal, Amerika'da bayağı olağan hale gelmiş böyle pis bir vaziyeti haber vermek için cumartesi filmini yarıda kesmez; ve simsoların tepkileri de, bunun finansal yankılarla ilgili bir haber olduğunu gösteriyor zaten. Bu da seni daha yakına sokulmaya itiyor.

Hemen öğreniyorsun; haber, Motofusa Yamaguçi'yle ilgili.

Öyle görünüyor ki doktor, erken yediği akşam yemeğinden az önce dönmüş ve otel odasının soyulduğunu görmüş. Soygunda kaybolan, özellikle tanımlamasa da "cihazın" ya da "aracın", kanser tedavisinde kesinlikle vazgeçilmez bir şey olduğunu söylemiş. O şey olmadan pazartesi günkü kongreye katılmasının bir anlamı yokmuş; yaşamı boyunca yaptığı çalışmalar yok olup gitmediyse bile, kesintiye uğramış.

"Nikkei gitti," diyor bir simsar.

"Nikkei de gitti, Hang Seng, DAX, Credit Suisse, Bourse CAC, Footsie One Hundered da..." diye ekliyor bir başkası, sesi kederle, gittikçe kısılarak.

Kamera suç mahallini tarıyor tekrar tekrar; kalabalık, çok fazla dağılmamış, lüks bir dairenin bir köşesinde Dr. Yamaguçi dedektiflerle konuşurken görülüyor, omuzlarını kaldırarak, utangaçça gülümseyerek, ön dişlerine Bic'le dokunarak.

"Doktor o kadar da yıkılmış görünmüyor," diyor Ann Louise. "Kuşu kaçmış birine göre."

"Onlar kolay anlaşılmaz, biliyorsun."

"Her şey bir dümen olabilir. Bu işin gidişatını kastediyorum. Ben şahsen, onun bir kanser tedavisi bulduğuna hiç inanmamıştım başından beri."

"Ah, yapma Joel. Böyle bir dalaverenin amacı ne olabilir ki?"

"*Hav*" diye havlıyor Joel.

Film yeniden devam ediyor, ama simsarlar sivri dişlerle ve Meksika fasulyesiyle pek ilgilenmiyor artık. Barın çevresinde bir gürültüdür gidiyor, herkes –sen hariç– bir ağızdan konuşuyor.

"Larry Diamond'ın bu konuda söyleyeceklerini duymak isterdim," diyor Ann Louise, bayağı yüksek bir sesle. "Ama Bayan Mati onun aklını başından almış anlaşılan." Sen dahil herkes, onun başıyla gösterdiği yere bakıyor. Diamond sandalyesinde arkaya yaslanmış, gözleri kapalı, rengi soluk ve cansızmış gibi görünüyor. Ann Louise, sesini, rahatlıkla duyulacak bir fısıltı şeklinde alçaltıyor. "Onu gördünüz mü az önce? Zavallı aygır zor yürüyordu."

Pis bir kahkaha dolaşıyor ama sen kafanı, beyaz saçlarını ve diğerlerini geriye çeviriverip de masana doğru azametle yürüyüşünü yarılayıncaya kadar, konuşma Yamaguçi soygununa dönüyor yine. "Şüphelenecek bir sürü zanlı var," dediğini duyuyorsun bir simsarın. "İlaç firmaları. Ulusal Kanser Enstitüsü. Bir sürü terörist örgüt, AMA* da dahil."

"Larry, iyi misin?"

Alnındaki ter damlaları tahtakurusundan iri. Gözlerini açınca bazıları yayılıyor. "Turp gibiyim," diyor güçsüzce. Sonra, "Buradan gidelim," diyor daha güçlü bir sesle. Yıpranmış blucininden Texas'ta bir bar açmaya yetecek kadar kocaman bir deste banknot çıkarıyor, üç tane elliliği çekip alıyor, ekmek sepetine bırakıyor ve deri ceketini omzuna koyuyor pelerin gibi. Normal yürümek için büyük çaba harcadığını fark ediyorsun.

"Larry. Bir dakika bekler misin?"

"Larry, sana sorabilir miyim?.."

Bir "Larry şu, Larry bu" korosu yükseliyor ikiniz bara yaklaşırken. Horoz ibiğine benzeyen o güzel para destesini çıkarıyor yine, bir elliliği çekip kıvırıyor ve barmene atıyor. "Umutlar zayıf olsa da, hayaller zengin olsun," diyor neşeyle. "İçkiler benden."

"Ama Larry, sence..."

"Bence Buddha bir kurbağaydı. Ve kurbağa Buddha'dır. Yastıklarının üzerinde derin düşüncelere dalmış kurbağalara bir bakın da onların birer keşiş olmadığını söyleyin bakalım." Simsolara derin bir sessizlik çöküyor. Kenara çekilip yol veriyorlar ona. "Meryem Ana da bir kurbağaydı belki. Günahsız gebeliği açıklayabilir bu."

Diamond kapıya doğru yürüyor, sen de peşinden. Ann Louise'in

* American Medical Association: Amerikan Tabipler Birliği. (ç.n.)

yanından sürtünüp geçerken elin fırlıyor ve kadının burnunu yakalıyor. Parmaklarının arasında bir çiklet kâğıdı varmış gibi bir his verinceye dek buruyorsun ve kadın acıyla haykırıyor.

Çok büyük bir çıkış olurdu bu; Ünlülerin Çıkış Kapısı için potansiyel bir aday hem de, TV bunun tadını kaçırmasa, her zaman her şeyin tadını kaçırdığı gibi. Diamond, bebek İsa'nın bir iribaş olduğu yolunda bir şeyler mırıldanarak, ancak üç-dört adım atmışken ve sen de Ann Louise'nin buruşturduğun gagasını daha henüz bırakmışken, yeni bir haber bülteni, geniş şapkalı bir kan emiciyi ısırma faaliyetinin tam ortasında söndürüveriyor. Bir rahatlamışlık, sevinmişlik ve usanmışlık karışımıyla kamera karşısına çıkan muhabir bildiriyor; Yamaguçi'nin anti-kanser cihazı bulunmuş. Odasındaymış zaten. Yatağın altında. "Polis, gayri resmi olarak, Dr. Yamaguçi'nin akşam yemeğinde bitirdiği saki fincanı sayısının biraz fazla olduğunu ve otele döndüğünde, çantasının üzerinde durduğu masayı devirdiğini ve aletin yatağın altına yuvarlandığını bildiriyor."

Yamaguçi, koyun gibi bakarak, şeffaf, ince bir dala benzeyen bir şeyi tutup kaldırırken görünüyor. Simsarlar isterikleşen Ann Louise'i "Şşşt!" diyerek susturuyorlar doktorun söyleyeceği şeyi duyabilsinler diye, fakat Yamaguçi iki tarafa yalpalayıp kıkır kıkır gülüyor sadece.

"Herif *zurna gibi* yahu allah aşkına," diyor Paine Webber'den bir simsar nefretle.

"Öyle mi? Biz de fena sayılmayız."

"Evet, ama biz ünlü bilim adamları değiliz. Kanserin tedavisini bulduğunu iddia eden dâhiler değiliz biz."

"Bütün dünyanın güvendiği adam bu."

"Doğru. Ama ben bu mayhoş Japon'a güvenmiyorum."

"Yarın gece yabancı borsalarda kuvvetli bir açılış görürsek onu, güneş görmedik yerlerinden öpersin."

"O küçük kaltağın yaptığını gördünüz mü?" Ann Louise içini çekerek ağlıyor ve burnunu ovuşturuyor, ama kimse dinlemiyor onu.

"Baba, bir kurbağa, Oğul bir iribaş, Kutsal Ruh bataklık gazı," diyor Larry Diamond. Elini tutuyor ve seni de çekerek götürmesiyle, dışarıya çıkıyorsunuz.

21.42

Sokağa çıkınca Diamond gülümsüyor yine. Metal paraları bir göğüs hamlesiyle memelerinin arasına düşüren kolsuz kadına para atıyor. Fakat para göğüslerinin arasından yere düşüyor ve Altıncı Cadde'de güneye doğru yuvarlanmaya başlıyor. "Zengin çocukları sutyenimi çaldı," diye açıklıyor kadın. Paranın peşinden koşuyor ve dişleriyle yakalıyor. Diamond'ın zaman zaman korkunç derecede berbat hale gelen yüzü müthiş bir neşeyle parlıyor şimdi. Her şeyin bir öyle bir böyle değişmesiyle, *Harikalar Diyarı*'ndaki Alice gibi hissediyorsun kendini.

Elin onun elinde. Küçülme sürecinde; fakat hâlâ köpüklü bir Ay, altın bira rengi kamıyla, kent ışıklarının daha çileci güneşsel pleksusuna vuruyor. Serin ve kuru havanın sirenlerle, bağrışlarla, otomobil alarmlarıyla dalgalanmasına rağmen, bir yerlerde Yahudi arpıyla çalınan "Strangers in the Night" ı duyuyorsun. Ya Diamond seni kollarının arasına doğru çekiyor, ya da senin ayakların, yayı sonuna kadar kurulmuş ve yönü Diamond'a dönük birer oyuncak kamyona dönüşmüş. Gözlerini kapatıyorsun ve yüzün onun yüzüne yaklaşıyor.

"Köpek boku yesen, sonra da sıçsan, köpek boku mu çıkaracan, insan boku mu?"

Allah kahretsin! Çantana uzanıyorsun Kraliyet'in atadığı serseriye en iyi Amerikan göz yaşartıcı gazını tattırmaya kesin niyetli bir şekilde, ama Diamond Kraliçe'nin ayyaşının gözlerine bakıyor ve "Sanırım sosuna bağlı bu," diyor içtenlikle.

Tıknaz herif melon şapkasını eğip selamlıyor. "Ve şaraba da, diil mi? Hmmm. Karışık bi soruya çok ilginç bi cevap şef."

Diamond acıdan sakınarak Vespa'ya biniyor. "Atla," diyor, "seni arabana götüreyim." Kraliçe'nin ayyaşı, Diamond'ın attığı parayı yakalıyor.

"Yani, gidiyor musun?"

"Bana öyle geliyor ki, bir şeyi bekliyorum öncelikle," diyor. "Dr. Yamaguçi'yle temas kurmayı bekliyorum ve daha fazla bekleyemem."

"Ne oldu Larry?" Onun başının arkasına bakarak konuşurken scooter kaldırımın üzerinden inip trafiğe giriyor –iş saatlerinden sonra finans semtinde ne kadar bir trafik kalmışsa.

"Bu da başka bir kötü talih hikâyesi. Ve de maalesef romantizmi en az olanlardan biri."

"Kansersin, değil mi?"

"Çıbanını yardırmak için içeriye giren adamım ben."

"Kolon mu?"

"Rektum."

"Larry, hay Allah."

"Romantizmi yok diye uyardım seni."

"Larry. Çok üzüldüm."

"Amaaan, biri olmazsa bir başkası. Bizi yastıktan atmaya çalışan bir şey daima vardır. Kasırga'nın babası, Yolun Geniş Yeri, beni tedavi etmişti ve tümör bugüne kadar kontrol altında tutuluyordu. Ama küçük şeytan bu gece kurtlarını döküyor ve rock'n roll yapmaya karar verdi."

Scooter'ı senin Porsche'nin yanında durduruyor, ama sen inmiyorsun. "Neden anlatmadın bana? Bu korkunç bir şey. Ne yapacaksın?"

"Yamaguçi'nin elinde koz kartı var. O kartı oynamasını beklemem lazım. Bu arada" –gözlerini şehvetle kısıyor– "Gökgürültüsü Evi'ne gelip Timbuktu slaytlarımı görmek ister misin?"

İyi ya da kötü; kariyer hırsından, tutkudan, merhametten ya da genel bir şaşkınlıktan ötürü *evet* demeye müthiş niyetlisin ama, Diamond dönüp de yüzünü senin yüzüne yaklaştırırken, kendini onun seni öpmesine hazırlarken, nefesi, yanmış şekerden çıkan zehirli bir koku gibi sarıyor seni, kadınlar tuvaletine giren adamdan gelen şekerci kokusu gibi tıpkı.

Geri çekiliyor ve motosikletten iniyorsun.

"Benim, ee, gidip Q-Jo'ya bakmam lazım," diye kekeliyorsun. "Eğer dönmemişse polise bildirmem gerek. Hastaneleri aramam gerek. Bunun gibi şeyler." Söylememiş olmana karşın, San Francisco'daki bir şahsı da araman gerek. Belford herhalde tırnaklarını yiyip bitirmiştir şimdiye kadar.

Diamond gülümsüyor. "Kuşkusuz, akıllıca bir karar. Sana şans dilerim." Vespa'yı çalıştırıyor. "Bu güzel akşam için teşekkürler. Her ne kadar, kurbağa bacağından hiç tatmaman çok kötüyse de." Diamond bir yandan hâlâ konuşarak hızlanıp giderken, "Paskalya", "Takdis" ve "Kutsal Ekmek" sözcükleri geliyor kulağına.

22.00

Arabayla Continental Mahallesi'nden, o lüks apartmanın önünden geçip de, bunca imrendiğin ve bir hafta içinde peşinatını yatırmazsan hem daireyi, hem de kaporanı kaybedeceğin, dokuzuncu kattaki pencerelere başını kaldırıp bakmak zahmetine bile katlanmaman senin ruh halini gösteren önemli bir belirti. Beynin; daha birkaç gün önce, sıcacık rakamlardan oluşmuş yuvasında besili bir tavuk gibi oturup kuluçkasından şemalar çıkaran, vals ritmiyle gıt gıt gıdaklayan beynin, radyumlu boyayla boyanmış ve bir sinek raketiyle vurulmuş gibi geliyor şimdi sana. Evin yolunu bulman bile bir mucize.

Araştırıp Q-Jo'nun hapiste olmadığını öğrendikten sonra, polis merkezindeki kayıp şahıslar bürosuna telefon ediyorsun ve telefonda, üç tel saçının daha ağarmasına neden olacak kadar uzun bir süre bekletiliyorsun. Sonunda, bir ön bildirimde bulunmana izin veriliyor ama, bunun resmen bir "vaka" haline gelebilmesi için pazartesi günü şahsen oraya gitmen gerekiyor.

Belford Dunn'ı odasında yakalıyorsun, halının üzerinde hızlı hızlı voltalamaktan nefes nefese kalmış bir halde. Kapkara bir yalanı az da olsa ağartmak çabasıyla, André'den gerçek anlamda bir iz yoksa da, sanki pencerenin önündeki akçaağaçta hayvanın sesini duyarmış gibi olduğunu söylüyorsun. Belford heyecanlanıp da hemen uçağa binip eve dönme tehlikesi yaratınca derhal tornistan ediyor, bunun bir rakun ya da senin bir yanılsaman olabileceğini söylüyorsun. Onu, Golden Gate Parkı'ndaki mezheplerarası gündoğumu ayinine kadar orada kalmaya ve Belford nihayet Sonoma'da bulup da yoluna çıktığında kafası çok karışık ve bayağı sarhoş olan Fransız başkonsolosun, pazar günü öğleden sonra Belford'un oteline göndereceğine söz verdiği bir konsolosluk hizmetlisiyle yapacağı görüşmeye kadar beklemeye ikna ediyorsun.

"Yorgun musun Gwen? Sesin –ne bileyim– *bir tuhaf* geliyor."

"Şu PMS yüzünden herhalde."

Ettiğin sözdeki alayın farkına bile varamıyor. "Ah, canım. Düşünmem gerekirdi. Zavallı bebeğim. Beni bağışla."

Allah kahretsin!

Ayakkabılarını ayağından fırlatıp yatağa çöküveriyorsun – milyonlarca akarın arasına konuyorsun, tabii ki. Yatağının, senin pul pul dökülen ölü deri parçacıklarından çöplenen küçücük eklembacaklı yen-

geççiklerle dolu, canlı bir yer olduğunu sezseydin öyle bir iğrenirdin ki, döşemede yatmayı tercih ederdin belki de. Ama hepimiz, zenginler, dindarlar ve soylu krallar da dahil olmak üzere hepimiz, her gece bu akarlar kolonisinin arasında yatarız. En son tanıklar; en mahrem röntgenciler bu akarlardır. Ne kitaplar yazar, ne hikâyeler anlatır onlar, ellerinden bir gelse! Bir Meksika yatağına gurbete giden, tekilalı bir saç kepeğiyle kafayı bulan, bir aşk volkanının altında yaşayan ve yazan bir sürü küçücük paparazzinin anılarını bir düşünün hele. Yatak depremleriyle sarsılarak, butların sürtünmesiyle gömülerek, patlayan meni lavlarının seliyle sürüklenerek, küçük kıskaçlarıyla ketene tutunarak bizim orgazmlarımızı, ateşimizi, yastıktaki konuşmalarımızı, düşlerimizi, sonsuz bir nesnellikle kaydederler. Kim bizim sırlarımızı daha iyi bilebilir? Kim? Geceleri ve sık sık gündüzleri, bizimle birlikte mehtap sefasına çıkarlar, dökün tü pul biftekleri gözyaşımızda salamura olur, kahvaltıları terimizde pişer, osuruklarımızın rüzgârı oynaşır kıllarında. Onlar karıyı da bilir, metresi de; kocayı da, âşığı da; sıcak su şişesini de, fetişi de; sevdiğimiz komediyi de, sevdiğimiz uyuşturucuyu da; onlar itirafları, iftiraları, duaları, krizleri ve uyurken haykırdığımız o tatlı ismi hatırlar. Bebeklerimiz onların arasında ana rahmine düşer ve doğar; ana babalarımız –ve bir gün herkes-- onların kollarında ölür, desek yeridir. Evet, bunların hepsi: Fakat akarlar bizi hiç ele vermez. Dedikodu yaparlarsa da, ancak kendi aralarındadır bu. Bizim karmakarışık yatak hayatlarımızda bir düzen görüyorlardır belki de –yatarken dönüp durmalarımızda, inlemelerimizde ve kâbuslarımızda, atıştırdıklarımızda ve horlamalarımızda ve partner değiştirmelerimizde– henüz bizim keşfedemediğimiz bir düzen. Belki de bizi doğaüstü bir şey gibi görüyorlardır; her an, –deliliğimize rağmen değil de, deliliğimiz sayesinde– başkalaşımın da ötesinde bir yücelme yeteneğine sahip, işlenmemiş bir doğaüstünün temsilcileri gibi. Kural olarak, yatağımızda şarkı söylemeyiz. Buna gerek duymayız. Akarlar bizim yerimize söyler. *Bizim* şarkımızı söylerler. Onlar bizim Grek koromuzdur, soytarı koromuzdur, bir topluiğne başında bile her an dans etmeye hazır, mikroskopik melekler korosudur. İştahları cadısal, açlıkları tanrısaldır. Yedikleri onlardır.

Bir yatak akarının kitabından alıntı:

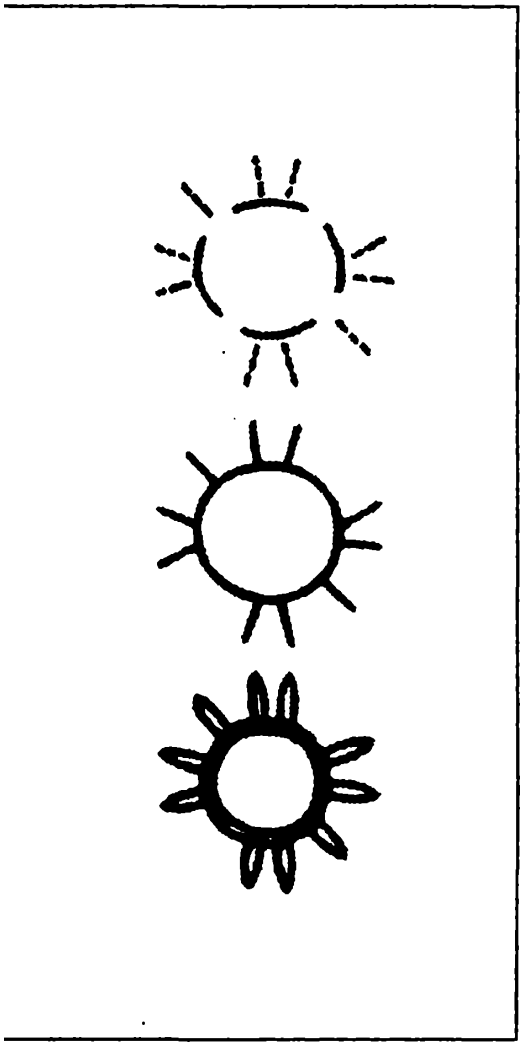
> Ev sahibimiz Gwendolyn Mati paskalyadan bir önceki gece, saat on birden az önce, (tam giyinik olarak, ne yazık ki) kentimizin üzeri-

ne yatıp, aklını, kafasını toplamaya, bazı şeyleri birbirinden ayırmaya çalıştı –bu şeyler rektum kanserinden, şekerimsi kokulara; kayıp arkadaşlardan, her Amerikalı kuşağının, kendisinden bir önceki kuşağın sosyal ve ekonomik konumunun ötesine geçebileceği ve geçeceği yolundaki güçlü ve sarsılmaz inancının muhtemel ölümüne dek uzanıyordu. Karmakarışık, bunalmış, gergin, yıpranmış, bitkin, fena halde düş kırıklığına uğramış, ama yine de garip bir özgürlük içinde, bir sürü düşüncesi billurlaştı, aklı sınamalardan geçti ve çabucak uykuya daldı. Birkaç dakika sonra rüya görmeye başladı. Rüyasında bir ses ona bir şey söyledi, öylesine yüksek perdeden ve açık seçik söyledi ki (geçenlerde, geç vakit şova çıkan ve kafası bir soğana benzeyen o yaşlı komedyen gibi, sesleri kibirli bir şekilde burnundan çıkarmasına rağmen) kendi trafiğimizin ve çatır çutur çiğnemelerimizin arasında, sanki çarşaflardan geliyormuş gibi net bir şekilde duyduk. İrkilen Bayan Mati yatakta doğruldu ve yavaş, tereddütlü bir fısıltıyla, daha önce hepimizin kulak misafiri olduğumuz cümleyi tekrarladı.

"Budala'nın yolculuğu Sirius C'de bitiyor."

Pazar sabahı
8 Nisan

*

*

Kurbağaları pörsüt

05.30

Yaraları kirli bulutlarla sarılmış ve yan tarafındaki bir yarasından tavşan sütü sızan Güneş, gecenin mezarını kapatan kayaları yuvarlayarak –rengi soluk, gözleri yarı kapalı, fakat muzafferane bir tavırla– paskalyanın bahçesine çıkmaya çalışıyor, "Coca-Cola"yla "IBe-Mmmm"in arasında bir yerlerde. Bilincin daha bir yerine gelince ve bugünün hangi gün olduğu kafana dank edince ruhun hem yeniden dirilişin umuduyla parlıyor, hem de kurban edilerek ölmek korkusuyla gölgeleniyor; ve Q-Jo Huffington'un sayesinde, paskalya bir şifredir şimdi senin için, senin durumunun dört köşe çıkıntısına uymayan, yuvarlak deliklerden biridir.

Q-Jo'ya göre, paskalya, adı Sakson tanrıçası Eostre'den gelen, eski bir pagan festivalidir;* Eostre de, Astarte'nin, yani Hint-Avrupa kültürlerinin on binlerce yıl taptığı, en büyük yaratıcı/yok edici tanrıçanın yerel söylenişidir: En temel, hiçbir şeyle kısıtlanmayan, paradoksal, tomurcuk yeşertici, kan içici kisvesiyle Tabiat Ana'nın yani. Evet, –neyse ki o devirde yaşamıyorsun– sana tamamen barbarca geliyor bu, iğrençliğini söylemeye gerek yok zaten. Atalardan kalma, tarımsal bir kokusu var sanki; ıslak yün, plasenta, odun dumanı ve gübre yığını gibi bir şey. Ve ter, fıçılar dolusu pis kokan ter; at teri, koca teri, kaba-saba işlerin ve romantik olmayan vahşi çiftleşmelerin teri. İnsanın, bir kilise kumkuması olmasa bile –aynen senin, Belford'u çok üzen durumun gibi yani– ilk Hıristiyan dalaverecilerin, Eostre festivaline, hem bunun köylü toplumunda süren büyüleyici etkisini gasp etmek, hem de uydurma bir mucizeyle saygınlık kazanmak amacıyla sahip çıkmış olduğuna inanmak için bayağı bir kinik olması gerekir.

Ah tabii, Larry Diamond'a doğru gibi gelebilir bu, dental baskılar ve Afrika'nın bilmem neresinde yakılan kütüphaneler hakkında ettiği boş laflara bakılırsa; Diamond'la Q-Jo birbirlerine bayağı benziyorlar bu bakımdan. Yalnız, Q-Jo hakkında söylenmesi gereken bir şey varsa, onun, Tanrı bir cinsiyet değiştirme ameliyatı olmaya zorlansa, ülkede her şeyin bal gibi düzeleceğini savunmaya çalışan o mankafalardan olmadığıdır. Huff'ın, bu zamane tanrıçalarına tapınmaya karşı çıkması, alanındaki diğer kişiler içinde pek arkadaş bulamamasının asıl nedenidir. O der ki, Tanrı erkekten çok kadın değildir, cinsiyetsizdir, cinsiyetin ötesindedir; onun erkek ve dişi yönleri varsa da, onun dünyaya gösterdiği sonsuz yüzlü bir sonsuzluğun ancak iki yüzüdür bunlar ve Tanrı'ya bir cinsiyet yüklemeye yönelik her türlü dürtü, sınırsızlığa boşuna sınır koymaya çalışmaktan başka bir anlam taşımayan, aptalca bir şovenizm gösterisidir. Ya da bu anlama gelecek sözler.

Onun sözleri bir yere kadar mantıklı da, insanlar neden modası çoktan geçmiş, yanıtlanamayacak sorulara kafayı takıp asaplarını bozmak isterler ki –bu da onların Washington'ın dişleri versiyonları değilse tabii. Bugünlerde, insanların sırf şiddetten korunma ve borçlarını ödeme konusunda bile yeterince sorunu var zaten. Tanrı kavramı, kadın ya da erkek, neyse, dini bayramların kutlanma biçimleri, yüzyıllardır evrim geçirmiş, ilkel zamanlardaki başlangıçlarından bu yana köklü bir şekilde değişmiş, ama yaşama mücadelesi varlığını hep koru-

* Paskalyanın İngilizcesi "Easter"dır. (ç.n.)

muş. Yaşamak: Paskalyada da, diğer bütün günlerde de, temel çizgi budur. Bunun bir üstündeki çizgiyse kibar yaşamaktır; saygın bir şekilde, rahat ve zevkli yaşamak –Eostre zamanına kıyasla bugün düşlemesi çok daha kolay, ama son olayların gösterdiği gibi, yine de çıldırtıcasına, ele geçmez bir hedef bu.

Ayrıca Q-Jo bu konuyu konuştuğunuz zamanlarda demişti ki, herhangi birimize, gizliden, Tanrı'ya bir soru sorma izni verilse kesinlikle hiç kimse kalkıp da, "Sen erkek misin, kadın mı?" ya da "Senin derin ne renk?" diye sormaz ve bu da, cinsiyet yahut ırk konusunun son derece saçma olduğunun kanıtıdır. Tanrı'ya sorulacak en muhtemel sorular şunlardır: "Buradan sağ kurtulma şansım var mı?". "Ben artık ortalıkta olmadığımda nerde olacağım?", "Filancayı tekrar görebilecek miyim?", "Bu hikâyenin sonu nasıl bitiyor?" ya da "Dilini kediler mi yuttu?" Birbirimize pek sormadığımız sorulardır bunlar, çünkü akılca bizden üstün olanlar bunları toyca bulur ve bizler bu sorulara, din adamları da dahil olmak üzere hiçbir faninin, ikinci dereceden kanıtlardan öte bir şeylere dayalı, tatmin edici bir yanıt veremeyeceğinden şahsen eminizdir.

Ama, seni şaşılacak derecede dirilttiğini itiraf etmen gerekse de, böyle saçmalıkları düşünmek için çok erken bir saat bu. Giysilerini çıkarmadan uyudun, kafanda, herhangi bir rüyaya göre daha yüksek bir ses vardı ve gecenin bir anında uyanıp mastürbasyon yaptın, akarların bile hatırlayamadığı kadar eski zamanlardan beri ilk kez –geleneksel olarak, kendini suiistimal ederken Gary Grant'ı hayal ederdin hep; ama bu gece, beyaz midilli tepeyi aşarken, kuşkulu bir şekilde, "Garry"den çok "Larry"e benzeyen bir ismi fısıldadın; hemen unutacağın, küçük bir hata bu –ama yine de, dinlenmekle kalmayıp güçlendin de; günün olaylarına hazır hale geldin, buna inanıyorsun safça.

Pıtır pıtır adımlarınla mutfağa, kendine bir bardak domates suyu koymaya gidiyorsun. Buzdolabında cuma günü Belford'un kahvaltısı için aldığın yumurtalardan artanlar duruyor. Apartmanda çocuk olsaydı bunları küçük bayram eğlencelerinde kullansınlar diye verebilirdin. Belki Q-Jo da paskalyayla meşguldür şimdi. Dişi üreme sembollerinin boyanıp saklanmasının, İsa'nın çarmıha gerilmesi olayının çevresindeki dramla nasıl bir ilgisi olabilir ki? Ama Son Yemek'te omlet servisi yapılmamışsa tabii. Bir düşün, tarihin en ünlü yemeği ve mönüsü hakkında hiç kimse en ufak bir şey bilmiyor. Gurmeleri herhalde deli ediyordur bu. Erkek kardeşinle ikiniz bir keresinde, ana babanızın rüzgâr-

lı çatı katından yumurta avına çıkmıştınız. O hiç olmayacak Paskalya Tavşanı Freddy Mati de onları sizin için boyamıştı. Her birini aynı şekilde koyu, adamakıllı bir siyaha.

05.50

Gündoğumunda girdiğin banyo suyu kadar berrak ve net bir şey var: Senin, kaderine boyun eğip, sonunda işsiz bir yoksul, yahut evlilik lisanslı bir fahişe olmakla, saldırıya geçmek arasında bir tercihte bulunman gerekiyor. İkinci seçenekte, gördüğün kadarıyla, önceden pey verip petrol hissesi satın alma oyunu var: Ham petrol fiyatı kısa vadede yükselecek, uzun vadede düşecek diye bir iddiaya girmek ve Uluslararası Petrol Borsası'yla bu bahse yarın, Seattle saatiyle 01.00'de, Londra'da ticari faaliyet başlar başlamaz tutuşmak. Eğer petrol zarını atmayı seçersen iki tane olasılık var: Larry Diamond'ın yardımıyla, sadece ihtiyat akçesini yatırarak senet satın alabilirsin; ama senin kredin, bir rehinci dükkânındaki topların üzerindeki altın kadar cılız olduğundan, böyle bir elektronik soygun riskli olacaktır. Bir yerde bir şey yanlış giderse seni doğrudan, etrafı demirli otele gönderebilir. Senin halihazırdaki sarsıntılı durumunu düşünürsek, yasal bir nakit para muamelesine girmen zorunlu görünebilir. Eğer sırtın gerçekten duvara dönükse tabii...

Yine de, en azından, güçlü nakit para kaynaklarını araştırman gerek. Kehribar renkli bir istiridye şampuanını başına döküyorsun ve siyah saçlarının yarısını, beyazların üçte ikisini köpürtünceye kadar listeyi baştan sona gözden geçiriyorsun.

Bir. Elindeki her şeyi satıp elden çıkarsan, zararına, şahsi hesabındaki bütün enstrümanları en fazla yüzde dokuz ya da on kadar artırabilirsin. Fıstıklar. Ufacık fıstıklar. Cüce bir para ve sözünü ettiğin de, Sirius B'deki bir yoğunlaşma falan değil.

İki. Belford'un, tüm o canı gönülden insanseverliğine rağmen yine de turşusunu kurup sakladığı bir sermayesi vardır herhalde. Olması gerekir. Okulda, salak bir sosyal yardım görevlisi olmak için okurken, yaşamak için para gerekecek kendisine. Onun bir yerlerde, küçük, sevimli bir bankada yüz binden fazla, yüz elli bin civarında parasının olduğunu tahmin ediyorsun. Ama Belford onun büyük bir bölümünü, İn-

cil'den ezberlediği hikâyeleri monoton bir Ortabatı şivesiyle, diyelim Timbuktu'daki, hiç ilgilenmeyen kişilere anlatıp duran sert bakışlı, döküntü bir Protestan misyonerle paylaşmaya ikna olabilir belki ama kalkıp sana birazını borç olarak vermesi çok az bir ihtimaldir; *senin* ona bunu birkaç ay sonra –hem de faiziyle– geri vereceğin garanti olsa da.

Üç. Son olarak, Diamond'ın bizzat kendisi. Dün gece cebinden koskoca bir tomar çıkardı. Adam, gerçi başka hiçbir konuda gösteriş düşkünü değilse de, sırf gösteri yapmak amaçlı bir tomar olabilir bu. Dünyada sahip olduğu bütün para, kuruşuna kadar odur belki de. Diamond gibi serseri bir tüfek hiç belli olmaz. Kapitalizmde biraz fazla usta olup da kapitalizmin yararını gözetmedikleri için cezalandırılan yetenekli simsarlar, Milken ve seksenli yılların daha birçok yaramaz çocuğu gibi, Diamond da kuşkusuz, zümrüt madeninden şutlandığında yemek kovasının içine epey miktarda mücevher saklamıştır muhakkak. Doğru, anlaşılan adam neredeyse on yıldır çalışmamış, patır patır ses çıkaran paslı bir scooter'la geziyor, döküntü bir rock'çı gibi giyiniyor ve bir bowling salonunun altında yaşıyor ama, onun bisküvi kavanozunda bir yığın parasının olmadığını kimse kesin olarak ya da emin olarak söyleyemez. Asıl sorun, adam seninle iş yapmaya niyet edecek mi? Eski bir itfaiye beygirinin son zil sesine tepki vermeyeceğini düşünmek zor. Ama Diamond kendini tümüyle ve fena halde başka ilgi alanlarına, garip konulara kaptırmış ki bunlar meslek pratiği yeteneklerinin kaybedilmesini gerektiriyor ve çürümüş, dengesiz bir ruhu gösteriyor. Diamond tehlikeli bile olabilir hatta. Sana karşı, özellikle. O, çok... çok seksi! Ve de sorumluluktan ya da mantıktan uzak biri. Üstelik, ciddi bir hastalığı var –ya da varmış gibi yapıyor: Al sana bir komplikasyon daha.

Kabul et, Belford her yönden daha güvenli. Aslında, daha önce Belford'a hiç borç istemek amacıyla başvurmadın; dolayısıyla, onun seni reddedeceğini otomatik olarak varsayamazsın. Ayrıca, onu yumuşatmanın yolları var. Sizin sözde birlikteki geleceğinizden söz etmek mesela; vaatler muğlak olsa da hiç önemli değil. Ve onun sızıntılı kalbinin bütün oluklarını *gerçekten*, birdenbire, sonuna kadar açıverecek şey ise, senin şu firari makağı ona sağlam ve sağlıklı bir şekilde teslim etmendir. Bu hedef uyarınca –sabunlanmış bir süngerle, göbek çukurundaki, horoz ibiği şeklinde, küçücük bir kumaş havını (elbiseyle yatmanın bir yan etkisi) yıkayıp çıkarırken– hemen bir markete gidip esaslı bir muz aromalı dondurma yatırımında bulunmaya karar veriyorsun.

Evet, derin dondurucunu doldurmalısın, arkadaşının derin dondurucusunu da. Dünkü kanunsuz ihlalden sonra kapattığın vasistasları açmalısın; seninkini de, arkadaşınınkini de; ve her iki vasistasa da birer dondurma bırakmalısın yem olarak. Muzlu dondurmaları pencere denizliklerine, çok sigara içenlerin dişleri gibi göze batacak şekilde yerleştirmelisin; dondurmaları balkonlara, Güney'in verandalarındaki ateşböcekleri gibi parıldayacak şekilde saçmalısın. Dondurmalar yavaş yavaş eriyerek mahalleye dev bir Harry Belafonte geğirmesi gibi muz parfümü yayacak ve bu ilham veren burunsal müziğe daha fazla dayanamayan bir küçük hergele, sarıya boyanmış dudaklarıyla ve yapış yapış postuyla, tarantella yaparak girecek senin tuzağına.

Son bir sünger darbesiyle, bacaklarının arasındaki adresi hazır zarfı kapatıyorsun. Sonra kurulanıyor, pudralanıyor, kremleniyorsun; sonra altın rengi Christian Dior iç çamaşırlarını, Perry Ellis'ten alınmış siyah midi yün eteğini, beyaz ipek bir gömleğin üzerine deniz mavisi Ralph Lauren süveterini giyiyor, merdivenlerden çabuk çabuk iniyor, ve ön kapıda, üniformalı, çok ciddi bakışlı iki polisle karşılaşıyorsun.

06.30

Aklından ilk geçen, polislerin buraya Q-Jo için geldiği: Q-Jo hastanede, morgda, hapiste, ya da –yalancı! Gerçeği söyle Gwendolyn. Aklından ilk geçen, diskoda bir hesap kontrolü yapıldığı, Posner'in bundan alelacele bir sonuç çıkardığı ve sana bir açıklama fırsatı bile tanımadan SEC'e bildirdiği ve polisi çağırdığı. Ancak bu korkular bir süre yüreğinde ip atlayıp durduktan sonradır ki, Q-Jo'ya dair kötü haberler olabileceğini düşündün. Ama, görevliler senin için değil de onun için gelmiştir inşallah diyerek içinden dua da etmedin doğrusu. Sonunda anlaşılıyor ki, Tedbirli Tecavüzcü için gelmişler meğerse.

Tedbirli Tecavüzcü, kendisine böyle deniyor, çünkü her tecavüzünde prezervatif kullanıyor, son otuz günde yirmi kurbana saldırmış. Onun ırza tecavüz sıklığı öylesine yüksek ki, bazı Seattle'lılar bunun birden fazla adamın işi olduğundan şüpheleniyorlar (kendi gençliklerindeki durumu unutuyorlar herhalde). Zengin çocuklarının adı geçiyor sık sık. Kurbanlar ille de evsiz barksızlar ve yoksullar değil; ama gene de hemen herkes zengin çocuklarından söz ediyor; zengin çocuk-

ların babalarıyla golf oynayan belediye başkanı, encümen üyeleri, gazete müdürleri dışında tabii. Her neyse, kapıdaki polislere göre, Tedbirli Tecavüzcü dün gece ya da daha doğrusu sabah erken saatlerde yine vurmuş; gece çalışan bir hemşireye, işinden evine dönmek üzere otobüsten indikten sonra saldırmış. Anlaşılan, tecavüz işlemi bir taksi şoförü tarafından yarıda kesilmiş ve şoför, kaçan saldırganı arabasıyla kovalamış. Polis de kovalamacaya katılmış; tecavüzcünün sıkıştırıldığına ve senin mahallende saklandığına inanılıyormuş.

"Bu bölgedeki herkesten, özellikle de kadınlardan, biz bu kuşu saklandığı yerden havalandırıncaya kadar kapılarını kitleyip evden dışarı çıkmamalarını istiyoruz," diyor polislerden biri.

"Ama dışarısı aydınlık şimdi," diyerek itiraz ediyorsun, "ve ben sadece markete gidiyorum. Arabayla, Queen Anne'deki markete gidip döneceğim sadece."

"Üzgünüm," diyor polis. "Bunu yapmanıza izin veremeyiz. Bu adam hâlâ buralarda ve tehlikeli biri."

"İnanın han'fendi," diyor öteki polis. "Aksi gibi, onun scooter motosikletini bıraktığı yer de marketin park yeri."

06.33

İp atlayan kalbinin ayağı takılıyor ve düşüp dirseğini sıyırıyor. "Aman Tanrım, ah, hayır," diye mırıldanıyorsun.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Yani evet, onun kim olduğunu biliyorum."

"Ne dediniz?"

"Tecavüzcünün. Onun kim olduğunu biliyorum."

"Emin misiniz? Nereden tanıyorsunuz? Burada mı oturuyor?"

"Bakın, uzun bir hikâye bu. Ama odur. O olsa gerek. Onun motosikletini görürsem kesin olarak söyleyebilirim size."

"Cecil," diyor, polislerden kıdemlisi, "neden Smokey'ye haber verip de, senle bu bayanı arabayla, o scooter'ın olduğu yere götürmesini söylemiyorsun? Ben yöneticiyi bulup, buradaki diğer kiracıları da uyarmasını söyleyeceğim."

"Ev sahiplerini," diye düzeltiyorsun onu.

"Ne?"

"Bu apartmanda herkes evsahibi, kiracı yok."

"Evet, peki han'fendi," diyor Cecil. "Benimle gelin."

06.39

Terk edilmiş scooter dedikleri şey, şimdi bir polis kamyonetine yüklü, yepyeni, pırıl pırıl, şık bir Honda; elmaşekeri renginde, ki senin kıpkırmızı kesilen yüzünün rengine tam uyuyor, metalik ışıltısı dışında. "Özür dilerim" diyorsun. Pişmanlığının rahatlamandan, rahatlamanın da utancından daha az olduğunun anlaşılması için dedektif olmaya gerek yok.

"Tamam. Hepimiz hata yapabiliriz." Smokey bir not defteriyle bir kalem çıkarıyor. "Şüphelinin adı ve adresi nedir?"

"*Ne* şüphelisi?"

"Tecavüzcü olduğunu düşündüğünüz adam."

"Ama o değil ki."

"Bundan emin olamazsınız. Scooter'ını değiştirmiş olabilir."

Polis arabasının radyosundan gelen bir ses "Kırk Yedinci Araba," sözcüklerini koyuveriyor iki parazitin arasına.

"Kırk yedi."

"Kırk yedi, bir maymunun ortalıkta dolaştığını haber aldık, Kinnear Parkı'ndaki gündoğumu ayinini bozuyormuş. Harekete geçiyor musunuz?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Smokey. "Yapacağımız bir şey yok. Farkındaysanız on-altmışla meşgulüz şu anda. Hayvan Denetim'i arasanıza."

"Roger, kırk yedi."

"Aklın alıyor mu bunu? Lanet olası bir maymun için bizi on-altmıştan alıkoymayı?"

"Ben onun kim olduğunu biliyorum!"

"Tecavüzcünün mü?"

"Hayır, maymunun. O maymunu tanıyorum."

Polisler birbirlerine bakıp gözlerini deviriyor.

"Anlamıyorsunuz. Bir arkadaş. Yani o bir arkadaşın..."

"Bayan," diyor Cecil, "arabadan inmenizi istiyorum."

"Ama gerçekten, ben..."

"Dışarı! Hemen. Buralarda, birilerine tebelleş olayım deme, Harborview'a götürürüm seni, geldiğin yere. Ağzına sıçtığım, birazcık vaktim olsa hemen götürürdüm valla." Arkadaşının omzuna vuruyor. "Hadi yürü Smoke."

Sen kapısını çarpar çarpmaz 47. Devriye sirenlerini uğursuz feryatlar gibi bağırtarak, yıldız gibi parlayıp sönen ışıklarıyla yaygara koparak, marketin park yerinden, bir zamanlar geçici mahallen diye düşündüğün bölgeye doğru gazlıyor; ve rezillikten, kepazelikten, pişmanlıktan ve çok iyi tanıdığın daha birkaç duygudan oluşan bir çorbanın içinde, fokur fokur kaynar halde bırakıyor seni.

06.51

Kasiyer kız seni, hoşgeldiniz diyerek kasaya çağırdığında öyle bir tuhaf görünüyorsun ki, kızcağız, otuz tane muzlu dondurmayı birden alan bir kadın nasıl böyle boktan bir ruh halinde olabilir diye şaşıyor.

Senin berbat ruh halin kısmen, şimdi bu kadar büyük miktar maymun yemine sahip olup da, bunu nereye, nasıl yerleştireceğinden emin olmamandan ötürü. Anlaşılan André, Kinnear Parkı'ndaki dini bütünlerle kafa buluyor, ama sen yürüyüp oraya gidene kadar o da, dindarlar da gitmiş olur herhalde; çünkü Güneş göğün doğu tarafında, Dikizci Tom'un, kızlar yatakhanesinin yağmur borusuna tırmanmasından daha hızlı yükseliyor. Sen vardığında paskalya ayini hâlâ sürüyor olsa bile ayinin ortasında, elinde bir çubuğun ucundaki sarı buzu sallaya sallaya dolaşıp da, Cecil'le Smokey'i hayatına tekrar sokacak türden bir dikkati çekmemen zor. Her halükârda, André'nin paşinden koşmak gibi gereksiz bir çabaya ve gülünç bir işe kalkışmaktansa, onun sana gelmesini sağlamak daha akıllıca. Fakat buradaki sorun, aslında on dakikalık bir yürüyüşten fazlasını gerektirmese de şu anda evine dönemeyecek oluşun; çünkü senin blok tamamen kuşatılmış, her kavşakta iki ya da daha çok polis arabası bekliyor. Ama Belford'un evine giden yol açık ve daha başından beri onun evini dondurma yemleriyle donatmayı planladığına göre senin için mantıklı tek yol, Belford'un evine yollanmak.

Oraya doğru, hava sıcaklığı taşıdığın yükün selameti için epeyi yüksek olsa da, sabah ayazında hafiften ürpererek yürürken, André'nin

gündoğumu ayininde bulunması haberine şaşmamak elinde değil. Rastlantı mı? Bir isyan tavrı mı? Yoksa André oraya, şu "imana gelme" öyküsünde bir gerçek payı olduğu için mi gitti..? Hayır, hayır, hayır. Saçma. Hayvanlar, hatta zeki hayvanlar bile –belki de, özellikle zeki hayvanlar– insanların mutluluğu kamulaştırmaya, korkuyu yasalaştırmaya, esrarengiz şeyleri sınıflandırmaya ve tanrısal şeyleri evcilleştirmeye duyduğu acıklı gereksinimi paylaşmazlar. Bir maymun için, imana gelmek anlamında yeniden doğmak, tam anlamıyla gereksiz bir fazlalıktır, çünkü maymun ilkinde bunu elde etmiştir zaten. En azından, Q-Jo bunu böyle söylüyor. Şahsen sen ruhsal konulardan pek anlamazsın ama, bir zamanlar İsviçre kayak merkezlerinde aristokratlarla, Fransız Rivierası'nda da film yıldızlarıyla takılmış bir maymunun Seattle'lı Protestanlarla birlikteliği, her türden inancın ötesinde, kasvetli, karanlık ve kabız sana göre de.

07.10

Devrilmiş bir bisküvi kavanozunun ve açık kalmış derin dondurucu kapağının kanıtladığı üzere, André, Belford'un yokluğunda bu eve en az bir kez uğramış. Bundan aldığın cesaretle dondurmaların üç ya da dört tanesini derin dondurucuya koyuyor, ilk kutudan kalanlarla da Hansel ve Grätel misali, garajın çatısından balkona, hızla kapanan kapısıyla açgözlü bir makağı şaşırtıp içeriye hapsedebilecek süpürge dolabına kadar uzanan bir yol oluşturuyorsun. Sonunda, her ne kadar pek fazla bir güven duymasan da –bu rezil, mücevher hırsızı maymunun hiç de salak olmadığını gayet iyi biliyorsun çünkü– yaptığını yeterli bulup, Belford'un en sevdiği koltuğuna kuruluyorsun. Uzaktan kumanda cihazını kullanarak radyoyu açıyor ve polis kanalına getiriyorsun, mahalledeki insan avı biter bitmez haberin olsun diye. Yedi on beş bülteninde, tecavüzcünün senin kuşatılmış blokunda hâlâ serbest olduğunu öğreniyorsun. Ayrıca bundan hemen sonra, Dr. Yamaguçi'nin saat onda bir basın toplantısı yapacağını duyurduğunu da öğreniyorsun; anlaşılan dün geceki davranışının açıklamasını yapmak istiyor, diye tahminde bulunuyor spiker. Ve yapabilir tabii. Lanet olsun!

Saki ayyaşı bilim adamıyla ilgili düşünceler, tuzak dondurmadan kestirme bir yol gibi, Larry Diamond'la ilgili düşüncelere götürüveri-

yor seni. Hemen sen de bir dolaba, suç dolabına kısılıp kalıyorsun. Diamond'ı, seri tecavüzle resmen suçlamana nasıl da ramak kaldı, onun adını vermeye nasıl da gönüllüydün ama! Bu kuşkular haksızca, hatta sorumsuzcaysa, Q-Jo'nun kaybolmasını onun üstüne yıkma niyetin için de aynı şey söylenemez mi? Bir yere kadar, şehvet güdülerinin kendisine hükmetmesine izin vermesi, terbiyeli davranış biçimini bırakması, bir kaçık ve bir zampara gibi davranması Diamond'ın suçu. Fakat o bir hasta ve acı çekiyor –ölüyor, bildiğin kadarıyla– ve sen ona haksızlık ettin. Yalancı tanıklık yaptın onun hakkında.

Bu konuda ne kadar kötü hissediyorsun kendini? İtirafta bulunacak ve özür dileyecek kadar değil. Kafayı sekse takmış deli, bilmediği bir şeyden incinmez nasılsa. Evet, ama ya bir şekilde bunu biliyorsa? "Yastık üstünde" olduğundan, ne marjinal bir meretse *o şey*, rüya korsanlığı yapma ve düşüncelere gizlice girip talan etme becerisi var zaten. Kucağında, buzu çözülen ikinci dondurma kutusuyla, Belford'un maymun kiri bulaşmış koltuğunda yığılıp kalmış otururken öyle hissediyorsun ki, ya Diamond'la hemen konuşmalısın, ya da bundan sonra tüm yaşam boyu, IRS* durmak istediğin kadar uzak durmalısın ondan.

On dakika geçmeden, telsizle çağrılan bir taksi Belford'un apartmanına varıyor. Sen "Gökgürültüsü Evi'ne lütfen" deyince taksi şoförü şaşkın şaşkın bakıyor ve Sanskritçe ya da Aramca yahut Urduca bir şeyler mırıldanıyor, ama sen açıklıyorsun ve alışılmış miktarda yanlış sapmalardan ve çarpışmaya ramak kalmalardan sonra, seni Fırtına Kuşu Bowl'un önünde bırakırken de, bahşiş yerine, artık sarı çiçek renkli terden sırılsıklam olmuş kutuyu veriyorsun eline. "Çocukların için," diyorsun; bu disiplinsiz Üçüncü Dünya tiplerinin, hiç değişmez bir şekilde, bir yığın çocuk stokunun olduğunu düşünerek.

Gökgürültüsü Evi'nin kapısına doğru yürürken, o kapıdan salına salına yürüyerek çıkan şarışın Natalie'ye, taksi şoförünün karısıymış gibi görünüyorsun herhalde o zeytin rengi teninle ve tentürdiyot rengi gözlerinle.

* (Internal Revenue Service) ABD Ulusal Vergi Dairesi. (ç.n.)

Senle Natalie'nin, birbirinizin gözlerine keşif füzeleri fırlattığınız, senin, *ekspres mal!* Natalie'ninse *namuslu geçinen orospu!* diye düşünmekle geçirdiğiniz gergin saniyelerden sonra hızla geri dönüyor ve rampayı çıkmaya başlıyorsun.

"Gwendolyn! Dur!"

Yavaşlıyor ve arkaya bakıyorsun, ama geri çekilme harekâtını tam anlamıyla durdurmuyorsun, sonunda Diamond'ın, "Natalie, Gwen Mati'yle tanışmanı istiyorum; neden bilinmez, ama kaçınılmaz bir şekilde sevdiğim kadınla," dediğini duyuncaya kadar.

Rampanın ortasında duruyorsun, biraz afallamış, ellerin belinde; meydan okuyan, ama kafası karışık bir halde; zamparayla yollusu seninle dalga mı geçiyorlar, Diamond hem senle *hem de* Natalie'yle oyun mu oynuyor, yoksa Diamond doğru mu söylüyor; ve eğer doğru söylüyorsa kafası yerinde mi, değil mi, diye meraklanarak.

"Sanırım bu her şeyi açıklıyor," diyor Natalie.

Diamond'ın sakinleştirici bir şekilde gülümseyen dudaklarının sol köşesi şiddetli bir seğirmeyle, balık oltası gibi kıvrılıyor.

"İyi," diye ekliyor Natalie "hiç olmazsa öğrendim şimdi, o kadın *ben* değilmişim demek."

"Şaşırdın," diyor Diamond sakince.

"Elbette," diyor Natalie, içini çekerek.

"Bir şeye engel olmuş olmayayım," diyorsun; senin sözünün dokunaklılığı kızınkinden bir parmak daha kalın.

"Oldun zaten," diyor Natalie. "Saatlerce önce." Sarışın başını geriye atarak yokuşa doğru yürüyor hızla. Senin yanından, sence, kedi maması pişirilmiş bir güveç gibi kokarak geçerken "Arkadaşlar, bundan sonraki yaşamınızda hep mutlu olmanızı dilerim," diyor.

"Söz veriyoruz," diye sesleniyor Larry neşeyle. "Bize güvenebilirsin."

"Bak, ben sadece, Bay Diamond'a kısa bir mesaj vermek için geldim," diyorsun, ama garson kız dosdoğru, Godzilla tarafından en az bir kez tekmelenmiş gibi görünen, ufacık bir Japon arabasına doğru yürüyüp gidiyor ve rampanın dibinde, şimdi pişmiş kelle gibi sırıtarak sana yaltaklanan o karı delisi piçle yüz yüze bırakıyor seni.

08.30

"Timbuktu. Herkesin yolunun sonu. Hiçbiryer'in başkenti. Coğrafyanın daimi modası ve rahat yolculuklara alışanların kaçınılmaz çıkmazı. Timbuktu. Gizemin anayurdu. Kaçaklığın son sığınağı, belirsizliğin egzotiğin içine daldığı ve düşle sürgünün kesiştiği kavşak. Timbuktu. Daha uzağı olmayan uzak. Taa orası. Yitik yer. Ay'a, New Jersey'den daha yakın nokta. En müzikal kent şiiri dalında Katmandu'dan başka rakibi yok. Tim-buk-tu. Dünyanın fonetik harikalarından biri. Telaffuz etmesi harikulade, fakat yaşamak istemeyeceğin bir yer."

Hayır, gerçekten de, sen orada kesinlikle yaşamak istemezdin. Bir buçuk dakikanı bile geçirmek istemezdin Timbuktu'da. Bu yüzden, Gökgürültüsü Evi'nde de bir buçuk dakikadan fazla kalmayı planlamamıştın –"Bu mahalleden geçiyordum ve sana sırf, Yamaguçi'nin saat onda bir basın toplantısı yapacağını söylemek için uğradım"– ama Diamond seni (o kafe fahişesinin ayak izlerinin üzerinden) içeriye girmeye razı etmişti sonunda, Timbuktu slaytlarına bakarsan Q-Jo'nun kayboluşu hakkında bir ipucu bulabileceğine ikna ederek. Adamın seni buyur ettiği geniş, loş ışıklı odada karamela rengi, rahat bir deri divandan başka mobilya yoktu; fakat yerler o güne dek gördüğün en zengin motifli, en muhteşem ve herhalde en pahalı şark halılarıyla kaplıydı ve duvarları, muhtemelen kurbağaları taklit eden bir sürü Afrika maskı süslüyordu. Seni (burnunu çekerek Natalie'den kalan kokuları araştırdığın) divana oturtmuş, sana (ilaçlı mı diye meraklandığın) nane çayı ikram etmiş, slayt projektörünün düğmesine basmış ve bu kez seni tam anlamıyla ve ister istemez hipnotize etmişti garip konuşma tarzıyla –evet, *hipnotize*, bunu ifade edecek başka bir sözcük yok.

"Timbuktu. Son temiz yer. Yalıtılmışlık saflığın anası burada. Tüm insanlar Timbuktu'yu kıskanır, çünkü Timbuktu insanlardan uzaklaşmıştır; insanların aklını başından alan işte bu bozulmamışlık, ellerinden kaçırdıkları bu kutsal uçtur. Timbuktu, cehennem gibi, cennet gibi, insanların kafasında, varlığından sık sık kuşku duyulan fakat asla vazgeçilmeyen bir yer. Timbuktu. Düş gücünün sefere çıktığında kullanabileceği takımyıldız, haritacının güvertesine dadanan muzip hayalet."

Hipnotize olmuş olabilirsin belki ama, sıcak davranmıyorsun. Ev sahibinle soğuk bir mesafe koyuyorsun arana ve onun kendini nasıl hissettiğini sormak zahmetine bile katlanmıyorsun –geceyi Natalie'yle geçirirken kendini yeterince iyi hissetmiştir zaten, değil mi?– ve Diamond, ilk slaytı perdeye yansıtınca, trilyonlarca muzlu dondurmanın erimesiyle oluşmuş gibi duran, bomboş, sonsuz bir sarı görünce "Hah. Timbuktu'yu bulmanın bu kadar zor olmasında şaşılacak bir şey yok," diye homurdanıyorsun, orada hiçbir şeyin olmadığını ima ederek.

"Bu, Sahra'dır canım. Bomboş, evet; kıraç, evet; vahşi ve hiçbir özelliği yokmuş gibi aldatıyor insanı, ama inan ki, unutulmaz bir yer."

"Evet, sanırım. Bej rengi seviyorsan eğer."

Diamond ikinci slayta geçiyor ve bu da hemen hemen aynısı. "Bu resimdeki uçsuz bucaksız görünüm sadece bir örnek. Alaska da dahil, tüm Birleşik Devletler'i Sahra'ya koysan sığar da, Q-Jo'nun bakkaliye dükkânı kadar da bir boşluk kalır geriye."

"Her taraf kum. Ne kadar büyük bir gayrimenkul."

"Kum kadar taş da vardır, ister inan ister inanma. Ve tarihinde iki kez suyla kaplanmış. Kurbağalar ve balıklar yüzermiş orada Gwendolyn. Kaplumbağalar ve timsahlar, iskeletleri her tarafta var."

"Ne güzel."

"Büyük çöllerle büyük okyanuslar, canları sıkılınca yer değişirler. Neyse ki, her cumartesi gecesi tekrarlanmıyor bu. Bir sürü ortak yanları var, yani çöllerle denizlerin. Bizim amaçlarımız açısından, kısa ya da uzun vadede denizler daha önemlidir ama, benim çöle büyük bir sevgim var. İnsan olmasaydı dünyanın ne kadar güzel olacağını gösteriyor bize. Sahra, bizim ağzına sıçmadan bıraktığımız tek yerdir belki de. Sahra'ya baktığında, bu gezegenin, bizim atalarımız çorbadan çıkmadan önce nasıl olduğu ve çorbaya geri dönersek nasıl olacağı hakkında bir fikir verebilir sana. İster metafizik, ister gerçek anlamda. Biraz daha çay?"

"Teşekkür ederim, istemem. Timbuktu bu çölün içinde bir yerde mi?" Hipnozun tazelenmesini diliyorsun bilinçaltından.

"Henüz değil. Olacak." Üçüncü bir görüntü getiriyor ve kavrulmuş havzalar, yanık tepeler, sarı kumullar görünüyor yine.

"Timbuktu hareket mi ediyor?"

"Hayır, Sahra hareket ediyor. Memleket hasreti çeken bir blues din-

leyicisi gibi, güneye doğru gidiyor. Şimdi biz seninle konuşurken bile çöl, Timbuktu'nun ayak parmaklarını öpüyor; her ne kadar, benim seninkileri öpeceğim gibi taparcasına değilse de. Gerçek şu ki, Sahra yavaş yavaş yutuyor Timbuktu'yu. Bir kedi bisküvisi gibi; anlaşılan senin kadar lezzetli ki, benim seni asla bir seferde yiyemeyeceğim gibi, birden yiyemiyor onu bir türlü."

"Sen bir centilmensin Larry. Kendine hâkim olabilmene hayranım. Konuya devam edebilir miyiz lütfen?"

"Sen hep konuya devam etmek istiyorsun. Bir hedefe doğru koşmanın, ölüm isteğinin arınmış biçimi olduğunu bilmiyor musun? Sahra senin gibi aceleci birine çok iyi gelirdi doğrusu. Denizler nasıl bize boyun eğmeyi öğretirse, çöller de sabrı öğretir. Timbuktu'da asla telaş yoktur. Ve senle ben Timbuktu'da acele etmeyeceğiz. Seninle anlaşmamız, sanırım, benim sana bu slaytları, Q-Jo'ya gösterdiğim düzen içinde göstermemdi. Ki bu da, korkarım, Timbuktu'ya varmamıza on beş dakika daha var demektir. İlk önce zamanımızın bir bölümünü şeylerle geçireceğiz..."

Elinin körüyle. Diamond slayt değiştiriyor ve geniş, sığ bir nehir geliyor görüntüye.

"... Bozolarla."

08.44

Mali; Bali'yle ve kesinlikle Malibu'yla ya da Maui'yle karıştırılmamalı; kuzeybatı Afrika'da, genellikle kurak, denize kıyısı olmayan, geniş çe bir ülke. Timbuktu altı yüzyıl, kabaca 1000 yılından 1600 yılına dek Mali'nin en zengin, en güçlü kentiydi; herkesin gezip gördüğü "uygar" dünyanın dışındaki en güçlü ve kültürlü kentlerden biriydi. Bu çok uzak vahanın başarısı, trans-Sahra kervan yollarının güney ucundaki konumunun yanı sıra, Nijer Nehri'ne bitişik olmasından da kaynaklanıyordu. Nijer Nehri yoluyla, deve kervanlarının Timbuktu'da altın karşılığı sattığı tuz, baharat, köle, kumaş ve elyazmaları, nehir teknelerine yüklenip taa Atlantik'e kadar nakledilebiliyordu.

"Nijer," diye vurguluyor Diamond, "güçlü Niger, seksen yaşında, solak bir ayyaşın çizdiği bir soru işaretine benzer; bu çok yerinde bir şekildir, çünkü Avrupalı coğrafyacılar onun kaynağını, yolunu ve ağzı-

nı sora sora kafayı yemişler. Niger eksantrik bir nehirdir ve bilgili bir insanın akması gerektiğini düşündüğünün tersi yöne akar. İnan bana, Niger'in sırrını çözmek uğruna vaktinden evvel mezarı boylamış bir sürü kâşif vardır. Bu ırmağın iki bin altı yüz mil uzunluğunda olması ve her kıvrımında yeni bir hastalığın, her koyağında başka bir düşmanın bekliyor olması, kâşiflerin çabalarına pek yardımcı olmamış anlaşılan. Şimdi gördüğümüz, Bamako'dan, yani başkentten kuzeybatıya, Timbuktu yakınlarına kadar uzanan beş yüz millik bir alandır. Bozo suyudur bu."

"Bozo suyu," diye mırıldanıyorsun içinden. ABD'deki bir sürü şişeleme şirketinin *kaynak suyu* diye yutturduğu, kireci yapay yoldan karbondioksitle çöktürülmüş şebeke suyu için harika bir isim bu. Diamond slaytları değiştirmeye devam edince, tahtadan oyulmuş, uzun, sığ kanolara binmiş yerlilerin pitoresk görüntüleri çıkıyor karşına; kanolar kürekle değil, kıçta tek başına duran, eli sırıklı biri tarafından, sırıkla itilerek gidiyor. Kütükten oyulma kayıkların bir kısmının, insanları taşıma amaçlı tekneler olduğu anlaşılıyor, diğerleri yük tekneleri ve galiba çoğunluğuysa balıkçı teknesi. Bir sürü yerde ağ atılıyor ve toplanıyor.

"Bunlar aslında Mısırlıdır. Bazı nedenlerle, Nil'i bırakmışlar ve Niger'e göçmüşler yaklaşık beş bin yıl önce. Nehir insanlarından oluşan bu küçücük ulus, beraberlerinde, halen konuştukları bir Mısır dilini ve Müslüman saldırılarına rağmen hâlâ benimsedikleri, çok ritüelli, karmaşık bir animist dini getirmişler. Bu din, Köpek Yıldızı'na, Sirius'a dayanır."

"Oturan pantolon."

"Evet. Ha ha. Oturan pantolon." Gerçekten de hayranlıkla bakıyor sana. "Gerçi daha sonra ben, bu yanlış bir çeviri mi yoksa, diye düşünmeye başladım. Bozolar Sirius'a 'oturan palangacı' diyordu belki de."

"Hav," diye havlıyorsun ve Diamond'ı, seni bir köpek kulübesini boyayacak bir gülümsemeyle ödüllendirmeye teşvik ediyorsun.

Yakın görüntüde, Bozolar düş kırıklığından başka bir şey değil. Belli ki sen Tutankamon'ların ve Kleopatra'ların sürgündeki ırkını görmeyi bekliyordun; ama bunlar, nispeten güzel yüz hatları dışında, mistik Mısırlılardan çok, Mississippili çiftçilere benziyorlar. Erkekler kirli tişörtler, plastik sandaletler, Kmart'taki bir tenzilatlı satış tezgâhından çekiştirilip alınmış ve bir kıyma makinesinden geçmiş gibi duran pamuklu pantolonlar, kadınlar Afrika'nın geleneksel, uzun, parlak

desenli elbiselerini giymiş ama giysileri kırışık ve yırtık pırtık. Hiçbir yerde ne bir kutsal cüppe, ne de göksel bir süs görünüyor, tapınakları varsa da, çıplak çocuklar, kadidi çıkmış tavuklar ve çamurla dolu bir nehir kolunun kıyısına tıkış tıkış yığılmış saz damlı yoksul kulübelerden ayırt edilemiyorlar.

"Bakıyorum pek çarpılmışa benzemiyorsun," diyor Diamond. "Şimdi Dogonlara geçeceğiz, ki onları daha etkileyici bulacağını sanıyorum; hemen hemen herkes gibi."

Kayalık insanları olan Dogonlar, Niger'den millerce uzaktaki zorlu bir arazide, dünyanın geri kalanından tecrit edilmiş ve güneşte kavrulmuş bir savanda yükselen devasa bir kayalık duvarı boyunca dizili, kerpiç evlerde, mağaralarda ve garip kerpiç kulelerde yaşıyorlar. Bunların ataları yabancıların baskılarından kurtulmak için, bu ulaşılmaz doğal bariyerin ardına kaçmışlar. Dogonlar modern fazlalıklara, pan-Mali asimilasyonlara ve Müslümanların din değiştirme baskılarına karşı müthiş bir direniş göstermişler. Diamond'ın resimlerinde gördüğün kadarıyla, Dogonların giysileri Bozolarınkinden daha fiyakalı değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, konfordan ve şıklıktan bu kadar yoksun bir yerde sağ ve sağlıklı olmaktansa, bakımlı bir Amerikan mezarlığında yatmayı yeğlersin sen. Ama, Dogonların masklarının ve ağaç heykellerinin, ince işçilikle oyulmuş kapılarının ve sunaklarının ve garip booga-booga dans giysilerinin, kültürel yönden, Bozoların çamura dayalı yaşamlarından daha etkileyici olduğunu kabul ediyorsun tabii.

"Bu insanlar da aslında Mısırlı değil mi?" diye soruyorsun, meraktan çok, konuşmayı kibarca sürdürme dürtüsüyle. Diamond'ın slayt şovu sana devlet televizyonundaki bir etnoloji belgeselini hatırlatıyor ve doğrusunu söylemek gerekirse sen daima, silindir şapka ve frak giymiş, becerikli ve mükemmel adamların tap dansı yaptığı ve herkesin şampanya yudumladığı o eski filmleri seyretmeyi yeğlersin.

"Hayır, aslında Dogonlar Libya'dan göçüp inmişler buraya; oraya da, gemileri batmış Yunanlıların soyundan gelmiş olabilirler. Onların, *Argo*'nun kayıp mürettebatı olduğuna dair bir teori vardır; Yunanistan'a dönemeyince siyah Libyalılarla evlenip karışmışlar."

"Sen böyle olduğunu düşünmüyor musun?"

"Gwendolyn?"

"Evet?"

"Aklında herhangi bir nedenle Fred Astaire mi vardı?"

"Yoo. Nereden böyle bir düşünceye kapıldın?"

"Neyse, boşver. Argonotlar gemileri batmadan önce Altın Post'u arıyorlardı. Değil mi? Sen bunların hepsini bilirsin, eğitimli bir kadınsın. MBA almış olduğun yolunda söylentiler var. Her halükârda, Altın Post göksel bir semboldür. Canis Major, yani Büyük Köpek takımyıldızındaki yıldızları –yani köpeğin tüylerini– simgeler, ki bu takımyıldız da, antik Akdeniz'de çok önemli bir tıbbi bitki olan altın renkli çayır çiğdeminin yahut da yalancı safranın yılda bir kez çiçek açtığı zamanda Colchis kehanet merkezinin tam üzerindeymiş. Sirius A, Canis Major'un hep kapalı gişe takılan, ünlü bir yıldızıdır tabii, ama Dogonlar için önemli olan Sirius B'dir. Bozolar için de öyle. Dogonlarla Bozolar aynı mitolojiyi paylaşırlar. Dogonlarda ritüeller daha mükemmel bir şekilde korunmuştur, ritüel objeleri daha çoktur ve estetik yönden daha zariftir ama, benim yüreğim, su dünyasına böylesine sadık kalmış olmaları gibi basit bir nedenden ötürü, Bozolara karşı daha sıcak. Onlar mükemmel bir nehir halkıdır. Bir Bozo çocuğuna verilen ilk oyuncaklar balık kemikleri ve balık kafalarıdır. Yüzen her şeyi yerler ve kendileri de iyi yüzücüdür. Bozolar timsahın kendi babaları olduğuna inanır ve timsahlarla aralarında bir kan dökmeme antlaşması olduğunu savunurlar: Bozolar timsahları öldürmez, timsahlar da Bozoları. Görenler bunun doğruluğuna yemin ediyorlar. Sırf bu yüzden, Bozoların Nommo'ya bağlılığının Dogonlardan daha güçlü olduğu gayet açıktır, ama senin bu konuya girmek istediğini pek sanmıyorum."

Nommo, ha? Evet, doğrusu, o saçma kartı görünce kapıldığın korku nedeniyle bu konuya bir parça ilgi duyuyorsun ama, senin asıl istediğin, Diamond'ın –şimdiye dek, Q-Jo'nun Gökgürültüsü Evi'nden neden kaçtığını gösterecek en ufak bir ipucuna bile rastlamadığın– slayt gösterisini tamamlaması ve böylece senin de, onun, pey verip petrol hissesi satın alma oyunu hakkında tavsiyelerini rica etme fırsatını bulabilmen. Tabii ki, o şimdi her türlü borsa oyununun saçmalık olduğunda, zamanını, aklını boşa harcamak olduğunda diretecek ama, bu alışverişin mekanizması konusunda epey yardımcı olabilir yine de sana. Ayrıca, Belford'un evine dönüp, maymun oltanda bir tık var mı diye bakman da gerekiyor. Tık olsa da olmasa da, şimdi kendi daireni bir dondurma deposuna çevirmek istiyorsun, André'yi onun değil de senin evinde yakalarsan bunun herhalde Belford üzerinde yapacağı müthiş etkiden ötürü.

"Hayır mı?" diyor Diamond, "Nommo'ya hayır mı? Yazık. Peki,

tamam, bir kara kurbağasını suya sürebilirsin ama düşündüremezsin. Şimdi Timbuktu'ya doğru gidelim öyleyse."

"İyi." diyorsun tersçe. En son Union Carbide hissenin de batmasına iddiaya girersin ki, Natalie için, Bozo, Nommo falan gibi şeylere hiç ihtiyaç duymamıştır bu herif.

09.00

"Timbuktu. Pasta hamuru ve yıldız ışığından yapılmış bir kasaba. İçinde gezinebileceğin bir mucize –sıcaklığa dayanabilirsen tabii. Tek başına, yalıtılmış ve dünyaya kapanmış bu kasaba, bir tülün ardında, birbirinin üstüne masklar takar. Timbuktu. Suyu çekilmiş, toprağı kalmış kanallar ağının içine ufalanıp dökülen bir Venedik. Sfenks, altın böcekle, zamanın yarısı kadar eski bir konaklama yerinde yattığı zaman ana rahmine düşmüş. Sahra onun ekmeğini her ısırdığında çıtır çıtır yer, yanmış kitapların külleri sokaklarında rüzgârla savrulur; sürüklenip birikmiş yığınlarda, bir arkeoloğun küreğine asla takılmayacak olan on beş neslin irfanı gömülü durur. Timbuktu, riskine ancak bir maceraperestin girebileceği, ancak bir romantiğin bağışlayabileceği, ancak bir göçebenin cazip bulabileceği, ancak bir devenin sevebileceği şehir."

Boş laflar, uyku getiren, kafayı yemiş, boş laflar. Ama Diamond bir konuda haklı: Timbuktu *gerçekten*, sanki kek hamuru ve yıldız ışığından yapılmışa benziyor. Ama tatlı, parlak ya da hatta birazcık cazip olduğu bile söylenemez. Bir parça gizemi var, doğru; öncelikle, işgal ettiği yerin cüretkârlığından, üzerinde hiçbir şehrin olmaması gereken bir yerde bulunmasındaki cesaretten kaynaklanıyor bu; ve mimarisindeki saf egzotizmden, garip bir şekilde organik keşmekeşinden; o kutu gibi, çamurdan, üst üste ve dip dipe yığılmış evlerin sanki içinden geleni yapan bir çocuk tarafından kurulmuş gibi olmasından; sivri çatıyı, kemeri ya da kubbeyi hayal bile edemeyen, ama her üç ya da dört kapıdan birini parlak bir maviye boyayan, çocukça bir hevesle dolup taşan bir çocuk tarafından. Fakat o gizemin altını oyan şey, mekânın bomboş yalınlığı; ara sıra, bir kapının parıldayan maviliğinden başka hiçbir şeyle hafiflemeyen, değişmez bir boz rengin monotonluğu; slaytların bile aktarabildiği bir hareketsizlik: Diamond bir film kame-

rası da kullansa sonuç aynı olurdu –ruhunu tam teslim etmemiş bir hayalet kasaba; insanların zamanlarını rüzgârın sesini dinleyerek geçirdiği bir yer.

"Düş kırıklığına uğrayan ilk kişi sen değilsin," diyor Diamond, sanki yine senin düşüncelerini okuyormuşçasına. "Timbuktu tüm ortaçağ boyunca, Avrupalılar için bir türlü erişilmez bir görkemi simgeliyordu; zenginliğin, ileri düşüncelerin, entrikaların ve irfanın büyük fakat tümüyle gerçek kentiydi burası; tuzu, baharatı, tek boynuzlu at boynuzunu, tarot kartlarını, kitapları, bakire kızları, harem ağalarını, cüceleri ve heybeler dolusu işlenmemiş maden cevherini satın alabileceğin, düş gibi bir pazaryeri; muhteşem bahçelerinde yeni satın aldığın köle kızlarla oynaşabileceğin ve her köşe başında bilginler ya da kutsal kişilerle konuşabileceğin bir kent. Ah, evet. Fakat on dokuzuncu yüzyılda ilk beyaz adam aklını gerçek anlamda buraya vermeye başladığında buranın olgunluk devrinin üzerinden en az üç yüz yıl geçmişti. Saraylar harap olmuş, pazarlar kapanmış, kütüphane ve üniversite yakılmıştı. Altın tozlarının içinde yuvarlanacağı umuduyla gelen beyaz heriflerin suratı bir avuç sıcak kuma bulandı. Afrika'nın Eldorado'su. Evet, gerçekten. Sen Marlon Brando'nun, devenin ağzının içi için, dünyanın en çirkin şeyi, dediğini duydun mu canım?"

"Neden?"

"Neden mi? Devenin dudaklarını kaldırırsan hemen görürsün..."

"Hayır, hayır Larry. Yapma allah aşkına. Ben diyorum ki, Timbuktu, bu kadar zengin ve görkemliydi de neden böyle bir... bir mezarlığa döndü?"

"Aynı şeyi Wall Street için de sorabilirsin. Gerçek dünyada her şey kendi akışında gidiyor. Fakat özellikle, eğer öğrenmen gerekiyorsa, Timbuktu, on beşinci yüzyılda Avrupalı tüccarlar Afrika'nın batı kıyısına gelip de trans-Sahra kervan yollarına bir alternatif yaratınca gerilemeye başladı; ve sonra da 1591'de Faslı paralı askerlerin ve köktendinci eşkıyaların istilasına uğrayınca kent resmen beynine bir balyoz yedi. Fakat bu tür olaylar, değişimin binip gezmeyi sevdiği araçlardan başka bir şey değildir. Evrim, kondisyon bisikleti kılığına girmiş bir buldozeri sürer. Tarihin başka bir yolu bu."

Diamond'ın konu dışı lafları bir yana, merak ediyorsun; sen de o Avrupalı kâşiflerin durumunda mısın gerçekten? Yani, iyimser hayallere kapılıp, bir masal ülkesinin zenginliğinden pay almak için yola çı-

kıp, onca güçlüğü çektikten sonra, zenginliğin çoktan bittiği bir zamanda mı vardın varacağın yere? Görünen o ki, o baş döndürücü refah günleri geride kaldı, fakat bu düşüş her halükârda sürekli mi? Amerika'nın güçlü finans merkezleri, gittikçe yayılan bir ekonomik Sahra'nın daha derinliklerine gömülecekler de, sonunda bir gün, on-yirmi yıl sonra çamurdan köylere dönüşecekler ve senin de dahil olduğun sakinlerinin tek işi, eski zamanlar hakkında tefekküre dalmak ve rüzgârın sesini dinlemek mi olacak yoksa?

"Ya da yıldızları seyretmek."

"Pardon?"

"Rüzgârın sesini dinlemek –seni bugünkü küçük ilanlar sütunundaki bir ilan gibi okuyorum– ya da yıldızları seyretmek." Diamond senin çay fincanını dolduruyor yeniden. "Biliyor musun, gezginler bugün bile Timbuktu'ya, ne bileyim, kutsal ziyaretimsi, rüyamsı bir şeyler bulmak umuduyla gelirler ve kandırıldıklarını düşünerek, burada bir bok yok diye şikâyet ederek giderler. Ama belki de mesele, orada hiçbir şeyin olmaması değildir. Onlar neyi aradığını bilmiyor belki de."

"Herkes senin gibi düşünceleri okuyamıyor Larry. Onlar gerçekte neyi arayabilirlerdi? Nereye bakmalıydılar?"

"Eee, üniversiteden başlayabilirlerdi. Timbuktu'nun yine bir üniversitesi var ve inan ki tamamen kendine özgü bir üniversite. Bana birkaç şey öğretti. Evet, gerçekten. Gerçek birkaç şey öğretti bana." *Elinin körü, elinin körü.* Slaytları hızla, bir staccato bulanıklığıyla geçip ilerliyor, sonunda, yüksek, gri-kahverengi bir duvarın resminde durakliyor. Timbuktu duvarlarla çevrili bir şehir değil, efsanevi gizemini düşününce seni şaşırtıyor bu; fakat kasabanın kenar bölgelerinde, içinde binalar bulunan, etrafı duvarla çevrili birçok arazi var ki, bunlardan biri de bir tür okul anlaşılan. Bundan sonraki slayt, dökme demirden, süslü bir kapıyı gösteriyor ve bu kapının açıldığı avluda göz alıcı muz ağaçları, çiçek açmış ağaçlar var ve ister inan ister inanma...

"Bir havuz ha?"

"Evet. Ay'ın böylesine kocaman göründüğü bir yerde, ona dua edecek kurbağaların olmayacağını mı sandın? Timbuktu, her şeyden önce bir vahadır."

Bir sonraki slayt, büyücek, dörtköşemsi, Sudan stili çamurdan yapılmış iki katlı bir binayı ve ikinci kattaki, mavi renkte (kapalı) kepenkleri gösteriyor. Burası, gölgeli yeşil bahçesiyle, etrafı çevreleyen

soluk ve kasvetli dar sokaklardan ve güneşte kavrulmuş kum yığınlarından kaçıp sığınacak, vaha içinde vaha gibi bir yer sanki, diye düşünüyorsun ama, bir üniversite olması için yeterli bir şey değil bu. Buna benzer bir şeyler söylemek üzereyken, *elinin körü*, Diamond düğmeye basıyor ve başka bir kapı görüntüsüne geçiyor; bu kez, önünde ciddi bir şekilde poz vermiş, on-on beş kişilik, Batılı bir grup da var.

"Hocalar mı?" diye soruyorsun.

"Hem evet, hem hayır. Bunlar, Robert Anton Wilson, ön sırada, en soldaki; ve *onun* solundakiler Terence McKenna, Diane di Prima ve sanırım, John Lilly. Arka sırada Timothy Leary'yi ve yanındaki Carlos Castaneda'yı tanıyabilirsin – bu onun, günümüze kadar gelen tek resmidir bu arada –ve şunlar Andrei Codrescu, Ted Joans, ee, Rupert Sheldrake, Fritjof Capra, Gary Snyder ve... evet, muhtemelen adını duymadığın matematikçiler, kuvantum fizikçileri ve sanatçılar."

"Diğerlerinin adını hiç duymadım," diyorsun, birazcık yalan söyleyerek, çünkü Q-Jo'yu –yoksa onun ana babasını mı?– hatırlamış gibisin sanki bu isimlerden birkaçını duyunca.

"Söylemeye gerek yok, bu büyük aydınlar sürekli kalmazlar burada. Afrikalı olmayanlar aslında rastgele ve daima gizli bir şekilde gelip giderler. Ara sıra birer konferans verirler, makale sunarlar ve sınıflarda konuşmaktan pek çekinmezler –onlara 'sınıf' denebilirse tabii– ama burada, öğrettikleri kadar da öğreniyor gibidirler. Öğretmen mi, öğrenci mi; ayırt etmek zordur. Ama hoca değiller özellikle. İşte..."

Elinin körü.

"... hocalar."

Aynı kapı, aynı poz, bir iki eksik ya da fazlasıyla aynı sayıda insan, fakat bu grup, tarçının ve asfaltın muhtelif tonlarında pigmentler taşıyor ve beyaz cüppeyle türbandan, beyaz keten takım elbiseye; canlı renklerde döpiyeslerden, peştamallara; dalgalanan bol kesimli, parlak renkli tuniklerden, hayvan postlarına kadar, Afrika modasının muhtelif örneklerini giymişler üstlerine.

"Şamanlar, kâhinler, griyotlar ve büyük ağlayıcılar," diyor Diamond. "Söyler misin, bu hocalar senin MBA'na nasıl bir değer biçerler sence?"

Cevap vermiyorsun, çünkü dinlemiyorsun. Q-Jo'yu hatırladığından beri hep, senin bu aptal paskalya sabahı gösteri ve konferans faslına katılmanın nedenleri üzerinde yoğunlaşıyor kafan, öncelikle. "Larry," diyorsun, "birkaç dakika önce, Timbuktu'da tarot kartlarının satıldığı-

nı söyledin, ee, ortaçağdaydı, sanırım. Q-Jo'ya da söyledin mi bunu? Benim merak ettiğim, acaba bu, onun kafasında bazı şimşeklerin çakmasına yol açmış olabilir mi, burada bir ipucu var mı, yoksa..."

Yarı karanlıkta, Diamond'ın alnında birden çıkıveren ter soğancıklarını fark ediyor, onun aniden yükselen ateşini resmen hissediyorsun.

"Hemen... hemen hatırlayamadım." Titriyor. "Beni bağışlaman gerek. Ben banyoya gidiyorum, özel misyonları banyo yapmayı pek içermese de, doğallıktan uzaklaşmış Amerikalıların, hep söylediği gibi."

Sendeleyerek gidiyor ve karanlıkta kayboluyor.

09.28

Kabul et Gwen, çok yavaşsın. Monopol oynayan zombilerden, düşkünler evindeki bir çuval yarışından, Suudi Arabistan'daki bir Noel'den bile yavaşsın. Öylesine yavaşsın ki, uçaktan atlasan uçak hava alanına iner de sen hâlâ düşmemiş olursun. Öylesine yavaşsın ki –hemen aklına gelivermesi gereken– o korkunç derecede apaçık şey senin kafana nihayet, ancak tam beş dakika sonra dank ediyor. Ve kafana dank edince de, fincanındaki çayı ve adrenal bezlerindeki adrenalini taşırıveriyor.

Çöz şunu Sherlock, ser masanın üzerine : Kırk sekiz saatten daha az bir zaman önce Q-Jo Huffington aynı divanda oturmuş, aynı slayta bakarken Larry Diamond izin isteyip tuvaleti ziyaret etmeye gitti; adam sanki sana kopya verirmiş gibi, tekrar yaptı bunu ve adamın yokluğu sırasında Q-Jo'ya bir şey oldu, acıklı bir şey, Q-Jo'nun yeryüzünden yok olmasına yol açacak bir şey. Rastlantıdan öte bir şey bu, *déjà vu*'dan da öte, kendini kasten tekrarlayan, hareketine bir tek korkunç adım kalmış tarih bu.

09.30

Uzun bir süre öylece oturuyorsun, elinde tuttuğun, depremle sarsılan tabağın üzerindeki çay fincanının sallantısını durdurmaya çalışarak,

gözlerin faltaşı gibi ve perdeye çivilenmiş halde, sanki Timbuktu Üniversitesi hocalarından biri sana seslenip ne yapman gerektiğini söyleyecekmiş gibi. Sonra birden ayağa kalkıveriyorsun halıya çay dökerek, ve t'ai chi'ye yeni başlamış, iki ayağı da bir ayı tuzağına kısılmış biri gibi sersemce dönüp duruyorsun ortalıkta. Sürünerek gizlice sana yaklaşan kimse yok. Oda boş. Ve slayt projektörünün belli belirsiz, sinirli vızıltısı dışında sessiz. Ölü gibi sessiz.

Orada öylece, gardını almış duruyor, paniğini yatıştırmaya, kafanı toplamaya çabalıyorsun. Korku, hemen ürperten bir kolesterol kremi gibi, epinefrinle topaklanmış, hücresel bir ördek yağı gibi tıkamış ruhsal kanallarını. Düşünebildiğin tek şey, Q-Jo Huffington'a olan neyse, aynısının sana da olmasına izin vermemen gerektiği.

Aklına, doğal olarak, kapıya doğru koşup kaçmak geliyor; ama kaçmak düşüncesini otomatik bir şekilde reddediyorsun, kaçarken yakalanmanın utanç verici bir şey olacağı gerekçesiyle. (Kızarmaktansa zıbarmak daha iyi, ha, Gwen?) Fincanla tabağını divana bırakıp, kapıya doğru ağır ağır *yürümeye* başlıyorsun, ağır ağır yürüyorsun sadece, soğukkanlı bir şekilde, *dum-dum-dum-dum*, her Afrika maskının yarattığı her korkunç gölgeyi eli bıçaklı bir deli gibi yorumlamamaya çalışarak. Kocaman oturma odasını dış kapıdan ayıran küçük bir koridor var ve sen, kolların istemsizce sallanarak, ağır ağır koridora girdiğinde, *dum-dum-dum-dum*, koridora açılan başka bir kapıyı ve kapının altından sızan ışığı fark ediyorsun. Banyo, burası! Çıkış kapısına varmak için önünden geçmen gerekiyor.

Tereddüt ediyorsun. Ya bir tuzaksa bu? Sana zarar verecek, haince bir tuzak da olsa, Diamond'ın güya eğitim amaçlı bir eşek şakası da olsa, her iki durumu düşünmek bile rahatsız ediyor seni. Korkunun soğuk topakları öfke banyosunun sıcak esintisinde çözünmeye başlıyor. Sadık göz yaşartıcı gaz spreyini bulmak için çantanın altını üstüne getirirken, trompetinin yukarıya doğru yamulduğunu hissediyorsun, Gillespie'yi bile serseme çevirecek bir açıyla hem de.

09.34

Göz yaşartıcı spreyin hazırda şimdi, parmaklarının ucuna basa basa yürüyor, banyo kapısının önünden sessizce geçiyorsun. Ne yapacaksa yapsın bakalım! Kalbin, babanın kapısına vuran ev sahibinin yumruğu gibi vuruyor göğüs kemiğine; fakat öfken ve karşı koyma hırsın öylesine büyük ki, hiçbir engelle karşılaşmadan kapıya varınca biraz üzülüyorsun sanki.

Duraklıyorsun. Defolup gitmek istediğinden emin misin? Evet. Evet, eminsin. Sen sadece, nahoş bir durumdan tüymüyor, kaçıp hayatını kurtarıyorsun belki de.

Haydi. Çık git buradan!

Ama ne yazık ki kapı kolu dönmüyor. Hiçbir yöne. Tutup hızla çekmeye, çevirmeye çalışıyorsun; çekiyorsun, itiyorsun, hepsi boşuna, çünkü kapı öyle sıkı kilitlenmiş ki, bir namus kumkumasının dudakları bile hiç kalır yanında. Bir sürgü yahut ona benzer bir şeyler aranıyorsun boşuna. Belli ki, bir anahtarla içeriye kilitlenmişsin.

Donup kalmış bir halde kulpu bırakıp arkana dönüyorsun yavaşça. Hiçbir şey değişmemiş. Gökgürültüsü Evi boş, loş, ve sessiz hâlâ. Köşeyi dönünce, oturma odasındaki slayt projektörü, kavanoza konmuş bir böcek gibi vızıldıyor. Sol tarafında, iki metre ötende, banyo kapısının altından bir ışık çizgisi görünüyor hâlâ.

Sana öyle geliyor ki, seçeneklerin sınırlı. Bir telefon bulup 911'i çevirebilirsin. (Bugünlerde imdat çağrıları sayısız, yanıtlarsa çok az.) O yerli Amerikalı'dan, o Kasırga denen tipten yardım isteyebilirsin; Kasırga'nın evde olduğunu ve burada dönen şeylerin içinde olmadığını varsayarak. Sadece, koridorda durup Diamond'ın bir sonraki hamlesini bekleyerek, senin kaderini belirlemesine izin de verebilirsin. Ya da inisiyatifi ele alıp saldırıya geçebilir, yaşamın vurgun dükkânında bir kazan dairesi simsarı olursun. Şimdiki küskünlük durumunda son tercih senin için kaçınılmaz gibi görünüyor.

Hızla ağaran saçlarını hızla geriye fırlatarak ve boğazında biçimlenen, kedi yavrusu sesi gibi ciyak ciyak bir savaş narasıyla banyo kapısına saldırıyor ve kapıyı hızla sonuna dek açıyorsun, orospu çocuğunu göz yaşartıcı gazla taa Timbuktu'ya kadar kovalamaya hazır bir halde.

09.37

O güne dek gördüğün hiçbir şey, hatta Bosch'un *Aziz Antonius'un Günaha Teşvik Edilmesi* adlı, annenin senin çocuk odanın duvarına çivilediği o hiç alışamadığın, tuhaf, kaba görüntülerini daha çok küçük yaşlarında, televizyon yerine (Büyükanne Mati makineli tüfek gibi haç çıkararak duvardan yırtıncaya kadar) seyretmek zorunda kaldığın o röprodüksiyon bile, hatta hatta Şikago Ticaret Birliği'ndeki borsa bölümü bile Larry Diamond'ın tuvaletinde karşılaştığın şu manzaraya hazırlamamıştı seni.

Diamond, belden aşağısı çıplak, bir elinin ve dizlerinin üzerinde, çok gösterişli, muhtemelen pahalı bir Afgan kiliminine çökmüş; rektumuna birtakım yeşil yapraklar sokmakla meşgul.

"Aman Tanrım!" diyorsun soluk soluğa. Kuzeybatı Pasifik iflas borsasının bir zamanlarki dâhisine bakın; gelişimini tamamlamamış bir türe, ev yapımı bir bilimkurgu filmindeki dünyadışı bir yaratığa, tenzilata uğramış bir yarım adama, yaşamak için çiçekçi dükkânındaki bir tükürükotuna sarılan garabet bir bitkiye benziyor. Ya da, kendini Sezar salatası doğururken gördüğü bir kâbusunu canlandırıyor. "Aman tanrım!"

"Hizmetçiyi çağırmak için zile bastığımı sanmıyorum," diyor Diamond sakince, başını yana eğip yukarıya, sana bakarak.

Tümüyle rezil olmuş bir halde geri çekilmeye başlıyorsun, arkaya doğru, geyşa tarzı yürüyerek: Adımların küçücük, yapmacık ve birbirine çok yakın; uysal ve endişeli bir saygıyla noktalanıyor her biri adımın; ve bu süre boyunca da, göz yaşartıcı sprey arkanda gizleniyor adi bir saki şişesi gibi. Diamond kalman için işaret ediyor ama, bu işareti yaparken kullandığı yöntem biraz belirsiz, onun, kıçını bir rhododendron çalısından kurtarmaya çalışan üç ayaklı bir köpek taklidi yapmakla meşgul olduğu da düşünülebilir çünkü. "İlkel görünüşümü bağışla," diye yalvarıyor ama, bir ucunda habis bir sırıtma, diğer ucundaysa pis yılanyastığı otuyla, pantolonsuz bir herifi hemen bağışlamak kolay değil tabii.

"Bu benim tedavim," diyor. "Müthiş bir ilaç." Kıçına tatbik ettiği bir tutam yaprağı bırakıyor, yapraklar yere düşüyor ve ıslak bir gazete kâğıdının üzerinden yeni bir tutam alıyor. "Bak," diyor, senin tekrar antreye doğru Madam Butterfly olmak üzere davrandığını hissederek. Sırılsıklam yaprak buketini eline veriyor gönülsüzce, incelemen için.

"Kasırga'nın babası Oklahoma florasının bu en iyi türlerini gönderdi bana. Müthiş bir ilaç."

"Bunu mu kullanıyorsun tedavi etmek için şey, şeyini..."

"Kanserimi mi? Evet. Evet, öyle. Yolun Geniş Yeri ünlü bir şifa vericidir, fakat onun ot reçetesinin yalnızca benim hastalığım açısından etkisini yitiriyor gibi göründüğünü söylemek zorundayım. Belki de bu nesneyi yakıp dumanını çekmeyi denemem gerekiyor."

Aman Tanrım, diyorsun içinden. *Zavallı, zavallı adamcağız, nasıl düşünebildim ben o...*

Yerinden çıkıp ona doğru giden yüreğin hem dürtülüyor, hem de uyarılıyor yaprakları tutup yüzüne doğru kaldırıp, bunların yanık şeker, karamel ya da tinfoile sarılı meyve kokteyli gibi bir koku yaydığını fark ettiğinde.

09.41

"Sen-sen-sen acı çekiyor olmalısın," diye kekeliyorsun, belki onun başını falan okşaman gerektiğini hissediyorsun ama, bir elinde ıslak yaprakları, diğer elinde de göz yaşartıcı spreyi tutuyorsun sıkıca ve onu okşayıp teselli etmeyi mi, yoksa özür dileyip onun yanından temelli olarak ayrılmayı mı istediğinden emin değilsin.

"Eh, bu bir meşalenin üzerinde kamp yapmaya benziyor, ama herkesin, her zaman bir kötü talih hikâyesi vardır. Bu hikâyeler bizi daha çocukken, ilerde bir sürü dert çekeceğimiz konusunda uyarır da, onurumuzun iki paralık olacağından söz etmez nedense. Kendine saygılı hangi fetus, gelecekte bir gayta hastası, gülünçlük kampının bir tayfası, sakatlar şovunun bir yarışmacısı olacağını bilse yine de dünyaya gelmeyi tercih eder ki?" Başını öteye çeviriyor ve sen de elindeki göz yaşartıcı spreyi bir çöp sepetine bırakma fırsatı buluyorsun. "Elbette," diye devam ediyor, "büyük bir önün bir de büyük arkası vardır. Yamaguçi, o ihtiyar hergele kartını doğru dürüst oynasa benim kahramanım olurdu. Bu arada, görünen o ki, ben dize gelmiş durumdayım."

"Çok-çok mu kötü bir şey bu?" Birkaç santimlik bir geyşa adımı atıyorsun ona doğru.

"Sadece, gülmediğim zaman canımı yakıyor" diyor. Bunu söylerken de dizlerinin üzerinde doğruluyor ve sen kendini doğrudan, onun

ne-dersen-o'suna bakarken yakalıyorsun. Ve o şey de, tek çekik gözüyle sana bakıyor! Hemen şaşırıyorsun, nasıl da *şık* görünüyor. Belford'unkiyle kıyaslarsan öyle tabii. Belford'un penisi, herhalde uzunluk ve kalınlık yönünden Diamond'ınkini geçer, ama öylesine bumburuşuk, çarpık, kan oturmuş gibi bir şey ki, görmeye tahammül edemediğin bir haşlanmış hindi boynunu hatırlatıyor sana. Öte yandan, Diamond'ın sapı, mermerden bir tüfeğin namlusu gibi –pürüzsüz, düz ve Ay beyazlığında; tacıysa kadife bir elmaya, kullanılmamış bir iğne yastığının gül renkli merkezine, bir lale soğanına, bir kobranın başına benziyor. Eğer bir kobraysa, sen de yılan oynatıcının kavalısın; çünkü tedirgince ayak değiştirmelerinle nereye kımıldarsan o da sallanarak, dans ederek seni izleyip gözünü ayırmıyor senden, tehlikeli bir şekilde.

Hayatında hiç kızarmadığın kadar kızarmanla birlikte, onun gözüpek organının zarafetiyle ve pürüzsüzlüğüyle büyülenmiş, hipnotize olmuş haldesin, tıpkı ateşli monologlarıyla hipnotize olduğun gibi. Üstelik, dizlerin helyumdan ya da tavuk suyundanmış gibi geliyor sana; Diamond seni bileğinden tutmak için uzanırken sadece daha da zayıfladıklarını değil, sanki birinin doğuya, öbürünün batıya doğru gitmek istediğini hissediyorsun, külodunun altında yayılmaya başlayan nemli bölgeye daha çok yer açarcasına.

Diamond seni kendine çekiyor. Bundan sonra fark ettiğin ilk şey, senin de dizlerinin üstünde olduğun. Önce çekinerek, sonra hevesle birbirine giriyor dudaklarınız. Onun sıcak dili, patlarcasına giriyor senin ağzının içine ve oltaya yakalanmış bir alabalık gibi hızla fırlıyor sağa sola, dilinin etrafında dönüp dönüp üstüne çıkıyor, boyuna sürtünüyor, ovalıyor, freskler yapıyor damağının tavanında, fare büyüklüğünde bir Michelangelo gibi; tüm bunlardan sonra sen de yerdeki –oval ve mızrağımsı, kalkanımsı ve sarmalımsı, yuvarlak ve üçgenimsi– yapraklardan oluşan yığını duvarın dibine, küvetin yan tarafındaki klozete doğru fırlatıyorsun. Birkaç saniye sonra, o zerzevatın yerini sen alıyorsun ve onun... Aman *tanrım*! parmakların hiç kavramamıştı böylesine parlak, sert ve canlı bir şeyi. Öylesine canlı ki, konuşacak neredeyse; öylesine canlı ki, onu tutmaya devam etmekten başka bir şey gelmiyor elinden. İçinden çok yüksek voltaj geçen bir kabloyu tutmuşsun da elinde sıçrıyor, cızırdayarak kıvılcımlar çıkarıyor sanki.

Onun elini hissediyorsun –ve her nasılsa bunun, üzeri esrarengiz dövmeli el olduğunu da hissediyorsun– eteğinin altından yukarıya

doğru tırmanıyor. Bunun ardından, çekiştirirken kumaş sesleri geliyor. Külotlu çorabının havada uçuştuğunu görüyorsun göz ucuyla. En son gördüğün şey de bu; çünkü gözlerin, zevkin, özlemin o kıpkırmızı, kımıl kımıl rüzgârıyla, öylesine bir körleşmiş ki, "hastalık", "gebelik", "rezillik" gibi kavramları görmez olmuş, yeniyetme bir genç kız gibi, gereğinden de fazla bir kuvvetle, sımsıkı yumuyorsun gözlerini ve belkemiğini hafifçe büküyorsun, kar yığınına yatmış bir köpek yavrusu gibi hafiften inleme sesleri çıkararak.

Neyi bekliyor? Ah, evet, tabii: Prezervatif. Senin bunu unutman ne büyük bir sorumsuzluk. Ama ne söylüyor bu? Bacaklarının arasından hırladığını, homurdandığını, aah, ooh, diyerek mırıldandığını duyuyorsun. "Bu vajinadan öte bir şey, bir *monstre sacré* bu! İmparatorlukların dingilini kırdığı çukur bu. Samson'un çökertemediği kapı bu. Gülümseyen midye. Mucizevi karınca kümbeti!" Bunun gibi şeyler.

Lanet olsun! Gözlerini açıyorsun; fakat hızla kapatıyorsun yine, seni uzun diliyle, anüsünden göbek deliğine kadar sıvazladığını hissedince. Aman Tanrım! Ne yapıyor bu? Ahlâkı bozuk Q-Jo'dan duymuştun bunu, ama hayatında hiç..! Tüm vücudun titriyor o vulvanı yalarken, yüksek sesle bağırıyorsun dili senin içine yılan gibi girip çıkarken; ve klitorisini, çok şefkatle dişlerinin arasına alırken –Aman Tanrım!

Az sonra –gelgit havuzunun tuzlu suyuyla parıldayan– yüzü senin yüzünün üzerinde, gözkapaklarını öperek açıyor ve onun sertliğini hissediyorsun, yavaş yavaş, birbirini izleyen küstah santimlerle içine doğru kayıyor, pıhtı topağı gibi bir esrimeyi önü sıra ittirerek.

O sırada tüm binanın sarsılmasıyla raftan bir diş fırçası düşüp başının yan tarafında kilimin üzerine çarpıyor; ve kulakların, uzaktaki bir savaşın gürültüsü gibi bir dizi gürleme ve çarpma sesiyle doluyor, ve sen *Evet, yer sallanıyor*! diyorsun içinden.

Ama bir dakika. Bu gürültü. Bu gürültü. Tanıdık geliyor... Diamond kaderci bir bakışla gülümsüyor, lokomotifini senin rahminin hemen dibinde durduruyor ve tavana bakıp başını sallayarak, "Saat on. Bowling oynuyorlar," diye fısıldıyor.

Cinsel kucaklaşma gururla korur kendini. Diğer bütün biyolojik dürtüleri gayet kolayca bastırır, zekâyı dağıtır ve bilinci tıkar. Kendisi devam ettiği sürece, açlığın, yorgunluğun, acının, zamanın, mantığın, sorumluluğun ve suçun tüm etkilerini yok edebildiğine göre, banal bir bowling gümbürtüsünü de boğabilir elbette. Ve çabucak da yapıyor bunu. On kukalı gökgürültüsü hemen, onun göbeğinin seninkine çarpmasıyla çıkan, daha yumuşak şap-şaplar tarafından bastırılıyor –eteğin boynuna kadar yukarıya sıyrılmış halde– ve sen, sevişmenin daracık, ama dipsiz yarığının kıyısında direniyorsun.

Senin vajinal kasların onun fallusunun etrafında kasıldıkça, sevişmenin daha büyük kasları senin varlığının etrafında kasılıyor ve sanki, sıkıştırıldığını, mis kokulu tek bir yağ damlası kadar kaldığını, ocağın üzerindeki bir tavada cızırdayan, bir yağ topağı haline gelene dek ufaldığını hissediyorsun. Bartholin bezlerin, salgılarının içinde kımıl kımıl atıyor ve her seferinde onun scrotumu onlara her tosladığında beyaz midilli tepede şahlanıyor. Haydi kemikler çatırdasın! Haydi kıkırdaklar ezilsin! Haydi tükürük fışkırsın! Haydi...

Lanet olsun. Yine ne oldu?

Diamond kaderci bir bakışla gülümsüyor yine, ritmik dürtüşleri sarsıntılı bir duruşa dönüşüyor giderek. *Ne oldu sevgilim*? demek geliyor içinden. *Lütfen durma. Hiç durma.* Fakat ağzından tek bir sözcük bile çıkmıyor ve sevgilinin omuzlarının üzerinden, onun hareketini durduran ve beyaz midilliyi kırk metre geriye, çalılıkların içine kaçıran adamı görüveriyorsun bir an.

Kasırga bu, aman tanrım! Kasırga. Koca Amerikan yerlisi banyonun kapısında duruyor; duygusuz, şaşkın, öylesine rahatsız olmuş halde ki, farkında bile değil *kendisinin* ne kadar rahatsız edici olduğunun; insan evrenindeki, en affedilmez müdahalenin, ölüme ya da telefon beklemeye benzeyen, Coitus interruptus'un yani. Ve kan, senin yüzüne bir bowling topu hızıyla hücum ederken –gürlemesini duyacaksın neredeyse– çok derinlerden geldiği belli, sakin bir sesle, "Özür dilerim Larry," diyor, "ama, Japon doktor TV'ye çıkınca haber ver demiştin."

Kasırga çekiliyor. Diamond çekilmiyor –fakat içinde küçüldüğünü hissediyorsun. "Kötü zamanlama" diyor.

"Hı hı."

"Hayatta ve aşkta başarı daima zamanlamaya bağlıdır."

"Borsada da."

"Tamamen. İyi ya da kötü zamanlama? Bu kötüydü."

"Hı hı."

"Uygunsuz."

"Evet." Onun pörsüyüp gittiğini hissediyorsun. Gittiği zaman nereye gider ki bu?

"Na'apalım, başka fırsatlar çıkar."

Onun bir şey mi ifade ettiğini, yoksa soru mu sorduğunu anlayamıyorsun; bu yüzden, "Kalkmalıyız," diyorsun. "Tekrar gelebilir."

"Hayır. Kasırga *tipi*sinden çıkmaz artık. Gerçi..." Kalçalarını çevik bir hareketle kaldırıyor, çekip senden çıkarıyor ve başını aşağı indirip tatlı bir şekilde öpüyor seni. Sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup, kasıklarının arasındaki sıfır noktasına güçlü bir öpücük konduruyor. Kendi dudaklarını, barbekü partisindeki boğazına düşkün biri gibi yalayarak ayağa kalkıyor. Kendini birdenbire çok çıplak hissedip utanarak *kendi* ayaklarına kapanıyorsun acele bir şekilde. "Ayakta olduğumuza göre..." diyor.

"Ne?"

"Evet, Yamaguçi'ye bir göz atmak isterdim. Sence sakıncası var mı?"

"Ben... ee... Külodunu yerde bir yığın ıslak yaprağın arasında buluyorsun. Islanmış ve paçavraya dönmüş haliyle, ormancı zamanında gelmese Kırmızı Şapkalı Kız'dan geriye kalacak şeye benziyor. "Kendimi toparlamalıyım."

Diamond külodu senin elinden alıyor, yüzüne bastırıyor ve kokluyor. "Şeftalinin senden tazesi, hayatım, hâlâ dalında duranıdır ancak."

Tam itiraz etmek üzereyken, o koku, paçavraya dönmüş külodundan değil de, sağa sola saçılmış yapraklardan gelen koku, onun hastalığını, o salak Yamaguçi'nin onun tedavisini bulacağı umudunu hatırlatıyor sana ve Diamond'ın, blucinini giydikten sonra elinden tutup seni oradan çıkarmasına karşı koymuyorsun. Çıkarken yarı gülümseyerek, yarı surat asarak, geriye dönüp bakıyorsun, altüst olmuş kafan

bunları kavramakta zorlanıyormuş gibi. Bugüne dek yaşadığın en heyecan verici şey, Posner Lampard McEvoy and Jacobsen sınırları dışında tabii, şu banyo döşemesinde mi gerçekleşti sahiden?

10.06

Koridorun sağ tarafındaki, göze çarpmayan bir kapıdan girilen Kasırga'nın dairesi, atalardan miras kalan parçalarla; ama sence, bir Komançi'nin modern Amerikan tarzı olarak göreceği biçimde döşenmiş. Bu eşyalar, Q-Jo'nun ucuz mal satan mağazalardan alınmış evladiyeliklerden kesinlikle üstün olsalar da, pejmürde görünüyorlar sana. Oturma odası Diamond'ınki gibi kocaman, fakat eşyaların çoğu odanın bir tarafına, hem de en dibine yığılmış, üzerleri tozlanmış ve takırdayan on kukayla büyük bir uyum içinde titreşiyorlar. Odanın doğu duvarına dayalı kocaman, eski bir televizyon var. Onun karşısında, odanın ortasında canlı renkleri olan rahatsız görünümlü bir kanepe var –Kızılderili'nin gözleri seninkilerden iyi görüyor herhalde. Divanın arkasına düşen, batı duvarına daha yakın bir yerde, ahşaptan bir sallanan antika koltuk var ki, taklit olduğunu anlıyorsun ve nazik kıçına sert geleceğini tahmin ediyorsun. Sallanan koltuğa Kasırga oturuyor ama sallanmıyor. Aslında öyle bir hareketsiz ki, bir kayanın üzerine tünemiş gibi sanki. Duvara ya da daha doğrusu duvardaki küçük bir resme dikmiş gözlerini. O meşhur Van Gogh olmalı bu. O resme bakmak için sabırsızlanıyorsun tabii ki, fakat Diamond seni dosdoğru divana götürüyor ve yanına oturmaya davet ediyor.

"Senin televizyonun yok mu?" diye fısıldıyorsun kulağına, küpe geçirilmiş, talihsiz kulağına.

"Çöpe attım," diyor. "Timbuktu'dan dönünce." Kasırga'nın, Van Gogh çizimine baktığı dikkatle bakıyor ekrana; fakat eteğinin altına elini sokup, çıplak ve nemli baldırını sıkacak kadar bir esnekliği var yine de. İrkiliyorsun, ama karşı koymayı boş veriyorsun. *Borsa çöktüğü için olsa gerek*, diyorsun içinden. *Nerdeyse bütün utanma duygusunu yitirmişim sanki.*

10.07

Anlaşılan, Motofusa Yamaguçi basın toplantısının ilk birkaç dakikasını özür faslına; dün gece sert bir içkinin mantıksal tepkilerini değiştirmesine, bilincini bulandırmasına ve belki de kamuoyunun ona ve tıbbi yöntemine güvenini sarsan o gülünç olayı yaratmasına izin verdiği için, Seattle'dan, Seattle'ın bütün erkeklerinden, kadınlarından ve çocuklarından, hatta tüm insanlıktan, uzun uzadıya ve lafı dolaştırarak özür dilemeye ayırmış. Fakat iyi kalpli doktorun, itibarını kaybettiği ve daha büyük bir onursuzluktan kurtulmak için harakiri yapmayı düşünüp düşünmediği hal ve tavrından çok net anlaşılmıyor. Aslında, gözlerinde neşeli bir parıltı var, bir otelin toplantı salonundaki, spot ışığıyla aydınlatılmış küçük bir masada tek başına oturmuş hatırı sayılır irilikteki dişlerine Bic çakmağıyla dokunur ve daha ciddi bir konuşmacı, Hutchinson Kanser Araştırma Merkezi yöneticilerinden biri, Dr. Yamaguçi'nin, tedavi yönteminin yarınki uluslararası konferansta açıklamayı planladığı bazı detaylarını kamuoyuna şimdiden duyurmaya karar verdiğini anons ederken. Herhalde, yitirdiği güveni yeniden kazanma çabası bu. Ama salonu dolduran gazetecilerden gelen heyecanlı bir uğultu duyuluyor ve Larry Diamond senin baldırını biraz daha kuvvetli sıkmaya başlıyor. Ona bakıp, neler yaşadığını anlamaya çalışıyorsun. Duygularını paylaşmaya çabalarken, onun kanseri sendeki sefalet hissini artırıyor mu, yoksa azaltıyor mu, kararsızsın.

Yamaguçi : İlk önce, sorusu olan var mı?

Gazeteci: Evet doktor. Sizin bir alkol probleminiz var mı?

Yamaguçi: Elbette. Alkol içen herkeste problem var. Alkolün böyle yaygın olmasının nedeni budur. Biz eğlenelim diye yeni problemler yaratır.

Bilim adamı utangaçça kıkırdıyor, gazeteci şaşkın şaşkın bakıyor, Diamond gülümsüyor ve divana vuruyor serbest eliyle, seni okşamayan eliyle yani. "Bu herifi Timbuktu Üniversitesi'ne almak lazım," diyor.

Gazeteci (başka biri): Bize o aletinizden söz edebilir misiniz? Hani şu...

Yamaguçi: Ah, sorduğunuza sevindim. Bir dakika lütfen.

Doktor Bic'i bırakıyor, çantasını açıyor, içinden daha küçük bir çanta çıkarıyor, onu da açıyor, içinden ince bir şey çıkarıyor, yaklaşık on beş santim uzunluğunda, anlayabildiğin kadarıyla, geçici bir süre ortadan kaybolmasıyla, dün geceki tüm patırtıya yol açan aletin aynısı. Tutup yukarı kaldırıyor.

Gazeteciler (bir sürü, bir ağızdan): Nedir bu?

Yamaguçi: Sanırım sizin dilinizde "uç" deniyor. Lavman ucu.

Mırıltılardan oluşan çalkantılı bir sel yarıp geçiyor salonu. Fotoğrafçılar ve kameramanlar daha yakın açılar yakalamak için izdiham yaratıyorlar.

Gazeteci (sakınarak): Bu lavmanda özel bir şey mi var? Bu uçta?

Yamaguçi (omuzlarını silkerek): Eh, birazcık özel bir şey.

Bir kere, çok eski. Sonra, yeşimden yapılmıştır. Yeşimden ve mineral kristalinden. Görüyor musunuz? (Tutup yukarı kaldırıyor, parmaklarıyla döndürüyor. Uç hafiften, nane yeşili renginde parıldıyor.)

Gazeteci (salonun gerilerinde bir yerden): Bunun fonksiyonu nedir?

Yamaguçi: Fonksiyonu, solüsyonun bağırsaklara akışını düzenlemek ve kolaylaştırmaktır.

Gazeteci (daha da başka biri): Tamam, anladık, ama bundaki bu kadar önemli özellik ne?

Yamaguçi: Birincisi, çok eski. (Ona hayranlıkla bakıyor.) Çin imparatoriçesinin şahsi lavman ucuydu, iki, üç yüz yıl önce. İkincisi, bunun yapıldığı madde...

Gazeteci (sinirli bir şekilde): Evet, ama bu herhangi bir ucun yapamadığı bir işi mi yapıyor ki?

Yamaguçi: Elbette. Evet. (Duraklıyor.) Pirinç çiğner.

Diamond'a dönüyorsun "Pirinç mi çiğner dedi?" Gazeteciler de birbirlerine bakıp aynı soruyu soruyor. Hutchinson temsilcisi, paniğini beceriksizce gizlemeye ve güya peygamberden şefaat bulma törenine benzeyen havadan geriye kalanları kurtarmaya çalışarak söze giriyor. "Dr. Yamaguçi, lütfen konuklarımızı bilgilendirebilir misiniz... Lütfen tam olarak açıklar mısınız, bununla neyi amaçladığınızı." Basına dönüyor, "Unutmayın bayanlar, baylar; Dr. Yamaguçi bizim dilimize tam hâkim değil."

"Gwendolyn, sevgilim, sence ben dilime tam hâkim miyim?"

Tabii ki kızarıyorsun; ama elinden geleni yaptığın halde, gülümsemekten alıkoyamıyorsun kendini.

Yamaguçi: Sağlığın sırrı çiğnemedir. İnsan besleyici diyet alıyor, aldırmıyor iyi çiğnemeye. Endüstrileşmiş ülkelerde pek çok insanda gizli bir yetersiz beslenme var, çünkü yediklerini yeterince çiğnemiyorlar. Uzun, sağlıklı hayat istiyorsan, çiğne, çiğne, çiğne. Okey? Şimdi. Benim hastalara verdiğim lavman solüsyonu, pirinçten, beta-karotenden, bir iki daha başka şeyden yapılıyor.

Pirinç –rafine edilmemiş, sizin *kahverengi* dediğiniz pirinç– MCC genini normal durumuna döndürüyor, sağlık veriyor ona. MCC iyi protein üretmeye başlıyor. Bu da tümorün ya da polipin ufalmasına yol açıyor. Küçülmesine. Basit mi, hayır, ha? Ah, ama bir tek şey eksik. Nerede çiğneme? Pirinç solüsyonu için çiğneme lazım. Dişler (Bic'i tekrar alıyor, ön dişleriyle bir ksilofon gibi oynuyor) ağızdadır, rektumda değil. Öyle mi? Bağırsakta diş yoktur, yani bütün çiğnemeyi ucun yapması gerek. (Duraklıyor.) Nasıl olacak, kimse çiğnemiyor burda?

Gazeteci (hangisi olduğu hiç önemli değil): Sizin bu ucunuz pirinç ve beta-karoten solüsyonunu nasıl "çiğniyor" peki?

Yamaguçi: "Texas'ta, Houston'da dedikleri gibi, bana sorma da kime sorarsan sor."

Gazeteci: Yani bunun nasıl çalıştığı hakkında bir fikrim yok mu demek istiyorsunuz?

Yamaguçi: Fikrim var. Sanırım, ışığın yeşimde ve kristalde kırılması bu ucun çiğneme yapmasını sağlıyor. Tabii ki biz lavman ucunu, Houston'da dedikleri gibi, Güneş'in ışımadığı yere koyuyoruz, yani ben gerçek anlamda ışıktan değil, şiirsel anlamda ışıktan, enerjiden söz ediyorum.

Böylesine dili tutulmuş bir gazeteci kalabalığını hiç görmemiştin. Hatta, yüz ifadelerinden, büyük bir şarlatanlık vakasını açığa çıkardıklarına inandıkları belli olanlar, onlar bile haklamak için sözlü girişimde bulunmaktan aciz halde. Diamond, doktorun söylediklerinden tümüyle büyülenmiş görünüyor, hem de öylesine ki, senin kasık kıllarının çevresinde yaptığı yavaş, çıldırtıcı turlara duyduğu ilgiyi geçici bir süredir yitirmiş durumda.

Gazeteci (sonunda): Yani Dr. Yamaguçi, yeşimden ve kristalden bir ucun içinden kahverengi pirinç lavmanı yapmak tümörleri yok etmenizi mi sağlayacak? Kanseri yenmenizi?

Yamaguçi: "Yenmek"le ne kastediyor siz? "Yok etmek"le ne kastediyor? Batı tıbbı her bir zaman, yok etme terimleriyle düşünüyor. Batıda insan, virüsü varsa öldürmek istiyor. Tümörü varsa sihirli mermiler atmak istiyor. İyileşme değil de silah savaşı. Okey. Eller yukarı, *ha*? (Ucu gazeteci topluluğuna yöneltiyor, hayali bir şekilde ateş ediyor.) Benim yöntem savaş değil. Benim yöntem sakinleştirme. Tümörle dost olma. Kanserle dostluk. Dostun diyetini değiştirme, ona iyi davranışlar öğretme.

Genel bir mırıldanma.

Gazeteci: Dün gece, ucunuzun çalındığını sandığınızda bayağı bir moraliniz bozulmuştu. Sizin başka yedek uçlarınız yok mu, yani bu, var olan tek uç mu?

Yamaguçi: Gökteki her yıldızın arkasında başka bir yıldız daha var. Ama onlar birbirlerinden çok uzak.

Gazeteci: Doktor, takdir edersiniz ki, bazılarımız sizi ciddiye almakta zorlanıyor.

Yamaguçi (omuz silkiyor): Temel Reis'in dediği gibi, patatesi severim, patatestir sevdiğim.

O anda, bayağı sarsıldığı görünen Hutchinson sözcüsü kalkıyor ve basın toplantısının bittiğini belli etmek istiyor. "Bayanlar, baylar, geldiğiniz için teşekkürler. Daha fazla bilgiyi, yarınki konuşmadan sonra elde edeceksiniz. Bu arada izin verirseniz size, Doğu-Batı arasındaki bu tür ilişkilerin bazen problemli olabilmesine karşın, Dr. Yamaguçi'nin, kolonik bozulmaları durdurmadaki başarılarının etkileyici ve doğrulanmış olduğunu söyleyeyim. Tekrar teşekkürler."

Lavman ucunu çantasına geri koyan Yamaguçi gitmek üzere kalkıyor. Birden, Diamond kanepede öne doğru kayıyor ve televizyon ekranına, "Hey! Senin lavmanların rektum kanserini de tedavi edebilir mi?" diye bağırıyor.

Zavallı, diye düşünüyorsun. O tuhaf alaycı parıltısının altında, çok umutsuz biri. Kimbilir neler gelecek başına!

Yamaguçi (kameraya bakarak): Bu tedavi, rektum kanserlerinde de yararlıdır.

El sallıyor.

10.20

"Aman Tanrım, Larry! Nasıl, nasıl *yaptın* bunu?"

"Houston'da, Texas'ta dedikleri gibi, 'Bana sorma da kime sorarsan sor.' Ben, Timbuktu'da tanık olduğum bazı şeyleri taklit etmeye koyuldum sadece. Bazen işe yarıyor bende, fakat genellikle yaramıyor."

"Tamam da, korkutucu bir şey bu. Sence de korkutucu değil mi?"

"Bozoların Sirius B'yle yakınlığından daha korkutucu değil. Sesini çıkarmadan oturacağına bizim gerçek yüzümüzü meydana çıkaran şeyler çoğu kişiyi korkutur –yani korkacakları bir sürü şey vardır bunların. Sanırım, herhangi bir yönde çok uzağa bakmamaya özen göstermesinin nedeni budur bu insanların."

Sakin sakin oturmak dedik de, Kasırga başından beri hiç kıpırdamadan oturuyor. Yamaguçi'nin basın toplantısı, Diamond'ın bağırması, senin resmen *parmaklanman* –inanabiliyor musun buna?– bunların hepsi, Kasırga'nın sırtının bir iki metre gerisinde, sen olsan rahatlıkla fark edebileceğin kadar yakında bir yerde, hiç farkına varılmadan geçip gitti. Onu böylesine tutsak eden değerli eskizi daha net görebilmek için gözlerini kısıyorsun –biraz insafa gelip kontakt lens taktırman gerek artık– ama resim, kocaman titrek bir duvarın (üst kattaki bowling salonunda faaliyet giderek artıyor) üzerinde karanlık, küçük bir dikdörtgen olarak duruyor hâlâ.

Diamond seni kapıya doğru götürürken, içinden gelen bir dürtüyle "Hollandalı bugünlerde kaç para veriyor?" diye soruyorsun. Allah kahretsin. Adama suçüstü yakalandıktan sonra ikinizin bir dereceye kadar samimi bir ilişkiye geçmeniz gerek diye düşünmüştün.

Kasırga kımıldamıyor ve konuşmuyor. Tamam, hayatta ilk kez bozum olmuyorsun. Hiçbir kız, soru sordu diye kınanmaz üstelik.

Diamond'ın peşinden koridora çıkarken arkandan bir ses duyuyorsun; ikiye katlanan bir tortilladan çıkan; mısır ununun ve küllerin yüz-

lerce yılından elenerek çıkan bir ses bu duyduğun "iki milyon küsur."

Gümbüür! Çatırr.

Aman Tanrım. Allah bilir, Brunswick'e yıldırım düşerken de bu Kasırga bok gibi bir parayla oyun oynuyordu.

10.25

"Lavmanlar," diyor Diamond, hem kendi kendine, hem de sana. "İrrigasyon.* Timbuktu'nun irrigasyona ihtiyacı var ve anlaşılan benim de. O lavman ucu, küçük, sosyetik bir irrigatör. Uç kısmı şeffaf, bir tür renksiz kristalden oyularak yapılmış; sapı da yeşimden." Ürperiyor. "Sanırım soğuktur, sence de öyle değil mi? O kadın gerçek bir Dragon olsa gerek, şu Çin imparatoriçesi; öyle bir buz saçağını arkasına soktuğuna göre. Yeşim ya da kristal, yahut ikisi birden, Yamaguçi'nin kendi yaptığı ilaçla bir şekilde, moleküler bir etkileşime giriyor –gördün, ihtiyar tilki, içeriğindeki birkaç şeyi nasıl gizli tuttu– ve bu maddeyi althücresel düzeyde elektrokimyasal yönden aktif hale getiriyor. Bu işe karışan karsinojenik bir virüs varsa, mantıklı bir şeydir, sanırım. Virüsler yağ ve şekerle beslenir. Kahverengi pirinç ve brokoli gibi şeyler, elektrokimyasal yönden değişime uğratmasalar bile, virüsleri bombok eder. Onu yemektense ölmeyi tercih ederler. Bir düşün, biz insanlar da tıpkı böyleyiz. Unutma Gwendolyn, bundan sonra ilk fırsatta kendine bir fritözlenmiş kurbağa bacağı söyle. Eğer sende bir virüs varsa seni kışkırtacaktır. 'Haydi bayan, başla! Bana biraz yağ gönder! Ve tatlı olarak çikolatalı kremaya ne dersin? Mmmh!' Elbette senin küçük, sevimli sisteminin hiçbir yerinde virüs yoktur muhtemelen. Senin küçük sistemin bu iş için fazlasıyla sevimli." Parmaklarını uzun, tel tel saçında gezdiriyor ve Halloween kahkahalarından birini sunuyor sana. "Evet, bu kadar yeter benim sevgili zıpzıp kara kurbağam. Şimdi bakalım. Nerede kalmıştık?"

Diamond'ın devam etmekten kastettiği şeyin slayt gösterisi mi, yoksa seks mi olduğundan emin değilsin. Sen, deri kanepede uysalca otururken, o, seninle T.Ü. hocalarının perdedeki görüntüsü arasında gidip geliyor, senin yırtık külodun onun arka cebinden sarkıyor bir hake-

* Tıpta, bir yaraya ilaçlı suyla pansuman yapmak anlamına geldiği gibi; İngilizcede, toprağın sulanması anlamına da gelir. (ç.n.)

min penaltı bayrağı gibi, bir tarafa fırlatılmaya hazır halde. Aslında, senin ne slaytlar, ne de seks için pek fazla vaktin var. Üstelik, Belford bu gece saat onda geri dönecek, Londra borsası birkaç saat sonra açılacak ve yarın sabah saat altıda, aman Tanrım, tekrar diskoya gidip Posner'le, müşterilerinle, borsadan geriye ne kalmışsa ve tüm kariyerin süresince seninle hep dalga geçen lanet olası kaderle karşılaşacaksın. Bu arada, yapılacak bir de iş var, akıl yönünden alt edilmesi gereken bir maymun –ve Q-Jo. Zavallı Q-Jo. Onu tekrar aramayı denemelisin, hemen şimdi.

Ayağa kalkıp bir telefon bakınırken Diamond kolunu beline doluyor ve seni kendine çekip sarılıyor. Tamam, evet, *bunu* yolunun üzerinden çekmediğin sürece, seni bekleyen işlere konsantre olacağın yok. *Eğer Larry beni hemen yatağa götürür ve benimle sevişirse –peki; beni becerirse– yirmi dakika –peki; bir saat– içinde, her şeyi çok daha net bir şekilde düşünebileceğimden eminim. Ve onun için de geçerli bu tabii. Zavallı Larry.*

Ona sokulup sarılıyor, kasıklarındaki tümseğe yaslanıyorsun. Onu öpüyor, dilini onun ağzına sokuyorsun. Dilinin orada olması heyecan verici bir şey. Kendinden iğreniyorsun tabii ki. Kendini hiç böyle kısrak gibi hissetmemiştin. Daha önce tahrik olduğun olmuştu tabii ki. İyi ya da kötü, tahrik olmak insan doğasının bir özelliğidir ve rahibeler bile, müdire hanımlar bile, sen böyle duymuştun, bunu tam anlamıyla yenemez. Bu, insan teninin bir belasıdır ve kadınların bununla yaşamayı öğrenmesi gerek. Hayır, kadınlar bunu çevirmeyi, kontrol etmeyi, yönetmeyi, kendi yararına kullanmayı öğrenmeli; geliyorum dediğinde, bunun, bayağı olsa da yadsınamaz zevkini zarif bir şekilde yaşamayı ve stresli perhizlerden de, düşüncesizce ziyafetlerden de kaçınmayı öğrenmeli. Kadın bu işi iyi tanır hale gelmeli, kendi yararına kullanabilecekse kullanmalı; fakat asla kayıtsız, ilgisiz kalmamalı. Aksi takdirde, bir genç kızın safça, şöminenin başında yatıp uyusun diye içeriye aldığı, bir deri bir kemik kalmış aç bir kurt gibi saldırır kadının üzerine ve kadın onun ya akşam yemeği, ya kölesi, ya da daha da kötüsü onun rakibi olur: Sevgi dolu bir evi ve bağımsız bir yuvayı bulamayınca kendini yiyip bitiren, aç bir dişi kurt yani. Düşlerini siktir edip atar ve daha küçük hedeflere doğru yola koyulur.

Hayır, o kurt senin için yabancı değil; fakat ulumasının kulağına bu kadar hoş geldiğini, postunun böylesine yumuşacık, etçil nefesinin bu kadar tatlı olduğunu hiç hatırlamıyorsun. Şimdiyse, seksin yapış yapış

olması, yahut Eros'un çorapları gibi kokması hiç umurunda değil. Diamond'ın sana pis, iğrenç, ağza alınmayacak şeyler yapmasını isterken yakalıyorsun kendini, ama bunların neler olabileceği konusunda pek bir fikrin yok. Senin düş gücünün ötesinde şeyler bunlar. Tek bildiğin, bunların acı verecek ya da insanı çok hırpalayacak şeyler olabileceği. Ve tabii ki çok zaman alıcı şeyler olacak bunlar, gününün önemli bir kısmına mal olacak.

Azmak için iyi bir zaman buldun doğrusu, diye düşünüyorsun. Suratını buruşturuyorsun, öpüşürken pekâlâ surat buruşturulabiliyor. "Azmak", bir proleter lafı. Karikatürümsü bir sözcük. Soytarılara, kırolara, kerizlere ve yeniyetmelere göre. *Benim arzularım biraz edepsizce olabilir, ama rezilce değil. Benim bu şiddetli ve sırılsıklam arzumun boyutuna varmak için, "azmış" tan çok daha derin ve yürekten bir sözcük gerek.*

Arkana uzanıp düğmelerini çözüyorsun. Eteğinin yere dökülürken çıkardığı ses öylesine hafif ve kısa süreli; ama yine de güçlü, çarpıcı ve özgürlük dolu –kuşatmayı yarıp kaçan bir teknenin açılmış yelkeninin *fru-fru– fruumf* ları gibi– ki, belkemiğine hoş bir karıncalanma yayıyor bu ses.

Diamond dilini yavaşça döndürüp seninkinden kaçırarak karşılık veriyor. Senin çıplak kıçına bir bebek çimdiği atıyor ve "Gwendolyn," diyor, "sana böyle bir şey önermekte kararsızım ama, merak ediyorum, itiraz eder misin..."

Evet? Evet? Nedir söyle Larry? Hangi pis, iğrenç, ağza alınmayacak şeyi yapmak istiyor sana? Ya da senin ona yapmanı (hah!) istiyor? Ne tür pislikler ve aşağılayıcı şeyler geçiyor kafasından? (Kilise ateşindeki bir İncil şarkıcısı gibi atıyor yüreğin.) Ne tür ayıp gizli yalamalar, yumulmalar, emmeler... ne tür tiksindirici ve yasak davranışlar dayatılacak sana, hangi alet ve teçhizatlar kullanılacak ve büyük deliklerinden kaç tanesini dolduracak bunlar? *Evet, Larry? Evet?*

"... düşünüyorum da, benimle birlikte, kurbağalar hakkındaki bir konferansa gelmeye ne dersin?"

10.47

Öylece –düş kırıklığına uğramış, alçalmış, ama yine de garip bir şekilde neşeli– buluyorsun işte kendini Diamond'ın scooter'ının arkasında (oraya taksiyle geldiğini söylediğinde, bile bile, en rahatsız edici tarzıyla gülümsemişti sana) patır patır sesler çıkaran motorun üzerinde Ballard Köprüsü'nü geçip Gökgürültüsü Evi'ni, onun garabet fırtınalarını, Timbuktuvari şiirselliğini, (Amsterdam'da iki milyon küsur eden) karanlık ve kıytırık Van Gogh eskizini, korkunç gölgelerini ve aşkla lekelenmiş kilimlerini geride bırakarak; Queen Anne tepesi yoluyla, Sürüngen & Amphibia Fuarı'nın son gün etkinliklerinden biri olarak, saat on bir otuzda programa konmuş, "Bataklıklarda Bir Sessizlik" adlı konferansın yapılacağı Pasifik Bilim Merkezi'ne doğru giderken.

Queen Anne yoluyla gitmekte sen direttin, evine uğramak için. "Q-Jo'yla ilgili bir haber var mı diye bir bakmak için," dedin Diamond'a, André'yle ilgili haberleri de aynı şekilde merakla bekliyor olmana karşın; ve bu yüzden, Diamond'ı önce Belford'un evinde ve sonra da, eğer gelişmeler ümit veriyorsa bir marketin önünde durduracaksın.

Kefen kumaşları ve doğan güneşin yükselip yüzüne çıktığı yumurta akları göğün çoğu yerinde duruyor hâlâ. Hava, yürüyen biri için yumuşak, ama scooter'ın iki yanından eserken biraz dondurucu hale geliyor. Kendini hem rüzgârdan, hem de tanınmaktan korumak için Diamond'a yapışıyorsun. Olacak iş değil ama, ya senin iş yaptığın biri, paskalya günü sabah sabah seni bu gülünç motorda, böyle hırpani bir arkadaşla birlikte görüp de tanırsa? Harap deri selenin üzerindeki kıçının çıplak –ve nemli ve soğuk– olduğunu bilmeleri bile gerekmez.

Diamond'ın kokusu: Çürümüş deri kokusu, şeker kâğıdı kokusu ve senin kokun; sende bazı duyarlıkları harekete geçiren, çelişkili bir kombinasyon bu. Kollarını beline sarıyor, yüzünü sırtına gömüyorsun. Sonra, aşağıya dönük gözlerin onun arka cebinde, senin bir sihirbazın mendili gibi zar zor seçilen yırtık donunu görüyor. Onu hızla çekip alıyor, başının üzerinden, gelip geçen motorculara bir armağan olarak savurmak isteğine karşı direniyor ve scooter Elliott Caddesi'nden çıkıp da tepeye doğru zahmetli tırmanışına başlayınca, mütevazı bir çimenliği çevreleyen çit çalılarının üzerine fırlatıyorsun. "Uç git! Özgür ol!" şarkısını söylemiyorsun, sonra hemen bu hafif davranışından ötürü biraz azarlıyorsun kendini. *Birisi o külodu bulup polise götürebilir*. Tedbirli Tecavüzcü'den ya da zengin çocuklarının hayvani şakalarından

kalma bir anı, diye düşünebilirler; gerçi zengin çocuklarının soyduğu kadınlar arasında, hayatında senin külodunun şıklığında bir don giymiş olanlar varsa da çok enderdir.

11.23

Yakaladın onu!

Onu yakaladın! Bırak ekonomilerin tekeri çıksın ve çaresini düşünüp dursunlar; bırak hormonlar füze gibi fırlasın ve dualar karşılıksız kalsın; babalar oğullarını, işverenler elemanlarını tokatlasın; saçlar beyaza, mürekkepler kırmızıya dönsün; kader, kıkırdamasının yarısında donup kalsın; Gwendolyn Marie Mati'nin onları er geç faka bastırması kaçınılmaz artık. André'yi yakaladın! Yakaladın o deli maymunu.

Belford'un dairesinde (bayağı bir suçluluk duyuyorsun Belford'a karşı, fakat bunu düşünmenin sırası değil şimdi) yaptığın üstünkörü bir inceleme bile, André'nin orada, koyduğun tatlı yemlerle kendine bir ziyafet çektiğini fark etmene yetti. Derin dondurucunun kapağı yine açık bırakılmış ve çıplak kalmış dondurma çubukları, bir *I Ching* tayfununun ardında bıraktığı civanperçemi sapları gibi, her tarafa saçılmıştı. Makağın bunlar sindirilince yeni ziyafetler aramak için senin apartmanına, Belford'un daha önceki ikametgâhına gideceğini tahmin etmek için primatolog ya da bir İnterpol hafiyesi olmaya gerek yok. Diamond'ı markete saptırmıştın –herif taa kapıya kadar yanaşıp da scooter'la neredeyse mağazanın içine girerek korkunç utandırmıştı seni– bir kutu daha muzlu dondurma satın almış ve gözlerini kasiyerin bakışlarından kaçırmıştın. Sağ olsun ki Diamond –hiçbir şey onu şaşırtmıyor sanki– ayak işine koşulmaya hiç itiraz etmeden seni ve plastik poşetini senin evine götürdü ve orada da, yine park yerinde beklemekten hiç şikâyetçi olmadı. Bir öpücük, dille hızlı bir dalış geç kalmayacağına ikna etti onu.

Senin derin dondurucunun kapağı da açıktı ve yavru bir Çin lahanasının buzları çözülüyordu oturma odasının ortasında, annenin şiir kitabının yanında. İnsanlar bazen, içi oyulmuş kitapların içine mücevher saklayabilir gerçekten; ama bu maymun, birinin kalkıp da bir şiir kitabının içine dondurma saklayabileceğini düşünüyorsa hiç de öyle övüldüğü kadar zeki falan değil demektir. Gerçi her halükârda onu kaçır-

mıştın elinden, fakat tekrar gelmesi ihtimali oldukça yüksekti ve bir sürü pencere denizliğinin her birine birer dondurma yerleştirip geri kalanını derin dondurucuya koydun. *Şu salak konferansçı herif akşama kadar vıraklayıp durmaz inşallah*, diye düşünüyordun, bir o yana, bir bu yana koşturup, altına yeni bir külot giyerken. Sonra telefon mesajlarını dinledin; hepsi Belford'dan, hepsi de acınası; kapıyı kilitlemeden çıktın evden; gerçi kilitler André'ye Tanrı'yı kurtarıcı olarak kabul etmesinden önceki yıllarda pek karşı koyamıyordu zaten.

Q-Jo'nun zırıltılı ziline umutla basışına hiçbir yanıt gelmedi ve hızla çekip gitmek üzereydin ki, burun kanatların kasıldı ve küçücük burnun, sanki sıçrayan fasulyelerle ve barutla tıka basa doldurulmuş gibi tuhaf haller takınmaya başladı. Kapının etrafındaki aralıklardan sızıp gelen koku Q-Jo'nun tütünüydü! Bu kokuda yanılmak mümkün değildi. Eğer cehennemde sigara içilecekse, şeytanın içeceği tütün Q-Jo'nunki olurdu mutlaka ve bir tek babanın marihuanası hariç, burnunun ondan daha çabuk fark edeceği ve rahatsız olacağı başka bir şey yoktu.

Bu kez göz yaşartıcı spreysiz, fakat arsız bir şekilde daldın içeriye; kim bilir neyle karşılaşacaktın, belki de Q-Jo doğaüstü güçlerle oynamaktan kafayı yemiş, bir köşeye çömelmiş, saçma sapan şeyler söylüyor, sigara içiyor ve lastik bir maskeye dönmüş yüzüyle uzaya bakıyordu. Fakat onun yerine, André'yle karşılaştın. Maymun, yüzünde ekşi bir ifadeyle, minderi tıkız bir koltuğun üzerinde, bir Kongo gece kulübünde Elvis'in taklidini yapan bir pigme gibi zıplayıp duruyor ve kendi sardığı bir sigarayı içiyordu. Elindeki sigara, gevşek, kaba, sağa sola sarkan, karmakarışık bir şeydi ama, Q-Jo'nun sardığı sigaralar da bundan çok daha iyi değildi; tek fark Q-Jo, başparmağıyla diğer parmaklarını tam anlamıyla karşı karşıya getirebiliyordu.

Soğukkanlı numarası yaparak, en yumuşak sesinle masal anlatırcasına konuştun. "Merhaba André. Merhaba tatlım. Seni görmek ne güzel. Merhaba. Sen oracıkta otur, Gwen teyzeciğin sana çok tatlı bir şeyler getirecek. Tamam mı canım? Tamam mı?" Yavaşça, yumuşak hareketlerle kapıyı kapattın. Sonra koridorda, şortunun içine eşekarısı girmiş bir film kahramanı gibi hızla depara kalktın. Dondurma kutusunu derin dondurucudan kapıp, tekrar son hızla Q-Jo'nun evine doğru bir koşu yaptın, bu arada kaçmamış olmasına dua ederek.

"İşte tatlım. Bak işte. Bak sana neler getirdim." André senin ikramını çekip alırken fabrika bacasından çıkar gibi sert dumanları yüzü-

ne üfleyip seni havasız bıraktı ve öğürmene ramak kaldı. Öksürüğünü bastırmak için uğraşmaktan neredeyse fıtık olacaktın, ama durduğun yerden kımıldamadın ve dondurmaların geri kalanını da sundun ona. André kâğıt ambalajları yırtmakla meşgulken; ve aynı zamanda nasıl hem yiyip hem de sigara içilebileceğini, Güney'deki zenci düşmanı köylü lokantalarından birine gitse kolayca öğrenebileceği bu numarayı bulmaya çalışırken, sen kilerden çekiç ve çiviler alıp, vasistaslar da dahil bütün pencereleri çiviledin, elinden geldiğince rahatsız etmemeye çalışarak. Bir tencereye su, bir kutu meyve suyu doldurdun ve son reçetenden kalan ne kadar Valium varsa bu sıvının içine boşaltıp erittin. Tencereyi André'nin koltuğunun yanına, yere koydun –"Al tatlım, eğer susarsan"– halıda için için yanmaya başlayan ateşi ayağınla basıp söndürdün, sonunda sigarayı feda edip atmıştı çünkü, ve geyşalar gibi –bu konuda giderek ustalaşıyorsun– kapıya doğru geri geri yürüdün. "Bay bay. Bay bay şimdilik. Sen keyfine bak, Gwendolyn az sonra geri dönecek. Tamam mı? Bay bay. Mutlu paskalyalar." Her iki kilidi de çevirdin ve önlem olarak birkaç tane de çivi çaktın. "İşte. Bu seni tutar, seni küçük piç. Yakaladım seni."

11.24

"Yakalandı!"

Alt kattaki apartman girişinde beş altı apartman sakini toplanmış, içlerinden biri "Yakalandı!" diyor sana.

"Afedersiniz?" Nerden biliyor yahu bü herifler bunu? Bu insanlar, basit olduğu kadar, başkasının işine burnunu sokmaya da çok meraklı. Daha üst sınıf bir apartmana taşınman gerektiği gayet açık.

"Yakaladılar onu."

"Kimi?"

"Tecavüzcüyü yahu. Daha önce kaçırmışlardı, ama bu defa yakaladılar."

Eyvah, aman Tanrım!

"Bayan Kudahl onu otoparkta teşhis etti ve polisleri çağırdı."

Allah kahretsin!

Komşuları iki yana iterek hızla dış kapıdan çıkıyorsun ve polisleri, duvara dayadıkları adamın senin –buradaki ev sahiplerinden biri olan

senin!– arkadaşın olduğuna ve onun, görünümüne karşın, yasalara saygılı bir yurttaş olduğuna inandırmak için on dakikanı harcıyorsun. Alaycı bakışlar ve göz devirmeler gırla gidiyor Smokey'le Cecil'de; seni de duvara dayamak gerektiği konusunda hemfikir ikisi de –her şeyin üstüne tüy dikercesine, dalgınlıkla bir de çekiç sallıyorsun elinde– fakat sonunda, simsarlıkla bilenmiş satıcılık yeteneklerin kadar, delil yokluğunun da sayesinde, serbest bırakmak zorunda kalıyorlar onu. Son bir şey daha var. Şüpheli şahsın elle yoklanarak yapılan üst baş araması sırasında –aradıkları silah mıydı, prezervatif mi, yoksa ne?– Smokey koca bir deste para bulmuş ve polisler Diamond'ın neden bu kadar büyük miktarda para taşıdığını öğrenmek istiyorlar.

"Eminim ki memur bey," diyor Diamond, "üzerimde birtakım uçak biletlerinin de bulunduğu, sizin gibi dikkatli birinin gözünden kaçmamıştır. Ben yarın sevgili ana babamı, çok uzaklardaki sıcak bir ülkede İncil'i yaymaya çalışan o misyonerleri görmeye gidiyorum. Ve sizin gibi kültürlü biri, Amerikan kredi kartlarının artık dış ülkelerde bir zamanlarki kadar çok hoş karşılanmaması gibi, acı ve utanç verici bir gerçeğin farkındadır muhakkak. Bu, çok büyük miktarda bir para gibi görünüyor belki ama, doların düştüğü şu zayıf durumda yabancı kalpazanların gözünde, tavuk yeminden farksızdır."

Böylece, bırakıyorlar onu. Ayrılırken Cecil sana "Bayan," diyor, "bilmiyorum senin hikâyen nedir, ama bir daha karşıma asla çıkmanı istemiyorum."

"Merak etmeyin memur bey," Adamlar polis arabalarına binerken Diamond'a dönüyorsun. "Nereye gidiyorsun Larry?"

"Benim daha önce de açıklanan hedefim Sürüngenler ve Amfibiler Fuarı."

"Yarınkini soruyorum." Boğazına bir şey mi düğümlendi ne?

"Sonra açıklarım sana kedi tatlısı. Konferans başlayalı beş dakika oldu ve korkarım benim scooter ruhunu teslim etti."

"Pekâlâ. Porsche'yi alalım."

11.50

Kurbağacıklar nereye gitti? Pasifik Bilim Merkezi'nin konferans salonundaki konuşmanın konusu bu. İtiraf etmelisin ki sen onları birazcık

olsun özlemiş değilsin ama, bazıları buna büyük önem veriyor anlaşılan; çünkü konuşmacı, otuz beş yaşlarında, blucin, mavi iş gömleği (insanlar neden daha iyisini satın alabilecekleri halde kendilerini tarım amelesi kılığıyla marjinalize etmeyi tercih ederler ki?) ve tüvit ceket giymiş, kibar, sakallı herpetolog bir sürü istatistiği sayıp döküyordu senle Diamond şaşılacak derecede kalabalık dinleyici kitlesine katıldığınızda. Sen olsa olsa seksen-yüz kişi bulacağınızı tahmin etmiştin ve belli ki herif epey bir süredir devam ediyordu anlattıklarına. Bu rakamlar dünyanın dört bir tarafındaki bilim adamlarının yaptığı, birbirinden bağımsız araştırmaların sonuçları ve kesin bir şekilde, gezegenimizdeki kurbağa nüfusunda birdenbire şaşırtıcı ve korkutucu bir azalmayı gösteriyor. Herpetolog her araştırmanın bulgularını okuduktan sonra, nesli tükenen yeni bir türün adını yazıyor kara tahtasına tebeşirle. Adam, siz geldiğinizde listede bulunan on beş civarında isme bir de "altın kurbağa"yı, "Bufo Boreas"ı, "soytarı kurbağa"yı, "sarı bacaklı dağ kurbağası"nı ve "Kanada kara kurbağası"nı ekliyor. Aman Tanrım. Dün akşam Bull & Bear'daki aşçının senin tabağına koyduğu arka bacaklar bu türlerden birine ait değildir inşallah, diye düşünüyorsun.

Öte yandan, ne fark eder ki? Gördüğünü hatırladığın son tek parça kurbağa, lisenin biyoloji dersinde sana kestirdikleri (böğk!) kurbağaydı ve tüm samimiyetinle, onların eksikliğini hiç mi hiç hissetmemiştin. Bu inek herifler gıcır gıcır yeşil dolarlardaki azalmayla o sümüklü yeşil kurbağaların azalması kadar ilgilenseydi, gelecek hafta senin yeni daire sözleşmesini bağlardın belki de.

"Kurbağalar iki yüz milyon yıldır, sellerden, kuraklıklardan, buzullardan, göktaşlarından, volkan patlamalarından ve dinozorları yok eden daha başka ne varsa hepsinden kurtulmayı başardılar; iki yüz milyon ilkbahardır, buzul çağlarında, ateşten kıyametlerde bile, Toprak Ana'ya serenad yaptılar. Şimdiyse, şarkıları bitmek üzere. Mucizevi bir düzelme olmazsa, tahmin ediyoruz, dünyada bilinen üç bin sekiz yüz su ve kara kurbağası türünün yarısı yirmi yıl içinde yok olacak."

Yapma yahu, diyorsun içinden, *demek bin dokuz yüz tür kalacak yine de. Bir gezegene, o tüy ürpertici küçük dikizcilerin kaç çeşidi gerekli ki?* Diamond'a bakıyorsun. Sana göz kırpıyor.

Konuşmacı, sanki senin soruna yanıt veriyormuş gibi, yenik düşen her tüy ürpertici küçük dikizci yüzünden, anlatılamayacak miktarda böceğin üreyeceğini anlatıyor. "Kurbağaların azalmasıyla böcekler bayram eder," diyor ve Asya'nın, kurbağaların hemen hemen tümüyle

kuyruğu titrettiği bölgelerinde ürünlerdeki tahribatın, sivrisineklerin ve sıtmanın arttığını gösteren örnekler veriyor. (Bu senin Union Carbide hisselerin için iyi bir haber mi?) Ve kurbağalar azaldıkça kuşlar, balıklar, kertenkeleler, yılanlar ve küçük memeliler de azalıyor; çünkü bir sürü hayvan, sadece kurbağayla besleniyor olmasa da, düzenli bir şekilde, zaman zaman kurbağa yiyerek karnını doyuruyor. Kurbağalar besin zincirinde çok önemli bir halka. (Q-Jo sana, hasta olup okula gidemediği günler annesinin ona alfabe çorbası yaptığını anlatmıştı. Q-Jo, her kustuğunda çıkanlara bakarmış, harf şehriyelerle bir yazı çıkıyor mu diye. Medyumlara bakarsan her şeyde bir kehanet var sence, ama nedense, "besin zinciri" lafını duyup da Q-Jo'nun hikâyesini hatırlamaman ve ani bir mide bulantısı duymaman imkânsız.)

"Bu, sadece kurbağaları kurtarma meselesi değildir."

Vay?

"Burada bir tür, faaliyet halindeki bir domino vakası vardır ve kurbağa, zincirdeki ilk dominodur sadece. Biyolojik farklılık azaldıkça ilerlemenin yaratacağı yeni çevresel koşullara uyum sağlayabilecek yeni besin kaynakları yaratabilme esnekliğimiz de o ölçüde azalacaktır. Bugün kurbağalar, yarın kuşlar, daha sonraki günse kim bilir daha ne? New York State Üniversitesi'nden Dr. Richard L. Wyman'ın dediği gibi, 'Kaç tür yok olunca sistemin tüm fonksiyonu duracak, bunu bilmiyoruz. Geçmişte canlılar değişikliklere evrimle karşılık vermişlerdi; ve bu süreç genetik çeşitliliğe bağlıdır. Eğer her şey birbirinin aynısı olursa evrim durur.' Şimdi, bunları duyunca insan korkmuyor mu?"

Küçük konferans salonunun her tarafında kaygıdan kaynaklanan, alçak sesli bir uğultu duyuluyor. Dinleyici kitlesine bakınca *onlarda da* çeşitliliğin eksik oluşu dikkatini çekiyor. Yaşı ve cinsiyeti ne olursa olsun, hemen hemen herkes, ekose flanel gömleğinin üzerine, içi elyaf doldurulmuş naylon yelek giymiş. Onlarca yıldan beri bu sırt çantalı yürüyüşçü görünümü Seattle'ın beyaz orta sınıfının gayri resmi üniforması haline geldi. Ve şimdi düşünmek zorundasın; burjuvazinin ölümünden kısmen sorumlu olan bu tek tiplilik değil mi? Ama, sayıları giderek artan yoksullardaki ya da kendi sayılarını koruyan (senin ve senin gibilerin aralarına sızma çabalarına başarıyla karşı koyan) zenginlerdeki standardizasyon daha mı az sanki? Bu düşünce akışı seni dosdoğru, bugünkü parasal ve kişisel durumunun introspektif bir tahliline götürüyor ve konuşmacı, dramatik ve nedeni bilinmez kurbağa kat-

liamının olası nedenlerini irdelerken ancak yarı dikkatle dinliyorsun.

"Eğer mesele sadece, insanların kurbağa yaşam alanlarına yayılması ve yerleşimin yarattığı tahribat olsaydı sorun o kadar büyük olmazdı. Pestisidler ve herbisidler hayvanları mahvetti, doğru; ve bir sürü insan da asit yağmurlarına dikkat çekiyor ama, buradan elli mil ötede, Şelale Dağı'nın bakir göllerindeki kurbağalar yok oluyor ve tekrar tekrar yapılan ölçümlerde ne aside ne de herhangi bir kirleticiye rastlanmıyor. Bu da bize, bunun sorumlusunun ultraviyole radyasyonundaki artış olabileceğini düşündürüyor ama, devletin ve şirketlerin muhalefeti sayesinde, UV radyasyonunun gerçekten artıp artmadığını gösterecek verilerden yoksun olduğumuz için, ancak tahmin yürütebiliyoruz. En büyük olasılıkla, kurbağalarımızı yok eden şey, global çevresel değişikliklerin karmaşık bir karışımıdır.

"Kurbağalar, yaşamları süresince hem suyun altında, hem de karada yaşadıklarından, hem bitkileri, hem böcekleri yediklerinden ve dış dünyaya karşı pek bir koruma sağlamayan, geçirgen bir deriyle kaplı olduklarından, gezegenin sağlık durumunu gösteren ideal barometrelerdir. Kurbağalar bize dünyanın genel çevresel durumu hakkında bir şeyler söylüyor ve haberler pek iç açıcı değil. Onlar on milyonlarca yıldır hayatta kalmayı başarmış, öyle dayanıklı hayvanlardı ki, şimdi birdenbire hızla tükenmeye başlamaları, korkunç bir uyarıdan çok daha öte bir şey. Kurbağalar, kömür madenlerindeki kanaryaya benziyor –kanarya yana devrilince işçilerin madeni boşaltabilmesi dışında tabii; biz gezegeni terk edemeyiz çünkü. Terk etmemeliyiz." Susuyor ve sessizlik içedönük tahlillerinden çekip çıkarıveriyor seni birden, "Sorusu olan var mı?"

Diamond'a eğiliyorsun. "Benim sorum var," diye fısıldıyorsun. "Sen gerçekten de yarın gidiyor musun; ve eğer gidiyorsan, nereye gidiyorsun? Tedavi olabilmek için Dr. Yamaguçi'yle temasa geçme konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Gökgürültüsü Evi'nde, benim gibi, Q-Jo'nun üzerine de kapılar kitlendi mi? Neden benim gibi, senin tam zıddın birinin peşine düştün; bu sırf hayvansal bir iştah mı, yoksa başından beri benim kolay bir av olduğumu mu düşündün? Ve, bir Sirius C var mı gerçekten?"

Senin konferansı dinlemediğin Diamond için gayet açık ve sana, suçlarcasına, dik dik bakıyor. "Üzgünüm kedi şekeri," diyor, "ama soruların şu anki konuyla ilgili olması gerek." Sana o rahatsız edici, manyakça tarzıyla gülümsüyor, sonra ayağa kalkıyor ve herpetoloğa ve dinleyicilere de aynı şekilde gülümsüyor.

"İnsan soyunun büyük çoğunluğunun tek fonksiyonu," diye başlıyor ağır ağır konuşmasına, burundan gelen bir sesle, "yemek, sıçmak, üremek ve televizyon seyretmek olduğundan..."

Eyvah, aman Tanrım!

"... ve doğrudan hırsız ya da zorba olmayan az sayıda insan korkak, dünyadan habersiz ve hepsinden öte, duyarsız olduğundan..."

Sürtünmeler, kımıldanmalar var –dinleyiciler bu vahşi görünümlü kişinin söylediklerinden irkilmedi; ve doğrusu, sen de öyle.

"... ve insanların kolektif açgözlülüğü ve embesilliği yüzünden tüm biyosfer ihmal edilip bir kenara bırakıldığından..."

Şimdi tek tük, kafa sallayarak onaylamalar görülüyor.

"... ve bizim –siyasi, ticari ve dinsel– sözde liderlerimiz, püre halinde ezilip iki eski kaşar diliminin arasında sandviç olmayı hak ettiklerinden..."

"Sözlerinize dikkat edin bayım!" diye bağırdığını duyuyorsun birinin.

"... ve bu üçkâğıtçıları destekleyen gazete ve dergiler apteshane deliğini tıkayan samandan farksız olduğundan..."

Lütfen, otursa ve sussa olmaz mı?

"... ve kurbağalar da dahil, herkesin bir kötü talih hikâyesi olduğundan..."

"Özür dilerim efendim," diyor herpetolog. "Özür dilerim. Sorunuz mu vardı?"

"... size, kurbağa nüfusumuzdaki düşüşün, soydaşlarımızın sakil ve sorumsuzca sersemlikleri dışında bir şeyden kaynaklanıyor olabileceğini ve biyosferik bir facia gibi görünen bu durumun aslında belki de olumlu ve umutlu bir işaret olduğunu söylemeye pek istekli değilim. Bu olasılıkları belirtmeye pek istekli değilim, ama belirtmek zorundayım."

Birden, koltuğunun ucunda oturan bütün dinleyiciler, Diamond'ı kibarca susturmaya çalışan herpetolog ve herkes, onu konuşmasına devam etmeye davet ediyorlar ihtiyatlı bir şekilde. Diamond, sevinçli ve mutlu. Korkuyla sinen bir sensin anlaşılan.

"Siz bilgili insanların gayet iyi bildiği gibi, *amphibia* sözcüğü Yunanca *amphi* ve *bios* köklerinden oluşur ve çift yaşam yaşamak anlamına gelir. Bunun, hem suda, hem de karada yaşayabilmeyi kastettiğini belirtmeye gerek yok. Bu nedenle, amfibiler gezegenin en kolay uyum sağlayan yaratıklarıdır, burada yaşamaya en uygun olanlar onlardır, ironik bir şekilde. Ama, içinizde casus romanları okuyanların ve evlilik dışı ilişkiler yaşayanların iyi bileceği gibi, ikili bir yaşam, gizli

bir yaşam, gizli davranışlarla dolu bir yaşam demektir. Şimdi, kurbağa civciv kadar beyni olan, küçük, salak bir hayvandır. Bu hayvan herhalde yığınla gizli bilginin cehennem bekçisi falan değildir. Hayır, gerçekten de. Ama, sırları olmaktan çok, kurbağanın *kendisinin* bir sır olduğunu düşünmek gerek. Gizli bir halka."

Diamond, yani konferans salonundaki herkesin *sana* eşlik eden kişi olduğunu bildiği adam senin koridora çıkış yolunu tıkamıyor olsaydı, Porsche'ye değilse bile, kadınlar tuvaletine doğru yollanmak için en uygun zamandı bu.

"Amfibiler, karalarla sular arasındaki köprüdür. Onların, bizim sulak gezegenimizle, büyük ölçüde kuru galaksimiz arasında da bir köprü olabileceğini düşünmeye çağırıyorum sizi. Dünya ve yıldızlar arasında bir köprü yani. Hepsinden önemlisi de insan aklıyla kozmik akılötesi arasında bir köprü. Ve, tabii ki, çoğu kişinin İsa'yla bir tuttuğu balıklarla, çoğu kişinin Şeytan'la bir tuttuğu sürüngenler arasında biyolojik bir köprüdür aynı zamanda onlar."

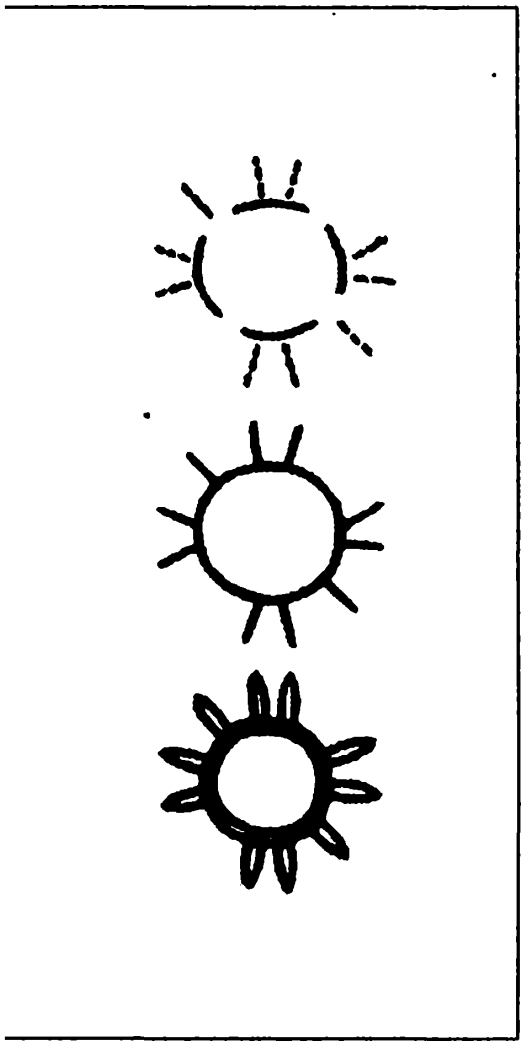
Kimi neşelenen, kimileriyse huzursuz ya da tedirgin olan dinleyiciler, çatlağın biri gözüyle bakıyorlar ona. Sen, derisi yeni sıyrılmış bir diz gibi, sızlayarak kıpkırmızı kesilmiş yüzünü ona doğru çevirip bakmıyorsun bile. Bir düşün, daha birkaç dakika önce, onunla yaşayabileceğin romantik ilişkinin çocuksu hayaliyle mutluydun!

Diamond'a hakça davranmak için açıkladığı saçma sapan tezlerinin üzerini oksitlendirip bir güvenilirlik pasıyla kaplamasına izin verilebilir. Fakat, Diamond, "Şimdi şunu düşünmenizi istiyorum; çok üstün zekâlı bazı varlıklar –akılötesi etmenler ya da dünyadışı yaratıklar diyelim, isterseniz– bizim kurbağalarımızı, bize iyilik etmek amacıyla yapılmış bir planın parçası olarak kaçırmış, bizi tarihsel sürekliliğin zulmünden kurtarmak ve ruhlarımızı başka boyutlarla bütünleştirmek," derken, ona bu şansı tanımayıp ayağa kalkıyor, onu bir kenara ittiriyor ve konferans salonundan çıkıyorsun hızla.

Peşinden gelmesin diye dua ediyorsun; ama, suları parlayan havuzlarla, tuz beyazı kemerlerin arasından hızla yürür, utançtan, üzüntüden –o azgın bedensel arzuların, sende onun akıl hastalığını göremeyecek bir geçici körlük yaratmasına nasıl izin verebildin? diye– resmen hüngür hüngür ağlarken onun bağırdığını duyuyorsun: "Bekle, kedi pudingi! Dur! Beni bekle! En son cümleyi duymadın!"

Pazar öğleden sonra
8 Nisan

*

*

Deniz ürünü halinde başlamak

12.17

Yaratık, standart bir kaniş büyüklüğünde. Takır takır bir zırhı, sakillik sınırını oldukça aşan miktarda bacağı var; uzun, kıpır kıpır antenleri atmosferdeki moleküller arasından domates alan yaşlı kadınlar gibi seçim yapıyor sanki; ve gözleri sırf gözbebeğinden ibaret, hiçbir ifadesi yok, ama yine de her hareketinizi izliyor; bir çift siyah golf topuna, ısıya hassas alıcılar yerleştirilmiş sanki. İğrenç bir şey bu –ama seni asıl korkutan, onun yanındaki yaratık.

Annen kendini bir çimento kamyonunun önüne attıktan sonra, Büyükanne Mati, ya Filipin'e has bir boş inancından ya da senin bilemediğin alelade bir garezden ötürü, annenin görüntüsünü aile albümünde-

ki bütün fotoğraflardan, bir dikiş makasıyla kesip çıkarmıştı. Şimdi sen de, Larry Diamond'la ikinizin şu vitrin camında yansıyan görüntünüzden Diamond'ı kesip çıkaracak bir makasın olsun isterdin. İkinci bir düşünceye göreyse, belki de senin kendi görüntünü çıkarıp onunkini bırakman gerek.

Önüne Porsche'ni park ettiğin mağaza bir haşere kontrol firmasına ait ve kedi büyüklüğünde, holografik bir karafatma konmuş vitrine. Yersiz ve hiç ilgisiz olan şey bu karafatma; çünkü Seattle'ın kuzey ikliminde bu böceğin evlere musallat olduğu çok enderdir; oysa Diamond, senin görüşünce her enlemde var olabilen bir bela.

"Vay, vay," diyor Diamond, senin onu yok saymaya çalışmanı yok sayarak, "bu entomolojik porsiyonu yiyecek kurbağanın kemer numarası bayağı büyük olsa gerek. Nommo'nun ne yiyeceğini merak ettim bunu görünce."

"Bak Larry," diyorsun, monoton ve zayıf sesini boğuk bir kayıtsızlıkla kaplamak için elinden geleni yaparak, "belli ki, senle ben, olmuyoruz."

"Olmuyoruz mu?" Gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Evet, biliyorsun, hiçbir yere varmaz bu."

"Varacağı yeri görünce şaşıracaksın."

"Şaşıracağımdan eminim. Ama o değil. Demek istediğim, bir ilişki olarak bunun geleceği sıfır."

"Gelecek mi? Ha, anlıyorum. Demek istediğin, nefis gökkuşağımızın ucunda altın bir kupa görmüyorsun. Demek istediğin, samimiyetimizin kâr getirmesi muhtemel değil. Beni düş kırıklığına uğrattın Gwendolyn. Bense senin ampulünde, aşk ilişkisini bir yatırım gibi ya da denize nazır bir arsa ya da bir belediye ihalesi gibi gören o zavallı kara kurbağalarından birkaç vat daha fazla ışık olabileceğini ummuştum. Güzel bir günbatımının geleceği yok diye ya da bir kuyruklu yıldız bir sonuç getirmiyor diye de yakınır mısın? Ve bir aşk ilişkisi neden 'bir yere varmalı' ki? Tutku, ormandan geçen bir yol değildir. Ormanın en derin, en vahşi yeridir o; perilerin hâlâ dans ettiği ve iğrenç engereklerin dallarda uyukladığı bir mağaradır. Hiç suyu kalmamışlar ve fonksiyonlarını yitirmişlerin dışındaki herkes bu mağaranın cazibesine kapılır ve gizemleriyle büyülenir ama, motorlu testerelerin ve buldozerlerin gelip orasını aile tipi bir restoran haline getirmesini dilemez. Sonuç dediğin, öyle bir şeydir işte, bence. Emniyet. Güvenlik. Kesinlik. Evet, gerçekten. Pekâlâ, şunu sakın unutma kedi tatlısı: Biz

bir 'ilişki' yaşamadık; senle ben bir çarpışma yaşadık. Çarpışmalar güvenli gelecekler için pek elverişli değildir, ama çarpışma olayının uyandırdığı ilgiden sıyırmak zordur. Haksız mıyım, söyle."

Diamond'la karşılaşmanın ilginç olmadığını iddia edemezsin. Ve o, tüm kadınlar hakkında ne düşünürse düşünsün, sen tanıştığın her erkeği evcimen, potansiyel bir uzlaşma partneri olarak görmezsin. Peki ya periler? Her şeyden önce seni enayi –enayi!– yerine koyuyor bu herif; hem herkesin önünde, uzaydan gelen kurbağa korsanları falan diye zırvalıyor, hem de şimdi kalkmış, perilerden söz ediyor. Lütfen! Eğer bunların hepsi bir şakaysa, bunları karafatmalarla paylaşsın. İşin gücün var senin.

"Bu gerçekten düş kırıcı," diyorsun, "çünkü ben daha çok, seninle ortak iş yaparız, diye düşünüyordum: Bir planım vardı. Ama herhalde bunu kendi başıma yapsam daha iyi olacak. Şeye gelince, ee, seks meselesine, böyle şeyler olur. Pişmanlık, diye bir şey yok. Sende bir hastalık falan yoksa tabii. Yok, değil mi?" Gülümsüyor sadece ve camdan yansıyan gülümseme, vitrindeki lanet haşaratla gayet uyumlu görünüyor. "Görüyorsun değil mi?" diyorsun, "Senle imkânsız." (Bir kanser kurbanına, sende hastalık yok değil mi, diye sorulmasındaki ironi seni hiç etkilemiyor.) "Ve ben senin topluma karşı yaptığın o gösterilere kesinlikle tahammül edemem. Senin o sahnelerine."

"Sahi mi? Ben de senin dün gece Bull & Bear'da bayağı bir eğlendiğini sanıyordum."

"Tamam, onu boşver şimdi, sonlara doğru biraz kontrolümü kaybetmiştim. Ne yaptığımı bilmiyordum bir ara. Benim için zor günler bunlar. Ama o, ben değilim."

"Sen kimsin Gwendolyn?"

İçini çekiyorsun, öpücük kesesi dediğin alt dudağını ısırıyorsun ve vitrinden geriye dönüyorsun. "Ben, şikeli bir at yarışında, topal bir ata binmiş, kırmızı kart görmüş bir jokeyim. Ama yarışı bırakmış değilim. Finişe doğru süreceğim. Ve tek başıma süreceğim. Şimdi; eğer istersen seni bowling salonuna geri götürmeye hazırım. Ama hepsi bu kadar. Benim yapacak hamlelerim var."

Sen arabanın anahtarlarını aranırken Diamond vitrin camına, dev karafatmanın hizasına dokunuyor parmağıyla. "Gwendolyn," diyor, "bizim çocuğumuz böyle olsaydı yine de sever miydin?"

Diamond arabayla bırakılmayı kabul ediyor ama, Gökgürültüsü Evi'ne değil. Sorrento'ya; Birinci Tepe'deki eski, fakat hâlâ zarif ve haberlerde Dr. Yamaguçi'nin kaldığı bildirilen otele bırakılmak istiyor. "Benim de kendi hamlelerim var" diyor. Elini senin bacağının üzerine koyuyor, itiyorsun.

"Hayır Larry! Lütfen. Zil çaldı artık. Tamam mı? Şu anda yeterince derdim var zaten. Normal bir ilişkiyi bile yürütebileceğimden emin değilim; ve dünyada en az ihtiyaç duyduğum şey de bir 'çarpışma' şimdi."

"*Au contraire*. Sana en çok gereken şey bir çarpışma, çünkü çarpışmalar dönüştürücüdür. İlişkiler tatmin edici olabilir, ama ancak bir çarpışma dönüştürebilir onları. Kültürler için de, insanlar için de böyledir bu. Tarihsel örnekler vereyim mi?"

"Nereden çıkardınız, Bay Küstah, benim dönüşmeye ihtiyacım olduğunu?"

"Çünkü biz bunun için yaşıyoruz. Gayet açık. Yoksa sen, borçlarımızı ödemek için mi yaşıyoruz sanıyorsun?"

"Ben yetişkin bir insanım. Yeterince büyüdüm. Benim büyümediğimi sen nereden bilebilirsin ki?"

"Büyümeden söz etmiyorum ben; küçük iribaşlar büyüyünce büyük iribaş olmazlar, onlara kurbağa denir; tıpkı küçük çocuklara, büyüyüp büyük çocuk olduklarında yetişkin denmesi gibi. İribaşlar tamamen bambaşka bir şeye *dönüşür*."

Tam, "Bana ne kurbağaların ne halt ettiğinden be!" diye bağırmak üzereydin ki, trafik ışığına aldırmadan, Birinci Cadde'yle Denny arasındaki kavşaktan geçen bir alışveriş arabaları sürüsünün ortasına dalmamak için hızla freni köklemek zorunda kalıyorsun. Yaklaşık altı ay önce, dünyada sahip oldukları –ve sıklıkla da, ıskartaya çıkarılan mal kutularından o gün topladıkları– tüm mallarını, süpermarketlerden çalınmış alışveriş arabalarıyla taşıyarak sokaklarda dolaşan bir sürü evsiz barksız insan, konvoy halinde dolaşmak gibi parlak bir fikri keşfetmişti. Bu hemen tuttu. Bugünlerde otuz ya da kırk arabalık konvoylar ya da takılan ismiyle "trenler" var ve bunlar böylece –polislere, zengin çocuklarına ve kendileri de evsiz barksız olup da zorbalık edenlere karşı– korunma sağlıyorlar, özellikle de otomobillilere karşı bayağı bir güç kazanıyorlar, çünkü kent merkezindeki trafik çoğu zaman bu te-

kerlekleri cik cik öten, ağır ağır hareket eden, kurallara saygısız dökünтüler ve umutsuzlar kervanının insafına kalmış durumda.

İkiniz de, beklemekten ötürü sıkkınsınız ve kafanız bu sıkıntının kaynağıyla meşgul halde; fakat Diamond bu sahneyi bir hayret ifadesiyle seyrediyor. "Bunları, Sahra'yı geçerken gözünün önüne getirebiliyor musun" diye soruyor, "Timbuktu'ya doğru giderlerken?" Ve gördükleriyle hayreti daha da artıyor: Birkaç blok ötede, elinde hiçbir alet olmayan bir hırsızın, bir arabanın ön camını kafasıyla kırdığını görüyorsunuz; yarı çıplak, isterik Hıristiyanlardan oluşan bir alay, çelik kuşaklı radyal lastiklerden kesilmiş şeritlerle kendilerini kamçılayarak geçiyor; bir grup neo-Marksist, dudakları morarmış ayyaş gruplarına, break dansı yapan crack satıcılarına ve hiçbir jakuzi satıcısının ikinci defa dolaşmaya kalkmayacağı varoşlardan henüz sürgün gelmiş birkaç çifte, kanlı bir devrimin ne kadar neşeli ve yararlı bir şey olduğunu anlatıyor ballandıra ballandıra. Bazen kaldırımların kenarına rayların üzerine konmuş leylekler gibi dizilen ve bazen trafiğin ortasında, boğa güreşi sırasında şapkasıyla halkı selamlayan matadorlar gibi dikilen, her yaştan, ırktan, sosyal geçmişten ve ruh sağlığı düzeyinden gelme dilenci, çığlık atarak, mırıldanarak, şarkı gibi nağme tutturarak, ağlayarak, sadaka diye yakarıyor; ve siz Birinci Cadde'yle Stewart'ın köşesinden geçerken, bir Yahudi arpıyla çalınan tanıdık bir melodinin nağmelerini duyduğuna yemin edebilirsin.

Diamond suratını ekşittiğini görmüş olacak ki, "Evet, evet, bence de," diyor, " 'Strangers in the Night' için çok erken. Herifin aklı başında olsaydı bizi daha sıradan bir besteyle taciz ederdi." Bunu der demez de başını geriye atıyor ve "Zip-A-Dii-Duu-Dah," diye şarkı söylemeye başlıyor.

"Bu rezaletle nasıl eğlenebiliyorsun, gerçekten anlamıyorum."

"Tebrikler zıpzıp kara kurbağası. Yine yanlış sözcüğe çarptın. İnsanoğlunun tiyatrosu her zaman 'eğlenceli' değildir; ama daima tiyatrodur yine de ve tiyatro, içeriği çok üzücü, çok acı da olsa hayranlık duyulacak bir şeydir. Yunan trajedilerini bilmiyor musun?"

Bildiğin bir şey daha varsa, o da, senin Belford Dunn gibi konuştuğun. "Yapma allah aşkına, bu insanlar gösteri yapmıyorlar. Bunların sefaleti gerçek."

"Herkes bir gösteri yapar. Ama biz gerçek olduğunu düşünürüz."

"Öyle mi? Timbuktu'da kazıdan çıkardığın hikmet külçelerinden biri mi bu? Sanırım bunu Yamagoofy'yle görüşmende devreye sokabi-

lirsin. Sırf senin saçmalıklarını dinlemek için parasız bir lavman yapar artık sana." Trafik kuralını takmadan karşıya geçen bir sarhoşa, sonra bir diğerine daha çarpmamak için direksiyon kırıyorsun. Eğer *Titanic* bir Porsche olsaydı hâlâ yüzüyor olurdu. Ve tabii, ayyaşlar buzdağları olsaydı uyuzböceklerinin kar ayakkabısı giymesi, pirelerin de kazma kullanması gerekirdi. "Bir arkadaşım var," diyorsun, "bu insanların sokaklarda yatmasının bizim suçumuz ve onları barındırıp doyurmanın da bizim görevimiz olduğuna inanıyor. Bir defalığına olsa insanın aklı yatar belki de, şimdi bunlardan öyle *çok* var ki."

"Evet, harika bir şey değil mi bu? Köşe başında duran bir iki berduş, hem acı, hem tatlı bir fıkra gibidir; ama, bu görülmeye değer bir manzara! Çokluk bir yana, senin arkadaşın, suçluluğu ve bu göreve yollanmayı hak eden küstah bir hödükmüş. Arkadaşın, evsiz barksızlara, onların, kendi yaşamlarına yön veren kararlarına saygı göstermeyerek hakaret ediyor ve onları, durumlarını değiştirmekten aciz ilan ederek daha da aşağılıyor. İnsanları mağdur etmenin bir sürü yolu vardır canım. Bunun en hain yoluysa onları mağdur olduğuna inandırmaktır."

"Şimdi bir dakika dur hele Larry." Konuya Belford'un görüş açısıyla yaklaşmaya çalışıyorsun tam bir ikiyüzlülükle. "Bir insanın böyle bir yaşam tarzını tercih edebileceğini hiç sanmıyorum. Demek istediğim, düşünebiliyor musun; çocuklar okuldan sonra bir video salonuna takılıyorlar; birisi, ben ilerde mühendis olmak istiyorum diyor, birkaçı avukat olmak istiyor, bir kızın hevesi de veteriner hekimliği okumak ve çocuklardan biri de kalkıyor, 'Yaa ben evsiz barksız biri –ya da soğuk betonun üzerinde yatan, pis kokulu, dişsiz bir ayyaş– olmayı düşünüyorum' diyecek ha? Ben yutmam bunları."

"Ben de. Ama, yasal olarak, doğuştan deliler dışında, o adamların hepsinin ve her birinin bulunduğu yer, yaptıkları tercihler yüzündendir. Ahmakça tercihler yüzünden. Bir noktada, tanrılar onların görebileceği bir mesafeye iki tane kapalı çanta koydu ve 'Seç' dedi. Birinci çantada bir biber vardı, ikincisindeyse bir pislik. Şimdi, çantaları, ellerinde sıkarak, sallayarak ya da koklayarak muayene etmeye kalksalar, –biberin verdiği dokunma duyusu, sallayınca hareketi ve kokusu, dışkısal karşıtından kesinlikle farklıdır– evet, o zaman durumu anlarsın. Ama pislik çantası ya daha yakınlarında olduğundan ve ötekini gidip getirme zahmetine katlanmadıklarından; ya daha hafif, dolayısıyla daha kolay taşınabilir gibi göründüğünden; ya daha büyük, dolayısıyla içinde hiçbir şey olmayan bir çantaya göre daha çok şey vaat ettiğin-

den; ya dikkatleri televizyonda olduğundan –gerçekten, eğer çok televizyon seyrediyorlarsa zaten boku seçmişlerdir mutlaka– ya da pislik çantası, tuttukları takımın renginde olduğundan..."

"Belki de onların yerine başkası seçmiştir."

"Genellikle durum öyledir. Ama biz kendi seçimimizi kendimiz yapabiliriz."

"Bunu söylemesi kolay tabii."

"Kolay olmayan ne? Seni mazur gösterecek hafifletici nedenlerin varlığından, ya da çantalar arasında seçim yapmaya zorlandığımızda, ne yaptığımızı bilmeyecek kadar küçük olduğumuzdan yakınıp duracaksan, tanrılarla düşüp kalkman gerek. Bu sistemi Larry Amca yaratmadı. Larry Amca'nın tek söylediği, insanların, kendi kötü tercihlerinin sorumluluğunu kabul etmeleri. Eğer her seferinde pisliği seçiyorsak, toplum, çok büyük bir bedel pahasına, biberi bırakıp onu seçmemizi sağlıyorsa, o halde, iyi bir seçim yapmayı hiçbir zaman öğrenemeyeceğimizin yanı sıra, seçme özgürlüğünden de vazgeçeceğiz demektir; çünkü sonucu olmayan bir seçim, seçim falan değildir. Belki de her şey uçunca geriye, bizim özgürlüğe yatırmak istediğimiz bir prim kalır. Larry Amca'nın kitabındaki *numero uno* budur, giyecek ve barınaktan çok önce gelir, önünde kuku kılından başka bir şey yoksa da senin küçük..."

"Kes artık!"

Porsche, Birinci Cadde'yle Pike Caddesi arasında, meşhur Pike Place Pazarı'nın ve berduşlar üniversitesinin girişinde, hafiften düşman yayalar selinin arasında rölantide gitmekten *çok* otobanda saatte iki yüz kilometre hızla yarışmayı tercih etse de çaktırmıyor. Gazı kısılmış Porsche, bir Bavyera avcılık kulübünün kütüphanesinde brendi yudumlayıp puro tüttürüyormuş gibi davranıyor sanki. Keşke sen de sakin olabilsen. Hayatta yenilmişler yıllardır gizliden gizliye hep tedirgin etti seni ve yıllardır Belford'un onlara gösterdiği sulugöz ilgi senin suçluluk duymana yol açtı. Şimdi de bir adam çıkmış, tedirginliğin de, ilginin de yersiz olduğunu, evsiz barksızların sadece, büyük bir gösterinin oyuncuları ve belki de gösterinin konusu açısından önemli, hatta belki de konunun özü olduğunu savunuyor. En azından, söyledikleri bunlar sence. Yaya geçidinde pıhtılaşıp kalmış gibi, öbek öbek duran "aktörlere" klakson çalma dürtüsüne, kibarlıktan ziyade korkudan karşı koyarak, "Larry," diyorsun, "gerçek şu ki, senin biberli çantayı seçmiş, onu kapıp onunla koşmuş; ne okulunu bırakmış ne de bıraktırıl-

mış, ne lüks bir mağaza soymuş, ne bir araba çalmış; ne gebe kalmış, ne çok erken evlenmiş, ne de içkinin ya da crack'in tuzağına düşmüş insanlar da var; genellikle mutlu bir çocukluk geçirmiş ya da kötü bir çocukluğu aşmış, iş hayatında çok çalışmış ve kendi başına başarı kazanmış insanlar var ki tüm bunların sonunda, ekonomi güme gidince ayaklarının altındaki halı çekilivermiştir. Bunlar ne olacak peki? Bunlar mağdur değil mi?"

"Eğer mağdur olduklarını düşünüyorlarsa mağdurdurlar. Herkesin bir..."

"Kötü talih hikâyesi vardır. Söyleyeceğin başka bir şey yok mu?" Geçit alayında geçici bir boşluk, Porcshe'yi mermi gibi hızla sürüp kavşaktan geçirmeni sağlıyor.

"Yeni peyda olan can sıkıntımla bu konuşmayı zora soktuysam özür dilerim ama, bana kalırsa bu konuların hepsi sosyolojidir ve boş laftır. Boş laf ve sosyoloji. Ama sana şunu hatırlatmam gerekir ki, otoriteyi ve kaderi kafanı kullanarak yenebilirsin, bizim kültürümüzdeki her gerçek mağdura karşılık, öfkesinin esiri olarak ve acısını büyüterek kendi kendini mağdur hale getiren –ve ziyan eden– en az yüz kişi vardır. 'Zip-A-Dii-Duu-Dah.' "

"Peki bundan başka söyleyeceğin bir şey yok mu?"

"Sen böyle küçücük bir mango olmasaydın bu kadar da konuşmazdım. Haydi, kedi kaymağı ..."

"Böyle deme bana!"

"Anlaşılan sen, finans sektöründeki abilerimiz, ablalarımız için bir ağıt yakmamı istiyorsun; ama senin o mahvolmuş arkadaşların benim kirli yüreğimde bir sempati kabarcığını ancak, buz revüleri cehennem turnesine çıktığında yaratabilir. Batmış yatırımcıların, iflas etmiş simsolardan hiçbir farkı yoktur; onların çoğu, Yalan hissesi almakla başlarına gelenleri öne sürerler hep."

"Öyle mi? Peki ne yalanıymış bu?"

"İlerleme yalanı. Sonsuz büyüme yalanı. 'Büyüyemezsen yok olursun' yalanı. Dinle bak. Biz kendimize güzel bir ticari ateş yaktık; fakat onun sıcaklığının keyfini çıkarmak, üzerinde sucuk pişirmek, ışığında klasikleri okumak yerine, onu gittikçe daha büyük ve daha sıcak hale getirmek gibi bir saplantıya düştük; gittikçe daha büyük, daha sıcak; derken sonunda, alevler her on beş dakikada daha yükseğe çıkmazsa büyük bir endişe ve doyumsuzluk yaratır hale geldi. İyi de, nehir kıyısındaki hangi Bozoya sorsak, bize söyleyeceği, bir ateşi boyuna besler

durursanız eninde sonunda bütün yakacağınızı bitirirsiniz ve ateş söner, ya da, ateş kontrol edilemeyecek kadar büyür ve sonunda köyleri yutar ve orada yaşayan insanları kömüre çevirir, olacaktır. Doğa, büyümeye bazı sınırlar koyar daima; her bir bireyin fiziksel büyüklüğünü de sınırlar, nüfusun büyüklüğünü de. Kapitalizmin doğanın koyduğu sınırların ötesinde olduğunu mu sanıyorduk gerçekten? Sonsuz tüketimle sonsuz ilerlemeyi birbirine mi karıştırdık yoksa? Timbuktu'da konferans veren bir Fransız, Benjamin De-Casseres, ancak 'kahkahanın dogmaya karşı zaferi'ne ilerleme diyebiliriz diyordu. Ve şimdi kutlanmaya değer bir zafer *var* gerçekten."

İngilizcede hızlı giderek zaman kazanmak anlamına gelen "making good time" diye garip bir deyiş vardır; bu deyiş harfiyen çevrilirse zamanın sanki yapılabilecek, üretilebilecek bir şey olduğunu ima eder ki; ister yanlışlıkla, ister bilerek yaratılmış olsun, tam da, bir yıldıza "oturan pantolon" adını vermek kadar uçuk bir düşüncedir bu –ta ki, kuvantum fiziğinde, bizim dünyada saatlerle ölçtüğümüz zamanın gerçekte bir icat, bizim yarattığımız kullanışlı bir şey olduğunu öğreninceye kadar. Üstelik, zamanı ne kadar "daha çok" kazanır, yani daha hızlı gidersek zaman o kadar azalır; öyle ki, ışık hızına vardığımız "zaman", zaman diye bir şey kalmaz; ve belki bu da bize, mutlak bir şekilde kazanılmış zamanın ölü zaman olduğunu gösterir. Üzerinde düşünecek bir başka şey daha var; yüksek bilim, zamanla ilgili bu mecazi deyimi haklı çıkardığına göre, bir gün "oturan pantolon"u da doğrulayamaz mı? Ama şu an için, senin nihayet, Sorrento Oteli'ne doğru yolculuğun sırasında, Birinci Cadde'de bayağı bir uçarak "zaman kazandığını" söylemek yeterli.

Vites küçültüp doğuya, Marion'a sapıyor ve birkaç yüksek blok geçince, "görülecek manzara"nın son kalıntılarını da geride bırakıyorsun. Alışveriş arabası konvoylarının yerini lüks otomobiller alıyor hemen; ayaktakımı da paskalya şıklığındaki insanların parlak görüntüsü siliyor. Moralini yükseltiyor bu ve Diamond'a "Sen paraya düşman olmuş bir adamsın," derken suçlayıcı dikenler yok artık sesinde.

Yarı kıkırdıyor. Alt yarı hem de. "Manivelaya ya da çapaya düşman olduğumu söylemek gibi bir şey bu."

"Ama..."

"Dublöre düşman olduğumu söylemek gibi bir şey."

"Neye?"

"Başroldeki birinin yerine geçen ve tehlikeli sahnelerde onun adı-

na oynayan kişi."

"Haa," diyorsun, ama tam anlamış değilsin.

"Elbette canım, ben o kadar salak değilim; sen beni dünyadan elini çekmiş bir keşiş sandın. Kendi kendini harap eden o yoksulluk züppelerinden biri yani. Oysa, sorarım, sen hiç neşeli ve mutlu bir keşiş gördün mü? Sen hiçbir azizin yaratıcı, zeki, çekici biri olduğunu; ya da, mazoşist, seks fonksiyonunu yitirmiş, kendisi sefaletten hoşlanırken, sen hoşlanmadığın için ruhen senden üstün olduğunu sanan, doğadışı bir egoist olmadığını duydun mu? Yoksulluğa ortak olanlar da, servete ortak olanlar kadar sığ ve sömürgendir. Bunların ikisi de, düşgücü yoksunluğundan ötürü salaklaşmıştır."

"Tamam, senin sorunun kesinlikle bu değil."

"Bunu bir iltifat kabul ediyorum. Özellikle, hayata, otistik bir çocuk olarak, düş gücünden tamamen yoksun bir halde başladığım için. Ben altı yaşındayken, büroda para sayan bir herif kadar yavanmışım."

"Ciddi misin? Hatırlıyorum, otistik olduğunu söylemiştin ama, bunu senin şakalarından biri sanmıştım."

"Yastıktan bakarsan *her şey* bir şakadır, otizm bile –fakat şakanın iyisi vardır, kötüsü vardır ve otizm, kendi koşulları içinde, bayağı kötü bir şakadır."

"Korkarım bu konuda pek fazla bir şey bilmiyorum, ama sanırım doktorlar da bilmiyor."

"Benim teorim, bunu kabul edecek doktor varsa da çok azdır, otizmin kaynağı, Freud Baba'nın bize öğrettiği gibi, çocukluk çağındaki travmalardan kaynaklanan duygusal bozuklukların fetal bir travma, yani bizi henüz rahim sularındayken rahatsız eden bir şey. Balık halimizdeyken yani. 'Balık hali'ni gerçek anlamında kullandığımı söyleyeyim bu arada. Hepimiz deniz ürünü halinde başlıyoruz."

O suları hiç açmamasını dileyerek, "Onu nasıl yendin?" diyorsun, "Otizmi?"

"Yunuslar iyileştirdi beni."

Aman Tanrım! Ona öyle bir bakıyorsun ki, "Bana öyle bakma," diyor. "Sen o bakışını yarın diskonda, ortaya birtakım fikirler atacak olanlara sakla. Ben sekiz yaşındayken annemle babam, kız kardeşlerimle birlikte beni Florida'da, yunuslarla birlikte yüzeceğimiz bir yere götürdü. Bir saat sonra sudan çıktım ve fıstık ezmeli bir sandviç istedim. O güne kadar hiç konuşmamıştım. Tek bir kelime bile. Sonraki gün tekrar yaptık bunu. Bu kez, sudan çıkıp babama sarıldım. İlk kez,

isteyerek başka bir insana dokunuyordum. Babam işinden ayrıldı ve aylarca Grassy Key'de kaldık. Her gün yunuslarla yüzdüm ve dokuz yaşıma geldiğimde, 'normal' denen bir çocuktum artık. Çok haylaz bir çocuktum ama, psikiyatrik standartlarım normaldi."

"Ama nasıl?.."

"Otistik çocuklar kendi içlerinde kaybolmuştur. Yunus bunu delip içeri girdi ve beni dışarı çıkardı. Nasıl mı? Biz iletişim kurabiliyorduk, yani yunuslarla ben, çünkü biz aynı düzeydeydik. Kendi içine kapalı, intrauterin düzeyde. Sualtı düzeyinde. Otistik çocuklar duygusal olarak hâlâ rahimdedir. Sualtındadır. Kara hayvanlarıyla, havadaki yaşamla ilişkiye geçemezler. Nasıl olduysa, yunuslar bana, sıvı ortamından gaz ortamına nasıl geçileceğini gösterdi. Bu gayet mantıklı görünüyor. Sırf akvaryumdaki bir balığı seyrederek depresyonun ve hipertansiyonun azalacağını herkes bilir."

"Bu belki şeyi açıklayabilir..."

"Benim bir Nommofil oluşumu mu? Tam anlamıyla değil. Ama Bozoların gizli su geleneklerinden çok büyük sonuçlar çıkarmaya yatkın olduğumu söylemek daha doğru olur. Ama sen bunları konuşmak istemiyorsun. Sen paradan söz etmek istiyorsun."

"Bu haksızlık. Para değil benim tek–"

"Hemen savunmaya geçme. Bolluk içinde yaşamaya eğilimli olmasan kötüye bir işaret olurdu bu. Her şeyde –maddi, manevi, duygusal, entelektüel, her şeyde– bolluk, birinci sınıf ruhların hedefidir. Ama para bu kategorilerin hangisine girecek peki? Sen otomatik olarak 'maddi' bölüme, diyorsun. Larry Amca kabul etmiyor. Larry Amca 'manevi' bölüme, diyor. Para bizim en büyük maneviyat öğretmenimizdir belki de. Bir stadyum dolusu *swami*'den daha eğiticidir. Hiçbir şey, gönüllü bir çilekeşi, para kadar çabucak döndüremez yolundan. Biliyor musun, bu bir maneviyat öğretmeninin işidir. Bizi yola devam ettirmeyip yoldan çevirmek. Biz, hiç yoldan çıkmadan –ya da kötüye kanmadan– yolda kalabilmeyi başaramadıkça, hocanın havucuna direnip, sopasına karşı koyamadıkça, bizim değişim maceramız, ara sıra rastgele davranmalardan öte bir şey olamaz. İş, bilincin iç yapısını aydınlatıp oradaki zayıflıkları, çatlakları gözler önüne sermeye gelince, hiçbir şey, aşk bile para kadar parlak ışık verip her şeyi görünür kılamaz. Bizim elde etmek, korumak istediğimiz, sahip olmaktan ötürü suçumuzu kabul etmeye hazır olduğumuz şeyler çok önemli ifşaatlardır. Hayırseverlikle açgözlülük arasında çok ince bir çizgi vardır : Derinlere bakar-

san bunların ikisi de kendine güvensizliğin ifadesi ve egoizmin göstergeleridir. Kendine ne kadar güvensiz olduğunu, egonun ne kadar şişkin ve sert olduğunu, yoldan ayrılmama şansının ne kadar olduğunu görmek istiyorsan, paraya karşı yaklaşımına bakman yeter. Para korkunç bir uşak, fakat harika bir efendidir. Bir çömezle, gurusunun arasına girmek, Larry Amca'ya göre değil canım."

Vay vay! Ne demek oluyor bunlar? Sorrento Oteli'nin çevresindeki barikatlara vardığında, Diamond'ın bilgece sözlerini yorumlamaya çalışıyorsun hâlâ –pey verip petrol hissesi satın alma konusunda onun yardımını sağlamak için gizliden bir davet mi yoksa bu?

12.45

Birinci Tepe'nin, Birinci Cadde'yle ne fiziksel, ne de konusal bir bağlantısı vardır. İkisi hemen hemen on, on beş blok uzaktır birbirinden. Üstelik birçok Seattle'lı Birinci Tepe'ye Hap Tepesi der genellikle; hastanelerin, kliniklerin, tıbbi büroların ve eczanelerin yoğun olarak bu bölgede yer almasından kaynaklanan bir değerlendirmedir bu. O kaba Cecil'le Smokey'nin, seni genel akıl hastalığı koğuşlarına kapatacakları Harborview da, Hutchinson Kanser Araştırma Merkezi de Hap Tepesi'ndedir. Ve tepenin kuzeybatıya bakan yönünde hem kent merkezine hem de Puget Sound'a tepeden bakan Sorrento yer alır; yüzyıl sonu Akdeniz stiliyle yapılmış, mahremiyet, sükûnet ve zarafet arayan yabancıların tercih ettiği küçükçe, şirin bir oteldir. Motofusa Yamaguçi'nin, kalacağı yerde aradığı nitelikler tam da bunlardır belki; fakat konuk edenlerin ona Sorrento Oteli'nde yer ayırtmasının asıl nedeni, büyük olasılıkla, Hutchinson laboratuvarlarına yakın olmasıdır. Her halükârda, Sorrento'da yapılan bir sürü kutlama numarasının başarılı bir şekilde gizlenmesine karşın, Dr. Yamaguçi'nin orada kaldığı odanın hiçbir mahremiyet ve sükûnet iddiası kalmamış durumda.

Otelin önünde, kurbağa konferansındaki dinleyicilerin dört katı bir kalabalık dolaşıp duruyor ve dört yüz kişi pek büyük bir izdiham değilse de, Sorrento'nun küçük ve çeşmeleriyle, sivri demir parmaklıklarıyla ve soğuğa dayanıklı palmiyeleriyle ağırbaşlı görünümlü bahçe girişini doldurmaya yetiyor. Gerek son çare diye tıbbi bir yardım arayan-

lar, gerek iş ilişkisi peşinde koşanlar, gerekse sırf meraktan gelen ziyaretçiler bahçeyi doldurup Madison Caddesi'ne taştığı gibi, köşeyi döndükten sonraki Terry Caddesi'ne de birikmiş. Gücünün üzerinde çalışmaktan tükenmiş bir polis ekibi otelin çevresine bariyerler yerleştirmiş ve iki polis memuru trafiği yönetip akmasını sağlıyor ve Terry Caddesi'ni açık tutmaya çalışıyor; çünkü Terry, birkaç blok ötedeki İsveç Hastanesi acil servisine doğrudan giden ambulans yoludur.

Porsche'nin burnunu Terry'deki bir otoparkın girişine sokuyorsun. Bütün park yerleri dolu, fakat sana sadece, yolcunu indirirken duracak kadar bir yer gerekli. Diamond penceresini açıyor ve geçen bir yayaya neler olup bittiğini soruyor. Yaşlı ve zayıf kadın, Yamaguçi'nin yemek yemeye bir yerlere kaybolduğu, ama saat üç civarında gelmesinin beklendiği cevabını veriyor.

"Sen ne yapacaksın?" Opalden ter damlalarının, alnını yine başlı çiviler gibi doldurmaya başladığını görmemek elinde değil ve ondan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyorsan da, merhametsiz biri değilsin.

"Eh, önce lobiye girmek için mücadele vereceğim. Eğer otel yönetimi tuvalete girmeme engel olursa tekrar buraya çıkacağım ve park etmiş arabaların arasına çömeleceğim." Deri ceketinin iç cebinden, komançi yapraklarıyla dolu, fermuarlı bir çanta çıkarıyor. "Beni rahatsız eden, acıdan çok, rezillik."

"Üzgünüm Larry." Sende kanser yok ama, onun ne demek istediğini biliyorsun.

"Sonra, Yamaguçi-san'dan bir söz kapabilir miyim diye, şu ihtiyaç sahibi diğer önemsiz kişilerle birlikte bekleyeceğim."

"Dilerim seninle konuşur."

"Her halükârda, iyi bir şamata olacak." Dönüp seninle yüz yüze geliyor. "Ama gitmeden önce, senin diğer sorularını çok kısaca yanıtlamaya çalışayım; muhtemelen, senin sorduğun sırayla olmasa da." Sen anlamamış görünüyor olacaksın ki, açıklıyor. "Konferans salonunda sorduğun soruları."

"Ha, şunlar."

"Bozolar ve Dogonlar dışında, bir Sirius C'nin var olduğunu iddia eden hiç kimse yok. Ama Bozoların ve Dogonların bu konudaki güvenilirliği de başka hiç kimsede yok. Eğer haklıysalar, eğer Sirius'un, astronomların bilmediği bir kız kardeşi, yani bir Sirius C varsa, o zaman, gerçek dediğimiz jöle, bayağı titrek bir jöle demektir.

"Evet, diğer soruna cevap olarak da, Gökgürültüsü Evi'ndeki, kimsenin anahtarsız çıkamayacağı otomatik kilidin nasıl çalıştığını göstermem gerekirdi sana. Q-Jo Huffington'un dışarıya nasıl çıkabildiği konusunda hiçbir fikrim yok. Bunu sana daha önce söylemek istemedim korkacağını düşünerek."

Arabanın motorunu istemeyerek stop ettiriyorsun ve yeniden çalıştırırken biraz ağırdan alıyorsun.

"Senin peşine düşme meselesine gelince, seni ilk gördüğüm anda, canım, senin bacaklarını, bakiyeden daha fazlasını çektiğinde faiz talep etmeyen bir bankada hesap açar gibi açmak istedim. Ve ister inan ister inanma, senin kafanı da açmak istedim. Kendi kendime, 'Larry' dedim, 'bu kızın ruhu da kıçı gibi olgun ve insanın aklını başından alacak kadar güzelse, çok harika, çok sıkı bir şey, insan toplumuna ve büyük ya da küçük tüm canlılara büyük bir armağan olmaz mı?' Öyle değil tabii, ama belki de olabilir. Gwendolyn, sen sadece iki ya da üç kanala ayarlanabilen, çok güzel, çok pahalı bir televizyon gibisin. Ama ben seni kablolu yayına bağlamak istiyorum sevgilim. Senin uydu çanağın olmak istiyorum."

Sana iltifat mı yoksa hakaret mi edildiğine karar vermeye çalışırken, iç cebinden, bilet dolu bir paket çıkarıyor. Paketin, tıbbi otların yanında taşınmış olmasından kaynaklanan yeşil lekeleri, havayolunun adını örtmüş neredeyse. "Yarın," diyor, geriye kalan son sorunun yanıtı olarak, "Timbuktu'ya geri dönüyorum."

12.52

"Timbuktu'ya mı? Yarın mı?" Boğazında düğümlenen şeyi yutkunuyor ve yutkunduğunu gizlemeye çalışıyorsun.

"Evet. Sabah. Karga bokunu yemeden. Bunun yürek burkan bir haber olduğunun farkındayım, fakat üzülmen gerekmez. Eminim ki, bunu bir felaket değil de neşeli bir olay haline getirecek bir strateji bulabiliriz. Fakat arkamızda, azmış kediler gibi bağıran bu alık samba dizileri varken, pek kayda değer önemli bir şey bulamayız gibi görünüyor" –otoparkta boşu boşuna atacakları turlarını engellediğin bir sürü araba sabırsızca korna çalmaya başlamış durumda– "yani ben şimdi şut vaziyetine girerken, aşkın bir çıkış yolu bulacağına ve tekrar karşı-

laştığımızda her şeyi çözeceğimize inanıyorum."

Tekrar karşılaşmalara güvenme, demeye yelteniyorsun ama seni öpüyor ve öpüşme, kat kat dantelleri ve sıra sıra fırfırlarıyla, farbelaları, nakışları, dizi dizi inci düğmeleri ve parlak renkli kurdeleleriyle bir Meksika gelinliğine öylesine benziyor ki, kızgın trafik tıkanıklığı bir fiestaya, kollarını sallayıp duran otopark görevlisiyse sizi takdis eden sarhoş bir rahibe dönüşüyor. Diamond yavaşça çıkıp uzaklaşır, bir tükürük ipliği peşi sıra sünüp giderken senin seks gonadların zorlu bir yolda at sürüyor Durango'ya doğru.

13.00

Sert zemin. Özlediğin bu işte. Bir süre sert zeminde durmak. En sert kayanın üzerinde. "Terra Firma"da. Betonarmade. Ah, yerçekimi, senin oltan, misinan, olta kurşunun nerede?

Eve dönüşte dolambaçlı bir yolu seçiyorsun, sokak insanlarının yoğun topluluklarını görünce dümen kırıp etraflarından ustaca dolaşarak; bu arada, yaya kavşaklarından, olası barbarlık ve şiddet eylemlerinden ve evsiz barksız sürülerine Diamond'ın gözüyle bakma dürtüsünden sakınarak. (Onlar çok baba ve çarpıcı bir gösterinin figüranlarıysa –ve aynı zamanda da yıldızlarıysa– bunun yapımcısı, rejisörün yatak odası falan hakkında söylenecek birkaç söz de olmalı.)

Evine vukuatsız varıyorsun; ki bu, kendi çapında bir zafer; gerçi pek istikrar gösteren bir haber değil, çünkü şimdi André'ye bakman gerekiyor ve ayaklarının altındaki sağlam zeminle ilgili her türlü yanılgıyı imkânsız kılan bir görev bu. Neyse ki, bu apartman eski bir bina, keder verici bir şekilde demode; kapılarında anahtar delikleri var ve aşınmış bir pirinç deliğe gözünü dayayarak Q-Jo'nun ikametgâhını gözetleyebiliyorsun; makağın içeride durduğuna emin oluyorsun, gayet aşikâr bir şekilde duruyor hem de; Huff'ın, üzerinde tarot kartları falan bulunan, kiraz ağacından masasının üzerine yayılıp yatmış, bir takma saç kültünün kurbanlığı gibi. Lanet olası miyopun yüzünden, André'nin nefes alıp almadığını çok kesin bir şekilde söyleyecek durumda değilsin; onu öldürmüş olabileceğin gibi korkunç bir düşünce geçiyor kafandan. On kiloluk bir maymunun kaç tane Valium'a dayanabileceğini kim bilebilir ki?

Gözlerini kısarak bakıyorsun, kırpıp açıyorsun, gözünü anahtar deliğine öyle bir bastırıyorsun ki, göz yuvarın, üflenince bezelye fırlatan oyuncak bir boruya girmeye zorlanan bir üzüm tanesi gibi. Eyvah, kıllı göğüste hiçbir kıpırtı fark edemiyorsun yine de. Ya Belford'un küçük hergelesini istemeden öldürdüysen –evet, bunun sonuçları düşünülemeyecek kadar korkunç! Ayaklarının ucuna basarak içeriye girip, maymunun burnuna bir ayna tutup, nabzını hissedebilmek için, kapıdaki çivileri tırnak törpünle kanırtarak çıkarırken kafan çoktan bir mazeret aramaya, bu ölümün suçunu başka birinin üzerine yıkmanın yollarını araştırmaya başlamış durumda.

Ama sen eşiğin üzerinden içeriye süzülür süzülmez André'nin kızgın bir şekilde kendi kıçını tutmasıyla irkiliyorsun; bu hareket, altındaki bir tarot kartını çekmesi ve bir kenara fırlatmasıyla sonlanıyor; tarot kartı onun küçücük scrotumunu rahatsız etmiş olmalı. Gözlerini açmamasa da başka hiçbir hareket yapmasa da yaşadığından emin oluyor –komayı ya da beyin hasarını filan düşünmüyorsun– ve çok rahatlıyorsun. Ne kadar uzun uyursa onu tutmak o kadar kolay olacak. En azından, bir şey iyi gidiyor bari. Daireden yavaşça çıkıp gitmek üzereyken, André'nin, kıçının altından çekip attığı karta takılıyor gözün. Kart yerde yüzükoyun duruyor, birdenbire, dehşetli bir merak sarıyor seni. Bu kadar sertçe, fakat böylesine uyurgezercesine çekilen bir kartın özel bir önemi olsa gerek; ve bunun hangi kart olduğunu merak ediyorsun. Ayrıca, bu kart özellikle maymunun bilinçaltıyla mı ilgili, bir maymunun bilinçaltı vardır diye varsayarak tabii, ve mesajı sana mı yönelik acaba diye de merak ediyorsun. Örneğin, sorumsuz bir maymunun geri dönüşünü kendi çıkarın için kullanarak Belford Dunn'dan para kopartma –kısa süreli bir borç alma biçiminde, tabii– planını bir şekilde gösteriyor olmasın sakın? Bunun arkasından fark ettiğin şeyse, dört ayak üzerine çökmüş, yerdeki karta doğru sessizce sürünüyor olduğun.

Karta giden yolun yarısına vardığında, ayaklarını normal iş yaşamının ve mantığın sert zeminine basma hasretiyle yanan biri için pek uygun bir davranış olmadığını hissediyorsun bunun. Hareketini yeniden değerlendirmek üzere duraklıyorsun ve tereddüdün donuklaşmışken, arkandaki birinin boğaz temizleme sesini duyuyorsun.

Essie Kudahl, koridorun karşı tarafında oturan emekli çiçekçi kapıda duruyor, gözleri faltaşı gibi ve ağzı hayretten açık kalmış halde. Senin irade gücünün bir ölçütü belki de; şiddetle kızarmanın tam göbeğindeyken bile parmağını dudaklarına götürecek soğukkanlılığı göste-

riyor, dul bayan Kudahl'ın, uyuyan prensi uyandıracak bir ünlemini engelliyorsun.

14.40

Bütün ikindi, kafanın birçok kez, o bakmadığın tarot kartına kayıp kayıp gitmesiyle geçiyor; fakat Bayan Kudahl'a, onun tesadüf ettiği bu sahnenin ona göründüğü gibi bir kötülük içermediği, André uyanıp da bir patırtı çıkarmadığı sürece Q-Jo'nun dairesine tekrar girmek gibi bir niyetinin olmadığı fikrini yutturmak için ikna gücünü sonuna dek harcamış olmanın bitkinliği içinde. On beş dakikada bir, ayakuçlarına basarak koridoru geçip mahpusunu gözetliyorsun, ama hiçbir seferinde Bayan Kudahl'ın da kendi anahtar deliğinden senin Q-Jo'nun dairesini gözetlemeni gözetlediğini çok net bir şekilde hissetmediğin olmuyor tabii.

Daha da sıklıkla, kafan Larry Diamond'a kayıp kayıp gidiyor. Örneğin:

Bir. Gün boyunca hiçbir şey yemediğin için, ıstakoz çorbasını yeniden ısıtıyorsun –ve çorbayı kaşıklarken, acaba Diamond da bir şeyler yemeyi akıl etti mi, yoksa, bazen kanser vakaları için söylendiği gibi, kanser onun iştahını mı kesti diye meraklanıyorsun.

İki. Aklıma yapılacak başka hiçbir şey gelmediğinden, bütün hastanelere telefon edip, Q-Jo'nun tarifine uyan birini yatırıp yatırmadıklarını soruyorsun –ve kesin olumsuz yanıtını beklediğin her hastanenin, Hap Tepesi'nde, Diamond'a ve Sorrento'ya göre konumunu gözünün önüne getirmeye çalışıyorsun.

Üç. Büyükanne Mati'ye, şubat ayında Oakland'dan ayrılıp Filipinler'e geri döndüğünden beri mektup yazman gerektiği için, Mont Blanc dolmakalemini çıkarıyor ve bir mektuba başlıyorsun; ve mürekkep kâğıdı ıslatırken yaşlı kadının, Diamond'ı görünce ellerini havaya kaldırıp, "Bu herif çok çılgına benziyor, tıpkı baban gibi!" diye bağırdığı geliyor gözünün önüne.

Dört. Mal piyasası konusunda deneyimin çok az olduğundan, kitap rafından bir üniversite ders kitabı çıkarıyorsun; ve pey verilerek alınan hisselere yatırım bölümünü yeniden gözden geçirirken, bu umutsuz manevranda Diamond'ın sana, yardım edebileceği umudu yeniden ye-

şeriyor içinde.

Beş. Suçluluk duygusu ve genel nezaket kurallarını çiğnediğin düşüncesi, Belford'un acıklı telefon mesajlarını karşılıksız bırakmana artık izin vermeyeceği bir noktaya varmış bulunduğundan, onun otelinin numarasını tuşluyorsun; ve telefon San Francisco'da çalarken, büyük bir hasretle ve tam bir mantıksızlıkla, alıcıyı Dunn'ın değil de Diamond'ın kaldırmasını dilerken yakalıyorsun kendini.

14.42

Belford'un sesi öyle alçaklardan geliyor ki; bir cep fenerinin ampulünü değiştirmesi gerekse, merdiven dayayacak sanki. Fransız görevliyle randevusu, kötümser bir sonuçla henüz bitmiş ve senin, telefon mesajlarına neden yanıt vermediğini pek anlamış değil. "Nerelerdeydin?" diye soruyor, ağlamamak ya da suçlar bir biçimde konuşmamak için gırtlağını yırtacak kadar zorlayarak.

"André'yi arıyordum ben de," derken yanıtın öylesine masumca ki, ses kıvrımlarının ayva çiçekleri arasına yuvasını kurmakta tereddüt edecek kumru yoktur. "Ve bazı iyi haberlerim var."

"Sahi mi?!"

"Tabii, bayağı bir iyi haberler hem de. André'yi gördüm."

"Sahi mi?!"

"Evet, *sanırım* gördüm."

"Ne demek istedin?"

"Onu, okulun yanındaki ağaçlarda gördüğümden bayağı eminim. İki kez. Ve onu kandırıp arabama sokmak için bir planım var."

"Oh, İsa'ya hamdolsun! Dilerim yanılmıyorsundur. Hemen geri dönmek istiyorum ama, tatil nedeniyle uçakların hepsi kesin rezervasyonla kapatılmış. Mutlu paskalyalar, bu arada."

"Evet. Mutlu paskalyalar Belford."

"Seattle'a, bu gece saat ondan önce varmamın hiçbir olanağı yok."

"İyi."

"Ne demek istedin?"

"Özür dilerim, demek istediğim, bu bir yönden iyi; çünkü onu, ee, yakalamam epeyi vaktimi alabilir, ama sen gelinceye kadar onu pekâlâ sana teslim etme olanağını bulabilirim."

"Peki nasıl yapacaksın bunu?"

"Boşver. Bu konuyu kafana takma. Bir senaryo hazırladım. Bana güven."

"Ah, sana tabii güveniyorum tatlım. Sana kesinlikle güveniyorum, ama söylemem gerek –ve bunu seni kırmak için söylemiyorum– sana söylemem gerek, ee, André, biliyorsun, sana her zaman, ee, pek itaat etmez de."

"André'yle ben çok farklı geçmişlerden geliyoruz ama, bundan sonra onunla gayet iyi geçineceğiz gibi bir his var içimde."

"İkiniz için de gece gündüz dua edeceğim. Biliyorsun Gwen, o gördüğün gerçekten André'yse, işe yarayacak tek şey muzlu bir dondurmadır."

"Ya, evet. İyi bir fikir Belford. Belki denerim.

14.55

Pencereden ancak dakikalarca baktıktan sonra, yine yağmur yağdığını fark ediyorsun. Gökyüzüne son baktığında mavilikler bayağı genişti hâlâ. Evet, al sana Seattle işte. Göz açıp kapayıncaya kadar, o harika lapisten, pis tenekeye dönüşüverir. Gözünü bir daha açıp kapadığında da espresso kahven sulanmıştır bile. Çabucak ıslanan, çok yavaş kuruyan bu kent, aniden karamalara ve bitmek bilmez sağanaklara boyun eğmiştir. Kente yeni gelmiş olanlar tek parmaklı eldivenlerinin suyunu sıkar, küften ötürü huysuzlanır; eskiler lanet okur ve işine gücüne bakar; bilirler ki, her ne kadar, gelmesi haftalarca sürecek olsa da, gelecek güneşli gün, dağ peşmelbalarla gibi sıralarıyla, günbatımı mönüleriyle, geniş suların, çamla kaplı adaların, balina fıskiyelerinin ve geometri kitabındaki üçgenlerden biraz daha büyük yelkenlilerin deniz manzarasıyla onlara öylesine yaranmaya çalışacaktır ki, yağmurla ilgili tüm anılar, gözü kamaşmış bir amnezinin parlaklığında vızıldayıp sönecektir.

Sen, inatçı çiselemelerin cadı sivilcelerine çoktan alıştın; ve makyajına, yapılmış saçlarına saldıranlar seni hep sinirlendirdiyse de, pek umursamazsın. Fakat bugünün ikindisinde, kasvetli karanlığın örsüne hiç bilinmedik bir külçe konmuş maşayla. Bu yağmur Larry Di-

amond'ı, hâlâ Sorrento Oteli'nin dışında beklerken mi yakaladı yoksa, diye merak ediyorsun. Islanmış, yalnız ve umutsuz bir halde gözünün önüne getiriyorsun onu; hastalığını ciddi bir biçimde ağırlaştıracak ve darbelerine karşı direncini zayıflatacak bir zatürree riskine girmiş olarak. Bu Diamond ahlâksız bir baştan çıkarıcı, senin için pek bir şey ifade etmeyen, ya da hiçbir şey ifade etmeyen, iflah olmaz bir garabet herif, zaten, yarın sabah Timbuktu denen o salak yere gidiyor, ki orada, bırak kemoterapiyi, kullanılmamış bir bandajı bile bulan kişi şanslı sayılır, yani şu anda çok hasta ve çok acı çekiyor olsa da ne fark edecek? Gene de, onu orada, yağmurun altında korunaksız, araçsız bırakmak pek doğru gelmiyor sana, özellikle de onun durumunda. Gökgürültüsü Evi'ne arabayla geri götürmek onu incitir mi? Bowling salonunun bulunduğu semti aramak zorundasın zaten, Q-Jo'nun arabası oralarda mı diye bakmak için. Q-Jo'nun, kale kapısı gibi kilitlenmiş bir kapıdan anahtarsız çıkabileceğine inanmayı reddediveriyorsun.

15.06

"Neye bakıyorsun öyle alık alık?" diye soruyorsun marketteki kasiyere, ama kızın neye baktığı belli –özellikle böyle bir paskalya günü, üçüncü defadır gelip, alışılmadık ölçüde büyük miktarda muzlu dondurma satın alıyorsun– ama bu onu ilgilendirmez ve bu münasebetsizliği onun yanına bırakırsan yazıklar olsun sana.

"Özür dilerim," diyor kız, aldığın şeyleri torbaya koyarken gözlerini senin bakışlarından kaçırarak. Başka birisinin kızardığını görmek, güzel bir değişiklik.

Torbayı kapıyorsun. "İsa'nın çarmıh yaralarının bilinen tek ilacı budur," diyorsun sert bir şekilde. "Eğer sen sadece yürüyen bir kuyumcu dükkânı Hıristiyanı değilsen" –kızın boynundaki, altından, küçük haçı gösteriyorsun başınla– bunu bilmen gerek."

"Evet bayan."

"Ve bir dahaki sefere bana, kâğıt mı, yoksa plastik torba mı istiyorum diye sormayı da unutma."

İşte bu kadar. Senin moralini düzeltiyor bu. Hayvanın tasma takımını almak üzere Belford'un evine gidene kadar gülümsüyorsun.

Senin arabaya binip gittiğini gören, fakat dönüşünü kaçıran Essie Kudahl koridorda dizlerinin üzerine çökmüş, Q-Jo'nun anahtar deliğinden içeriyi gözetliyor. Şimdi boğazını temizleme sırası sende. Aman, oh aman, böyle soluk bir yüz ne kadar da çabuk kızarırmış! Senin için büyük bir zevk, bu ters yönlü mahcubiyet.

Bayan Kudahl yalpalayarak, puf terlikli ayaklarının üzerine kalkar ve havlu giysisinin göğüs kısmını, sanki senin Tedbirli Tecavüzcü olmandan korkuyormuş gibi kapatırken, "Hayvan bir şey yapıyor," diyor. "Hayvan komik bir şey yapıyor."

Kadını bir kenara ittirip kendi çikolata gözlerini anahtar deliğine dayayınca, makağın yaptığı şeyin yeniden bir sigara sarmak olduğunu fark ediyorsun hemen. Biraz sersemlemiş olan André şimdi eskisinden daha az başarılı ve sinirli avuçlarıyla sigara kâğıdına tıktığı tütünler kucağına ve oturduğu yumru yumru divana saçılıyor.

Gerçi Bayan Kudahl'ı biraz daha kızartmak hoşuna giderdi ama, onu boşverip çivileri çıkarıyor ve kapıyı açıyorsun. "Merhaba André. Merhaba tatlım. İyi dinlendin mi?" Ona çok temkinli bir biçimde yaklaşıyorsun; ama sigaradan ötürü sinirlenmiş olmasına karşın André bayağı uysal görünüyor. "Bak, Gwen Teyzen gitti, sana yeni mamalar getirdi."

Maymun, dondurmayı sapından tutarak götürürken tasmayı üzerine geçiriveriyor, tokasını sıkıca bağlıyorsun. "İyi çocuk. İyi maymun. İşte, al sana bir tane daha. Senle Gwendolyn ufak bir gezmeye gidiyorsunuz. Ve uslu durursan daha bir sürü dondurma var sana. *Beaucoup*. Tamam mı?"

Mutlu bir şekilde sersemlemiş hayvanı tutup odadan çıkarırken tarot masasının yanında duraklıyorsun. Destedeki kartların çoğu yere düşmüş durumda şimdi ve ne yazık ki André'nin içgüdüyle çekip attığı kartı bu karmakarışık yığından ayırıp bulmak olanaksız artık. Nommo kartının bir köşesi bir an gözüne çarpıveriyor gerçi, fakat odadan çıkışını hızlandırman için dürtüyor bu seni. Bigudili kafası kendi kapısından, sanki bir ipin ucundaymış gibi sarkan Bayan Kudahl'a dönüp "Mutlu paskalyalar. Baba bir kurbağadır, Oğul bir iribaş, Kutsal Ruh'sa bir bataklık gazı," diye sesleniyorsun.

15.27

André'yi Porsche'nin bagajına tıkmanın zor olacağını tahmin etmiştin ama, bir kutu dondurmayı bagaja atar atmaz André de hemen arkasından içeri zıplayıveriyor. Sen bagaj kapağını kapatınca bir iki keskin çığlık atıyor ama, gürültüsü yavaş yavaş yatışıyor. Sen tam, sonunda durumdan hoşnut bir halde bagajı elinle pışpışlayıp geri döndüğün anda, dar yolun karşı tarafına polis arabasının park etmiş olduğunu fark ediyorsun. *Lanet olsun,* diyorsun içinden. *On altıncı güce lanet olsun*!

"Bu bir Berberi maymunu," diye sesleniyorsun. "Yağmurdan hiç hoşlanmaz."

Smokey gözlerini devirip başını sallıyor. "Ben bir şey görmedim. Sen gördün mü Cecil?"

Cecil senin tarafına bakmıyor bile. Aslında Cecil, dolup taşmış bir dizi çöp kutusuna dikmiş gözlerini, asit yağmurlarının kullanılmış kedi kumları üzerindeki etkisini araştırmak üzere bir burs almışçasına dikkatle bakıyor. "Ben bir bok görmedim," diye homurdanıyor. Yenik bir adamın sesi bu.

Queen Anne Tepesi'ne kadar, ardında yanıp sönen mavi ışıklar var mı diye boyuna dikiz aynana bakıyorsun, ama yok ve hızla sürüyorsun. Bu hız kent merkezinde de devam ediyor; çünkü yağmur evsiz barksızların ve suçluların çoğunu caddelerden kaçırıp, kapı içlerine ve çöp ateşlerinin hışırdadığı geçici sığınaklara çekilmeye zorlamış. Ama ekip donanımı genellikle daha iyi olan ve senin bundan sonraki atraksiyonların "Sarhoş Sürücüler" ve "Pornografik Kıç Bezi Değiştirme Gösterisi" olduğunu bildiğin Werewolf Club yakınından geçirecek Birinci Cadde yerine Üçüncü'yü seçiyorsun yine de. O kulüp Q-Jo'yla son konuşmanızı hatırlatıyor sana doğal olarak; fakat o mutsuz anı, şu anki mutlu halini ziftlemeye yetmez.

Yağmur, o teneke grisi şerif, acımasız boşaltma emrini Sorrento'nun dışındaki kalabalığa da bildirmiş. Lobide sardalye gibi istif olamayanlar arabalarına ya da evlerine dönmüş. Bahçede hâlâ duran on on beş kişi var, Diamond da içlerinde. Sırılsıklam olmuş, doğru, ama pek yalnız ya da terk edilmiş sayılmaz. Orta yaşlı, çekici bir Asyalı kadınla heyecanlı bir konuşmaya dalmış; gülümsemesinin kibrit çakışı, sırılsıklam havayı sülfürlüyor.

Bir kamyonet Terry Caddesi'ndeki sınırlı park yerlerinden birini boşaltmak üzere ve sen oraya hemen burundan dalarken, Diamond'ın dikkatini çekmek için klakson çalıyorsun. Sonunda seni fark ediyor ve

Porsche'ye doğru, hızla, neşeyle yürüyor, ıslaklıktan ağırlaşmış saçları sallanıyor, yağmur damlalarına raket gibi vurup sağa sola fırlatıyor onları.

"Bu mahallede işim vardı," diyorsun camını aşağı indirirken.

"Evet. Evet, gerçekten. Benim de." Nedense, gülüşündeki alaya pek aldırmıyorsun.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım. Neler oluyor?"

"Evet, iyi doktor yaklaşık yirmi dakika önce döndü. Pek etkileyici bir tip değil. TV'dekinden de daha az etkileyici biri ve belli ki saki çekip kafayı bulmuş yine. Bizimle kısaca konuştu, ama söylediklerinin hiçbiri pek fazla tutarlı değildi. Bize plastik bir kavanoz gösterdi, bir bostan korkuluğunun belkemiği sıvısına benzer bir şeyle doluydu içi. Lavman iksiri. *Anal ambrosia*. Adam dedi ki, kaynak suyu, kaynatılmış kahverengi pirinç ve beta-karoten dışında, bir tutam kahveden başka hiçbir şey yokmuş içinde. Doğru oranlarını bildikten sonra herkes yapabilirmiş onu."

"Bu çok kötü."

"Neden öyle söyledin?"

"Eğer gerçekten de, patenti alınacak ve korunacak gizli bir formül falan olmadığı haberi yayılırsa Nikkei'nin şişme kollukları yarın patlayacak demektir; ve Tokyo da ahtapotun bahçesine, bizim yanımıza gelirse, cankurtaranı oynayacak kim kalacak geriye? Biz en dipte, ayağımızda dökme demirden ayakkabılarla yürüyoruz zaten."

"Lavman ucunu unutuyorsun ama. Yamaguçi'nin özel ucu olmadan bu formül kirli bir bulaşık suyundan öte bir şey değil."

"Ufacık bir lavman ucu dünya ekonomisini ayağa kaldıramaz." "Lavman" sözcüğünü bir başkasının yanında ancak ikinci kez kullanıyorsun ama, kızaramayacak kadar dağınık kafan. "Lanet olsun! Tamam, neyse, seni eve bırakmamı ister misin?"

"Bunu sorman çok tatlı bir şey kedi gofreti, ama sanırım buralarda biraz daha takılacağım. Yamaguçi en son, belki yine geleceğini ve bize tedavi olasılıklarını anlatacağını söyledi, odasını değiştirdikten sonra. Otel onu, yedinci kattaki çatı katı odasına naklediyor. Güvenlik nedeniyle. Timbuktu'da pek bir işime yaramayacak gibi görünüyor ama, var olan alternatiflerden haberdar olmam gerektiğini hissediyorum."

"Böyle yağmurun altında bekleyemezsin. Sırılsıklam olmuşsun. Arabaya gir birkaç dakika bari. Kaloriferi açayım."

"Zip-A-Dii-Duu-Dah," diye şarkı söylüyor Diamond. "Zip-A-Dii-Ay."

16.00

Ne varsa başlangıçta vardı. Ve her şey birbirini izledi.

Yaradılış'ın ilk bölümünün o yarım bırakılmış versiyonu, basit ama değişmez gerçeğini, Porsche'nin şoför mahallinde, yani senin, genel kamuoyunun ve Alman otomotiv mühendislerinin çok büyük çoğunluğunun, içinde tam bir cinsel ilişkinin gerçekleşmesini olanaksız sandığınız o boşlukta, bir kez daha gösteriyor –sen Exxon sweat-shirt'ünü çıkarıp onun saçlarını kuruluyorsun, o, dövmeli elini senin ipek gömleğinin altına sokuyor, pencereler duruma uygun bir şekilde buğulanıyor ve her şey birbirini izliyor.

Ama yine de, bunu nasıl becerebildiğiniz, yaşamının bundan sonrasında senin için hep bir sır olarak kalacak. Hem de bunu, canlı bir şekilde, nazikçe ve bayağı da uzun bir süre beceriyorsunuz. Beyaz midilli tepeyi aşıp geliyor; önce tırısla, sonra dörtnala kalkarak geliyor ve boyuna, geliyor, geliyor ve sonunda senin ön avluna varıyor, nallarını birkaç kez kaldırıp havaya dikiyor, sonra yoncaların arasında tembelce yatıp yuvarlanıyor. (Q-Jo haklıymış: Diğer durumlar, yanlış alarm, işlemden geçmiş peynir, kahkaha efekti ve sahte ilaçlarmış.) Pencerelerde yoğunlaşan nem size müthiş bir mahremiyet sağlıyor; ama Porsche'nin, sizin şevkinizin doruk noktalarında sarsılmalarından, çevredeki herkes –neyse ki polisler gitmiş– o küçük spor arabada uygunsuz bir şeylerin cereyan etmekte olduğunu tahmin etmiş ve zavallı André de kendini Niagara Şelalesi'ni bir fıçının içinde geçiyormuş gibi hissetmiş olsa gerek.

"Bu kadar komik olan ne, Gwendolyn?"

"Mmm. Hiçbir şey." Mükemmel güzel bir sevişme sonrası mahmurluğunu, Diamond'a, arabada bir maymun olduğunu bildirerek berbat etmenin bir anlamı yok. Kızlar, bedenini teslim ettikten sonra da bazı sırları saklamalı. Diamond'a yaklaşıp sokuluyorsun. "Larry," diyorsun rüyadaymış gibi.

"Evet?"

"Bana eski güzel günlerden söz etsene. Seksenli yıllardan söz et bana."

İçini çekiyor. "Ah, zıpzıp kara kurbağası." Ya neyi sormanı bekliyordu ki? Senin, seks partnerine, nasıl, seninki de iyi oldu mu, diye soracak tipte biri olmadığını şimdiye dek anlamış olsa gerekirdi herhalde. Tekrar içini çekiyor.

Sen de içini çekiyorsun. "Bana, kaçırdığım gemiyi anlatmayacaksan, yetişme şansına sahip olduğum gemiyi anlat bari."

"Evet, daima bir doğa gemisi, bir sanat gemisi, bir seks gemisi, bir uyuşturucu gemisi vardır. Onlar hemen hemen her iskelenin ucunda sırf bizi kişisel kasvetlerimizden, toplumsal anaforlardan ve kurumsal lağım koylarından alıp götürmek için bekliyorlar sallana sallana. Bu gemilerin iyisi, aleladelik gelgitlerini de pekâlâ kesebilir."

"Seks gemisi" senin mümkün olabileceğini hayal bile edemediğin, ödül gibi bir yolculuk yaptırdı sana; fakat şimdi kıyıdasın artık. Havalardan indin işte ve sanatı, doğayı ya da uyuşturucuyu hiçbir zaman aklından bile geçirmedin. Külodunu vites kolundan çıkarıyorsun. Onu giymenin öylesine zor bir akrobatlık gerektirdiğini görüyorsun ki, bunun nasıl olup da o kadar kolayca çıktığını aklın almıyor. Kendini toparlayıp, artık geri dönebilecek duruma gelince Diamond'un gözlerine bakıyorsun. Ve ağzındaki baklayı çıkarıyorsun. Pey verip petrol hissesi sipariş etme oyununu anlatıyorsun ona.

"Gayet iyi tahmin edebileceğin gibi," diyorsun, anlatacaklarını bitirdikten sonra, "bir değer taşıyacak kadar çok senedi peşin alabilecek minimum değişim değerini karşılayarak başlamam mümkün değil. Ama senin dün söylediğin gibi –yalnızca bir gün mü geçti üzerinden?– bunu baypaslamanın bir yolu olabilir. Olması gerekiyor. Larry?" Her iki pis sakallı yanağından ve sonra dudaklarından öpüyorsun onu. "Sence, sen yapabilir misin?"

"Olabilir. Belki. Biraz düşüneyim bunu. Açıkçası, bu iş bana, etiğe aykırılıktan çok, yersizmiş gibi geliyor. Bunun çekiciliği bir fincan soğuk kahveyle bayat bir ayçöreği kadar. Fakat bunu eski serebral mücevher havuzumda bir süre taşlayacağım. Oldu mu? Buna karşılık, Larry Amca da senin bazı taşlamalar yapmanda diretiyor. Bazı taşlamalar ve bazı taşmalar. Yüzmek gibi. Çünkü sözünü ettiğim gemilerin hepsi su alıyor, az ya da çok; ve, *senin* beklediğin gemi batmış olabilir. Çok daha iyi. Gemiyi terk edip suya dönme zamanıdır belki de. Ya da en azından bir yastığın üzerine. Şimdi; bu dalavereli, haris dileği gagandan silip at da birkaç masal dinle."

Tamam, Larry Amca. Madem öyle istiyorsun.

"Dikkatimi çekti," diyor Diamond, "sen benim erkeklik çiçeğime hayran kalmıştın."

"Hayır, değil!"

"Dikkatsiz bir göz bile sünnetli olduğumu fark eder."

"Ya? Sen Yahudisin, öyle mi?"

"Sen ne kadar Galliysen ben de o kadar Yahudiyim. Ama sünnetin Yahudilerle özdeşleştirilmesi hoşuma gidiyor yine de. Bu uygulama Mısırlılarla başladı. Musa, tabii ki, Mısır sarayında yetişti ve İsrail-oğullarına erkek çocuklarını sünnet etmelerini buyurdu; ya bunun iyi bir hijyen olduğuna ikna olmuştu ya da kendi fitili de kırkılmış olduğundan, bunu kendine sadakatin ve asiler arasındaki dayanışmanın bir ifadesi gibi gördü. Bunun da altına bakarsan, iyi niyetli jenital sakatlama, imparatorluk öncesi Mısır'ın bir özelliğidir –beş bin yıl öncesinden söz ediyoruz– ve Sirius yıldızına dayalı gelenekler, ritüeller ve vücut bilgisi aynı bölgede yaklaşık aynı zamanda çıkmıştır. Bugün, Sirius'u merkez alan bazı Bozo ve Dogon seremonileri sünnet ritüelini de kapsar. Bu kabilelere göre, sünnet eylemi, Sirius B'nin Sirius A çevresindeki yörüngesini simgeler."

"Beni bağışla ama, bu belki de, erkeklerin pipilerine kozmik bir önem yüklemeye çalışmalarına bir örnek değil mi?"

"Heh! Bunun, bıçağın eliptik yoluyla yapılması gerekiyor, hazırkülot. Ayrıca, senin taktığın mütevazı isimle 'pipi'nin yapısında kozmik bir önem *zaten* vardır, senin o tatlı boru tesisatın gibi; hem esrimeden, hem de üremeden kaynaklanan nedenlerden ötürü. Halk geleneklerinin çoğunda değilse bile birçoğunda, pipi *ve* vajina kurbağaya benzetilir. Kurbağa mantara benzetilir, mantar jenital organlara benzetilir ve bunların üçünün –kurbağaların, mantarların ve cinsel organların– yıldızlarla dolaylı bağlantısı vardır. Bunları sırf, bu konuların ne kadar birbirinin içine karışmış olduğunu göstermek için anlatıyorum. Öylesine karmaşık ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Aman aman, bu kadar karışıksa, senin beynini o kadar yoracaksa lütfen benim için devam etmek zorunda hissetme kendini."

Diamond yanıt vermeye yelteniyor, sonra duraklıyor ve başını eğiyor. "Gwendolyn, bunun son model, lüks bir araba olduğunun farkındayım ama, herhangi bir nedenle, senin bagajında bir fare mi var?"

Kuşkulu ve gücenmiş bir yüz ifadesi takınıyorsun ama, *senin* ku-

lakların da duyuyor çıtırtıyı; ve Porsche'nin şoför mahalli, Kasırga'nın babasının yapraklarından gelen yanık şeker kokusunu saymazsak, erkeğin ve kadının boşalmasıyla çıkan nektarın kokusuna boğulmuş olsa da, senin burnun, maymunun kuşku götürmez kokusunu duymaya başlıyor.

16.48

"Hemen döneceğim," diyor Diamond. Arkaya gidip senin bagajındaki yüküne bakacağından endişeleniyorsun ama, pencere camlarındaki yoğun nemden, onun hayalet gibi siluetinin caddenin karşı tarafına, otele doğru koştuğunu hayal meyal görüyorsun. Birkaç dakika sonra geri dönünce de, hiçbir şeyi kaçırmadığını, Dr. Yamaguçi'nin hâlâ yukarıda, herhalde öğle yemeği uykusunda olduğunu bildiriyor rahatlamış bir şekilde. "Eğer Doktor ortaya çıkarsa Reiko bana haber verecek." Burnunun ucundaki birkaç damlayı silkeliyor. "Bizim kavrulan Timbuktu'da bu yağmuru özleyeceğim."

"Oraya gitmek için duyduğum en iyi neden bu. Daha doğrusu, oraya gitmek için *tek* neden bu."

"Ben oraya, gidilebilecek en uzak yer olduğunu düşündüğüm için gittim; ticaretin ve haberleşmenin bok fırtınalarına karşı, değerden arınmış, zamandan arınmış bir sığınak diye. Fakat evren, bilgiden *yapılmış* olduğundan, yeni bir veri bazının itici gücüyle, bir anlam katmanını dağıtıp bir başkasını meydana çıkarırken buldum kendimi. Öte yandan sonsuz derin, daha yankılı bir katmandı bu ve bana ifşa ettiği şeylerle benim çocuksu, gezgin dürtülerim tanrısal esinlere kavuştu. Gwendolyn, sen Sirius'u biliyor gibisin."

"Kim bilmiyor ki? Köpek Yıldızı. Gökyüzünün en parlak yıldızı. Sadece sekiz virgül beş ışık yılı uzakta."

"Altı. Sekiz virgül altı."

Omuzlarını silkiyorsun. "Bana söyledikleri buydu. Bana daha çok sekiz virgül beş gibi geliyor."

Diamond seni süzüyor. Onunla kafa bulup bulmadığından emin değil. "Onu gözledin mi?"

"Tabii ki," diyorsun böbürlenerek. "Sirius B'yi de gözledim."

"O halde sen çok adamakıllı bir gözlem yapmışsın. Sirius B, Siri-

us A'ya göre öylesine küçücüktür ve öylesine onun ışığının gölgesinde kalmıştır ki, çıplak gözle kesinlikle görülemez ve hatta teleskoplu astronomlar bile onu geçen yüzyılın sonlarına kadar keşfedememiştir. Anladığım kadarıyla, sen bunları biliyorsun, değil mi?"

"Ee, az çok."

"Fakat Afrika'daki halkların –Bozoların ve Dogonların atalarının– Sirius B'yi beş bin yıldır bildiklerini de biliyor musun? Yalnızca bu yıldızın, çıplak gözle görünmeyen varlığını, tam yerini bilmekle kalmayıp, onun A'nın çevresindeki yörüngesinin biçimini ve yörüngeyi dolaşmasının ne kadar zaman aldığını da bildiklerini? Ayrıca, yörüngeyi dolaşması yaklaşık elli yıl alır ve bugün Bozoların hâlâ, elli yıllık sikluslara bağlı törenleri vardır. Üstelik, B, bütün beyaz cüceler gibi, olağanüstü ağır ve yoğundur. Onun yapıldığı madde sıradan materyallerden o kadar farklıdır ki, Güneş sistemimizde bunu karşılaştırabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Çoğu okuma yazma bilmeyen ve herhangi bir astronomik alete hiç sahip olmamış Bozolar bunu da bilir. Bu bilgi onlara atalarından gelmiştir. Söylemeye gerek yok, bunu duyunca hayatımın yörüngesi değişti."

"Ama neden? Benim anlayamadığım bu. Demek istediğim, tamam, ilginç bir şey bu, akıl almaz bir sır, piramitlerin nasıl yapıldığı ve insan bilinçaltıyla Q-Jo'nun tarot kartlarına konan o semboller arasındaki bağlantıyı kimin bulduğu ve yumurtanın mı tavuktan, tavuğun mu yumurtadan çıktığı gibi falan –ama, yani, bu neyi değiştirir ki? Bunun herhangi bir şeyle bir ilgisi *var* mı? Aile yaşamımız, kariyerimiz, sağlığımız ve refah düzeyimiz, kişisel finans durumumuz: Bunların hiçbiri bundan en ufak bir şekilde etkilenmez. Çoğumuz, gündelik varoluşun gerçeklerine yoğunlaşmak zorundayız Larry. Belki senin, unutulmuş bir süpermarketin duygusal muammasına kafayı takmak gibi bir lüksün var ama, geri kalan çoğumuzun yok ve doğruyu söylemek gerekirse, bence sana olan olmuş."

"Ah, Gwendolyn, 'gündelik varoluş'un senin kastettiğin sıkıcı, tekrarlanıp duran döngüler olduğu belki doğruysa da, çok katlı bir pastanın sadece bir katıdır bu; ve, amaçsız bir aleladelik içinde didinip durmak gibi görünüyorsa, bu sadece, onu yaşayan çoğu kişinin, bakışlarını, onun altındaki kaleidoskopik yoğunluğu görüp algılayamayacak kadar dar bir alana odaklamasındandır."

"Ya da lanet bir şekilde meşgul olduklarından. Ama ben hiçbir zaman onun, amaçsız ya da alelade olduğunu söylemedim."

"Sözümü kesme. Gerçi kabul ediyorum, baskın bir kabul edilmiş gerçeklik vardır ve açık fikirli kişiler bile bunun pek uzağına gitmeye kalkışmaz. Evet, bunu kabul ediyorum. Fakat birtakım Afrikalıların, teleskopun icadından binlerce yıl önce, karanlık ve görünmez bir yıldız hakkında doğru bilgiler edinebilmesi, sırf bu olay bile, kabul edilmiş gerçekliğin kumaşında bir yırtığın, bizim her şeyi bir arada tuttuğuna inanmak istediğimiz o mantıksal yapıda bir çatlağın var olduğunu çok güçlü bir şekilde gösterir. Ve o çatlak, bizim en temel tarihsel, bilimsel ve dinsel inançlarımızdan birçoğunu sorgulanmaya çağırıyor. Eğer Sirius B teleskop olmadan bilinebiliyorsa, moleküller ya da atomlar da mikroskop olmadan bilinemez mi? Ve bu müthiş algılama mümkünse, mümkün olmayan nedir o halde? Lafı gelmişken, Dogonlar ve Bozolar daima, Sirius'un üçlü bir yıldız sistemi olduğunu, Sirius C'nin de bulunduğunu savundular. Modern astronomi bugüne dek bu konuda hiçbir kanıt bulamadı."

"Evet, eğer varsa bulurlar. Ve bunun mantıksal bir açıklamasını da yaparlar. İddiaya girerim, Bozoların Sirius B'yi nereden bildiği konusunda mantıksal bir açıklamaları çoktan vardır. Yani yok mu?"

"Dalga mı geçiyorsun? Alışılmış türden bilim adamları bu konuya kırk metreden bile bakmazlar. Tabii ki, böyle bir araştırma için bir kuruşluk bile kaynak ayrılmaz. Görünürde hiçbir ticari ya da askeri faydası yoktur ve zaten, bu türden, ürkütücü muammalar bilim adamlarının laboratuvarlarına uğramaz bile. Onlar evrenin böyle baba sırlarından, sokaktaki herifler kadar korkarlar ve onları halının altına süpürmeden rahat etmezler."

"Mantıksal bir açıklamanın olması gerekir."

"Yarı yarıya haklısın. Evren, makro ve mikro düzeylerde, borsadan daha mantıklı değildir. Ama bir açıklama *var*. Bu konuya yönelen birkaç aklı başında kişi hep aynı sonuca varmış: Bozoların ataları, gerek Sirius hakkındaki ayrıntılı bilgiyi, gerekse karmaşık evrenbilimlerinin içeriğini, Dünya'ya gelen yabancılardan almış. Evet zıpzıp kara kurbağası. Evet, gerçekten. Eski bir dünyadışı temastan söz ediyorlar."

O anda André, sanki işaret almış gibi, dünyadışı, yersiz bir gevezelik salvosu koyveriyor. Kendini zorlayıp uzun bir kahkaha atıyorsun, Bozoland'deki uzay adamı fikriyle kafa buluyormuşsun gibi yaparak, ama Diamond senin kamuflajını yutmuyor.

"Hangi daralmış cehennemden geldi o?"

"Şu gürültüyü mü kastediyorsun? Eh, belki de bir uzay yaratığıdır,

ha-ha-ha."

"Gwendolyn!"

"Pekâlâ, nerden bileyim ben onun ne olduğunu? Dışarısı Seattle sokakları. Bugünlerde her türlü sesi duyman mümkündür. Kendi dalaverelerini çeviren zengin çocuklarıdır belki de."

"Tabii ya. Zengin çocukları. Şeytanca repertuvarlarına ilk Tarzan filmlerinin sound-track efektlerini de katmışlar." Kedi pençesi gülüşüyle tırmalıyor seni. "Sanki hemen bizim koltukların arkasındaymış gibi geliyordu ses."

"O ses belki de yağmurla gelmiştir. Bilmiyorum." André herhalde dondurmaların hepsini silip süpürdü ve ya karnı ağrıyor ya da daha istiyor. Her halükârda, yapabileceğin hiçbir şey yok şu anda. Tek düşündüğün, Diamond'ın senin düşüncelerini okumuyor olması. "Kesildi," diyorsun, şansının yaver gitmesini dileyerek. "Evet, ne diyordun, o dünyadışı temaslar konusunda?"

Diamond, bir çocuk yuvası pikniğindeki W.C. Fields gibi homurdanarak, anlattığı konuya geri dönüyor.

17.02

"Eski Bozoların kozmik kurabiye kavanozuna dışarıdan yardım almadan ulaşamamış olamayacağı tezi pek su götürmez bir şey olmazdı belki, böyle diyelim, eğer kabilenin sözlü tarihinde, dünyadışı bir temasın kaydı bulunmasaydı."

"Ciddi mi söylüyorsun? Sahiden de, küçük yeşil adamların onları ziyaret ettiğini mi iddia ediyorlar?"

"Yeşil, belki. Ama küçük değil. Nommolar en azından bizim boyumuzdaymış."

Nedense, "Nommo" sözcüğü, "el koyma" ya da "nüfuz kullanıp tümüyle satın alma" gibi, sinirli dalgalara yol açıyor tüm plazmanda. Ürperiyorsun. "Q-Jo'nun kartındaki Nommo mu? O Nommo, uzaydan mı gelmiş yani?"

"Daha çok bizim İsa gibi; ama Kutsal Kitap, cennetin dünyadışı yeri konusunda muğlak ifadeler kullanırken Bozo geleneği Nommoların özel adreslerini bildirmekte tereddüt etmez. Onlar *sima kayne* yıldız sisteminden gelmiştir. Benim ve senin içinse Sirius'tur bu. Ki, modern

bilimin, eğer dünyadışı bir temas olduysa bunların gelebileceğini tahmin ettiği muhtemel yerin tam da orası olduğunu belirteyim bu arada."

"Neden orası?"

"Yakınlık. Açık ve basit. Sirius bizim bölgemizdedir. Ya da onun hemen dibindedir. Yine de Cincinnati'den cehennemin dibi kadar uzaktır, fakat iyi tasarlanmış bir uzay gemisinin menzili dahilindedir. Aşağı-Sahra mitolojisi, bir geminin yere nasıl indiğini anlatır..."

"Yani bu bir mitten ibaret."

"Gwendolyn, Gwendolyn. Sen, eminim, mitlerin abartılmış birtakım olaylardan ibaret olduğunu sanan o cahil gerzeklerden değilsin. Bilmelisin ki, mitler, geniş toplum kesimlerince benimsenmesi ve değerlendirilmesi çok zor olan tarihsel olayları ve psikolojik durumları metaforik bir şekilde tanımlama, dramatize etme ve sıkıştırıp yoğunlaştırma yöntemidir. Yani, kedi pirzolası, Bozolar ve Dogonlar bir zamanlar yıldızlararası bir geminin onların kuzeydoğusuna indiğini söylüyorlarsa –hah bak! Onların kuzeydoğusunda Mısır'dan başka neresi var?– dışsal bir olaydan, yüzyıllarca süren bir dizi olaydan ya da tam anlamıyla psikolojik bir fenomenden, bir tür büyüden söz ediyor olabilirler. Her neyse, Afrikalılar, gemi yere değince, ağırlığı yüzünden 'kanının' göğe fışkırdığını söylüyorlar. Yere inen araçtan çıkan kırmızımsı ışınları tarif biçimleri, bunun bir roket gemi olduğu kuşkusunu uyandırıyor."

Bu arada Diamond elinin tersini senin yüzüne doğru, öylesine bir hızla savuruyor ki, başını eğiyorsun sana vurmaya kalkıştığını düşünerek. "Sıçramaya hazır bir veletsin sen, öyle mi sevgilim? Bunun, suçlu bir vicdanın işareti olduğu söylenir." Kızarıyorsun. Gülümsüyor. Ve André krikoyu takırdatıyor.

Diamond'ın, utanç verici bir şekilde senin vajina yağlarının kokusunu taşıyan eli yüzünde duruyor. Dövmesini gösteriyor sana. "Bu, Nommo aracının üç versiyonunu gösteren, çok bilinen bir kabile çiziminin kopyası. Bu dairelerin ve ışınların, bir roketin ateşlenmesindeki muhtelif aşamalar olduğu yorumunda bulunmak için bir milletvekilinin düş gücü bile yeterli."

"Tamam. Evet. Görebiliyorum, sanırım. Biraz zorlanarak da olsa anladım. Fakat anlamadığım, neden eline dövme olarak bunu yaptırdığın."

Diamond'ın gülümsemesi sanki çocukça. "Bozo lokantalarında harika bir servis sağlıyor bana," diyor.

"Ne iyi."

Sen onun açıklamaya devam etmesini bekliyorsun ama, arabanın tavanına daktiloyla anılarını yazan yağmurun ve bagajda dondurma ambalaj kâğıtlarının maymun konfetisi haline gelmesi işleminin sesinden başka bir şey duyamıyorsun. Bu ikinci sesi Diamond'ın da fark etmesinden korkarken, sonunda söyledikleri rahatlatıyor seni: "Biliyor musun, ben sana bunları anlatırken yağmurun yağması bir kehanet işareti belki de. Nommolar, 'evrenin gözlemcileri' ve 'ruhun muhafızları' olmaları bir yana, 'yağmur getiriciler' ve 'tüm suların efendileri' olarak da bilinir. Nommoların ziyaretinin amacı, insan soyuna manevi prensipler getirmekmiş. Bazen, beynim yumuşadığında, yağmurla gelen bu prensipleri sanırım duyar gibi oluyorum."

"Evet? Sesler, duyuyorsun değil mi Larry?" André kısa bir çığlık koyveriyor ve sen de "Vauv!" diye bağırıyorsun, "Haklısın! Bak şimdi bir ses daha geldi!"

Sana öyle bir sert bakıyor ki Diamond'ın elini tutuyor ve deli dövmesinin üzerini çimdikliyorsun, "Sadece şakaydı," diyorsun. "Ama söyle bana; bu Sirius'tan gelen yabancılar, bu Nommolar madem suyun ve yağmurun efendileri, neden yeryüzünün o bölgesinde takılıyorlar? Orası korkunç kuru bir yer değil mi?"

"Afrika beş bin yıl önce bugünkünden çok daha sulak bir yerdi. Afrika'nın çölleri nispeten yeni bir oluşumdur. Nommolar muhtemelen orada bol bol su bulmuştur. Ve uzay gemilerinde de çok bol miktarda su vardı herhalde. Olması gerekirdi."

"Peki neden?"

"Çünkü," diyor, "Nommolar amfibiydi."

17.12

Yağmur damlaları, park etmiş Porsche'nin ön camına, bir çürümüş ağaç festivaline koşturan domuz böcekleri gibi telaşla düşerken ve makak bagajda dondurma kâğıtlarını, sanki cumhuriyetçi bir başkanın evrak deposunda görevli bir memurmuş gibi yırtmaya devam ederken, Larry Diamond, ağır ağır ve kararlı konuşma tarzıyla, Dogonlara ve Bozolara göre, onların uygarlıklarını kurmuş olan elleri perdeli, balık kuyruklu, yarı insan yarı amfibi iri yaratıklar hakkında konuşuyor bo-

yuna, monoton bir sesle. Anlaşılan, bunlar daha önce, daha önemli başka uygarlıklar da kurmuşlar; çünkü Diamond, hepsi de, kamışlarla dolu, sulak bölgelerden gelip insanoğluna yazılı bir dil ve manevi değerler getirmiş bir grup varlığı yücelten Asurluları, Babillileri ve Sümerleri anlatıyor. Dünyanın bugüne kadar gelen en eski yazı örneklerini temsil eden, antik Sümerlerden kalma resimyazı ve çiviyazı tabletlerinde yarı insan, yarı balık varlıktan Oannes diye söz edilir ve Oannes'e atfedilen bir sürü yararlı iş ve fonksiyon, daha sonra İbraniler tarafından, Eski Ahit'te, kendi kahramanları –örneğin Nuh– adına sahiplenilmiştir. Yehova'nın kendisi de amfibi Oannes temel alınarak yaratılmış olabilir; ama Dogonlar ve Bozolar Nommoların Tanrı değil, çok gelişmiş, ölümlü varlıklar olduğunda diretirler.

"Nitekim," diye devam ediyor Diamond, "Nommolar hakkında anlatılanlarla İsa'nın öyküleri arasında kesin paralellikler var. Bir Dogon din adamı bir Fransız antropoloğa, Nommo 'insanları doyurmak için bedenini parçalayıp insanlara dağıttı' ve 'tüm evren onun bedeninden içti' diye anlatmış. Sana tanıdık gelmiyor mu bunlar? Sen hiç komünyon yedin mi Gwendolyn? Önder'i yuttun mu hiç?"

Sen onun söylediklerinden iğrendiğini belli edince de devam ediyor. "Yabancı amfibilerin geri döneceği de düşünülmüş. Evet, kedi turtası. Evet, gerçekten. Senin yakınındaki bir havuza gelecekler çok yakında. Nommoların dönüşü. Hazır olacak mısın? Hazırlandın mı? Yastık üzerinde misin? Olursun, eğer Larry Amca'ya tutunursan."

Suratını ekşitiyorsun ve Larry gülüyor. "Lafı gelmişken, Nommo dirilişinin göksel simgesi *ie pelu tolo* dur, 'onuncu ayın yıldızı' yani. Bu yıldızı göremezsin, hatta radyo-teleskopla bile, çünkü Bozolara göre bu yıldız ancak Nommoların gemisi inerken belirecek. Yani başka bir deyişle *ie pelu tolo* bir yıldız değildir; bir uzay gemisidir." Hâlâ senin kedi kokunla yüklü pençesini senin yüzüne sürüyor yine. "Onuncu ayın yıldızı," diyor dövmesini sallayarak. "Bu dairelerin, bir kurbağanın gözlerine de benzediğini fark edeceksin."

"Evet. Ve Ay da yeşil peynire benziyor biraz," diye mırıldanıyorsun. Bunların hiçbirine nasıl tepki vereceğini bilmiyorsun. Diamond gerçekten de önemli bir şeyler mi söylüyor; beyni bir piyano tabure-sinden zıplayıp da bungee-jumping mi yapmış yoksa? Sen, az ya da çok, ilk olasılığa inanmaya niyetlisin; çünkü, gençlik yaşamını taçlandıran çiftleşmeyi kafadan çatlak bir herifle yaptığını kabul etmek zorunda kalacaksın aksi takdirde. "Ne diyeceğimi bilemiyorum Larry.

Demek istediğim, sonuçta inanmamı istediğin şey, insanoğluna uygarlığı getirenlerin Sirius'tan gelen bir grup bataklık şeyi olduğu..."

"Sirius sistemindeki bir gezegenden, daha doğrusu, Sirius sisteminin Mısır dilindeki karşılığı, bunu duymak hoşuna gidecek belki, aynı zamanda 'taht' anlamına da gelir. Ve taht neye yarar? Üzerine oturursun."

"O zaman, 'oturan pantolon'da buradan geliyordur belki."

"Aferin kız! Evet, belki de. Bugün Aşağı-Sahra halkları arasında, 'oturmuşluğu sürdürmek' deyimi, zeki ve kültürlü, erdemli davranmak anlamına gelir. Gayet açık; insanların çoğunlukla oturduğu yerden kalkmışlığını görmek için hiçbir yönde çok uzaklara bakman gerekmez. Ağzı kalabalık cehalet ve suçluluk gırla gidiyor. Tüm bu korkak salakların ve gözünü hırs bürümüş gangsterlerin ayağa kalkıp boyuna zıplayıp durmaları büyük bir gösteriydi doğrusu; fakat artık birazcık sıkmaya başlıyor ve diğer türlere karşı da çok çirkin bir haksızlık oluyor tabii ki; tüm şu binlerce yıldır, oturmuşluğunu sürdürme sağduyusunu ve nezaketini gösteren hayvanlara ve bitkilere karşı. Nommolar geri dönse de bizi yine götümüzün üstüne oturmaya razı etse hayata harika bir geri dönüş olur, sence de öyle değil mi? Tüm bu itiş kakışın, dikkat çekmek için yapılan tüm bu yaygaranın sonu gelir. Bir gözünün önüne getir bizleri, çömelmişiz –sembolik konuşuyorum– ciddi ve akıllı, uslu bir şekilde, bir nilüfer yastığının üzerindeki kurbağalar gibi."

Güleceğin geliyor. "Evet Larry, güzel ve idealist bir peri masalı bu, canım. Ne yazık ki hepsi bu. Demek istediğim, yani yapma yahu, Nommo deniz adamlarıyla ilgili tüm bu fikirlerle yola çıkmak olacak iş değil."

"Bu konuda bütün gayrimenkullerin üzerine bahse girmeden önce birkaç şeyi düşün. Evrende biz holigan dünyalıların dışında başka zeki yaratıkların da bulunduğu matematiksel bir şekilde kesin. Diğer yıldız sistemlerinden çoğunun muazzam uzunluktaki yaşını düşünecek olursan, bunların birçoğunda bizimkinden ileri teknolojilerin geliştirilmiş olmaları da kuvvetle muhtemel. Biz alelade bir galaksinin kıyısında, kendi halinde, küçük bir gezegen –yani bir tür, yıldızlararası Timbuktu– olduğumuzdan, ilgili taraflardan biri nispeten yakındaki sistemlerin birinden kalkıp gelebilir pekâlâ. Sirius sistemi bu konuda mükemmel bir adaydır. Daha uzak sistemleri düşünmemize bile gerek yok. Evet, bizim Güneşimiz büyük bir ateş topudur ama, Sirius A'yla

karşılaştırılırsa resmen bir kartopudur; Sirius A'nın büyüklüğü Güneş'in sadece bir buçuk katıdır ama, ışığı Güneş'inkinden yirmi üç kat daha parlaktır. Sirius'un çevresinde dönen bir gezegen sıcak olacaktır. Ve muhtemelen de hep bulutlarla kaplı olacaktır. Su buharının ardından da olsa Sirius'a bakmak zarar verecektir. Şimdi bu çok sıcak, parlak, buharlı dünyada gelişecek, baskın ve duyarlı yaratık hangi türden olacak? Amfibimsi memeli, öyle değil mi sence de?"

"Neden, amfibimsi *memeli*?"

"Çünkü, uygarlık ve teknoloji geliştirmek için gerekli büyüklükte beyin ancak memelilerde var. *Amfibimsi* memeliler, çünkü derilerini serin tutmak ve korumak için, zamanlarının çoğunu suyun içinde ve altında geçirmeleri gerekir. Tabii ki, renkli camları ve air-condition'ı çoktan geliştirmişlerdir ama, biyolojik evrim teknolojik yeniliğin milyonlarca yıl gerisinden geleceği için, biz nasıl kara yaşamına alışık ve bağımlıysak, bu canlılar da, bugün bile, okyanus ve göl yaşamına alışık ve belki de bağımlı olacaklardır. Memeliler gibi, periyodik olarak oksijene gerek duyacaklar, ama suyun altında gayet rahat edeceklerdir. Elleri ve ayakları yunuslarınkine çok benzeyecektir."

"Bu düşün tadını çıkarıyorsun, farkındayım."

"Evet. Evet," diyor uzata uzata. "Gezgin bir yunusun, tıpkı benim Florida'da birlikte yüzdüğüm yunusların beni otizm transından uyandırması gibi, insanları mal kapma transından uyandırmak için rokete binip gelmesini düşlemek çok hoş bir şey." Elini yukarı kaldırıyor, ama dövmesiz olanı. "Biliyorsundur, sanırım, yunusların yüzgeçlerinde parmak iskelet kalıntıları vardır. Evet, gerçekten. Yunusların iskambil hilesi yapma ya da piyano tuşlarını tıngırdatma yeteneğine sahip olduğu zamanlar vardı. Muhtemelen bizim büyük beyinli, oyuncul arkadaşlarımız, uzayda yolculuk yapan Nommolarla bir şekilde akrabadır."

"Sahi mi? Yani parmak kalıntıları konusunda söylediklerin?

"Yemin ederim ki, öyle."

"Tamam," diyorsun, "kabul ediyorum; Nommolar gibi varlıkların evrenin bir yerinde var olabileceği akla yakındır ve hatta bu varlıkların Afrika'ya inip, Bozolara astronomi konusunda bilgi vermiş olması bile akla yakın olabilir, fakat bunlar söylenip işin içinden çıkıldığında ben bunu yutmam. Kusura bakma ama, Bozoların Sirius B'yi bu şekilde öğrendiğine inanmıyorum."

Kızacağını ve sana "zıpzıp kara kurbağası" diyeceğini sanıyorsun, ama gülümsüyor ve "Güzel, kedi sosu," diyor. "Açık konuşmak gere-

kirse ben de inanmıyorum."

Hayret, bir çift dalgıç gözlüğü gibi çevreliyor senin gözlerini. Ama Diamond'ın bir açıklama getirmesine kalmadan, yolcu tarafındaki pencereye vuruluyor.

17.24

İlk korktuğun, André'nin bagaj kapağının kilidini levyeyle kanırtıp açtığı, dışarı çıktığı ve senden öç almaya kalkıştığı. İkinci korktuğunsa çevreden birinin ahlâk zabıtasına haber verdiği: Gömleğinin düğmeleri kapalı mı, diye kontrol ediyorsun. Ama Diamond pencereyi açınca, daha önce kur yapanmış gibi konuştuğu Asyalı kadın içeriye eğiliyor.

"Bağışlayın lütfen," diyor kadın, utanarak. "Özür dilerim. Ben sadece size, Dr. Yamaguçi'nin haber gönderdiğini, saat altıda lobiye ineceğini bildirdiğini söyleyecektim."

"Çok teşekkür ederim Reiko," diyor Diamond. "Geleceğim."

"Tamam. Kusura bakmayın." Kadının burnu öylesine hafiften titriyor ki, neredeyse fark edilmeyecek bir şey; ama Diamond bunu görüyor.

"İçerisi çok güzel kokuyor değil mi Reiko? Senin yaşın Beatles'ı hatırlamaya yeterli mi? John Lennon'la Paul McCartney'i hatırlıyorsun değil mi? Onlar şarkı söylerlerken yüzlerini mikrofonun dibinde öyle bir yan yana getirirlerdi ki, ikisinin yüzü birleşip tek bir yüz haline gelirdi." İçini çekiyor "Hayatta gördüğüm en güzel yüz oydu. Şimdi, bir erkekle bir kadının, kokularını birleştirmeleri de aynı şey, sence de öyle değil mi? İki koku birleşip tek ve dünyanın en iyi kokusu haline gelir."

Reiko zarif ve asil bir şekilde geri çekiliyor ama, yürüyüp giderken başını iki yana sallamaktan alamıyor kendini. Diamond insanlarda böyle bir etki yapıyor anlaşılan.

17.25

Sonraki yarım saat boyunca, Porsche'nin, havası seksle doymuş şoför mahallinde, yağmurun gümüş kırbaçlarının ve yumuşakçalar sınıfın-

dan kastenyetlerinin eşliğinde büzülmüş otururken; ve maymun gürültüsüyle rahatsız edilmeden (André sıkılmış ve uyuyakalmış anlaşılan) Larry Diamond sana, hiç alışılmadık ve genellikle pek anlaşılmaz düşüncelerden oluşan bir potpuriyle serenad yapıyor. Aklında kalan birkaç tanesi şunlar:

Bozolar yıldızlar hakkındaki bilgilerini telepatiyle edindi.

Onlar, ya da daha doğrusu çok eski ataları telepati yeteneklerini, ritüellerde hayal bileşikleri denen şeyleri kullanarak geliştirdiler. Kenevir türevleri ve Batı Afrika'da halüsinojen olarak eski tarihlerden beri bilinen iboga denen çiçekli bir çalı kullanılmış ve içilmiştir mutlaka; fakat eski Afrikalıların telepatik güçlerini geliştiren; aslında onlara, kuzen babundan ve kuzen şempanzeden daha karmaşık bir düzeye doğru evrimleşmelerini sağlayan geniş kapsamlı bir bilinç kazandıran şey, savanalar yağmurla kutsandığında göçebe hayvan sürülerinin pisliklerinde biten psilocybic mantarlardı belki de.

Duyarlıkları tümüyle değişmiş, tek tek ya da gruplar halindeki içiciler –Afrikalılar arasında, iboganın yarattığı durumdan "açık kalplilik", diye söz edilir– Oannes ya da Nommo diye tanınan ve gezegenimize *fiziksel* olarak hiç gelmemiş dünyadışı amfibilerden ruhsal aktarımlar alabilecek duruma gelmiş olabilirler. O yaratıkların dünyaya gelmeleri gerekmemiş olabilir.

Ve, Diamond'a göre, daha da güçlü ve belki daha da müthiş bir olasılıksa, eski Bozolar tarafından alınan bu aktarımların, Sirius'un yörüngesindeki ileri bir amfibik uygarlıktan değil de, kendi bilinçlerinin bir boyutundan gelmiş olması. Gaflete düşülerek bu boyuta "yüksek akıl" denilir, oysa bu aslında alçak akıl, yani Jung'un "dibin altındaki dip" dediği katman olabilir. Her halükârda bu, bilincin bütün insanlar tarafından paylaşılan, fakat kolay ulaşılamayan bir yönüdür. Türlerin üst aklıdır (ya da alt aklıdır).

Üst aklın bir amfibi suretinde görünmesi pek şaşırtıcı bir şey değildir ve bunun çok basit nedeni de, biz kara primatlarının, esas olarak ve eninde sonunda sudan gelmemizdir.

Sperm, sıvı bir taşıyıcının içinde yüzer. Fetus, tümüyle sıvının içinde oluşur ve gelişir. İnsanın embriyonik gelişimi kurbağaların başkalaşım aşamalarıyla çok büyük paralellikler gösterir. Yeni doğmuş bebekler göbek kordonu kopuncaya kadar suyun altında yaşayabilir. Kan, kimyasal bileşimi yönünden deniz suyuna çok belirgin bir benzerlik gösterir. Vücutlarımızın yüzde altmış beşten fazlası sudur. Ve bizim ataları-mız, havadaki oksijeni kullanmayı deneyen ve buna alışan deniz hayvanlarıdır.

Deniz hepimizin sallanıp, içinden çıktığı beşiktir ve belki de bir gün geri döneceğimiz asıl yurttur.

Amfibik bir yaşam tarzına geri dönmenin birçok önemli avantajı var. Örneğin, biyosfer yüzeyinin yaklaşık dörtte üçü suyla kaplı olduğundan ve –örgütlü dinlerin uğursuz düzenleriyle karışmış, sınırsız bir sersemlik yüzünden– aşırı nüfus artışı yaşam kalitesini düşürdüğü, yaşamın kutsallığını bozduğu ve yaşamın devamını tehdit ettiğinden, okyanuslar ve büyük göller dünyanın son bakir boşlukları, yerleşilecek ve sığınılacak, sonsuz genişlikte yerleridir. Denizler doğal kaynaklar yönünden ölçülemeyecek kadar zengindir. Sular radyasyonu engeller ve böylece, hem delinen ozon tabakasından kontrolsüz bir şekilde geçen Güneş ışınlarına karşı, hem de, on on beş iğrenç küçük devletten birinin eninde sonunda patlatacağı hemen hemen kesin olan nükleer bombalara karşı korunma sağlar.

Eğer, bazılarının kehanette bulunduğu üzere, küresel ısınma kutuplardaki buz tabakalarının erimesine yol açarsa, suya ait bir yaşam tarzına dönmekten başka seçeneğimiz pek kalmayacak zaten.

Bizim soyumuzun düş gücü, epey bir zamandır, deniz altında kalmış "kayıp uygarlık" hayaliyle okşandı hep. Bazıları bunun bir söylence olduğunu, bazıları genetik bir anı olduğunu söyler, birkaç kişi de ikisinin arasında pek bir fark olmadığını söyler. Hepsinin ortak hatasıysa, bu "kaybolmuş" ütopyayı eski bir tarihsel olaya indirgemektir. Bilincin derinlikleri, çizgisel zamanın kısıtlamalarıyla pek bağlı değildir. Atlantis bizim geleceğimizdedir, geçmişimizde değil.

Öte yandan, Atlantis bizim hem geleceğimizi, *hem de* geçmişimizi ifade ediyor olabilir. Biz tabii ki, sıcak prehistorik denizlerdeki yunuslar gibi keyifle sıçrayıp oynamaların, suyla dolu rahimlerin güvenli kuytusundaki kurbağalar gibi hassas dönüşümlerin hoş hücresel anılarını taşıyoruz; kayıp ütopyalardır bunlar.

Bilim adamları, dünyadaki hiçbir yaratığın fetus kadar düş görmediğini söylüyor. Eğer fetus beyninin hiçbir yaşantı deneyimi yoksa, eğer onun yeni oluşmaya başlayan aklı beyaz bir sayfaysa, neyi düşlüyor o halde? O minicik yüzücünün gördüğü düşlerin suyla ilgili olmadığını düşünebilir miyiz? Düşlerine Nommoların girmediğini? Ruh halinin okyanussal olmadığını?

Okyanussal, bu çok önemli ve tümüyle duygu yoksunu kişilerin dışında herkesin zaman zaman yaşadığı, derin düşünceli ve zeki kişilerinse yolunu sık sık aydınlatan bir olmanın –insanlıkla, biyosferle, Tanrı'yla bir olmanın– muazzam ve aklı baştan alan duygusunu tanımlamak için seçtiğimiz sözcüktür bu. Bu çerçevede kullanıldığında, *okyanussal* sözcüğü manevi bir terimdir ve amfibilerle yıldızlar arasındaki bağlantı tamamen, manevi dönüşümle ilgilidir.

Nommoların bize sunmak üzere gerçek ya da mecazi anlamda getirdikleri değerleri biraz olsun özümsersek, dünyanın ve hayatın sonunun geldiği bir anda, üst akıl boyutunda Tanrı'yla tüm akışları, daha da akıl almaz dönüşümler gerektiren hedeflere, daha kabarık gelgitlere kapılacağımız yıldızlara yöneltebiliriz.

Bu arada, bugünkü gelişim düzeyimizde, nereden gelip nereye gittiğimizi büyük ölçüde unutmuş durumdayız; kurbağa pijamalarının içinde uyuklar bir haldeyiz.

17.55

Diamond daha bir sürü şey söyledi, fakat bunlar çarpıcı olmaktan öte önemi olmayan şeylerdi. Q-Jo'ya anlatsan onun hoşuna gidecek tuhaf fikirlerdi bunlar tabii, şayet Diamond bunları cuma sabahki seanslarında kızın türbanına iliştirmediyse ve de Q-Jo'yu bir daha görebileceksen eğer. Haa, evet, Buddha konusunda da birtakım zırvalar vardı: Buddha'nın, el ve ayaklarının tasvir edildiği hemen hemen her resminde ya da heykelinde, ellerinin ve ayaklarının perdeli olduğu hakkında; ve oturmuş Buddha'nın siluetinin bir boğa kurbağasına ne kadar çok benzediği hakkında.

Yeterli zamanın ve niyetin olsaydı araştırma yapar ve Buddha'nın ayaklarının gerçekten perdeli mi olduğunu, yoksa Larry Amca'nın seninle dalga mı geçtiğini anlardın herhalde. Ve Büyükanne Mati'nin Filipinler'e geri dönmeden önce sana gönderdiği, o köşeleri kıvrılmış İncil'i açıp, Eksodus, Sekizinci Bölüm'e bakar, orada gerçekten, Mısır'ın kurbağalar tarafından istilasını anlatan bir pasaj var mı, görürdün. Tüm bunları araştırabilirdin ama, o Yunan meselesi de neyin nesiydi ki? Nil deltasının kamışlı bataklıklarından suyun armağanlarını toplayıp Peloponez'in en susuz bölgesine götürmeye kalkışan Danaidler denen elli kız kardeş varmış güya. Elli kız kardeş, bak hele, her biri Sirius B'nin Sirius A çevresindeki dönüşünün bir yılına karşılık geliyormuş hem de. Danaidler kamıştan kaval çalan İo'nun torunlarıymış, İo'ysa Mısır'da İsis olarak bilinirmiş ve bu sözcük "oturacak yer" ya da "taht", ayrıca da Sirius sistemi anlamlarına gelirmiş. "Vay be," demiştin, "amma çok kesişme, örtüşme ve bağlantı varmış."

"Evet," demişti Diamond. "Evet, gerçekten öyle. Ve ben meseleyi ancak yüzeysel olarak geçiyorum. Ve tüm bu antik çadır kültürlerinin hepsi aynı sukabağından içmiş. Ya da aynı köpek tasından. Köpek Yıldızı'ndaki köpek yani. Antik Yunanistan'ın Altın Çağı'nda parıldayan hemen hemen her şey Mısırlılardan alınmış; ve Mısırlılar da *kendi* rutinlerini Nubya'nın zenci krallarından alıp uyarlamışlar. Bizler Nub-

ya'yı tamamen gözden kaçırıyoruz ve ne kadar onurlu, hayal dolu ve etkileyici bir yer olduğunu hatırlamıyoruz. Mısır'a bir Elvis diye bakacak olursak, Nubya buna karşılık gelecek olan bir Profesör Longhair, bir Big Mama Thornton'du. Nubyalılar nehirlerin ve göllerin çevresinde yaşarlar ve amfibileri, yıldızları ve mantarları çok iyi bilirlerdi. Saatlerce böyle devam edip gidebilirim."

Sana kalırsa, devam edip *gitti* zaten. Ve şimdi laf kalabalığının sonunda sözü mantarlara getiriyor yine.

"Senin küçük kalbini iki parçaya bölecek, biliyorum ama, benim otele gidip Yamaguçi'nin söylediklerini dinlemem gerekiyor. Adam yarınki konferanstan önce *hiçbir şey* söylemeyecekmiş güya, ama, heh heh, kontrolünü kaybettiğini gösteren her türlü belirti var." Diamond elini eteğinin altına sokup yukarıya doğru gidiyor, külodunun, seks salgılarının kuruyup kabuk bağladığı apış arası kenarlarını lir çalar gibi çekip bırakıyor. Onu durdururdun tabii, oturduğu koltukta son on-on beş dakikadır kıvranıp durmasaydı ve yeniden acı çektiği çok açıkça belli olmasaydı. Üstelik onun lastiği çekip bırakmaları senin vulvanın dudaklarını titretiyor ve bu da, bayağı ve utanç verici bir şekilde, gayet hoş bir duygu veriyor sana. "Ama gitmeden önce, sana mantarlar hakkında daha birtakım şeyler anlatmayı ihmal ettiysem bu benim tembelliğimdendir."

"Anlatmamanı bağışlarım tabii ki. Yamaguçi'yi kaçırmak istemiyorsun."

"Hayır, hayır, bunu duyman lazım gerçekten. Afrikalılar Sirius'a genellikle 'tohum yıldızı' derler. Bugün biraz garip geliyor belki bu, zamanımıza pek uygun bir şey değil; fakat onlar Sirius sisteminden çıkan şeylerin, ruhun dökülen tohumları olduğuna ve ee, dünyaya enerji veren bu tohumların doğrudan Sirius'tan geldiğine inanırlar. Tamam mı? Şimdi, düşünebiliyorsun değil mi, tohumların boşlukta, uzayda sürüklenip gitmesinin mümkün olduğunu? Tohumların teorik olarak, zamanla ve kendi kendilerine, bir Güneş sisteminden diğerine gidebileceklerini?"

"Arada ölmezler mi?"

"Bazıları belki, ama çoğu milyonlarca yıl canlı kalabilecek yapıdadır; daha doğrusu, sonsuza dek. Örneğin mantar sporları, ağırlık olarak çok hafif olmalarının yanı sıra, çok uzun bir süre canlı kalabilme özelliğine de sahiptir."

"Bu da senin Timbuktu bağlarından kopardığın üzümlerden biri ha?"

"Ne dersen de, ama bunu Dean Witter'dan duymadığıma sonuna kadar eminim. McKenna'nın gevezeliklerinden biri bu, kesinlikle. Bir düşün: Psilocybic mantarların dayanıklı sporları kozmik toz partikülleriyle omuz omuza, bir sürü elekten geçerek ve süzülerek en karanlık uzaylara doğru, milyonlarca yıl boyunca savrulup, sonunda Dünya'nın atmosferine giriyor ve nihayet yatağına, yani prehistorik bir çayırın ıslak toprağına düşüyor. Orada miçellerini salıyor ve meyvesini meydana çıkarıyor. O meyve de bir gün, kaçınılmaz olarak, aç, ya da sadece meraklı bir primat tarafından toplanıyor. İşte büyük ikramiye!"

"Büyük ikramiye mi?"

"Evet. Evet, gerçekten öyle. Bir ışık yoluna devam ediyor. Dünyanın enerjiyle yüklenmesi başlamıştır. Ruhun uyanışı. Gördün mü, Nommoların dünyaya bir uzay gemisiyle gelmeleri, hatta telepatiyle ulaşmaları bile gerekli değildi. Onların bizim türümüze öğretmeleri gereken her şey, felsefi değerlerden tut da kendi yıldız sistemlerinin anatomisine varıncaya dek her şey mantarlar aracılığıyla iletilebilirdi. Mantar, üst aklın mikrofonudur belki de."

"Ve biz biliyoruz ki," diyorsun, alaycılığın tuzuyla dolu bir sesle "mantarların kurbağalarla ilgisi vardır, değil mi Larry?"

"Aferin sana."

"Ve kurbağalar yok olmaya başladı."

"Evet. Bir şey geliyor. Binlerce yıl önce harekete geçmiş bir güç, bir program hızlanmaya başladı. Sen benim yastık konusundaki düşüncemle, belki de haklı olarak dalga geçtin ama, ben yastık üstünde olmaktan söz ettiğimde tüm kastettiğim, evrimin bundan sonraki hamlesine tam anlamıyla katılmaya düşünsel, duygusal ve manevi olarak hazır olmaktır. Bu hadise, bizim kabul edegeldiğimiz gibi, birbirinin ardı sıra, mikro adımlarla değil de ani bir mutasyon darbesiyle gerçekleşebilir ve nüfusun yüzde doksanı –iflas etmiş doktrinlerinin ve gevrek klişelerin buz kalıplarında donmuş tipler– buna yetişemeyebilir. Seni de onların yanında bulursam kahrolurum."

"Çok düşüncelisin. Ama benim için endişelenmen gerekmez." *Şu lanet olası borsayı kazasız belasız bir atlatsam*, diye düşünüyorsun, *evrimleşme şansını yakalarım ben, hızlı mıdır, yavaş mıdır, orta mıdır artık, nasılsa.* "Doğrusu, benim yastık üstünde olmamı neden istediğini pek anlayamadım."

"Ah, zıpzıp kara kurbağası! Görmüyor musun? Sende potansiyel var! Sen zekânın, dayanıklılığın, cesaretin, adaptasyon yeteneğinin ana cevher damarısın. Ama bunların hepsi bastırılmış ve yanlış tarafa yönlendirilmiş. Senin kazılman, açılman, özgürlüğüne kavuşturulman gerek." Külodunun lastiğini çat, diye bırakıyor. "Ve sen Seattle'ın *potansiyel olarak* en iyi deliğisin." Onun elini apış arandan uzaklaştırıyor ve Diamond'ı ittiriyorsun. "Dahası senin sesine tapıyorum."

"Sahi mi?" Hiçbir mutasyon darbesinin erişemeyeceği bir hızla yumuşuyorsun birden. "Sahi mi? Öyle mi?"

18.00

Diamond yağmurun altında topallayarak yolun karşı tarafına geçerken, veda öpücüğü senin ağzında, gümüş çekmecesinde patlayan bir çatapat gibi yankılanıyor. Bu kaçık herif iyi öpüşüyor gerçekten. Bu konuda hakkını vermen gerek. Fakat, öpüşmede dünya şampiyonu bile olsa telafi edebilir mi o... Ah, hayır! Geri dönüyor ve arabana doğru geliyor yine. Duygusallaşmaya başlamamıştır umarım, diyorsun. Senden, daha sonra bu gece ya da yarın uçağa binmeden önce tekrar buluşmak için bir randevu kopartmaya çalışmıştı –sen de, bilmiyorum, bakalım, dedin. Senin kararını etkileyecek olan, onu senin diskoya bir iki saatliğine, gizlice sokma şansının olup olmaması. Onu senin bilgisayarının başına oturtup oturtamayacağın.

"Gwendolyn," diyor, kirli sakalının üzerinde boncuk gibi parıldayan yağmur damlalarıyla, "dilerim beni, senin gurun gibi görmeye başlamamışsındır."

Allah kahretsin! Güleceğin geliyor. "Ee, tabii ki hayır Larry. Mümkün bile değil."

"Ben senin ruhunu kurtaramam..."

"Peki ya işimi?"

"... senden başka kimse de kurtaramaz seni. Oyunun bu safhasından sonra, adam kendi başının çaresine bakabilmeli. Kadın da tabii."

"Bir yolunu bulurum."

"Nommolar da kurtaramaz bizi. Sirius'tan gelmiş olabilirler, üst aklın bir uzantısı da olabilirler, ya da aynı zamanda bunların ikisi de mümkündür belki. Ama bizi kurtarmaya gelmeyecekler; tıpkı İsa ya da

Marx ya da ne bileyim bizim türlü çeşitli ve hırslı ideolojilerimizin goygoyculuğunu yapan, kutsallık taslayan o pezevenklerin kurduğu süvari birliklerinin kurtaramayacağı gibi. Onların hiçbirine güvenme sevgilim."

"Ah, tabii."

"Nommoların gelişinin bizim talihimizi düzelteceği kesin değil. Daha da kötüleştirebilir hatta. Belki de bizim için en hayırlısı, her şeyin değişmesi. O döngülerin kırılması. O dogmaların gözden düşmesi. Larry Amca değişim istiyor Gwendolyn. Larry Amca yeni bir deriye bürünmek, her türlü bilgiyi sorumsuzca paylaşmak ve çok uzun zaman önce, sakin sularıyla vedalaşmadan çıkıp gittiğimiz o eski havuzlara karınüstü atlamak istiyor."

"İyi."

"Evet. Tamam, bunu söylemem gerektiğini düşündüm sadece."

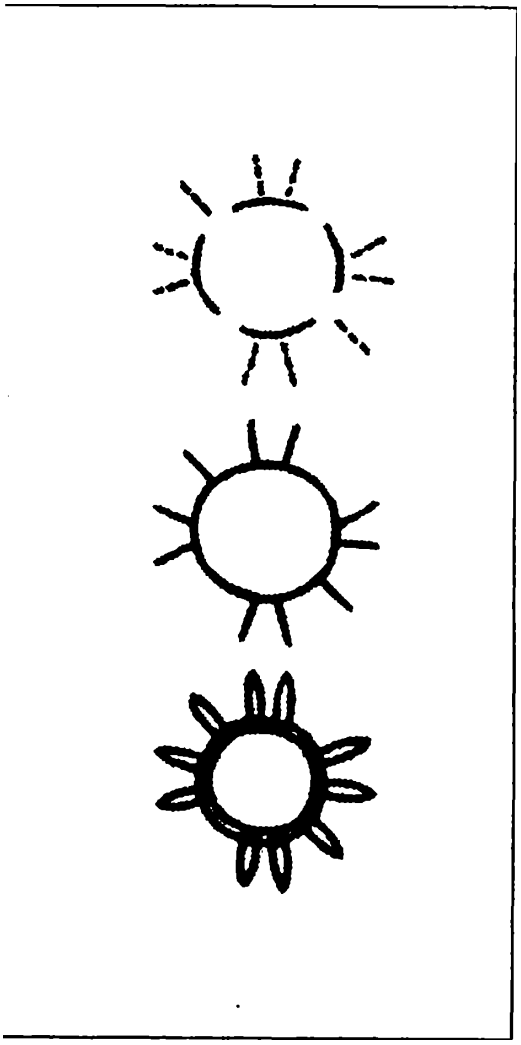
"Teşekkürler. Çok düşüncelisin."

"Evet. Evet, gerçekten öyle. Ve buna karşılık sen de bir gün, arabanın bagajındaki lanet olası maymunla ne yaptığını söyleyecek kadar düşünceli olursun belki."

Gözleriyle biçiyor seni, sonra topallayarak yürüyüp gidiyor.

Pazar gecesi
8 Nisan

*

*

"Bazıları delilik der buna"

18.21

Bagajın kapağını hızla, içinden dua denecek bir şeyler geçirerek açıyor, dikkati çekecek bir şekilde sessiz duran André'nin oksijensizlikten –daha önce düşünmen gereken bir ayrıntı bu– telef olmamış olmasını temenni ediyor ve hemen Mona Lisa'yı hatırlıyorsun. André de, Leonardo'nun ünlü modeli de, ikisi de kaşsız olmasına karşın alaycı ve kuşkucu bakabilme yeteneğine sahipler. Kaşları tüm duygularının afişi ve reklam panosu olan, abartılı ve sıradan aktörlerin, kaşsız Mona'dan ve kaşsız makaktan öğreneceği çok şey var.

André'nin kıllarını düzelt, bir Floransa gömleği giydirip yüzüne ince bir peçe tak, fona aşınmış kayalar ve kilometrelerce giden kötü bir

yol koy, olur sana Mona Lisa'nın dublörü. Maymun, zarif (ve kaşsız) yüzüyle o anlaşılmaz duyguların aynısını sergiliyor gizliden bir şaşkınlık ima ederek –gizli bir zevk mi yoksa? Öyle dikkatli, öyle dokunaklı, öylesine tam bir insan gibi bakıyor ki dondurma kâğıtlarından, stepne ve zincirlerden oluşmuş yuvasından, beklenmedik bir sakinlikle seni süzerken, İtalyan sanatını düşünmekten alamıyorsun kendini. Ve de evrimi düşünmekten.

Primatlar birbirine ne kadar benzerse benzesin, yine de sen, evrim konusunu kurcalamayı tercih edersin. Darwin teorisinden kuşku duyduğundan değil. Tam tersine, öğrenciyken, Büyükanne Mati'yle evrim konusunu tartışırdın boyuna, bütün öğrencilerin yaşlılarla yaptığı gibi. Büyükannen evrime inanmıyordu. O, Yaradılış Kitabı'nın harfiyen tefsirine inanıyordu. O İncil'e, İmelda Marcos'a, ev yapımı ahtapot yemeğine ve daha bir sürü şeye inanıyordu. Büyükanne Mati, evrimi Kaliforniya'nın Oakland kentinde kabul etmiyordu ve şimdi geri döndüğü, Manila yakınlarındaki atalarından kalma köyünde herhalde hiç kabul etmiyordur. Sense evrimi daima, gayet doğal olarak kabul ederdin. Ama Larry Diamond'la karşılaşıncaya dek, üzerinde pek düşünmeden, evrimin artık bittiğini, hedefine vardığını, o yüzden de tavsadığını varsayardın. Sen de, diğer milyonlarca kibirli şovenist gibi, insan türünün evrim sürecinin son ürünü, en uç ve en yüce başarısı olduğunu tartışılmaz bir gerçek sayardın. Oysa böyle bir düşünceyi bir an bile olsa nasıl benimsersin?

Cinayete, işkenceye, köleciliğe, ırza geçmeye, yamyamlığa, yağmacılığa, reklam tekerlemelerine, peluş halılara ve golfe düşkünlüğümüzle, bizlerin dört milyar yıllık muhteşem bir deneyimin kusursuz sonucu olduğumuz ciddi bir şekilde nasıl düşünülebilir ki? Bir tür olarak, yapabildiğimiz kadar evrimleştik belki; ama hiçbir şekilde, evrimin artık yeter dediği anlamına gelmez bu. Her halükârda, evrimin yazı tahtasında, *insandan öte* bir şey var. En barbarca ve açgözlü davranışlarımızı "insanlıkdışı" diye nitelendirmeye pek meraklıyızdır; oysa işin doğrusu, insanlığın ta kendisidir bu davranışlar, kesinlikle ve özellikle insanlıktır bunlar; çünkü başka hiçbir yaratığın, kendini, bizimkiyle kıyaslanabilecek bir gaddarlığa kaptırma huyu yoktur. Bu, bizim ara sıra görülen erdemlerimizi de, estetik zaferlerimizi de yok saymak anlamına gelmez; ama zamanın dönemecinde hazır bekleyen, insandan birazcık olsun üstün, başka bir varlık yoksa eğer, evrim bir erken boşalma sorunundan mustarip demektir.

Her halükârda, tüm o kendine hâkim ve düşünceli Rönesans suratına rağmen André, mahpusluğuna sağ salim dayanmış görünüyor. Onu senin apartmanına sokarken karakterine hiç uygun olmayan bir şekilde uysalsa da, hareket yetenekleri normal, gözleri parlak. Şimdi sorun, Belford eve gelinceye kadar André'yle ne yapılacağı. Son kez tuvalete gitmenin üzerinden saatler geçmiş ve Diamond'ın mahmuzunun boyuna dürtüp durduğu idrar kesen, örselenmiş, çatlamaya hazır, olgun bir karpuz gibi; fakat André'yi tek başına bırakma konusunda tedirginsin, seninle birlikte banyoya gelmesine izin verme konusunda çok daha fazla tedirginsin. Hangi kadın çiş yaparken bir maymunun kendini seyretmesine izin verir ki?

Sonunda, bacaklarını sıkıştırmış bir halde paytak paytak yürüyerek onu banyo küvetine sokuyor, tasma zincirini bir musluğa bağlıyor ve banyo perdesini çekiyorsun. Klozetin üzerine çöküverdiğin anda selin boşanmış bile. Kıl payı kurtardın ama, başardın işte! Ancak bir fincan dolusu kadar bir şey boşaltmışken duş perdesi bir tiranın bayrağı gibi yırtılıyor ve André durmadan gevezelik ederek, maymun bakışlarıyla kesiyor seni. Seli durdurmaya çalışıyorsun; ama çok acı veriyor sana bu ve sen de, onun bakışlarından kaçınıyor, kızarıyor ve fışkırmayı koyveriyorsun. Bildiğin kadarıyla André bir bayan makakla hiç beraber olmadı; fakat, senin gizlemeye çalıştığın şeyin ne olduğu hakkında gayet bilgi sahibi olduğunu kesinkes hissediyorsun. Kafana bu takılınca da, kendini silip kurulama zamanı geldiğinde telaşla ve gizlice hareket ediyor ve külodunu çekerken ona çapraz bir şekilde arkanı dönüyorsun.

Biloxi Karides Festivali'nin hafta ortası bir günü gibi kokuyorsun ama, yine de banyo yapmak ve çamaşır değiştirmek söz konusu bile değil, ta ki... ne zamana kadar? Emin değilsin. Belki sakin bir şekilde bir yere oturmaya ve düşünmeye ihtiyacın var.

André'nin bağını musluktan çözmeye giderken yüz ifadesi Leonardo'nun *Mona Lisa*'sından çok, Frans Hals'ın *Gülen Şövalye*'sine benziyor. Hatta buna, yılışık bir sırıtma da diyebilirsin. Larry Diamond söylemişti –Tanrı biliyor ya, neden söylediğini bile hatırlamıyorsun– kurbağaların, göreceli konuşursak, olağanüstü büyük idrar torbaları varmış, kuru toprakta sıkışıp kalmaları halinde vücutlarına gerekecek bir su rezervi sağlamak için. Sana da Nommo boyutlarında bir idrar deposu gerekli; çünkü kesinlikle yolu yok, bu hayvanla birlikte tekrar tuvalete gitmek zorunda kalacaksın.

18.49

"Nil Nehri kurbağa kaynayacak. Kurbağalar senin sarayına, yatak odana ve yatağına, senin subaylarının ve halkının evine, senin fırınlarına, hamur teknelerine girecek. Kurbağalar senin, halkının ve tüm subaylarının üstüne zıplayacak."

Böyle diyor Tanrı Efendimiz; Eksodus, Sekizinci Bölüm'de. Merak ediyorsun, hangi yüzyılda yazılmış bu ve ne anlama geliyor? Bugün olan bitenlerin tam tersi gibi sanki bu. Bugün ortalık insanlarla ve subaylarla kaynıyor, kurbağalarsa bayağı seyreliyor.

Son satırı tekrar okuyorsun, "kurbağalar senin ve bütün subaylarının üstüne zıplayacak." Bunu yüksek sesle André'ye okuyorsun; oturma odasındaki radyatörlerden birine bağlamış (bir defalık, evinde eski tarz, buharlı ısıtma tertibatı olduğundan ötürü memnunsun) ve bir somun çavdar ekmeği vermişsin, ufalasın ve yesin diye. Makak üzümlü kek sever, fakat senin evinde üzümlü kek yok ve sen onun ağız tadına göre yemek servisi yapmaktan bıkmış usanmış haldesin. "Ben bu İncil dilini hiç anlamıyorum André," diyorsun, "fakat en azından Larry, Mısır'ı kurbağaların istila ettiği konusunda yalan söylememiş. Yalan söylemiş olmasını tercih ederdim galiba. Ya söylediği *tüm* o garabet zırvalar doğruysa? Belki biraz daha okumamız gerek. Tamam mı?"

Sen Büyükanne Mati'nin eski İncil'ini çıkardığından beri maymun öyle bir dikkatli, öylesine saygılı ki, onun Hıristiyan bir maymun olduğu, "imana gelmiş" olduğu yolundaki iddiaya bir nebze olsun güven sağlıyor adeta. Yo, hayır. Olamaz. Saçma. Ya bir rastlantı ya da bir yutturmaca bu. Fakat her halükârda, sahne şöyle: Sen kucağında açık bir İncil'le, en sevdiğin Geoffrey Beene Arkitektura koltuğuna, gayet ciddi bir şekilde oturmuşken ve kulak kesilmiş Berberi maymununa Efendimiz'in Kitabı'nı okuyorken, Q-Jo'nun koridordan çıkıp gelmesi gibi çok uzak bir ihtimali düşünerek aralık bıraktığın ön kapıdan birdenbire Belford Dunn dalıyor içeri hızla.

18.56

Belford ağlıyor.

Gerçekten ağlıyor. Karşılaştığı tablodan böylesine çok etkilendi;

sadece, sevgili hayvanına ansızın yeniden kavuşmak değil de, senin, bir zamanki hasmına tatlı tatlı Kutsal Kitap okuman gibi, beklenmedik, hiç akla gelmedik görüntündü, lepistes büyüklüğündeki gözyaşlarının yanaklarından aşağıya doğru süzülmesine yol açan.

Ve gözyaşlarının ardından sevincinin parıltıları görünüyor; öyle bir ışıltıyla parıldıyor ki, insan yapımı bir gökkuşağı oluştursaydı şaşırmazdın. Gülümsemesi, *İşte, sonunda düşlerim gerçek oldu: Benim küçük ailem, evcil ünitem, hep bir arada, sağ salim, sıcacık, sevgi dolu, beraberliklerinin tadını çıkarırlarken tanrısal nurun büyük kelamını izliyorlar*, diyor sanki.

Senin yüzüne titrek öpücükler kondurduktan ve büyük efendisini görmekten keyifli görünen; ama pek de mutluluktan havalara uçmuş gibi durmayan André'yi, neredeyse, muz kokulu bokunu çıkarıncaya kadar sıktıktan sonra anlatmaya koyuluyor Belford: "Artık dayanamadım, havaalanına gittim ve uçuş biletini altmış beş dolar karşılığında bana satmaya hazır bir gemici buldum. Biletlerimizi değiştirmek için çok paraydı ya bu, ama adam Hıristiyan biri, kendisi söyledi, bende bu parayı birayla ve kâğıt oyunuyla çarçur etmeyeceğinden eminim. Kâğıt deyince, Q-Jo da döndü mü?"

"Yoo! Sadece dönmese iyi, Belford, onun son olarak, kilitli bir kapıdan anahtarı olmadan çıktığı duyuldu."

"Vay canına!"

"Ya öyle, ya da..." Ya da ne, Gwendolyn?

"Tamam, bunların hepsini hallederiz, merak etme. Ama ilk önce bir anlatsana bana, onu nasıl bulduğunu. Benim küçük hergeleyi! Neredeydi, ne yapıyordu? Her şeyi anlat bana."

Sen bir hikâye, seni sütten çıkmış ak kaşık gibi gösteren düzmece bir öykü uydururken Belford André'yle senin aranda gidip gidip geliyor. Senin seksle kirlenmiş vücudundan yükselen kokuları galiba fark etmiyor; nedeni, makağın da kötü koku yönünden aynı şekilde dikkat çekici halidir herhalde. Her halükârda, hem seni, hem de hayvanı eşit derecede, taparcasına seviyor; sana hem sevindirici, hem de rahatsız edici gelen bir şey bu.

"Söylemeye utanıyorum Gwen, ama bu hafta sonu, inancımı yitirdiğim anlar oldu. André'ye, sana; hatta İsa'ya bile."

"Bu mazur görülebilir bir şey Belford ve ben eminim, ikimiz de seni bağışlıyoruz." İkinizin de buna pek aldırmadığından da bir o kadar eminsin.

Yavuklun sana âşık, senin kolunu okşamasından, melül melül bakışından anlıyorsun bunu. Zararsızca, küçük bir istismar için hazır; ama senin tedbirli davranman, ağır ağır ilerlemen gerek. "Bak," diyorsun, "André'yle ikinizin bir süre yalnız kalmaya ihtiyacınız var. Neden onu bir iki saatliğine senin eve götürmüyorsun? Sonra, belki senle ben kısa bir görüşebiliriz. Onu emniyete alıp sonra buraya dönebilirsin. Ama sadece kısa bir süre, çünkü beni yarın korkunç ve stresli bir gün bekliyor."

"Tabii, olur. Taksinin radyosundan duydum, borsa yarın açılmayacakmış belki; ama çöküş yüzünden değil de, geçen hafta yaşadığımız şu atmosfer karışıklığı yüzünden, öyle diyordu. Bu, Güneş'teki lekeler midir, nedir bilmiyorum."

"Her halükârda zor bir gün olacak. İşte. İşte senin arabanın anahtarları." Ona genelgeçer, ısmarlama bir öpücük veriyor ve kapıya doğru dürtüyorsun. "Bir iki saat sonra görüşürüz. Bay bay André. Dilerim güzel bir akşam geçirirsin." *Ben de banyo perdesini tamir edeyim, bela hayvan seni.*

"Bay bay, tatlım. Çok teşekkürler. Bunu sana nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Eh, bir şeyler düşünürüz.

19.40

Yerde bir yığın halinde duran banyo perdesine hiç dokunmayıp suyun içinde tembellik etmenin tadını çıkarıyorsun. Bir an, sabun bezini koklarken, Diamond'ın kurgularının, insan cinselliğinin morina balığı gibi kokmasına nasıl uygulanacağını düşünmekten alamıyorsun kendini. Böylesine temel, böylesine asli –ve gelgitlerin kokusunu taşıdığı böylesine belirgin– bir eylem... Hay Allah, hava koklayıcı kardeşimizin bununla pek ilgilenmemiş olmasından ötürü şaşkınsın. Ama çoğunlukla iş hakkında düşünceler geçiyor kafandan. Borsaların bir iki gün kapalı kalması avantajına olabilir. Hem pey verip petrol hissesi satın alma oyununu sahnelemek için, hem de bazı şeyleri halının altına süpürmek için daha çok vaktin olur. Ve tabii eğer çok geç kalmadıysan tabii. Eğer Posner senin fişini çekmeye karar vermemişse.

Borsanın alabora olmasının nedenlerinden biri, ihtiyat akçesi borç-

larındaki korkunç artıştı: Borsa kredisiyle hisse senedi satın alan müşteriler. İhtiyat akçesiyle kâğıt almak sence de kıyak bir iş, herkes bu işe girmeye kalkışmadığı sürece. Kapılar Seattle'lı Sam'lara ve Sally'lere ve onların cinsinden saf tiplere asla açılmamalıydı. Bu işler sıradan insanları aşar, bunu hep söyleyip dururdun ve şimdi gidip her şeyi berbat ettiler, al sana. Ya da en azından, çok zor hale getirdiler. Öte yandan, belki de farkına varmadan sana büyük bir fırsat sağladılar. Larry Diamond, finans dâhisi denen kişi, senin planına işe yaramaz demedi. Hiç hem de. Onun ilgisi başka konulara yönelik sadece. Hiç duymamış olmayı dilediğin konular bunlar; çünkü, lanet olasıcalar, insanın aklında hemen yer eden o korkunç ve sıkıcı pop melodileri gibi, kafanın bir köşesine yerleşiverdiler. Yok parmaklı yunuslar, yok radyo vericili mantarlar, perde ayaklı Buddhalar, kurbağa tanklı uzay gemileri, nereye gideceği bilinmeyen insanlar. George Washington'ın dişleri nerede, sana gerçekten lazım oldukları bir zamanda hem de?

Vücudun koyu bal renginde ve banyo losyonuyla parlayınca da, Dünya Gözlemesi'nin üzerine sürülecek gibi duruyor. Ama bunun yerine sen onu ipek bir sabahlıkla sarıyor ve salata yapmak için mutfağa götürüyorsun. Ispanak, onu plastik torbasından boşalttığında şaşkın görünüyor. Sanki bir şeyleri yarıda kesip engel olmuşsun gibi bir duyguya kapılıyorsun. Kırmızı bir domates bir gezegen gibi dönüyor elinde. Nedense, çevrendeki tüm dünya, daha önce hiç olmadık bir şekilde canlı görünüyor.

Caz gibi canlı ve muzip ve hafiften elektrikli son arugula Harpo Marx buklesini çatalla ağzına götürdüğün sırada telefon dırlıyor. Telefonda Diamond var. Onun sesini bu kadar çabuk duyacağını tahmin etmiyordun, fakat az buçuk bir heyecan için günah çıkarman gerek. Ve böyle bir şey hissettiğin için kendine fırça çekmelisin.

"Ağzında bir şey mi var, yoksa sırf benim sesimi duyduğuna sevindiğin için mi?"

"Yemeğimi bitirmek üzereydim. Telefona hızla koştum, arayan Q-Jo olabilir diye düşündüm de."

"Ne yazık ki değil. Fakat onun sesini çok kısa bir zaman sonra duyacağımı hissediyorum."

"*Sen* mi duyacaksın onun sesini?"

"Evet. Ben. Sezgilerim böyle söylüyor –ama bunların doğru olmayabileceğini biliyorsun. Boşver, kedi burgeri, bir araba telefonundan arıyorum..."

"Parazitleri açıklıyor bu." Sen de aruguladan kaynaklandığını sanmıştın bir an.

"Bu gece çok var. Yıldızsal müdahale kötüleşiyor galiba. Bak ben Ada-Beş'teyim, geri dönüyorum Sea-Tac..."

"Havaalanında ne yapıyordun?"

"Ben söylemeyeyim de sen bil bakalım. Senin için bir şey aldım. Bir paskalya hediyesi diyebilirsin. Yeni arkadaşım Reiko, sağ olsun beni arabasıyla götürmek nezaketini gösterdi, beni yaklaşık, ee, yirmi dakika sonra Gökgürültüsü Evi'ne bırakacak. Gelip beni orada görür müsün?"

"Ee, şey bilmiyorum Larry. Gerçekten, sanmıyorum."

"İyi. Pişman olmayacaksın. Bütün küçük kedi kızlar hediyeyi sever."

"Ben öyle küçük müçük– Öyle deme bana! Bir saat sonra seni görmeye gelirim. Dokuz buçukta. Evin dışında. Tamam mı? Dışarıda. İçeri girmem."

"Nasıl istersen. Şahsen ben son zamanlarda, park etmiş arabalarda bayağı bir eğlendim. Ah-ha-ha-ha-ha. Evet, gerçekten öyle."

21.30

Yağmur bulutları gitti. Şeffaf kuruşlarını kumarda kaybettiler ve kapalı kamyonetlere binip gittiler kentten; bitkin, bir deri bir kemik, pejmürde ve meteliksiz bir halde. Topu ne zaman atacağını bildiği için her zaman kazanan Ay, kapalı bir kumarhanenin balkonunda, sanki bir puro yakacakmış gibi duruyor. Yıldızlar ona göz kırpıp, "Burasının Seattle olduğundan ne kadar eminsek, en kısa zamanda Batı'dan gelip kente düşecek, paralarını savuracak yeni bir güruhun olacağından da o kadar eminiz," diyorlar sanki. Ay'ın acelesi yok. Kızarmış yüzünü, herhalde bir enayinin tersyüz ettiği cebinden sarkan bir *cirrostratus* mendiliyle siliyor.

Park yeri bulmak için bowling salonunun etrafında ikinci kez turluyorsun. Bowling salonu karanlık. Pazar akşamları erken kapatıyorlar demek. Apartmandan sızan tek ışık batı yönündeki bir sıra küçük bodrum penceresinden geliyor. Kasırga'nın "tipi"sinden, eğer yanılmıyorsan. İriyarı Komançi'yi değerli Van Gogh'una bakıp düşüncelere dalarken, canlı bir şekilde çizilmiş yamru yumru köylülerden birine, göz-

lerini kısarak, sanki hayalet bir buffaloymuş gibi bakarken gözünün önüne getiriyorsun.

Arabanın kontağını kapatır kapatmaz arkandaki bir arabanın kapısı hızla kapanıyor ve Diamond son model bir Volvo'dan çıkıyor. Saçları darmadağınık, giysileri hâlâ ıslak, topallaması daha belirginleşmiş; ama gülümsemesi Liberace'nin tavanını boyamaya yeterli. "Park etmiş otomobillerde eğlenmek" ha? Ne yapıyordu bu herif o Madam Butterfly'la?

Arabaya giriyor ve girmeyi sürdürüyor. Bir saniye içinde dili senin dudaklarının arasından içeri girdi bile. Sakınarak, sanki ısırılacakmışsın gibi, uzaklaştırıyorsun kendini onun öpüşünden. Kirlenmemem gerek. Belford bekliyor seni.

"Dr. Yamaguçi'yle işler nasıl gitti?" diye soruyorsun onun tükürüğünü kol ağzınla dudaklarından silerken.

"Bir zamanlar, Paris'te bir Amerikan westerni seyretmiştim. Fransızca altyazılı İngilizceydi film. Kır saçlı bir kovboy bara giriyor ve 'Bana bir kadeh köpeköldüren ver!' diye homurdanıyor. Altyazıdaysa '*Dubonnet, s'il vous plait*' yazıyordu. Sözcüklerin çeviriyle taktığı maskeler çok garip."

"Ama Yamaguçi İngilizce konuşuyor."

"İngilizce altyazı gibi konuşuyor daha çok."

"Peki, tedavi olma hakkını kazandın mı, kazanmadın mı?"

"Ancak Japonya'ya gidersem. Bakanlık onun tedavisini burada henüz onaylamadı ve Yamaguçi bunun yıllar alabileceğini düşünüyor."

"Bir dakika. Bir lavman yaptırmak için devletten izin mi alman gerekiyor yani?"

"Burası özgürlük ülkesi olabilir sevgilim, ama götünün senin olduğunu sanıyorsan kendini kandırıyorsun."

"Pekâlâ, sen de Japonya'ya gidiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, ben Timbuktu'ya gidiyorum."

"Neden Larry? O salak yere gitmen neden bu kadar gerekli?"

Susuyor, başını arkaya dayıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bir kurbağayla randevum var," diyor ağır ağır.

Nommolardan söz ettiğini düşünüyorsun. Bir Fransız kızından da söz ediyor olabilir,* fakat öyle olsaydı "*frogette*" demesi gerekirdi. Yani bu herhalde bir Nommo; yanıltıcı bir takım budalalıklar yüzünden uzaydan buraya düşmüş, bir çeşit denizadamı. Ama hayır, sonunda anlaşılıyor ki, aynen söylediği şeyi kastetmiş: Bir kurbağayı.

Özel bir kurbağa türü. Öyle bir kurbağa ki, derisi biyokimyasal bir etken madde, kompleks bir nitrojenöz peptit salgılıyor ve bu madde neyse, insan sinir sistemini çok garip bir şekilde etkiliyor.

"Bu bir *uyuşturucu* ilaç herhalde."

"Bu bir halüsinojenik bufotoksindir. Senin ilaç dediğin, *Aspirin*."

"Ama bu sana kafayı buldurur, uçurur seni!"

"Wall Street'te, 'Düşük al, yüksek sat' derler. Yastık üstündeki bizler 'Yüksek al, yüksek sat' deriz. Bu bir ölçüde daha iyi değil mi?"

"Hayır! Bu... bu sorumsuzca ve iş kurallarına aykırı ve belki de tehlikeli."

"Seattle sokaklarından çok daha güvenli. Bu sihirli kurbağacıklar aslında bayağı yaygındır. *National Geographic*'i okuyan herkes bu kurbağaların Güney Amerika Kızılderilileri tarafından nasıl kullanıldığını bilir. Evet, bunlar Batı Afrika'da da yaşar. Bu kurbağaların bugünkü Amazonlar'daki gibi dinsel törenlerde ya da av amacıyla kullanıldığını gösteren kanıtlar yok; ama kabile kültürleriyle organik halüsinojenler arasındaki tarihsel ilişkileri göz önüne alırsak, Afrikalıların geçmişte, bunun bazı konularda sağladığı avantajları kullanmadığını düşünmek neredeyse mümkün değil."

"Ama hiç olmazsa bundan vazgeçme sağduyusunu göstermişler."

"Bunun nedeni sağduyudan çok iklim değişiklikleriyle, İslam ve Hıristiyan sömürücülerin baskılarıdır tahminimce. Benim teorim, yani benim Timbuktu Üniversitesi'nde tanınmamı sağlayan teori, Bozoların ve Dogonların suya ait kozmolojisinin, yani Nommo söylencesinin, tümüyle amfibik halüsinojenlerin esinlendirmesiyle yaratılmış olmasa da, bu halüsinojenlerin güçlü bir etkisini taşıdığıdır."

"Tamam, sanırım bu, o konuyu açıklıyor, eğer bunu merak edenler varsa. Ama bunun senin o kupkuru deve çukuruna gitmenle ne alakası var yani, üstelik de böylesine hastayken?"

---

* Amerikan argosunda Frog= Kurbağa, Fransızlar için kullanılan, aşağılayıcı bir sözcüktür. (ç.n.)

"Senin tahmin ettiğin gibi, Timbuktu'da kurbağa yok artık; ama bir zamanlar varmış, fosiller doğruluyor bunu. Üniversite'den birkaç kişi bendenizden ilham alarak geçenlerde Senegal cangılına gittiler, bir un çuvalı dolusu canlı tür topladılar. Bahçedeki küçük havuzu bunlarla doldurdular. Onları orada bir düşün hele, kedi bamyası. Erotik dualarıyla rüzgârı tatlandırırlarken, nabız gibi vuran yeşil gırtlaklarıyla dev sahra ayını içlerine çekerlerken düşün. Bu sonbaharda bir seremoni yapılacak. Sirius'un doğuşundan elli gün sonra. Bu, Yunan soylularının Eleusis'e gidip çavdar mahmuzu katılmış kutsal tören suyundan içtikleri ve sırlara eriştikleri gündür, biliyorsun. Ah, ama bu yıl benim tümör, Sirius'tan önce davrandı ve eylülü bekleyecek durumda olamayabilirim; yani ben gelecek programın fragmanını çaktırmadan seyretmek için, erkenden gidiyorum."

"Peki, nedir bu, tam olarak?"

"Sihirli kurbağa iksiri. A, haydi, öyle kara kurbağaları gibi küçümseyerek bakma bana..."

"O zehirli kurbağalardan birini yemeye niyetlisin sen!"

"Asla. Yeminle. Bu arada, şehir merkezindeki lokantada kurbağa bacağı söyleyen bir kadın bu konuda bana taş atmamalı."

"Pekâlâ, o halde onların dumanını çekeceksin demek ki."

"Bir kurbağanın dumanını çekmek mi? Hayatında bir kez, bir Havana dumanı bile çekmemiş olan ben mi? Hayır, asıl güzellik, kurbağaların hiç zarar görmemesidir. Yapılacak şey, onların derilerini, üzerlerindeki ter için yalamaktır. En iyi nokta da tam, kulaklarının bulunduğu yerdir, kulakları varsa tabii."

"Ter mi? İii! İğrenç!"

"Tam da romantik bir peri masalından çıkmadır bu, sevgilim. Kurbağayı öpen güzel prensesi unuttun mu? Aklıma gelmişken, kurbağalara dokunmakla siğil falan çıkmaz, ama bufotoksin parmaklardan vücuduna geçebilir belki. O boş inanç buradan kaynaklanıyor. Çocukların küçücük akılları uçup gitmesin diye."

"Peki sen niçin kendininkini uçurmak istiyorsun? Hem de böyle iğrenç bir yolla?"

"Akıllar uçmak içindir."

"Aman Tanrım, Larry!"

"Benim Q-Jo Huffington'u neden görmeye gittiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Çünkü Kasırga'nın babası senin aklını mantarlarla uçurmak istememişti."

"Yolun Geniş Yeri'nin, bağışıklık sistemini zorlamak gibi bir hedefi olabilir; ama benim, beyinsel evimi ve arazimi yeniden değerlendirmem gerekiyordu ve Q-Jo, yetenekli biriyse de, psilocybic cücelerle aynı ligde değil ve Timbuktu'da bir randevum olduğunu bilmesem, kesinlikle mantarlara başvururdum zaten. Biz daha önce bazı mantarların Nommoların mikrofonu gibi işlev görebileceğini kabul etmiştik; aynı zamanda hem arkaik, hem de geleceğe yönelik bazı garip yabancı bilgileri yayabilir..."

"Sen kabul ediyorsun onu, ben değil."

"... ama dünyadaki kurbağalar Sirius sisteminin ilk sakinleriyle doğrudan akraba olduklarından, o zaman *onların* biyokimyasal vericileriyle yayılan veriler daha da otantik, kaynağa bir adım daha yakın olabilir. Yani mantarlara zamane misyonerleri dersek, kurbağalar ilk havarilerin torunlarıdır. En azından, nörotransmisyonlarının saflığı yönünden. Evet. Evet, gerçekten öyle."

Onun elini iki elinin arasına alıyorsun. "Bu çılgınlık. Delilik. İnanmam mümkün değil senin Afrika'daki o cehennemin dibine, kurbağaları yalamak için gideceğine."

"Cab Calloway'in deyişiyle, 'Bazıları delilik der buna, ama ben hay-di-ho derim.' Sürecin bir parçasıdır bu sadece."

Cab Calloway'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, gerçi babanın bu kişiden söz ettiğini duymuş olduğundan eminsin, ki bu da pek hayırlı bir işaret değil. "Peki ya çok fazla yalarsan, ya da bir sorun çıkarsa, alerji falan olursan?"

"Risk, sürecin bir parçasıdır."

"Peki para bulmak için ne yapacaksın? Tıbbi bakıma ihtiyacın olacak. Kalıbımı basarım bir kuruşluk bile sigortan yoktur senin." Aman Tanrım! Şu erkekler! Diamond'la Belford. Düzenli bir gelirden, dolgun, şişkin bir gelirden kaçarlar, sanki düzenli gelir, alışkanlıktan öte bir şey değilmiş gibi.

Diamond sırıtıyor sadece. "Belki de sende pratik yapmam gerek. Yalamayı kastediyorum." Dilini alt dudağının üzerinden, bastırılmış bir sandviçten sarkan bir dilim salam gibi sarkıtıyor.

"Kes. Ciddi ol. Delirdin galiba."

"Tamam, tamam, sertleşme kedi fondüsü. Önceden bildirildiği gibi, Larry Amca'nın sana bir hediyesi var." Bunu derken de, deri ceket

diye kullandığı, arabaların ezdiği bir hayvan ölüsüne benzeyen şeyin ön cebine daldırıyor elini, küçük bir nesne çıkarıyor ve senin avucuna koyup, parmaklarını onun çevresine bastırıyor. Sen avucunu açıyor ve avucundakinin, nikâh yüzüğü falan gibi tatsız bir şey olmadığını, bir seks oyuncağı falan gibi utandırıcı bir şey de olmadığını; canlı bir kurbağa falan gibi, ürpertici bir şey de olmadığını fark edince seviniyorsun; ama düş kırıcı ve şaşırtıcı yine de, çünkü bu bir...

"Bir Bic çakmak ha?"

"Ama herhangi bir Bic çakmak değil. Dr. Yamaguçi'nin çakmağı bu. Bana verdi. Dokunaklı bir jest. Kanımız kaynadı birbirimize. Göz kontağı, özellikle. Sıkı herif, iyi ki tanıdım. Evet. Her halükârda, o çakmak benim; senin hediyen o değil. Ama bir yak onu, haydi. Ciddi söylüyorum. Tamam, haydi. Bic'ini yak."

Tıka basa yakıt dolu küçük alet üç santim uzunluğunda bir alev çıkarıyor ve Diamond alevi söndürmemeni söylüyor sana. Sonra o paleolitik banyo paspasının, kemikli omuzlarının hizasındaki fermuarını açtığı bir iç cebinden bir çift kâğıt zarf çıkarıyor; biri yaklaşık yirmi beş santim uzunluğunda, kalın ve parlak renkli, diğeriyse daha kısa, ince ve sade. "Aslında," diyor, "iki tane hediye var. Ama sen ancak birini alacaksın. Seçmen gerek."

"Ama –ne..?"

"Sol elimdeki, uçak biletleri. First class, bilmek istiyorsan. Timbuktu'ya. Benim uçağımdan değil, ne yazık ki. Ayarlamak mümkün olmadı. Salı günü yola çıkacaksın. Delta'yla New York'a, sonra Air Afrique'le Bamako'ya. Seni orada karşılarım ve Timbuktu'ya birlikte gireriz. İkimiz, el ele. Bunun nasıl bir şey olacağını düşünebiliyor musun? Biraz olsun düşünebiliyor musun?"

Gayet tabii ki, düşünemiyorsun. Şöyle bir saniyeliğine, belki, tüfek namlusundan çıkan alev gibi bir göğün altında, uçsuz bucaksız, denizsiz bir kumsalda bir yığın, kurumuş kabuk gibi kumdan kaleler geliyor gözünün önüne; Diamond'la sen çamurlu bir çarşıda, solmuş yüzlerinizle ve tarot destesindeki Âşıklar kartı gibi kaybolmuş bir halde dururken, mavi peçelere bürünmüş, silahlı göçebeler develerin sırtında, gökgürültüsü gibi bağırarak yanınızdan geçiyorlar, uygarlaşmamış dilleriyle sizi kurbağaların arasında dolaşıp yasakları çiğnemekle suçlayarak; ama bu hayal, geldiği gibi çabucak sönüyor ve seni Diamond'ın sağ eline boş boş bakarken bırakıyor.

"Bunun yanı sıra," diyor ağır ağır, "bu elimde de –alevi sakın sön-

dürme şimdi– senin diskonun veri tabanında, Londra'nın seni, yüz bin dolarlık, belki de daha yüklü bir banka hesabının üzerinde oturuyormuşsun gibi görmesini sağlayacak macerada atman gereken adımları gösteren, bayağı detaylı bilgiler ve direktifler var; bunların sayesinde finans kaynaklarının düzmece olduğu hiç belli olmayacak ve senin onlarla yaptığın iş Seattle'da hiç ortaya çıkmayacak. Ama tabii ki, petrol fiyatlarının senin tahmin ettiğin yönde değişmesi; sen bu borcu kapatamazsan, ya da bir başkasının hesabından ödeyemezsen, eninde sonunda, bayağı ciddi bazı beyefendilerin seni aramaması koşuluyla. Fakat içine doğan şey doğruysa bavullar dolusu parayla bitirirsin bu macerayı ve kimsenin ruhu duymaz. Ayrıca, yazdığım notların durumundan ötürü özür diliyorum. Bunları tükenmez kalemle Reiko'nun arabasında, bir bölümünü de araba hareket halindeyken yazdım. Şimdi..."

Zarfları, artık rahatsızlık verici bir şekilde ısınmaya başlayan çakmağa yaklaştırıyor. "Bu zarflardan birini yakmanı istiyorum. Ya birini ya diğerini. Ya biletler yahut üçkâğıt notları. Bunlardan biri duman olacak. Tercih senin. Biber yahut para. Yaşamının, var olan sınırların içinde düzelmesine razı da olabilirsin, ama yaşamını büyütebilirsin de; hatta yaşamını dönüştürebilirsin belki de. Bok gibi bir para uğruna özgürlüğünü riske de atabilirsin; ya da, belki başardığında bile akıl sır erdiremeyeceğin bir şey için kesinlikle her şeyi riske sokabilirsin. Haydi şu bebeklerden birini ateşe at da Gwendolyn, ikimiz de bunun sonuçlarını yaşayalım. Haydi, böyle tepkisiz davranma bana. Beşe kadar sayacağım, birisini seçmezsen seçeneklerin *ikisi de* yok olacak; zarfların ikisini de yakacağım. *Bir – iki...*

"Dur bir dakika Larry." Bic senin parmaklarını yakıyor olsa da zaman kazanmak zorundasın. "Şu anda hava açık. Sirius'u görebilir miyiz sence? Sirius A'yı. Eee, benim arkamda mıdır, yoksa ha?"

"Hayır, değil. Sirius yılın bu zamanında, saat dokuzdan hemen sonra batar. *Üç*-"

"Ama cuma gecesi gördüm ben onu. Saat on bire yakındı sanırım."

"Olanaksız. Sayıyorum..."

"Onu gördüm diyorum. Gökyüzünün en parlak yıldızıydı. B'yi de gördüm."

"Hayır, görmedin. Bu enlemde, nisan ayında mümkün değil. Çakmağın gazı bitiyor."

"Evet, ben bir şey gördüm. Batıda. Olağanüstü parlak bir yıldız. Başka ne olabilir ki bu?"

"Belki de *ie pelu tolo*'dur. Tamam, oyalamayı bırak artık."

"Nommoların uzay gemisi mi diyorsun? O gemi mi? Onuncu ayın yıldızı ha? Ciddi olamazsın. Benimle dalga geçiyorsun."

"Her şey mümkündür. Sayıyorum..."

"Ama Larry," diyorsun heyecanla. "Ya dediğin doğruysa? Ya o şey kurbağalardan falan gelen ışıksa?"

Takmıyor. "*Dört*..." diyor.

22.10

Bowling salonunun park yerinden zikzak yaparak çıkarken kafan öyle bir karışık ki, bir metal levha dükkânıyla son bulan, çıkmaz bir ara sokağa sapıyorsun. Hatanı fark edince geri dönmek yerine kaldırıma yanaşıyor, vitesi boşa alıyor, motor rölantide çalışır vaziyette duruyorsun öylece.

Az önce yaptığın şeye inanamıyorsun. Seni hipnotize etti, bir tür Afrika transına soktu herhalde. O anda, sezgilerinle davrandığını düşünmüştün, gerçekten bir şey düşündüysen eğer; ama başka bir şeydi belki de. Kadınlar sezgilerine *güvenir* sözümona, sezgiler kadınlara yararlıdır sözümona. Ama sen pek kendine yararlı olmuşa benzemiyorsun. Ve Diamond'ın da garip ruhsal güçleri var, tabii.

Yanındaki koltukta duran zarfı alıyor, dikkatle bakıyor, başını sallıyorsun. Timbuktu biletleri. Timbuktu'ya *sadece gidiş* biletleri! Aman Tanrım! Senin bugüne dek verdiğin en salakça, kendine en çok zarar veren karar mı bu, ne?

Ama oldukça tuhaf bir şekilde, kadere ve pişmanlığa yenik düşmüş değilsin pek. Aslında bu hafta sonu tatilinde üçüncü ya da dördüncü kez, ender görülen, anlamsız bir sersemlik sarmış seni. Trompetinin çan gibi açılan ağzı geri dönüp, üfleme ucuna kadar gitmiş, kendi kuyruğunu yutan bir yılan gibi. Hafif bir şok halindesin, doğru, fakat içsel faaliyetinin kanallarını tıkayan ağır bir bitmişlik duygusu yok yine de. Belki henüz batmadı, belki de sen kabul etmiyorsun; ama yüreğinin kana kana içtiği duygu kokteylinde, bilinmedik heyecanların karbonatlı sodası da var birtakım korku ve güvensizlik zımbırtılarının yanı sıra. *Of*, diyorsun içinden. *Tanrım. Of.*

Göğsünde karnabahar büyüklüğünde bir kütle var; ilk başta, şiddet-

li bir gerginliğin düğümü gibi teşhis ediyorsun onu. Ama yavaş yavaş, bu kütlenin sıkıştırılmış bir sevinç küresi olduğu meydana çıkıyor. İçinde, dışarıya çıkmak isteyen büyük bir kahkaha –ya da birbirine bağlı küçücük kıkırdamalardan oluşan bir salkım– var. Bu koşullarda utanç verici bu, bu bastırılmış kahkaha; ve sen koyvermeye cesaret edemiyorsun onu, histerik çağrışımlar taşıyor olmasından korkarak. Histeri hissi vermiyor kesinlikle, fakat aynı...

Sokak lambasının ışığında yeniden inceliyorsun uçak bileti zarfını. *Şıklardan biri*, diye düşünüyorsun. *Şıklardan biri sadece*. Larry Diamond'dan böylesine büyülendiysen, onun –haydi, kabul et– cinselliğinden, istemeye istemeye etkilendiysen, onun hastalığından ötürü endişelendiysen de, seni ele geçirdiğini, senin onun Timbuktu'daki aşk kölesi haline gelmeye gönüllü olduğunu bir an bile düşünüyorsa eğer, bu işi çantada kurbağa gibi görmese daha iyi eder.

Peki, onun peşinden Timbuktu'ya gitsen nasıl olur? O küçücük Anglo burnunla Posner'e, diskoya, SEC'e, tüm ekonomiye nanik yapıp dünyanın öbür ucuna gitsen nasıl olur? Bunları gerçekten yapsan nasıl olur?

Bu düşünceyle bir kahkaha boşanıyor. Çok kısa bir kahkaha bu, fakat bayağı yüksek sesli; başka bir kahkaha hemen onun ardından çıkmak için ittirip durduğundan, Norveçli gecekondularının ve gemi sacı fabrikalarının bulunduğu bu karmakarışık, alelade küçük sokakta seni kimsenin duymadığından emin olmak için çevreye bakınıyorsun. Kıkırdamalardan oluşan top birdenbire dağılıyor; çünkü orada, sokağın senin tam karşına rastlayan, Uyuklama Kavşağı'nın o peynire benzeyen inşaat tahtalarıyla çevrili yerin önünde Q-Jo'nun Geo Storm'u duruyor.

22.15

Arabandan, belden aşağısı felç olmuşların kriket oynaması gibi sessizce süzülüp Q-Jo'nun arabasının yanına gidiyorsun. Geo boş. Q-Jo'nun cesedi Geo'nun koltuklarına yığılmış değil ve bagajına sığması da mümkün değil, parçalanmış olsa bile. Sokakta bir aşağı bir yukarı bakınıyorsun. Sanayi binaları boş ve sekiz on gecekondudan ikisi karanlık, dört tanesi de televizyonun donuk aydınlığıyla belli belirsiz ışıyor.

Kapıyı yoklamak bayağı güvenli gibi.

Hiç şaşılmayacak bir şekilde, kapı kilitli değil: Q-Jo'nun da gayet iyi bildiği gibi, bugünlerde Seattle'da arabanın kapısını kilitlemek, camının kırılmasına davetiye çıkarmak demek. Hücum eden, sinmiş bir pis tütün kokusu tosluyor burnuna. Başka hiçbir şey yok. Ne bir not, ne bir giysi kalıntısı; arabanın bir robot tarafından kullanılmadığını gösteren, çirkin izmaritlerle dolup taşmış bir kül tablasının ve tortop edilmiş bir hamburger ambalaj kâğıdının dışında hiçbir şey yok. Sherlock Holmes olsa bir ipucu bulurdu belki burada, fakat senin araştırman sonuçsuz.

Porsche'ye dönüyorsun sessizce. Eve dönünce polise telefon eder, Geo'nun yerini bildirirsin. Bu arada, bunu bulman iyiye yorulacak bir işaret gibi geliyor sana; sanki bundan başka hiçbir neden seni, Q-Jo'nun kaybolmasından (belki "yokluğundan" demek daha doğru) Diamond'ın sorumlu olmadığına ilk ve son kez ikna edemezmiş gibi. Diamond eksantrik belki, fakat aptal değil. Onun bir kadını öldürüp de arabasını Gökgürültüsü Evi'nden bir blok ötede bırakacağını düşünmek olanaksız.

Kafanda bunlar varken arabayla yola koyuluyorsun Belford Dunn'la randevuna doğru.

22.34

"Nihayet! Nerede kaldın?"

Konuştuğunuz gibi, Belford senin evinde bekliyor seni. Birazcık sinirlenmiş.

"Sana söylemiştim ya, koşturup durdum."

"Bu saatte mi? Pazar gecesi mi? Seni merak ettim."

"Q-Jo'nun arabasını aradım. Ve –buldum."

"Dalga geçmiyorsun değil mi? Buldun ha? Nerde?"

"O Ballard'da."

"Peki nerede bulacağını nereden bildin?"

"Sadece bir sezgi. André'yi de bulduk sana, bulmadık mı? Dedektifin hasıyım ben." Dudaklarını yanağına hızla bir dokundurup çekiyorsun. "Şimdi kıravatını gevşet ve rahatla. Bir müzik koy. Ben durumu polise bildireceğim, sonra da seninle beraber olacağız."

Bunu yapmak, söylemesi kadar kolay değil. İnsanı serseme çeviren bir elektronik labirenti aşmak için on dakikadan fazla zamanını harcayıp canlı bir insana ulaştıktan sonra, sadece, "kayıp kişiler bürosu"nun, (yani beyaz saçlı müfettişle onu arayan İguana kadının) kapalı olduğunu ve yarın sabah saat dokuzdan sonra tekrar araman gerektiğini öğreniyorsun. Senin, durumun ciddi olabileceği, arabanın bulunmasının önemli olduğu yolundaki birtakım itirazların çelikten kulaklara çarpıyor.

Asabın bozulmuş, pes etmiş bir halde –Timbuktu'daki kamu hizmeti bundan çok daha kötü olabilir mi?– alıcıyı çarparak kapatıyor ve yıldırım hızıyla banyoya koşuyorsun. Yüzünü yıkıyor, yeni bir güzellik maskesi takıyor, olayların son durumunu analiz ediyorsun. Kuşkusuz ki, Belford Q-Jo vakasını konuşmakta diretecek; ve bu konu bitince de André hakkında sorular soracak; örneğin, onu sakinleştirmek için kullanılan yöntemler, ona okunan özel İncil suresi (o surenin nasıl ve niçin seçildiği) ve yeniden tüymemesini garantilemek için yapılması gerekenler (maymun tam güvenilir bir halde mi, sence Belford onu ihmal mi etmiş, falan). Tüm bunlar bir saatin yarısından fazlasını doldurur ancak, ama senin buna katlanacak sabrın yok. Doğrusu, böyle bir sorgudan geçmek zorunda kalırsan çığlık atmaya başlarsın ve böyle nazik bir zamanda bir çığlık nöbeti senin için herhalde pek yararlı olmaz. Böylece, kafanda daha yüksek bir amaçla giysilerini çıkarıyor, iç çamaşırlarınla gidiyorsun oturma odasına.

22.52

"Kuyruğum yok olmasaydı beni yine çekici bulur muydun?"

Belford senin kısıtlı CD koleksiyonundan *The Sound of Music* film müziğini, yani "Hıristiyan eğlence" anlayışına en yakınını seçmiş ve Paluko peluş divana oturmuş, kendini kaptırıp Julie Andrews'la birlikte şarkıyı mırıldanırken seksi dantel külodunla ve havalı yürüyüşünle odaya giriyor, onun mırıldanmayı kesip kaskatı kalmasına yol açıyorsun. Konuşabilecek gücünü toparlayınca "Ne... ne diyorsun? Kuyruk mu?" diye kekeliyor.

"Bir zamanlar benim kuyruğum varmış. Ben embriyoyken. Küçük yüzgeçlerim varmış. Ve başımın yan taraflarında, balıkların solungaç

aralıkları gibi çıkıntılar ve yarıklar." Bunları söylerken de, özellikle, sanki podyumdaki bir mankenmişsin gibi dönüp duruyorsun ve her dönüşünde kalçaların Belford'un yüzüne yaklaşıyor. "Yani, diyelim ki benim hâlâ bir kuyruğum var, ha?"

"Ama yok." Belford'un nefesi, akciğerleri sanki bir çitin dikenli tellerinin arasından geçmeye çalışan, çok şişman köylü çocuklarıymış gibi çıkıyor; Âdemelması, bir Aztek tapınağının merdivenlerinden sekerek düşen kauçuk bir top gibi. "Rahimdeyken bizde gerçek bir kuyruk olduğuna inanmıyorum; ama o kuyruğa benzeyen şey her neyse, biz doğmadan çok önce yok olup gidiyor zaten."

"Peki biz Tanrı'nın suretinde yaratılmışsak, insan fetusu nasıl oluyor da balığa ya da kurbağaya bu kadar çok benziyor? Martin Luther bu sorunun cevabını vermiş mi? Tanrı'nın kaç tane bowling kukası buyurduğu sorusuna cevap vermekle meşgul olmadığı zamanlarda mesela? Eğer evrim diye bir şey yoksa nasıl oluyor da bizim embriyoyken kuyruklarımız, solungaçlarımız var ve bunlar neden şimdi bende yok?"

Sorunu, senin kastettiğinden birazcık daha ciddiye alan ya da, burnunun ancak otuz santim üzerinde dönüp duran küçücük yuvarlak kıçtan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışan Belford, kocaman, sağlam kafasını kaşıyor ve yeterince düşündükten sonra "Bizler ancak doğduktan sonra Tanrı'nın suretinde oluruz" diyor. "Eğer gelişimimizin ilk dönemlerinde komik görünüşlü, kurbağa görünüşlüysek, tabii, bu herhalde bir uyarıdır. Tanrı bize, onun merhametli sevgisi olmasa hepimizin, zıplayıp duran sümüklü bir şeye benzer halde doğacağımızı söylemek istiyor. Demek istediğimi anladın mı şekerim? Eğer sürücü koltuğunda şeytan olsaydı bebeklerimiz öyle çıkardı."

Hoppalaa! Senin amacın teolojik bir diskur başlatmak değildi. Konuyu din mecrasının birkaç derece sol tarafına doğru kanırtmak için külodunu kıçından yavaş yavaş sıyırıyorsun ve sonunda apış aran meydana çıkıyor. "Ama sen bana cevap vermedin. Beni kuyruklu görseydin ne düşünürdün?"

Belford daha fazla dayanamıyor. Seni tutup divanda yanına –doğrusunu söylemek gerekirse, resmen, kendi tepesine– çekiyor ve seni öpüp okşamaya başlıyor çılgınlığa varacak bir azgınlıkla.

"Imhh!" Bu iş, kontrolden çıkmıyorsa da, programın ötesine geçiyor. "Cık-cık-cık." Kendini kurtarmaya çalışıyorsun. "Hoop. Sakin ol."

Belford incinmiş görünüyor. "Ne var? Ben bir şey mi..."

"Sutyenimi çıkarmamı istemiyor musun? Benim küçük Filipin aylarımı seviyorsun sanıyordum."

Belford başını iki defa sallıyor; birincisi, senin sutyenini çıkarmanı istediğini göstermek; ikincisiyse, senin nispeten küçük göğüslerine bağlılığını tekrar doğrulamak için. Gülümseyerek sutyenini çözüyorsun –bu model önden tutturulanlardan– ama sutyenin uçlarını ancak, iki tümseğin arasındaki daracık etin görünecek kadar aralıyorsun. İki elinle sutyenin uçlarını tutarak duruyor ve gözlerinin içine bakıyorsun dosdoğru. "Belford," diyorsun, "seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var, ve... üzgünüm ama, bunu yolumuzdan çekmediğimiz sürece benim kafamı meşgul edecek ve benim konsantrasyonumu bozacak." Yine gülümsüyorsun ve sutyenin uçlarını bir ileri bir geri oynatıyorsun, göğüslerin dantellerinin çılbırında yumurta sarıları gibi titreşiyor. "Konsantrasyonumun bozulmasını istemezsin değil mi?"

İstemiyor. O sadece, sen neyi istiyorsan onu istiyor. Herkesin onu tanıdığı beyefendi haliyle arkasına yaslanıyor ve sen, güncel finans krizini kendi yararına çevirme planının bir *Reader's Digest* versiyonunu sunarken kibarca dinliyor. (Gerçekten bir beyefendi olsaydı sen konuştuğun sürece ereksiyonunu devam ettirmezdi herhalde; her ne kadar, bunu biraz mazur gösterecek nedenler *varsa da*. Yani: Sen onun yanında, sutyenin çözülmüş ve külodun baldırlarına kadar inmiş halde oturuyorsun.) Şimdi işin hassas tarafı başlıyor ve sen soğukkanlılığını korumaya ve dışarıya karşı içten gelen, yakın bir sırdaşlık görüntüsü vermeye çalışıyorsun. Kısa süreli bir borç gerekli sana. Mesela bir yüz bin dolar. Eğer mümkünse daha da fazlası. Faiziyle ödemek üzere. Ve, evlenme durumunda kârlar bölüşülecek. Washington bir ortak mal devletidir.

Belford, dikkatli, hatta büyülenmişçesine, senin satışının bitmesini bekliyor. Sonra senin sevimli, küçücük ellerini sempatik bir şekilde tutup kendi kaba, kocaman ellerinin içine alıyor ve sutyenin düşüp açılırken, "Allah allah," diyor, "bu çok ilginç bir düşünce tatlım. Biraz da riskli..."

"Hayır, hayır Belford. Bu iş çantada keklik. Güven bana."

"... ama gerçek şu ki, ben sana zaten yardım edemem. Ne yaptığımı sana anlatmam gerek." Öyle bir sırıtıyor ki, Montana'nın bazı bölgelerindeki kurtları ve çakalları kilometrelerce öteden çekebilir. "Gwen, ben Tanrı'ya bir söz verdim. Babamıza, eğer André'yi bana

sağ salim geri vermeyi uygun görürse biriktirdiğim paraların yüzde doksanını Protestan evsizler sığınağına bağışlayacağıma söz verdim. Ah, tatlım, üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Seni düş kırıklığıyla görmeye dayanamam. Ama ben umutsuzdum ve Tanrı benim yakarışımı duydu. En zor anımda acıdı bana. Ve biliyorsun, insan, Tanrı'ya verdiği sözden dönemez."

Senin kafandan, Bic çakmağının, direktifler zarfının, Porsche'nin şoför mahallini aydınlatan ateşin, Diamond'ın blucinine nükleer karlar gibi yağan küllerin görüntüsü geçerken, *Ya benim en dar anım ne olacak?* diyorsun içinden. *Ha? Senin o lanet olası maymununu geri getiren benim be!*

Epey bir süre konuşmuyorsunuz ikiniz de. Senin aklın, geri kalan seçenekler listesinin üzerinde koşturuyor sinirli bir şekilde, bir kafe barda, Braille mönüsünü okuyan, kör bir kahve tiryakisinin parmakları gibi. Belford senin ellerini sıkıştırıyor ve ah vah edip duruyor sana. Ev hayvanlarının bulunduğu bir hayvanat bahçesinin fon gürültüsü gibi sesi. Ama tüm bunlar olup biterken ereksiyonunu hiç yitirmiyor ve sonunda, bir kasırgadan sonra ayakta kalmış tek ağaç gibi, senin dikkatini çekiyor bu. Böyle bir ağaca dokunmak, tak tak vurmak, ona yaslanmak, belki de gölgesinde yemek yemek gibi doğal bir istek vardır. O olsa gerek. Yoksa neden, böylesine yoğun ikilemli, nazik bir zamanda, bu kadar çok şey tehlikedeyken ve Belford'la romantik ilişkin bitiş eşiğini aşmışken, uzanıp da onun uygun kıvama gelmiş fallusunu kavrayasın, sanki Sherwood Ormanı'nda bir fidanı deneyen bir yay ustasıymışsın gibi, onu çekip bükerek?

Belford senin hareketini yanlış yorumlayarak seni kapıp yatak odasına götürüyor. Karşı koyman gerekir ama, sen, yolda donunu çıkarıp atarken Belford'un gömleğinin düğmelerini çözüyorsun.

Böyle zamanlarda erotizme dalmak, genellikle, can sıkıcı bir gerçekten kaçıştır ama, bazen de dengeyi bulmaya yarayan bir araçtır; gizli gerçekleri göz önüne serecek doğru bir odağın, ışığına sonsuz bağımlı olduğu net bir beyinsel enerji dışındaki tüm enerjilerin yakılacağı bir fırındır. İleride geriye dönüp baktığında bu pervasızca çiftleşmenin, ikinci türün has bir örneği olduğunu savunacaksın ama, şu anda, akkor hale gelmiş bir klitorisin şiddetli nabız vuruşlarından, acıyan, merhem sürülüp yatıştırılması gereken, kabarmış bir alıçtan başka bir şeyin pek farkında değilsin.

Değerbilir akarların arasına yatırıyor seni ve pantolonunu çabucak çıkarıyor. Kişilikdışı, garip ve şiddetli bir arzuyla yarı baygın bir halde, donup kalmış bakışlarla seyrediyorsun onun boxer külodunu çıkarışını, güzelce katlayıp komodinin üstüne koyuşunu. Organı hindi boynuna benziyor belki, ama çok büyük ve çok sert ve görünce arzuyla bağırmaktan zor alıkoyuyorsun kendini. "Çabuk, çabuk" diye mırıldanıyorsun, bitişik odada Julie Andrews en beğenilen şarkılarından birkaçını ilgilenenlere neşeyle sıralarken.

Belford bir bahçe traktörü gibi yüklenerek senin suç çimenini deşiyor. (Evet, orada bir suç tabakası var, ama senin teslimiyetini daha sürtünmeli, dolayısıyla daha tahrik edici kılıyor bu sadece.) Sen onun önünde, bir saban izi gibi yarılıp açılıveriyorsun. Belford köklü bir ekin ekiyor ve kökler derine iniyor. Sense geri çekiliyor, dönüyor, ileriye bastırıyor ve kıvrılıyorsun onun bir milimini bile dışarıda bırakmamak için. Belford'un sırtı kahverengi bir ambalaj kâğıdı, senin bacaklarınsa sicim. *Üstümden tutup kaldır onu, Julie.*

Periyodik olarak, her üç dakikada bir falan, artık bu şehvet vakasıyla ilişkinin bittiğini, doyduğunu, Belford'u üzerinden itmen ve vakarını değilse bile soğukkanlılığını yeniden kazanman gerektiğini düşünüyorsun; fakat o zaman Belford daha önce masaj yapmadığı bir sinir ucuna toslayıveriyor ve sen yine bir üç dakika boyunca, o noktanın en son zevk kaşıntısını da sürtüştürünceye kadar kendinden geçiyorsun yeniden. "Belford," diyorsun, inlemelerin arasında, "bu, *oh*, bizim, *oh*, yaptığımız, *oh*, en iyi seks, *oh*, değil mi?" Belford senin ilişki sırasında resmen söylediğin bu sözleri duyunca öyle şaşırıyor ki bir an, korkmuş gibi donup kalıyor. Sonra başını sallayarak onaylıyor –Belford da sevişme faaliyeti sırasında hiç konuşmazdı ve kendi adına, rekorunu berbat etmeye niyetli değil belli ki– ve açtığı, puro kalınlığında parmaklarıyla senin kıçının yanaklarını kavrayıp, dürtüşlerine hafifçe farklı bir açıyla yeniden başlıyor taa dişetlerine kadar gümbürdeyen ve sarsan şok dalgaları göndererek.

Şimdi de klitorisine dayanıyor birdenbire, duvara tutturuyor onu sanki; dayayıp yamyassı ettiği duvarda boyuna sürtüp parlatıyor, yaşlı bir Yunanlı manavın bir patlıcanı parlatması gibi, gelmeye gönülsüz bir cini çağıran Alaaddin gibi; sürtüp sürtüp öyle bir parlatıyor ki, sonunda ışıldadığını hissediyorsun, aydınlattığını hissediyorsun vajinanı bir Broadway şovu gibi. *Ta-da*! Beyaz midilli koridorda tırısa kalkıyor gururla ve neşeyle. Yelesi rüzgârda hışırdayarak orkestra çukurunun

içinden sıçrıyor, sahne dibindeki ışıkların üzerinden atlıyor ve sahnenin ortasına zıplıyor güçlü bir kişnemeyle; toynaklarıyla tahtaları eşiyor, ağzı köpürüyor, çan ağzı gibi genişliyor burun delikleri, gözleri bir kapanıp bir açılıyor sanki göz küreleri birer flaş lambasıymış gibi. Tavan yıkılırcasına bir alkış alıyor. Ve Belford ona sıvı beyaz güllerin sıcak tsunamisiyle duş yaptırırken onun aklı fikri bis yapmakta.

11.56

Gösteriyi bitiren bu taşkınlığın nefes nefese sonrasında, tatmin olmaktan öte, temize çıktığını; temize çıkmaktan öte, özgürleştiğini hissediyorsun. Tatmin olmak, varoluşun akıl sır ermez sürekli kafa darbelerinin acısını geçici bir süre uyuşturmaktan başka bir şey değil. Temize çıkmak ancak, hardalsız bir intikamdır. Özgürlük, öte yandan, özgürlük öyle büyük bir öndür ki, ona denk düşecek tek arka ölümdür; hatta ölüm bile tam uymayabilir.

Diamond'ın seni etkisi altına aldığı, seni bir tür psikoseksüel transa soktuğu yolundaki tüm korkuların, orgazmın dalgalarıyla tamamen yok olup gitti. Doğru, Diamond olmasaydı sen böyle bir orgazma ulaşamayabilirdin; sana beyaz midilliyi mahmuzlayıp taa tepenin üzerine kadar sürmeyi öğreten oydu ve seksin senin yaşamında şimdikinden daha önemli bir rol oynadığı bir zaman, bir hayranın sana, "Seattle'ın en iyi deliği" diyebildiği ve senin –Tanrı korusun!– bundan gurur duyduğun bir zaman hiç olmamışsa, Diamond'a karşı borçlu olduğunu düşünürsün gayet tabii. Ama şimdi, bu işte pek usta biri olmayan Belford Dunn'ın suya indirdiği bir salla, akla gelebilecek en vahşi nehir dönemeçlerini geçtikten sonra, borçluluktan, bağımlılıktan, ona karşı saygıyla karışık korkudan, Diamond'ın güçlü etkisinden yahut üstünlüğünden kurtulduğunu, kendi yazgının sorumluluğunu taşıyabildiğini hissediyorsun, tamı tamına.

Ve banyo küvetinde (Belford horlarken) yıkandığın sırada, hangi hamleyi yapacağını *gayet iyi* biliyorsun artık!

Ama, ne yazık ki, bilmediğin tek şey, Belford'un, polis merkezine ettiğin yararsız telefondan hemen sonra, çok ender bir sahiplenme küstahlığı göstererek senin iki telefonunu da fişten çıkarmış olduğu. Senin dairen telefon hattına bağlı olsaydı bir saat önce Larry Diamond'dan,

içeriği değilse de, tonu acil bir mesaj, Q-Jo Huffington'un görülmesiyle ilgili bir mesaj alacaktın; saçma bir mesajdı, açıkçası, ama yine de, girişmek üzere olduğun arsızca gidişatı değiştirebilecekti. Evet, değiştirebilirdi. Ama değiştiremeyebilirdi de belki.

Pazartesi sabahı
9 Nisan

*

*

Bir budalanın hayatında yeni bir gün

00.33

Sivri bir selofan kâğıdıyla temizlenen kulak. Bir ördek, eko boşluğunda kırık buğday yiyor. Tanrılar ambrosio burgerlerini kızartıyor. Elektrik olup gitmiş boşluk. Termitler yüksek sesle Kafka okuyor.

Telefonda öyle çok parazit var ki, Posner Lampard McEvoy and Jacobsen'deki Sol Finkelstein senin telefonuna cevap verirken adamın sesini güçlükle duyuyorsun. Öte yandan, Sol, trafiğin en civcivli saatindeki gürültüde bile bir baştankaranın sesini fark edebilen kuşbilimci gibi, *senin* cılız cırıltını hemen tanıyor. "Nerelerde kaldın sen Mati? Eğlence bitti. Ölümle dans zamanı şimdi." Sesi hâlâ hafiften sarhoşmuş gibi geliyor ve perşembe gecesi yaptığı kabalık için özür falan dilemiyor.

"Ee, dinle Sol..."

"Bağırarak konuş Mati, duyamıyorum. Hatlar tam bir keşmekeş. Posner'le ikimiz Avrupa'yla, o içine sıçtığım kambiyo işlemlerinin her türlüsünü denedik –Yamaguçi balonu sönmek üzere ve Japon endeksine tümüyle kısa devre yapmak istiyoruz..."

Nikkei'ye kısa devre yapmak. Evet! Neden daha önce düşünmedin bunu?

"... ama bir türlü araya giremiyoruz. Bir dakika önce Londra'ya faks çekmeye çalıştım ama, faks sinyali yerine Asya'daki spor maçlarının skorları geldi. Hong Kong Gribi, diye bir basketbol takımı duymuş muydun hiç?"

"Sol, benim diskoda bazı kişisel şeylerim var. Resimler ve birtakım şeyler. Judi Mullikin'e, benim masamı boşaltıp her şeyi evine götürmesini söyler misin? Ben daha sonra aldırırım."

"Ne diyorsun Mati? Gidiyor musun yoksa? Posner'in seninle görülecek bir yığın hesabı var. Sana tavsiyem, ödlekliği bırakıp gelmen. Yoksa namus falan kalmadı mı sende ha, götün yemiyor mu?"

Bir lisenin şenlik mitinginde bir siklon, ses düzeninin içine bir yığın kuru yaprak dolduruyor. Çatırtı sesleri yatışınca, "Sen benim Üçüncü Dünya bokumu yersin Sol," diyorsun, "ve Posner'i de, güttüğü bahisçi tayfasını da, topunuzu sikeyim." Telefonu kapatmadan ekliyorsun, "Eğer bir ipucu istiyorsan, kara kurbağası beyinli herif, bil ki eğlence daha yeni başlıyor. 'Zip-A-Dii-Duu-Dah!' "

00.39

Belford'un başucunda durmuş, kıllı göğsünün inip çıkışını seyrediyorsun. Aklın bir *déjà vu* nabız vuruşuyla geriye, Q-Jo'nun masasının üzerinde, uyku ilacıyla uyuyan André'ye gidiyor birden. Gerçi maymunla kıyaslayınca Belford acıklı bir şekilde, dünyadan daha kopuk görünüyor. André gerçekten ahlâksız falan değil aslında, hayatta kalmak için, geleneklere pek uygun olmayan bazı yollar bulacak kadar akıllı olmak zorundaydı sadece. Aynı senin gibi, değil mi Gwendolyn? Evet, bu kötü amaçlara alet edilmiş makakla birazcık akrabalık hissetmeye başlıyorsun gibi geliyor sana.

Her halükârda, Belford sütten çıkmış kaşık değil. Senin telefonla-

rını fişten çekmedi mi? Ee, ne olmuş? Kolayca düzeltiliverdi. Oturma odasındaki fişi takıverdin ve bir köprüyü yakıverdin. Ana köprüyü hem de. Aman Tanrım! İnşallah pişman olmazsın.

Şimdi diz çöküyor ve yatağın kenarındaki telefonun fişini takıyorsun, Diamond'ın telefonunu kaçırdığından habersizce, tabii ki. Sen de, Amerika'da hâlâ telefon parası ödeyebilen hemen herkes gibi sesli postaya abone olsaydın onun tek mesajına tekrar ulaşabilirdin; ama sen, bir tarot kartından daha büyük olmayan, en yüksek teknoloji ürünü telesekreteri tercih ettin. Sesli postadan kuşkulanıyorsun. Birikmiş mesajlara hangi korsanların sızacağını kim bilebilir ki? Bir iş kadını dikkatli olmalı bugünlerde.

Uzun, parlak boyalı ve çoğu kez de takma tırnaklı Filipinli kadınların tersine (Büyükanne Mati bile meraklısıydı bunun) senin tırnakların kısa ve doğal (daha doğrusu, ete kadar kemirilmiş) ve bu yüzden de tırnaklarını Belford'un pürüzsüz ve pembe yanaklarına sürtmekte tereddüt etmiyorsun. Belford kımıldıyor. "Iımmmh."

"Uyan sevgili çocuk. Atlayacağımız bazı uçurumlar var."

"Ha?"

"Fırsat varken bazı şeyleri yapmamız gerek."

"Ne?"

"Belford, sende herhangi bir nedenle lavman yok, değil mi? Eski tipte?"

Birdenbire doğrulup oturuyor. "Hayatım, hasta mısın?"

"Belki de. Ama düşündüğün şekilde değil. Giyin haydi. Benimle birlikte bir yerlere koşturman gerekiyor."

00.59

Tümüyle siyahlar içindesin. Siyah blucin, siyah spor ayakkabılar, siyah Jhane Barnes süveter ve, sayıları gittikçe artan beyaz telleri kapatarak saçının siyahlığını koyultan siyah bir bere. Siyah çantanda da yedek göz yaşartıcı spreyini gizlemişsin.

"İlk önce senin evinde duralım," diyorsun.

"Ama tatlım, söyledim sana, bende lavman falan yok."

"Tamam. Sanırım, André'ye bir bakmamız lazım."

"Bak, bu çok hoş. Fakat eminim sağ salim duruyordur."

"Evet, ama biz olmayınca sıkılmıştır."

Belford taparcasına bakıyor sana. "Peki, tamam. André muhtemelen uyuyordur gerçi. Onu kapatırken aramızda biraz patırtı çıkmıştı. Ulan, küçük hergele ne kadar da güçlüymüş yahu! Ama sanırım yorulmuştur."

"Bir göz atalım haydi," diyorsun ve Belford, Lincoln'ü Queen Anne Caddesi'ne döndürüyor.

Pek fazla bir yol gitmemiştiniz ki, sizinle birlikte giden Ay (kentin kirli kederlerinin ve güçlü aşırılıklarının üzerinde süzülen; kurumsallaşmış, teknolojiyi bilen akılların bastırmayı asla tam başaramadığı ilkel bir büyüyü hatırlatan o karizmatik yüzsüz), kobalt ve yakut rengi titreşimlerin dans ritmiyle, geçici bir süre, fakat yine de çok bayağı bir şekilde dumanlanıyor. Bir ambulans ve bir sürü polis aracı tıkamış caddeyi, acil durum lambaları parlayıp sönüyor ve iki katlı mütevazı bir evin önüne kalabalık toplanmış. Yaklaştığınızda, seyircileri, çimenlerin üzerine yüzükoyun yatmış, doktorların ilgilendiği birisinden ellerini sallayarak uzaklaştırmaya çalışan polislerin arasında Smokey'le Cecil'i fark ediyorsun –bu ikisi hiç evlerine, sevdiklerinin yanına gitmez mi yahu?

"Geri dön," diyorsun.

"Bir dakika."

"Hayır mı? Geri dön. Uzaklaşalım buradan."

"Tatlım, bu ev... bu ev bana..."

"Bu evin ne olduğunu *biliyorum* Belford. Kafana sopa yedin burada. Bir defa yetmedi mi?"

Belford penceresini indiriyor. "Affedersiniz beyefendi. Ne oldu?"

"Tedbirli Tecavüzcü bu. Şu evde oturan adam onu yakalamış. Bir kriket sopasıyla kafasını uçuracakmış neredeyse."

"Yaa, hay allah."

"Haydi. Gidelim artık." Polis Smokey dosdoğru Lincoln'e bakıp, geri dön diye işaret ediyor. Başını aşağı indirip koltuğunda siniyorsun. *Aman Tanrım.*

"Ama bu bir hata. O adamcağız tecavüzcü falan değil. O kadının... arkadaşı."

"Bundan emin olamazsın, oysa ne olacak peki? Başına geleni hak etti."

"Peşin hüküm verme de..."

"Sen hemen geri dön de birisi gelip iyi bir döndürmesin seni. Bu-

radaki herkesin kafası bozuk. Gidelim."

"Ama yardımcı olabilirim. Bu insanları tanıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun! Adını bilmediğin bir hayvan senin kafanı uçurmaya kalkarken sürtük karısı da, bilmemnesi meydanda, öylece durmuş seyrediyordu. Bu mu seni onların ahbabı yapacak sanıyorsun?"

Smokey size doğru yürümeye başlıyor. Koltukta daha da gömülüyorsun, bu da Belford'un sana, kuşku sınırına varan bir şaşkınlıkla bakmasına yol açıyor. "Eğer bir karışıklık varsa," diyorsun, "çabucak farkına varacaklardır zaten. Eğer buradan hemen gitmezsek fena halde tepem atacak."

Belford istemeye istemeye geri vitese takıyor, yan yola geri geri giriyor ve Lincoln'ü ters yöne çeviriyor. Araba uzaklaşırken birden dikiliyorsun ve Smokey'ye bir öpücük yolluyorsun. Seni tanıdığından emin değilsin ama, siz köşeyi dönünceye kadar dik dik bakmaya devam ediyor ve seni güldürüyor bu. Belford gülmüyor ama. Şaşkın ve kuşkulu bir halde, evine varıncaya kadar surat asıyor. "İşte geldik," diye bildiriyor kısaca. "Yukarı çıkmak istiyor musun hâlâ?"

"Bak, üzgünüm, biraz sinirlendim. Fakat neden, yolda ayağı takılan her adamın elinden tutman gerektiğini düşünüyorsun, hiç anlamıyorum."

"Bu benim Hıristiyanlık görevim Gwen. Biz daha şanslıların yapabileceği her türlü yardım, zayıfların hakkıdır."

"Çok merhametlisin, ama... ben... benim tanıştığım bir adam var; diyor ki, bir toplum en alçak ortak paydasının ihtiyaçlarına ne kadar çok odaklanırsa bayağılık çamuruna o kadar çok batar. Oysa bunun yerine, desteğimizin büyük kısmını en zekilere, en yeteneklilere, en erdemlilere yöneltirsek, o zaman onlar bizim sorunlarımızdan birçoğunu çözecek, tüm kültürümüzü yüceltecek, aydınlatacak ya da benzer şeyler yapacaklar, böylece, sonuç olarak, evrimi engelleyen, tüm türleri aşağı çeken bu kadar çok zayıf ve kaybeden *olmayacak*. Diyor ki, senin gibi fedakârlar insan sefaletini besleyerek onu sürdürüyorsunuz sadece. Onun kanısınca, insanlar kendi yaşamlarının sorumluluğunu yüklenmeli ve tercihlerinin sonuçlarını kabullenmeli."

Belford homurdanıyor. "Onun için böyle söylemek kolay. Herhalde tuzu kuru bir borsa simsarıdır, hayatında hiç..."

"Otistik bir çocukmuş o, ve şimdi de kanser."

"Vay, aman Tanrım. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Hey, herkesin bir kötü talih hikâyesi vardır. Asıl mesele, adam hiç sızlanmıyor, kadere hiç teslim olmuyor. Adam..."

"İyi, bak, bu takdire şayan bir şey. Savaşçı olmak iyidir."

"Aslında savaşçı falan değil. Bir maceracı. Arada fark var. Hiçbir şeye saldırmıyor, tutuyor; hiçbir şeyi savunmuyor, gelişiyor; hiçbir şeyi yok etmiyor, dönüştürüyor; hiçbir şeyi reddetmiyor, araştırıyor; hiçbir şeyi... evet, sanırım anlıyorsun." (Nereden geliyor bu, Gwendolyn?)

Belford seni süzüyor, iri ve dürüst yüzü kuşkuyla buruşuyor. "Bay Macera seni bayağı etkilemiş anlaşılan. Onu tanımak isterdim."

"Bu sabah saat altı uçağıyla gidiyor bu ülkeden."

Belford rahat bir nefes aldığını gizleyemiyor. "Onu suçlayamayız, sanırım. Amerika, dünyanın en üstün tıbbi tedavisine sahip olduğunu iddia edemez artık. Ama yine de, onun hak ettiği saygıda kusur etmeksizin, şunu söylerdim ben kendisine: Gettolarda ve sokaklarda, kendi yaşamlarının sorumluluğunu üstlenemeyecek bir yığın insan var. O gerçekten aciz insanlar ruhsal bir çöküntü içindeler. Onlar seçenekleri araştıramazlar, çünkü o seçeneklerin varlığından bile haberdar değiller. Onlar dönüşüm ve gelişim gibi fikirleri hiç duymamışlar bile. Bundan daha da kötüsü, tatlım, hiç sevgi görmemişler. Biliyor musun? Onlarda özsaygı sıfır, çünkü hayatlarında hiç kimse gerçekten sevmemiş onları. İşte benim gibi 'fedakâr'lar burada devreye giriyor."

"Onları, kaynakların kuruyuncaya kadar sevsen de Belford, bu yetmez ve bunu biliyorsun. Başkaları seni ne kadar severse sevsin, sen kendi yaptıklarının sorumluluğunu yüklenmedikçe kendini sevemezsin ve kendi yetersizliklerinin ve talihsizliklerinin suçunu ailene, topluma, ırkına, cinsiyetine ya da şeytana ya da bilmemneye yüklediğin sürece de sen asla sorumluluk falan alamazsın. Eninde sonunda bir insan..."

Belford sabırla senin sözüne devam etmeni bekliyor, ama sen aynen Diamond gibi konuştuğunu ve bazılarının gözünde kendinin de sorumlu davranışın parlak bir örneği olmaktan uzak oluşunu hafiften fark ederek konuyu kapatıyorsun. "Bence maymun uyanmıştır," diyorsun.

Hayvan uyanmış değil, ama Belford bir bardak su almak için mutfağa gidince, hayvan uyanıncaya kadar kafesini sarsıyorsun. Normalde hayvan böyle durumlarda çığlık atardı, fakat onun yerine bu gece (daha doğrusu, bu gece yarısı) Mona Lisa bakışlarıyla bakıyor sana. Normal bir insan kaşında bulunan ortalama 550 kıl seni, kendini 550

kılı eksik makaktan üstün görmeye teşvik ediyorsa da bunu çok iyi gizliyorsun. Sanki doğru librettoyu sadece onunla ikinizin okuduğunu düşünüyormuşsun gibi, haince gülümsüyorsun André'ye. "Uyan *mon ami*. Şimdi piyasaya çıkma zamanı. Ay çıktı ve senin Monte Carlo'da Marquise du Bilmemne'den yürüttüğün o büyük topazın renginde. Onu görmen lazım *mon ami*. Muzlu bir dondurma gibi parlıyor."

01.40

Fleet marka, "kullanıma hazır" (Lynchburg, Virginia'da, C.B. Fleet Şirketi tarafından üretilmiş) lavman bir dolar yirmi beş sent tutuyor; tümüyle bir defalık ve bir kayığın tahtalarını kalafatlamak, bir yangın yerindeki çatlakları doldurmak ya da kek süslemek için kullanılabilirmiş gibi duruyor. Yumuşak, elle sıkılan, ("akışı kontrol eden ve geri dönüşü önleyen" bir "tek yönlü emniyet valfi" de bulunan) plastik bir ilaç şişesi, yüz gram kadar tuzlu su solüsyonunun içinde on dokuz gram monobazik sodyum fosfat ve yedi gram dibazik sodyum fosfat içeriyor. Etikette, şu uyarı var: "Sokmadan önce rektal ucun turuncu muhafazasını çıkarınız", ki bu biraz fazla gereksiz bir açık sözlülük gibi geliyor sana, fakat Amerikan halkının yüzde ellisinin yarı cahil olduğunu hatırlıyorsun sonunda. "Ahgh!" "Aptal! Okulu bırakmak neymiş gösterir sana bu."

Tek kullanımlık, sıkılır şişe, Seattle'ın geceleri açık olan tek eczanesinde satılan tek lavman tipi. Belford önceden tahmin etmişti bunu. Eski tarz, kauçuk, hazneli ve borulu bir lavman aletini bulmak için, bugünlerde muhtemelen, ancak hastane malzemesi satan bir dükkâna gitmen gerektiğini söylemişti sana. Ayrıca, *Nature* dergisindeki bir yazıya göre, lavmanı Güney Amerika Kızılderililerinin icat ettiğini, bu aleti bazen, halüsinojen karışımları rektumdan vermek için kullandıklarını da söyledi. İki gün önce olsaydı böyle bayağı ve tümüyle yararsız bir bilgi seni korkunç iğrendirirdi. Şimdiyse bu, Larry Diamond'ı çok canlı bir şekilde hatırlatıyor sana –evet, doğruyu söylemek gerekirse, yine de korkunç iğrendiriyor seni, daha da fazla hatta; çünkü, evcilleştirilmiş o Protestan emlakçı beyninin fena halde tuhaf şeylere yataklık edeceği pek akla gelmeyen Belford Dunn tarafından aktarıldı sana. Artık dünyadan habersiz hiç kimse kalmadı mı yoksa ne? Belford Dunn,

herhangi bir yerdeki bir berber dükkânında karıştırdığı bazı dergilerden, o kimselerin bilmediği kurbağa yalama konusunu da öğrenmiş olmasın sakın?

Eczanede sinirin bozulunca –her ne kadar, bir lavman aleti satın almanın vereceği utançtan kurtulmuş da olsan– vitamin ve okullara yönelik tıbbi malzeme reyonlarından daha bir sürü şey alıp Lincoln'e geri dönüyorsun.

"Sanırım, sabaha kadar beklemen gerekecek şekerim. Üzgünüm. Yaa, biliyor musun, sanırım küçük hergele yeniden yemek istiyor."

"Bekleyemem," diyorsun, Belford'u büyük hayretlere düşürerek. "Ve André, beklemek zorunda kalacak."

Belford André'yi tekrar eski kafesine kapattığından ötürü suçluluk duyduğundan, eczaneye yapacağınız gezinizde hayvanı da birlikte götürmesi için ikna edilmesine gerek kalmamıştı ve şimdi maymun ve sahibi yalvaran gözlerle bakıyorlar, oturdukları ön koltuktan, arka koltukta oturan sana. Sense hor görerek bakıyorsun onlara. "Daha sonra," diyorsun soğukça. "Şimdi dosdoğru Chinatown'a gidiyoruz."

02.06

Kentin diğer bölgesinde, ya da herhangi bir kentte, neon lambalar, elektrikli yazıdan öte bir şey değildir ama, Chinatown'da neon, bir şarkıdır, sinyal müziğidir, semtin görsel fon müziğidir. Turistler doğa dışı renklerdeki titrek dokunaçlara yakalanıp hızla çekilirler Chinatown'a, egzotizm bulaşmış parlak bir sazanın ağzı tarafından yutulmak üzere. Neon lambalar, baruttan tutun da makarnaya kadar Çin'in dünyaya yaptığı bir sürü katkı arasında sayılmaz ama yine de, neonsuz bir Chinatown düşünülemez; Güney Denizleri'nin palmiyesiz düşünülemeyeceği gibi: Yoksa orada olduğunuzdan nasıl emin olabilirsiniz ki? Burada yiyecek, İsa'nın son yemeğinin kutsal kabıysa, neon da bu kabın aurası, halesidir; titreyen ışıldaması, yasak zevklerin ve romantik bir yabancı yerin yanılsamasıyla her ziyaretçiyi hipnotize eden, kafasını bulandıran, sarkaçlı bir mıknatıs gibi tıpkı. Chinatown'ın neonu, gizemin neonu, sevincin neonu. FONG, diyor neon. FU, diyor. Peki, tamam o zaman! FONG FU işte bu. Gizemli ve sevinçli FONG FU. Neon, IMPERIAL GARDEN ya da MOON TEMPLE da diyebilir ve

bunlar sıradan İngilizce sözcüklerse de, bu sözcükleri oluşturan harfler bir Şanghay afyon çubuğundan üflenmiş gibidir sanki. Dedelerini taklit eden küçük çocukların yazısını taklit eden yazının harfleri gülünç ama, nedense büyüleyici yine de; Nuh-u nebiden kalma, fakat tümüyle doğru. Şu, harfleri bambu saplarına benzeyecek şekilde bezenmişlerde bile bir ahenk var. Ve bunların içinden geçen gaz, doğaüstü bir plazma gibi, Dragonların, Pagodaların ve pirinç kâselerinin görüntülerine yaşam pompalıyor; bu gaz, barbekü sosunun, ördek ayağı turşusunun, operanın rengi. Amberçiçeğinin ve ginsengin, ipekböceğinin ve havai fişeğin rengi. Neon, nakış iğnesini Chinatown'ın üzerindeki göğe daldırıp daldırıp çıkarıyor, onu kentin diğer kesimlerinden ayırarak hem koruyan, hem de reklamını yapan kameriyesini süslüyor.

Neon yazılarının bolluğu ve niteliği, seninle yanındakilerin Seattle'ın Chinatown'ına vardığınızın ilk belirtisi. Daha sonraki belirtilerse, çürüyen alçak binalar, eskimiş tuğla duvarlara vuran Buddha gölgeleri ve her köşe başında, Çin lahanası dolu döküntü sandıkların sürüklenmesi. Chinatown'ın kaldırımları, yeşil sebzelerin dış yapraklarının ölmeye yattığı yerdir.

Seattle'da Chinatown resmen, Uluslararası Bölge diye bilinir; bu nazik terim bir yandan doğru, diğer yandansa tamamen yanlıştır. Avrupalılar burada hiç oturmadıkları gibi, buraya hiç işleri de düşmez; Afrikalılar, Güney Amerikalılar, Avustralyalılar yahut Ortadoğulular da öyle; yani burası pek "uluslararası" bir yer sayılmaz. Öte yandan, burada Çinliler, Japonlarla, Korelilerle, Vietnamlılarla, Kamboçyalılarla, ve evet, Filipinlilerle bir aradadır. "Asiatown" buraya daha uygun bir isim belki de. Fakat her halükârda, Freddie Mati burada, diğer Asyalılarla omuz temasında bulunmak amacıyla oturmuyor. Freddie Mati Chinatown'da, kulüplere yakın olduğu, rüşvet verilen polislerin oradan uzak durduğu ve esas olarak da ucuz olduğu için oturuyor.

Baban, mahkûmlar tarafından yapılan ufak tefek süs eşyalarının ithalatçısı ve toptancısı Li Bo Trading Company'ye ait küçük bir binanın dördüncü ve en üst katında oturuyor. Pencerelerinde ışık var, ki bu seni şaşırtmıyor; çünkü Freddie güneş doğmadan pek yatmaz ve kulüpler paskalya nedeniyle kapalı olduğundan, gidecek başka yeri yok. Belford, çok uygunsuz bir saat olmasına karşın, babana uğramanın çok hoş olduğu kanısında. Birlikte gelmekte ısrar ediyor; nedeni de merdivenlerin çok dik ve biraz karanlık olması; ayrıca da, müstakbel kayınpederiyle yakın ilişki kurma hevesi.

Freddie sen kapıyı çaldıktan sonra açmakta gecikiyor ve kapı aralığından sızan marihuana dumanlarının kokusu geliyor burnuna. Belford'un bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorsun. Öte yandan, Freddie'nin de, karanlıkta arka ayaklarının üzerinde zıplayıp duran maymunu nasıl karşılayacağını bilmiyorsun.

"Ciyak!" diye bağırıyor Freddie, sonunda kapıyı aralayınca, "Nereden çıktın böyle! Hey!"

Babanın telefonlarına nadiren cevap versen de onu yılda bir yahut iki defadan fazla ziyaret etmesen de hiçbir zaman bundan yakınmaz, onu her görmeye geldiğinde daima minnettar ve mutlu olur. Bu koşullarda böyle sevinçli olması tedirgin edici. Neredeyse sana sitem etmesini tercih ederdin sanki.

"Ciyak yavrum. İçeri gel, Ciyak yavrum. Kim o, senle?" André'yi fark ediyor. "Vay! İnanamıyom gördüğüme bunu yahu!" Makakla karşılaşmaktan hoşlandığı apaçık gözlemlenen Freddie kıkır kıkır gülmeye ve dans etmeye başlıyor. Aslında onun maskaralıkları maymununkinden pek farklı değil. "Benimle dalga mı geçiyo biri? Vay be! Gerçek bir maymun mu yoksa bi robot mu? Hey, bence bu maymun gerçek be!"

"Elbette, Bay Mati. Sizin ve benim kadar gerçek. İyi akşamlar. Benim adım Belford Dunn."

Eğer Belford, Freddie'nin "A, evet, kızım sizden çok söz etmişti," demesini bekliyorsa düş kırıklığına uğraması kaçınılmaz. Belford'un babanın uyuşturucu kullandığını öğrenmesini artık pek umursamıyorsun ama, şu anda bile, tanışık olmalarına yardım etmeye pek niyetli değilsin. Zaten Belford da buna pek aldırmayacaktır kesinlikle. Belford uyuşturucudan nefret eder ama, parasal avantajlardan yoksun ve etnik bir azınlığın üyesi Freddie, hor görülmekten çok, acınmayı hak edecektir kesinlikle. Ama bunu kendi başlarına halletsinler yine de. Eşikten içeri girer girmez izin istiyor ve karton kutulardan, müzik albümlerinden, kasetlerden, kompakt disklerden, kitaplardan ve davullardan oluşan *Stonehenge*'nin arasından yolunu bularak *Druid*'liyorsun banyoya doğru. Tepedeki, köfte büyüklüğündeki bir ampulden, bir tel spagetti gibi sarkan ipi çekmek zahmetine bile katlanmıyorsun. Aradığın şeyi biliyorsun ve dışarıdaki lambalı yazılardan gelip pencereden içeri tükürük gibi saçılan neon ışıkları onu aydınlatmaya gayet yeterli. Gerçekten, bir anda buluveriyorsun aradığını. Freddie'nin dağınıklığının bir kuralı vardır ve Büyükanne Mati'nin bütün dırdırlarına rağmen, bir

zamanlar annene ait olmuş bir şeyi asla atmadığını gayet iyi bilirsin: Örneğin, çatı katındaki tüm o kitaplar istiflenmiş, ara sıra tozu alınmış, bongoların ve şarap şişelerinin kaidesi olarak kullanılmış, fakat artık okunmuyorlar. Artık pek saygı görmeyen kitapların varlığına karşın, senin çantana sokuverdiğin şey bir kitap değil.

Tuvalete gittiğini göstersin diye rezervuara basıyorsun ama, büyük olasılıkla bir hata bu; çünkü taştığını duyuyorsun kapıdan çıkarken.

Annen, baban bu çatı katını hiç paylaşmadılar; Freddie buraya karısının ölümünden altı yıl sonra, sen üniversitenin birinci sınıfındayken yerleşti, fakat annenden kalan izler her tarafta bol bol görünüyor. Annenin eski ceviz masası, yaşam alanının göze çarpan bir yerini işgal etmekle kalmıyor, onun tütsü yakma kabı, mürekkep şişeleri, kafiye sözlüğü ve Dylan Thomas'ın fotoğraflarından oluşan koleksiyonu sanki dönüşünü bekliyormuş gibi, hâlâ masanın üzerinde duruyor. Gecenin riskli girişimine devam etmen gerektiği halde, Belford'la Freddie senin yanına gelinceye kadar, bir iki dakika bekliyorsun oracıkta. Adamlar giriş faslının ötesine bile geçmedi henüz; ama birbirlerinin arkadaşlığından hoşnut görünüyorlar ve çabucak, erkekler arasında yaygın bir şekilde gözlemlenen ve kadınlar arasında pratikte hiç rastlanmayan şaka yollu çekişmelere dayalı bir ilişki geliştiriyor gibiler. Aslında karşılıklı propaganda yapıyorlar birbirlerine; Freddie Belford'u bir radikal anarşist bildirisini almaya zorlarken Belford da buna bir tür Protestan risalesiyle karşılık veriyor.

"Ciyak, sen hep siyahlar içindesin yavrum. Güzel görünüyor be! Seni böyle siyah giyer görmek sevindiriyor beni."

"Evet ya, baba, sanırım senle aynı butiklerden alışveriş etmeye alıştık." Freddie bunu duyunca sırıtıyor ama, doğruyu söylemek gerekirse senin blucinini tutan kemer bile, Freddie'nin, balıkçı yaka kazağından, sandaletlerine kadar tüm giyiminden daha pahalıdır, (öte yandan bu kemerin borcunun hâlâ bitmemiş olması gibi güçlü bir olasılık da var.)

"Evet, baba, ateş alır gibi gelip gitmekten nefret ediyorum ama..."

"Tüyüyo musunuz yoksa?"

"Buradan geçiyorduk, ışığını gördük, sırf bir merhaba demek için yukarı çıktık." Belford sana şaşkın, sanki suçlarcasına bir bakış fırlatıyor. "Bayağı geç oldu."

"Geceden iyisi yoktur Ciyak. Ama tabii, saba'leyin işine gitmen gerekiyor."

"Yaa."

"Tamam, ama şunu unutma yavrum: Flüt tekerlekten önce icat edilmiş."

"Sahi mi, Bay Mati?" diye soruyor Belford. "Bunu bilmiyordum."

Freddie esasında, sanatın insanlık için, ticaretten yahut endüstriden önemli olduğunu söylemek istiyor dolaylı yoldan; onun hep tekrarladığı bir konu bu.

"Müzisyen sensin baba, ben değil."

"Doğrusun. Senin şarkı derslerini unutmadım." Bu sersem anıya gülüyorsunuz ikiniz de. "Zaten senin elin kurbağa derisine değmiş."

Donup kalıyorsun. Babana görünüşün, üç gün önce, bilmeden Larry Diamond'a bozo –şapşal herif anlamında bozo– dediğin akşam onun sana göründüğünden farklı değil. "Ne demek istedin?" diye soruyorsun yalvarırcasına ve dikkatle. "Kurbağa derisi." İhtiyar bir şeyler mi biliyor yoksa?

Freddie senin ruh halindeki birden değişimi fark edince "kurbağa derisi"nin argo bir deyim olduğunu açıklıyor telaşla. "Sokak dili yani," diyor, "sokak dilinde para demek. Dolar demek." Senin rahatladığını görünce de seviniyor –Belford'sa şaşırıyor.

Üçünüz bir süre sessiz kalıyorsunuz. André de genellikle sessiz. Sonra saatine bakıyor ve kapıyı işaret ediyorsun başınla. "Kendine iyi bak baba." İçinden gelerek sarılıyorsun ona. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorsun.

Ah, Gwendolyn, bu sözü babana ya da herhangi birine söylemeyeli yıllar oldu. Bunları şimdi herhalde, çekip gideceğin ve ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmediğin için söylüyorsun.

"En kısa zamanda yine gel," diyor Freddie. "Hıristiyan arkadaşını da getir. Onu Tanrı'nın büyük hediyesiyle tanıştırırım, Hazret-i Haşiş'le. Heh heh. Maymunu da getir. Bu maymun film yahu." Merdivenlerin dörtte birini inmişken "Gelecek hafta sonu o yeni Vietnam batakhanesindeyim" diye sesleniyor. "Vo Mit kulüpte. Electric Baby Moses'le ve onun Altın Helikopterleri'yle beraber çıkacam. Yaa, hem de İspanyol Sinekleri'yle. Kaçırma bunu. Senin adını kapıya söyliycem. Muzlu rom yapıyolar ha. Maymun sever o boku. Heh heh."

Belford duruyor ve büyük olasılıkla, maymununun imana gelmiş bir maymun olduğunu söylemek için arkasına dönüyor; ama sen onu merdivenlerden inmeye devam etsin diye dürtüyorsun.

02.29

Ejderha nefesinden oluşan korkunç bir bulutun, altı yedi tane Chinatown ön cephesinin birbirine karışmış neon soluklarının ortasında duran Belford, kafası karışık ve biraz da kıl kapmış görünüyor. "Eve gitme zamanı geldi," diyor monoton bir ses tonuyla. "Yorgunum. Hiç alışılmadık bir hafta sonu bu."

Yaa! diyorsun içinden. *Daha yarısını bile görmedin.* "Evet, Belford tatlım, alışılmamışlık henüz bitmedi. Ama bitmesi çok yakın. Senin için, her halükârda."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum. Yorgunluktan öldüm yahu."

"Tamam. Arabayı ben kullanırım. André'yle ikiniz arkaya binin."

Söyleneni yapıyor ve sen de Jakson üzerinden doğuya doğru hızla sürüp Boren'den kuzeye doğru dönüyorsun –"Evin yolu değil bu," diyor Belford, inler gibi– ve Broadway'de, hazır yiyecek satan bir dükkânın önünde durup oradan iki tane dondurma ile Hostesler şirketinin montaj hattında yapılmış, kabuk gibi, üzeri şekerle kaplı küçük cep turtalarından bir tane satın alıyorsun. Şekerlemelerle dolu torbayı sürücü koltuğunun önüne, sol ayağının dibine koyuyorsun ve nefis kokuları duyan André o yöne doğru, ağzından salyalar akıtarak hızlı bir gevezeliğe başlıyor.

"André niçin şimdi yiyemiyor onları?" diye soruyor Belford.

"Çünkü henüz hak etmedi. Şehirde yeterince sefa pezevengi var zaten. André onları yemek istiyorsa üzerine düşeni yapmalı."

Belford çevreye bakınıyor. "Nereye götürüyorsun sen bizi Gwen?"

"Güzel bir otele."

"*Otel mi?!* Mümkün değil ki bizim..."

"Tabii ki mümkün."

02.47

Anayurtlarında, ürün yağmacısı, diye kötü bir üne sahip Berberi maymunları, asmalardan üzümleri koparacak, düşürdükleri mısırların tanelerini tek tek ayıklayacak kadar beceriklidir ve başparmaklarını öteki parmaklarıyla, bunları yapmaya yetecek kadar karşı karşıya getirebilirler. Ayrıca, makakların bu türlerinde, kendine ait bir sürü yiyeceği sak-

lamaya yarayan yanak cepleri de vardır. André'nin cepleri çok geniş belli ki, tamam –orasına Brunei Sultanı'nın mücevher kutusunda ne varsa hepsini saklamış bir keresinde– ama sen, çantandan henüz çıkardığın alet gibi uzun ve esnek bir şeyi yanak cebinde taşıyabilir mi diye merak ediyorsun yine de.

"Lütfen söyler misin bana," diyor Belford, "neler dönüyor allah aşkına burada?"

Lincoln'ü Terry Caddesi'nde, Sorrento Oteli'nin karşısına park etmiş durumdasın ve gerçekten, burası tam da, senle Diamond'ın günün daha erken saatlerinde, dört dörtlük bir seks toplantısını, sirklerdeki, minik bir arabaya otuzu birden sığan palyaçolardan ikisinin bile pek beceremeyeceği kadar dar bir otomotiv bölmesinde, büyük bir keyifle gerçekleştirmiş olduğunuz yer. Dünya aşk sayesinde döner, doğru, ama şehvet dünyanın dönüşünü durdurur; aşk zamanın geçişini dayanılabilir kılar ama, şehvet zamanın hiç kımıldamadan durmasını sağlar; şehvet zamanı öldürür, ki bu, zamanı ziyan eder, boşa harcar demek değil de, zamanı yok eder, iptal eder, süreklilikten çekip alır demektir daha çok; kendisi sürdükçe, dünyevi toplumun gergin ve berbat kuruntularına sapılmasını önler; şehvet, kusursuzluğun kontrol panelindeki mesafe göstergesinin beş yüz kiloluk ibresidir. O tensel söndürme eyleminin birazını şimdi tekrar geri getirebilmeyi; Diamond'la senin, birbirinizin çevresine ördüğünüz o tuhaf kozaya, seksin yarattığı, sizi azgın saatten gayet etkili bir şekilde soyutlayan o kapsüle yeniden girebilmeyi diliyorsun. Ama senin stratejinin yürüme şansı varsa, o zaman olayların dakik bir hızla gelişmesi gerekecek; çünkü bir zaman faktörü var işin içinde, bitiş çok yakın ve şehvetin reçine yataklarının, dakikaları mumyalamasına yahut ilerlemeyi durdurmasına göz yumulamaz.

Eczaneden aldığın, yeşil limon rengi, keçe uçlu bir markör kalemle annenin eski, beyaz renkli kauçuk lavman ucunu boyuyorsun. Görüntü yeşime, yeni başkanların devlet adamına benzediği kadar benziyor ve bu ışıkta, renk muhtemelen pek pratik değer taşımıyor zaten; ama Kongo van den Bos'un, maymun asistanını görsel yoldan eğittiği bildirilmişti ve bunun olsa olsa sıradan bir araklama vakası olacağını düşünerek, işi mümkün olduğunca şansa bırakmamak istiyorsun.

"*Şimdi* n'apıyorsun?" diye soruyor Belford.

Arabadan sinsice çıkıp arka kapıyı açıyorsun. "Gel André, Gwen Teyze'nle beraber gel tatlım. Biraz eğlenmeye gidiyoruz seninle."

Maymunun pençesini kavrayıp arabadan dışarı çekiyorsun onu. André'nin portakal rengi deli gözleri, tatlı poşetinde. "Henüz değil André. Şimdi sakin ol. Belford, sen de gel. Bir zamanlar bana Kongo'nun bunu nasıl yaptığını anlatmıştın ama, doğru anladığımdan emin değilim."

André'yi bomboş caddeden karşıya geçiriyorsun. Şaşkına dönmüş Belford da peşinizden geliyor alelacele. Son basamağı başının tam bir metre yukarısında duran yangın merdiveninin dibinde yetişiyor size. "Ne halttır bu..."

André'ye yeni boyadığın lavman ucunu gösterdikten sonra yangın merdivenini işaret ediyorsun. Poşetten bir muzlu dondurma ve küçücük elma turtasını çıkarıp André'ye sunuyor, fakat André elini uzatınca hızla geri çekiyorsun. Yangın merdivenini gösteriyorsun yine. Lavman ucunu onun küçük parmaklarının arasına tutuşturuyorsun. Ne kadar da canlı bir duygu veriyor bu parmaklar, nasıl da çevik ve güçlüler. "Bana yardım et Belford. Onu yangın merdivenine çıkarmamız gerek."

Belford hayretler içinde. "Sen deli misin? Ne yaptığını sanıyorsun!"

Sesin öyle bir çınlayarak ve yüksek ve tatlı çıkıyor ki, küçük bir turta konuşuyor sanki. "André'yi, bir şey alıp bana getirsin diye çatı katına göndereceğim."

"Hayır, gönderemezsin! Aklın başında mı senin? Arabaya dön çabuk!"

"Dur. Sakin ol. Ufak bir oyun bu sadece."

"Ne biçim oyunmuş bu?"

"Eğlenceli, zararsız bir oyun. André'nin yukarı çıkıp bir lavman ucunu getirmesini istiyorum." Tatlıları yine makakın burnunun dibinde sallıyor, geri çekiyor ve çatı katını gösteriyorsun. San Francisco civarındaki yabani kaz avıyla oyalanmış olan sözde nişanlının, Motofusa Yamaguçi'nin kanser tedavisinin ayrıntılarından habersiz olmasına güveniyorsun.

"Neden? Neden istiyorsun ki?... Şu salak oyunlardan biri falan mı yoksa bu?" Çok afalladığı belli olan Belford hâlâ sana toz kondurmamaya çalışıyor umutsuzca.

"Bu bir şaka."

"Kime yapılıyor?"

"Ee, benim bir tanıdığıma."

"Bay Macera'ya mı?"

"Eh, evet, eğer ona böyle diyorsan. Sabah saat altıda bu ülkeden gidiyor, sana daha önce söylediğim gibi ve ben ona küçük bir şaka yapacağım."

"Benim André'mle yapmayacaksın!"

"Tatlım..."

"Belden aşağı bir yatak şakası yapacaksan o senin... arkadaşına, devam et, ama benim André'mi bu işe bulaştırma sakın. O böyle bir şey yapmaz."

"Yapma Belford, ufacık bir bakalit alt tarafı bu." Kemirilmiş tırnaklarından biriyle, şimdi maymunun pençesinde güvende duran lavman ucuna vuruyorsun birkaç kez. Yangın merdivenini gösteriyorsun sonra. Hayvan senin gösterdiğin yere bakıyor.

"Hayır! Lavman ucu ya da Hope elması fark etmez, hırsızlık hırsızlıktır. O günahkâr suçlunun bu zavallı hayvana öğrettiği kötü alışkanlıkları düzeltmek yıllarımı aldı benim. Onu tekrar bozdurmam sana. Bozdurmam! André."

Belford hayvanına uzanmaya kalkışıyor, fakat yastık gibi kocaman elleri vücudunun iki yanından ayrıldığı anda maymun senin omzuna sıçrayıp senin boynunda ani bir kasılmaya yol açıyor, sonra yangın merdivenine doğru zıplıyor.

"Dur!" diye bağırıyor Belford. "André, in aşağı çabuk!"

"Sus. Bütün oteli uyandıracaksın."

"Evet. Bu otelin topunu uyandıracağım ya. Eğer bunu hemen şimdi durdurmazsan bağırıp polisleri çağıracağım. André!" Maymun yerinden kımıldamıyor. Ağrıyan boynunu ovuşturuyorsun. Belford, kasırgaya yakalanmış bir paravan gibi yırtınıyor. "Birilerini arayacağım."

Elini, bir silahşörün bilinçdışı çevikliğiyle çantana atıyorsun ve gözyaşartıcı spreyi çıkarıyorsun hızla. Mantığın daha pantolonunu giyemeden spreyin ağzını otuz santim uzaktan Belford'un yüzüne doğrultuyorsun. Parmağın tetikte. "Bir ses daha çıkarırsan seni perişan eder, bir amipe dönüştürürüm. Ciddiyim Belford. Pelteye döndürürüm seni."

Ay batmış. Terry Caddesi, bir nehir gibi karanlık. Gece öyle bir sessiz ki, kendi kalbinin vuruşlarını, Belford'un ciğerlerinde tıkanıp kalan nefesi hissediyorsun. İkiniz de, psişik bir yıldırım darbesiyle donup kalmış gibi duruyorsunuz öylece. Belford'un gözlerindeki güvensizlik acıya ve düş kırıklığına dönüşüyor birden. Kendi kalp vuruşların olmasa onun kalbinin kırılışını duyabileceğini hissediyorsun sanki. Sert ko-

şullarda yetişmiş, güçlü bir adam. Onun sen daha spreye basamadan bir vuruşta seni haklayabileceğini fark ediyorsun. "Bu meret bir ayıyı bile yamultabilir," diyerek uyarıyorsun onu. Ama sana vurmayacak. Kolları, ipleri kesilmiş kuklalar gibi sarkıyor iki yanından. Nefesi, testiye konup ağzı tıkanmış ev yapımı bira gibi. Başını iki yana sallamaya başlıyor ve yüzündeki acı, her can sıkıcı sallanmayla bir kesik gibi genişliyor.

Spreyi kavrayan elin yavaş yavaş gücünü yitirerek, gevşiyor. Kutuyu bırakıyorsun, kaldırıma düşüyor. Takır takır yuvarlanıyor kaldırımda ve lağım deliğinin içine yuvarlanıyor.

Yapamadın. Ucunda ne olursa olsun, yapamadın işte. Lanet olsun her şeye! Marjinal cehenneme kadar yolu var. N'oldu sana Ciyak? Hâlâ bir amatör müsün? Sıkıyı görünce yılan görmüş sıçan gibi tırstın. Ne yapacaksın şimdi?

02.59

Gözyaşların başarısızlığın suçiçeği kabarcıkları gibi, gazabın ve teslimiyetin uçukları gibi toplanıyor gözlerinde. Ama daha ilk hıçkırık şeker kesesi memelerini sarsmadan Belford kocaman topuklarının üzerinde geri dönüyor ve yürüyüp gidiyor. Ve yürümeye devam ediyor. Yürüyüp Modison'u geçiyor ve Terry'nin aşağısına doğru yürüyor, güneye doğru, hastaneden öteye doğru yürüyor, Seattle'ın Roma Katolik kilisesine ait binaların bulunduğu semte giriyor yürüyerek; yerleri yaprak dolu, şimdi senin durduğun yerden de karanlık ve sessiz olan o sakin mahalleye.

Belford bir karaltıdan, daha karanlık gölgelere karışan bir gölgeden başka bir şey değil artık. O kasvetli blokların orada ne bir lokanta, ne bir servis istasyonu, ne bir telefon kulübesi, hatta insanların oturduğu bir ev bile yok. Nereye gidiyor? Niçin gidiyor? Kafayı mı yedi? Onu kırdın mı? Spor ayakkabılarının, onun gittiği yöne doğru, sürüne sürüne yürümeye başladığını hissediyorsun.

Hangi nedenle olursa olsun –bu işe karışan duygulara tek bir etiket yapıştırmaya kalkmak basitlik olur– onun arkasından koşmak üzeresin. Ama sonra, kalp vuruşu dalgalarının üzerinden, hıçkırarak ağlayışının makine gibi gürültüsünün arasından, sana bir hoparlörle seslenil-

diğini duyuyorsun. Duyduğun, senin adın değil. Hatta bir sözcük bile değil kesinlikle. Hayır, bir hırıltının kuş cıvıltısına geçişinden öte bir şey bu; mutluluğun bülbülü bir erik çekirdeğini dışkılıyormuş gibi bir şey sanki. Gürültü senin kafanın içinden geliyor. Ve dikkatini çekmek istiyor kesinlikle.

03.02

Sorrento'nun koridorlarından sızan ürkek ışığın aydınlığında, ikinci kattaki bir pencereye tutunmuş halde duran André'yi görüyorsun; suratında yalvaran bir bakışla ve dudaklarının arasından Clint Eastwood'un puroları gibi dışarı uzanan annenin lavman ucuyla. Eğer korkunç bir şekilde yanılmıyorsan, senin direktifini bekliyor.

Dönüp Terry Caddesi'ne bakıyorsun yine. Belford'un kederli gölgesi karanlığa karışmış. Dönüp yukarı, André'ye bakıyorsun tekrar. André sabırsızlanıyor ve yerinde duramaz oluyor artık. Birden, kalp atışlarının temposu değişiyor, hıçkırıkların yatışıyor ve boynundaki ağrı bir tüy ürpertisine dönüşüyor. Tamam! İyi, pekâlâ o halde!

Ellerini yukarıya doğru hareket ettirerek maymunu daha yükseğe tırmanmaya yöneltiyorsun. Hemen karşılık veriyor. Hayvan, göz açıp kapayıncaya kadar üçüncü katın penceresinde, çerçeveyi kaldırıp açmaya hazır halde şimdi. Demek Kongo böyle yapıyordu bunu. Tamam! Pekâlâ, o halde! André'ye tırmanmaya devam etmesi işaretini veriyorsun ve sonrasında gördüğün, onun dördüncü katın yangın çıkışına yerleştiği. Eğer otel komileri maymun olsaydı oda servisini beklemek bu kadar uzun sürmezdi. Bu iş çocuk oyuncağı gibi. André'ye, tırmanmaya devam etmesini işaret ediyorsun. Ruhun da birlikte tırmanıyor yukarıya.

Makak altıncı katta ve sen tam ellerini yukarıya kaldırıp, ona çatı katına çıkmasını işaret ederken siren sesini duyuyorsun. Fırıl fırıl dönen kırmızı ışıkların yansımasını fark ediyorsun gökte. Bu senin gördüğün bir hayal değil. Sirenlerin feryadı yükseliyor, parlayan ışıklar şiddetleniyor. Polisler –Allah kahretsin şu Belford'u! Onun hain Protestan ruhu cehennemin dibine gider inşallah!– hızla yaklaşıyorlar sana doğru. Ve saklanacak hiçbir yer yok. Senin, diskodaki patavatsızca dalaverelerinin üzerine bir de bu: Sen, küçük hanım, en fazla parayı

kazanabileceğin yıllarını bir hapishane duvarının dökülmüş boyalarını seyrederek geçirmekten kurtulmak için süslü laflarla savunma yaparken bulabilirsin kendini. Geçmişte de canın sıkıldı belki, utandın belki; fakat şu anda içinden yükselen sıkıntıyla ve utançla karşılaştırılsa solda sıfır kalır onların hepsi.

Ama polis değil bu. Bir ambulans. Kırmızı toplarıyla ve aaa diye bağırmalarıyla geçip gidiyor yanından şimdilik, hasar görmüş başka bir kentlinin etini paketlemiş, İsveç Hastanesi'nin acil servisine götürüyor.

Tahta kazığı yüreğinden çekip çıkarıyor ve belkemiğinin buzunu çözecek bir ateş yakıyorsun onunla. *İsa Hazretleri! Cesar Romero!* Ne büyük bir korkuydu. Saçlarının tümüyle bembeyaz olduğunu görsen şaşırmazsın. Ama seni koruyan bir şey var, koruyucu bir ruh: Belki bu gece masasından kederle seni gözleyen annen; yahut, ikisi de ruhlar dünyasıyla temas halindeki Büyükanne Mati ya da Q-Jo Huffington belki; belki de, çay tabağına yüzükoyun dalmayı başaran ve senin rüyalarının kilidini kırabilen Larry Diamond'dır; ya da, Tanrı'nın hokey takımında kalede duran o yaralı melekten başkası değildir belki de. Her halükârda kızım, kurtulmuş durumdasın ve işine bakıyorsun yine.

Fakat öyle mi gerçekten? Yangın mendivenine tekrar baktığında André'yi hiçbir yerde göremiyorsun.

03.06

Hiçbir yerde. Maymun yok. Yarı karanlıkta görebildiğin kadarıyla, yedinci katın penceresi kapalı. André açtı ve sonra arkasından kapadı mı yoksa? Kongo van den Bos onu bu kadar mükemmel bir şekilde eğitmiş olabilir mi? Onun becerileri hakkında çok abartılı hikâyeler duymuştun.

Ya da doğrudan dama mı çıktı? Belki de şimdi yukarıda koşturup duruyor, hayatının Freddie Mati dansını yapıyordur havalandırma bacalarının arasında. Ya da hiç göz ardı edilemeyecek bir olasılık da var, onun yine kaçmış olması; kendi yamuk trompetinin melodisini izleyerek, ona doğduğu vahşi topraklara dönüşünde yol gösterecek eski takımyıldızlara baka baka, Seattle'ın damlarının üzerinde kaçıp gidiyordur belki de.

Yıllardır, Cebelitarık Kayası'ndaki Berberi maymunlarının sayısında öylesine sık ve ciddi dalgalanmalar olmuş ki, Cebelitarık'la Kuzey Afrika'nın arasında yer altından bir geçiş, sadece makakların bildiği gizli bir tünel olduğu yolunda bir söylence çıkmış. Bununla birlikte, diğer bazı Cebelitarıklılarsa maymunların gizli amfibiler olduğu ve (bugünkü gibi) aysız gecelerde gizlice suya girip, yaklaşık dokuz mil genişliğindeki boğazı yüzerek geçtikleri yolunda bir fikir yürütmüşler. (Diamond bu hikâyeyi biliyor mu, merak ediyorsun; bunu da Nommo kokteyline kattı mı acaba?)

Dakikalar geçip gidiyor. Kalbinin trampeti hızlanıyor. İdrar kesende öyle bir basınç var ki, bacakların bir kilimle sarılmış gibi hissediyorsun. Etrafa bakıp, eğer mümkünse, işemek için uygun bir yer arıyorsun ama, hiçbir yer elverişli görünmüyor ve sen orada, siyah giysilerinin içinde, ağrıyan boynunu çatı katını gözden kaçırmamak için yukarıya döndürmüş bir halde duruyorsun. Bir taraftan zengin çocukları, bir taraftan maymun, derken, ensen Rastgele Şiddet hattının otobüs durağına dönmüş durumda.

Bir sürü dakika geçip gidiyor. Rolex'ine bakıyorsun. Sinirle ve içinde hayalet bir gölde biriktirilmiş idrarınla, otelin hastane tarafındaki köşesine gidiyorsun. Bir akçaağacın tomurcuklanmış dallarının arasından iri bir yıldızı, o sefil astronomun sana Sirius A, diye yutturduğu yıldızı fark ediyorsun. Birkaç gece öncekinden daha büyük, daha sıcak görünüyor. Bunun gibi bir yıldızın, bir yerden bir yere giden maymunlara yol gösterdiği hakkında bir söylenti yok.

Bir arabanın kapısı hızla kapanıyor. Öyle bir zıplıyorsun ki, blucinin ayağından çıkacaktı neredeyse. Acil servisin yükleme platformunda bir motor çalışıyor. Tek ayağının üzerinde sert bir dönüş yapıp tekrar otele bakıyorsun. Köşedeki posta kutusu gülüyor sana. Omzunun üzerinden, ambulansın hasta kabul servisinden yavaşça süzüldüğünü görüyorsun. Adımlarını hızlandırıp caddeyi geçiyorsun. Ambulans geçerken görünmemek istiyorsun çünkü. Bir dizinin üstüne çöküyor ve Lincoln'ün seni cadde yönünden gizlemesini sağlıyorsun. Ambulans yanından yavaşça geçiyor sessiz ve sakin lambaları ve sirenleriyle; meyhaneden nihayet çıkıp eve yollanan sarhoşlar ya da uluyup uluyup yatmaya giden sırtlanlar gibi. Ambulansın Madison Caddesi trafik ışığında fren yaptığını, sonra vitese takıp yoluna devam ettiğini duyuyorsun.

Sonunda ayağa kalktığında André yanında duruyor.

İmana gelmek, "ikinci kez doğmak". Eğer bu, üçüncü kez doğmanın yeni bir örneği değilse tabii –günahkârken İsa'yı "bulmak"la ikinci kez doğan, daha sonra da can sıkıntısından, utançtan, aldığı eğitimden, ya da ihtiyaçtan ötürü, büyük bir hevesle ve pişmanlık duymadan günahkâr yaşam tarzına geri dönen bir günahkâr, mesela. Her halükârda, André'nin pençelerini birbirine vuruşu, başını bir aşağı bir yukarı sallayışı, dudaklarını, bayağı maymunların sırıtışı gibi, son azı dişlerini bile gösterecek kadar açışı –tüm bunlar, onu dondurmasını ve turtasını vererek ödüllendirmenden *önceydi*– André'nin yeniden hırsızlık yapmaktan büyük bir mutluluk duyduğunu ve bu kadar mükemmel hırsızlık yaptığından ötürü de şişinerek gurur duyduğunu gösteriyor.

Sen de kendinden gurur duyuyorsun ve mutluluk ve bu işi kotardığına pek inanamıyorsun doğrusu. Belki de şansın dönüyor artık ve programının ikinci ve üçüncü safhaları buna benzer başarılara varacak.

Havaalanına doğru I-5 yolunda giderken (Belford'u bulmak için bölgeyi taramamaya karar verdin, çünkü arama senin programının ilerleyişini durduracak ve Belford'u yoldan çevirip almak hiçbir olumlu sonuç vermeyecek) lavman ucunu tutup alıyor, sonra tekrar yanındaki koltuğa koyuyor, sonra yeniden alıyorsun. Onu parmaklarının arasında tutup çeviriyor, avucunda tartıyor, yukarı kaldırıyorsun ve gelen arabaların far ışıkları onun hem kristal ucundan geçiyor, hem de yeşim sapında yansıyor. Göründüğünden ağır olan bu lavman ucu, çok eski zaman idollerinin ağırlığıyla kurşun gibi; kanlı bir tavuk tüyü gibi kaygan, çifti olmayan bir Çin yemek çubuğu gibi kibirli, bir bal peteği kadar öz; eritilmiş, sonra da, yürek gibi çarpan yüzyıllar boyu soğuyup, temel fonksiyonun ışığı halinde donup kalmış ritüelin karakterini taşıyor. Bu, lotus kokulu suların kanalında, bir imparatoriçenin, karnındaki canavarlara karşı kullandığı bu küçük sert zıpkında, ölüler diyarı bahçesinin bu parlak kökünde sen onu tutup ışığa kaldırınca sanki yeşil bir yıldızın soğuk soyluluğu ve ciddi ihtirası görünüyor.

Ancak, onun varlık süresinin çoğunu nerede ve nasıl geçirdiğini daha net bir şekilde düşündüğün zaman yerine bırakıyor ve bir daha tutmuyorsun. Ve blucinine siliyorsun elini. André'nin böyle bir şeyi ağzında taşıması ne kadar fedakârca –ve iğrenç– bir şey!

"Maymun, sen inanılmaz bir şeysin. Ciddi söylüyorum tatlım, sen mükemmelsin. Seninle tam bir ekip oluşturduk, ha? Sen ve Gwen Tey-

ze'n, RJR ve Nabisco'nun birleşmesinden bu yana en heyecan verici buluşmayı gerçekleştirdi; açık söylemek gerekirse," diyorsun, Diamond'ın, kendine has, ağır ağır konuşmasını taklit ederek, "Bay Dunn, sendeki ve bendeki yetenekleri hak etmiyor." André bir mini ciyaklama koyveriyor ve senin, sözlerini mi onaylıyor, karşı mı çıkıyor, yoksa gösterdiği tepki sadece sahibinin adını duymuş olmasından mı kaynaklanıyor diye anlamak üzere, naif bir girişimde bulunarak omzunun üzerinden geriye bir göz atmana yol açıyor. "Elbette, Bay Dunn ikimizi de çok seviyor." Bir duygu dalgası gelip, can sıkıcı bir kramp oluşturuyor gırtlağında. Kendine gelince, "Üzgünüm," diyorsun, "ama havaalanında seni yine bagaja tıkmam gerek. Bu defa çıldırma. Bu seferki geniş, ferah bir bagaj ve senin iyiliğin için bu. Fazla gecikmeyeceğim."

Hep bilinen son sözler.

04.39

Zamanı görece sayan yüksek fiziği ve Einstein'ı tatmin etmek üzere, senin neredeyse bomboş terminale girmen, uzun zamandır gecikmiş çişini yapman ve iki ayrı bilet gişesinde uyuklayan memurları gerçek anlamda bir yardım için harekete geçirmen arasındaki sürelerin gerçekte kısa zaman aralıkları olduğunu göstermek mümkün (zaman, her şeyden önce gözlemcinin hareketine bağlı olarak değişir ve ölü bir adam olarak, Einstein'a ebedi istirahat pozisyonundadır, ya da saf enerji halinde yoğunlaşmış bir şekilde, ışık limitine yakın bir hızda gezinip duruyordur); ama senin daha canlı perspektifinden bakılınca, havaalanındaki olaylar öylesine yavaş ilerledi ki, tepeni fena halde attırdı ve aklın başından bayağı bir gitti.

Diamond'ın uçağı saat altıda kalkıyor, ki bu, uçuş kartını bu havaalanından, yaklaşık beş on beşte alması gerekecek demektir; bu da Gökgürültüsü Evi'nden en geç dört kırk beşte çıkması gerekecek demektir. Onu kente geri dönerken, Lincoln'deki araç telefonundan aramayı planlamıştın ama, geç kalmaya cesaret edemiyorsun şimdi. Terminal lobisindeki genel telefon çözecek bu işi.

Numarayı tuşluyor, telefon çalarken nefesini tutuyor ve bir parazit

patlamasıyla ahize neredeyse elinden fırlayacak kadar sarsılırken kulağını tıkıyorsun.

04.40

Araya giren parazit susuyor ve Diamond'ın sesini bir cümlenin ortasından duyuveriyorsun. "... ahırın dışında. Şunu sakın unutmayın dostlar: Resim, onu kimin yaptığını bilmez, öykü kendisini kimin anlattığını bilmez ve ekonominin de, bırakın simsoları ve fasulye sayıcılarını, ekonomistlerin bile kim ya da ne olduğundan haberi yoktur. Ne getirdiysen onu götürürsün ve bu da üçün birinden ibaret. Adını, telefon numaranı ya da aradığın saati bırakmak için hiç boşuna zahmet etme, çünkü Larry Amca..."

"Larry? Larry! Lütfen. Aç telefonu. Benim. Sen evdesin hâlâ, değil mi? Larry ben..."

Klik. "Kedi yahnisi. Evet. Uçuş kartı alman ne hoş."

Dalga mı geçiyor? Telefondaki parazitlerden ve onun her zamanki, korkutucu konuşma tarzından ötürü bunu anlamak zor. Fakat en azından buldun onu.

"Evet, pekâlâ, güle güle demek için bir arasam iyi olur, diye düşündüm. Sanıyorum, hemen çıkacaksın."

"Elbette."

"Kasırga seni götürecek mi hâlâ?"

"Evet ve çok ilginç bir şey olacak. Belki bir yıldan fazladır direksiyon başına geçmemiş sanırım. Benim scooter'ın parçaları bir araya gelmiş olsaydı onu hiç sıkıntıya sokmazdım. Seni de sıkıntıya sokmuyorum, değil mi? Bu saatte uyanık, n'apıyorsun böyle? Diskoya mı gidiyorsun? Eski itfaiye beygiri çıngırak sesine dayanamıyor ha? Koltuk değneklilerden sıra dayağı yemek? Enkazda koşturup, baba tenyadan bir işaret aramak, son bir kez onun gözlerindeki para çekmecesine bakmak ha?"

Normalde, hipnotik de olsalar, onun aşırı sivri sözleri senin tadını kaçırabilirdi; fakat çatırtıların ve iğne gibi giren parazitlerin arasından onun sesinde bir ateş seziyorsun; alışılmadık, yabancı bir şey.

Hastalığı gece şiddetlenmiş olsa gerek. "Uyuyamadım," diyorsun gayet zayıf bir sesle.

"Ah, şüphelerim doğru çıktı. Sana, bilinen hardware iletişimiyle ulaşamayınca senin rüyalarına girmeye çalıştım boş yere. Ya dedim, yeteneğimi kaybettim ya da sen uyumuyorsun. İkincisi çıktığı için sevinmem gerek, sanırım."

"Beni telefonla aramaya mı çalıştın?"

"Hem de ne kadar çok olduğunu söylemeyeyim sana. Benim bültenlerimden hiçbirini almadığını mı söylüyorsun şimdi sen?"

"Ee, evet. Ben, ee dışarıda, arabayla dolaşıyordum. Düşünüyordum." Sesin parlıyor. "Ama dinle Larry. Sana bir hediyem var. Çok... *iyi* bir hediye. Çok, çok iyi bir hediye. Onu Sea-Tac'a götürdüm ve üzerine senin adını yazarak Delta bilet gişesine bıraktım. Lütfen, lütfen onu almayı unutma. Önemlidir. Tamam mı?"

"Elbette. Sürprizle karşılaşma şansını kaçırmam, ne kadar az bir şans olsa da."

"Ama bu sürprizi, Larry –Afrika'ya varıncaya kadar açmayacaksın. *Açmayacaksın.* Söz ver."

"Pekâlâ, sanırım bu anlaşmayı imzalayabilirim."

Yeşim lavman ucunun onun olduğunu görünce yüzünün alacağı şekli getirmeye çalışıyorsun gözünün önüne. Görüntü senin kızarmana yol açıyor ama, bu kızarmanın nedeni ne aletin taşıdığı nitelik, ne de cömertliğinin en son sınırındaki mütevazılık. Daha çok, Sea-Tac'da kadınlar tuvaletinde yaşadığın anı yaşıyorsun şimdi tekrar; donunu çıkarıp lavman ucunu ona sardığın, o haddinden fazla edepsiz anı; çünkü gayet eminsin ki, Diamond eninde sonunda, donun içindekini görünce girdiği şoktan sıyrılınca o sapık burnunu senin donuna gömecektir. Senin maceraperestliğini sorgulamayı öğretecek ona bu. "Nasıl olur da bir kadın," diye soracak kendi kendine, "hem seks konusunda bu kadar soğuk, hem de bu kadar seksi olabilir?" Soğuk mu? Vay be! Kokla dur onları! Lavman ucuna gelince, Diamond'ın onu bir kez kullandıktan sonra (dondan bohçanın içine, gece eczanesinden aldığın bir şişe beta-karoteni de koydun: Kahverengi pirinci ve kahveyi Afrika'da bulabilir nasılsa), onu tekrar Dr. Yamaguçi'ye postalayacağı kesin. Diamond'ın onu alıkoyması ve bundan yarar sağlamaya çalışması diye bir ihtimal yok. Fidye isteme gibi bir olasılık bir an geçivermişti *senin* aklından, itiraf etmelisin, ama, hey, sen öyle bir kız değilsin. Ayrıca, senin finansal kurtuluş için başka yolların var. Ya da, bundan başka *tek* yolun.

"Evet, Larry, sanırım sen yolcusun."

"Pardon?" Bir parazit bıçkısı gelip, sözlerinin sonunu yutuveriyor.

"Diyorum ki, sanırım Timbuktu konusunda bir kez daha düşünmeyeceksin."

"Şaka yapıyorsun herhalde. Timbuktu konusunda bir kez daha düşünmek için budala olmak gerekir. Fakat, Amerika'yı özellikle, bütün şeytanların toplandığı şu zamanda terk etme konusunu gayet iyi düşünüyorum."

"Ama her şey karmakarışık."

"Evet. Evet. Sanırım anlatmaya çalıştığım buydu. Harika değil mi bu? Horace Walpole isimli bir beyefendi bir keresinde, 'Dünya, düşünenler için bir komedi, hissedenler içinse bir trajedidir' diye yazmış. Bunu genelleştirirsek, tam bir insan, yani bakışı dengeli bir insan için, dünyanın bir trajikomedi olduğunu söyleyebiliriz. Ah, aslında Amerika'da kimse düşünmüyor artık; ve kimse pek bir şey hissetmiyor da; yalnızca var olduğunu sanmakla değil, kendi yetenek yahut erdemlerine hiç bakmaksızın pay almayı hak ettiklerini sanmakla da büyük bir gaflete düştükleri bereketli pastadan daha büyük bir dilim kesemediklerinden ötürü duydukları öfkenin ve küskünlüğün dışında tabii. Dünyayı, ne komedi, ne trajedi değil de, sadece, tatsız ve korkunç gürültülü bir arenada, karmakarışık bir buz pistinde yapılan ve yeterince şanslı, kurnaz, yahut acımasız olurlarsa skor yapacakları, başaramazlarsa donup kalacakları bir maç gibi gören bir halk için ne diyebilirsin? Ama hâlâ bir kükreme var. Amerika hâlâ kükrüyor uçurumun kenarında; yorgun, yaşlı Avrupa'da ve kaderci Asya'da rastlayamayacağın bir şekilde. Bizim barbarlığımızla onların can sıkıntısı arasında bir tercih yapmak gerekirse, Larry Amca daima barbarlığı tercih eder."

"Duyduğum kadarıyla, Afrika'da barbarlıktan yana bir sıkıntı yok."

"Duyduğun doğrudur. Bir sürü üzücü nedenden ötürü, bugünün ortalama Afrikalısı, atalarının karmaşık ve görkemli metafizik sistemlerinden, pis bir sokağın köşe başında işportacılık yapan ortalama bir Yunanlı'nın, Eleusis Ayinleri'nden ya da Delphoi Kâhinleri'nden uzak olduğu kadar uzaktır. Ama tek fark, araştırıcılar için Afrika'da büyük taşların çoğunun henüz ters çevrilmeden kalmış olmasıdır."

"Haklısın. Taşlanmamış dönemeçler. Yalanmamış kurbağalar."

"Yo, kedi pastası, benim yolculuğumu saçmaymış gibi göstermeye kalkışma."

"Bu saçmalık değil bence. Bence bu delilik."

Diamond, cevap vermeden önce bir elektriksel bağırsak gazı barajının geçip gitmesini bekliyor.

"Evet, 'bazıları delilik der buna', Bay Calloway'den tekrar alıntı yapmama izin verilirse; fakat eğer çoğu kişi, benimsenmiş mantığın kumaşında bir yırtığın varlığını görmezden geliyorsa ve bunu kabul eden, üzerinde kafa yoran, dikkate değer bulanlar çok azsa, o zaman benim, azınlığın mı yoksa çoğunluğun mu deli olduğunu düşünmem mazur görülmez mi? O yırtığı çekip ayırmak dışında hiçbir şey yakışmaz Larry Amca'ya. Bak, onun içindekileri çekip çıkarmaya gidiyor diye böbürlenmiyor. O yarığın içine şöyle bir iyice baksın hele, kalbi kırılmış bir zampara gibi geri dönebilir, yahut av sezonunun ilk günündeki sekiz puanlık bir geyik gibi zıplayıp tepelere kaçabilir. Fakat en azından, *öğrenecektir*. Benim amacım, eğer bu terim biraz fazla kesin kaçmayacaksa, denetimin ve sınırlamanın dışına yerleşmektir. İnsan yastık üstünde bile olsa, denetim ve sınırlama, dökme demirden kafeslerini senin çevrene dikmek için yorulmadan uğraşır. Perdedeki delikten yapacağın periyodik gözetlemeler onların sıkıştırmalarını savuşturmaya yetse bile bu olasılık vardır yine de. O halde ben bir sonraki aşamaya geçebilirim. Benim hayalimi yıksa da. Ve rektumumdaki küçük canavar benim kıvılcımımı yutmadıysa. İçimde, bir yolunu bulup sağ kalacağım yolunda güçlü bir sezginin var olduğunu sana bildirmekten mutluyum kedi profiterolü."

Dikkatli ol Gwen. Onun can sıkıcı radarına, lavman ucu hakkında hiçbir işaret vermek istemiyorsun. Onun dikkatini başka yöne çekme girişiminde belki de birazcık ileri gittin.

"Bunun böyle çıkmasını tüm kalbimle diliyorum," diyorsun, "fakat unutma, Q-Jo'yu göreceğin konusunda da bir sezgin vardı."

Ağır bir sessizlik oluyor telefonda. Atmosfer müdahalesinin, telefon bağlantısını yok ettiğini düşüneceksin neredeyse Diamond'ın nefes alıp verişlerini duymasan. Onun titreyişini de duyuyor, ateşini telefondan hissediyorsun gibi geliyor sana. Onun moralini bu kadar açıkça bozman şart mıydı? Onun umudunu yeniden tazelendirecek, öte yandan bu umudun neden hiç de yersiz olmadığını dile dökmeyecek sözler ararken Diamond söze başlıyor yeniden; ama, yıkıldığı ve korktuğu kadar, huşuyla büyülenmişliğini de yansıtıyor sanki sesi.

"Q-Jo'yu gördüm ben."

"*Ne?*"

"Onu gördüm. Bütün gece seni aramamın nedeni buydu."

"Nerede? Ne zaman? Söylesene allah aşkına Larry!"

"Sakin ol Gwendolyn. Sakin ol. Bunun için biraz sıkı durman gerekecek."

Sıkı duruyorsun, sanki seni yerle bir edecek bir darbeye hazırlanıyormuşsun gibi, fakat seni Larry Diamond'ın anlatacağı şeye hazırlayabilecek hiçbir şey yok bu dünyada. Diamond, sanki titremeli, seğirmeli bir transa girmiş gibi anlatıyor; geçen gece seni bowling salonunun park yerinde bıraktıktan sonra yeniden, Amerikan yerlilerinin otlarından kendine biraz uygulamak için dosdoğru Gökgürültüsü Evi'ndeki banyoya gitmiş. İşini tam bitirmiş, ellerini yıkıyorken bir ışık parlamış, ardından bir çat sesi ve bir patlama duymuş; sanki bir paparazzinin kamerası, kızgın bir ünlü tarafından kırılıp tahrip edilmiş gibiymiş. Gökgürültüsü Evi'nin ışıkları kararmış, sönmüş ve birkaç saniye sonra tekrar yanmış. Atmosfer müdahaleleri son birkaç günde bir sürü kısa kesintiye yol açmışmış zaten, bu yüzden bu konuyu pek önemsememiş; ama sonunda, oturma odasındaki slayt makinesinin, dün sabah sana yaptığı slayt gösterisinden beri hep açık kaldığını hatırlamış birden. Slayt makinesi normalden daha bir hararetli vınlıyormuş –sanki düşman ağustosböcekleriyle çevrili, kazazede bir saç kurutma makinesi gibi, böyle ifade ediyor kendisi– ve bunu görünce, zararın ne olduğunu görmek ve makineyi kapatmak için acele etmiş.

"Makinede bir zarar yoktu," diyor , "ama slayt perdesine bakınca gördüm, oradaydı."

"Kim? Ne demek istiyorsun?"

"Arkadaşın," diye fısıldıyor ve Diamond'ın ürperdiğini hissediyorsun. "Orada. Perdede. Fotoğrafta. Slaytta. Hocalarla birlikte poz vermişti. Yaşama sığmıyor; eğer bu tanım Q-Jo'nun olayı için çok abartılı değilse. Artık beni hiçbir şeyin şaşırtamadığını söylemiştim sana, ama sanırım yalan söylemişim."

04.44

"Bu, senin şaka anlayışınsa eğer..." Ama bunları söylerken bile, onun şaka yapmadığını biliyorsun.

"Pek değil. Bunu anlatmaya cesaret edebileceğim tek kişi sensin.

Kasırga'ya bile bundan söz etmedim." Diamond duraklıyor. "Ateşim yükseldi, diye düşünüyorsun, biliyorum. Ya da ilaçtan. Yani bir halüsinasyon görüyorum. Bir süre ben de böyle düşündüm. Mutfağa koşup, yüzüme soğuk su vurdum. Aklımı başıma topladıktan sonra geri döndüm – oradaydı yine! Orada, şamanların ve kâhinlerin arasında duruyordu. Öyle bir gülümsüyordu ki bu arada, sanki gerçek yerini bulmuş ve bundan daha mutlu olamazmış gibi. Slayt perdesine, yaklaşık, belki on dakika baktım sürekli. Kesinlikle oradaydı. Bu bir illüzyon falan değildi."

İçtenliği, senin kuşkunu yatıştırmıyor. "Buna inanmam için görmem gerek," diyorsun.

Duraklıyor yine. "Göremezsin." Sesinde büyük bir acı ve keder var.

"Neden? Eğer Q-Jo gerçekten içindeyse o..."

"Artık değil. Bir elektrik kesintisi daha oldu. Fark etmişsindir belki." (Hayır, sen yatakta, Belford'la tortop olmuştun o sıra.) "Işıklar beş saniye söndü ve tekrar geldiğinde –resimde yoktu artık. Gitmişti. Tümüyle. Slayt makinesini bir açıp, bir kapayarak bütün gece boyunca gözledim. Bir daha görünmedi."

"Larry..."

"Fakat ilginç bir şey daha var. Bir önceki slayta döndüm –ziyaretçi hocaların grup fotoğrafına– onlar da yok olmuştu. Tümü birden. Slaytta boş bir avludan başka bir şey yoktu. Ve *bunu*, Gwendolyn görebilirsin. Vaktim olsaydı hemen gösterirdim bunu sana."

"Evet, ama çok geç oldu. Sea-Tac'e gitmen gerek." *Eğer Diamond şaka yapmıyorsa*, diye düşünüyorsun, *yahut onu bir ilaç ya da bir uyuşturucu yanıltmamışsa, o zaman belki de gerçekten deli. Ve deliyse, Q-Jo'yu öldürmüş olabilir kesinlikle.* Sana sıkıntı veriyor olsa da bu olasılığı yeniden düşünmelisin.

"Evet. Gerçekten de. Kasırga, arabayı çalıştırmak üzere dışarı çıktı. Gökgürültüsü Evi'nden, gerektiğinden fazla ayrı kalmak istemiyor."

"Tamam, Larry..."

"Dinle sevgilim, biliyorum, aklın alacağı bir şey değil bu, ama dert etme. Tamam mı? Afrika'ya gidince bunun ne anlama geldiğini anlayacağız. Ve bu da uzun sürmeyecek. Seni uyarmalıyım kedi böreği, Mali'de her şey birbirine karışıktır. Altyapı, her şeyin keyfi bir şekilde yapılmasına elverişlidir. Bamako havaalanı tam bir keşmekeştir, gece gündüz ve varış kalkış saatlerinin programı son derece elastikidir. Ya-

ni herhangi bir nedenle, uçağının inişine yetişemezsem, bir taksi kapıp Hotel l'Amitié'ye git. Ben orada Mookie Blaylock adına kayıt yaptıracağım."

"Anlıyorum."

"Çok iyi. Kasırga korna çalıyor. Sirius C çağırıyor. Sanırım seni seviyorum. Bay bay."

"Bay bay, Larry. Sanırım... ben... de senden hoşlanıyorum."

04.58

Küçük bir meşe palamutundan mı yapılmıştı George Washington'ın güçlü dişleri? Yahut ilk Amerikan mobilyaları gibi, büyük bir akçaağaç kütüğünün rendelenmesiyle mi yapılmıştı, bitki özsuyu çıkarıldıktan sonra? Kırmızı benekli akçaağaçtan mı? Kaygan karaağaçtan mı? Budaklı çamdan mı? Belki de titrek kavaktan yapılmıştır, günlük çiğneme faaliyetine nehir kıyısının müziğini getirsin diye. (Washington geğirince Martha rüzgârdaki söğütlerin sesini duyuyordu herhalde. Ya da bir çınarın serenadını.) Cevizle kırılan cevizleri, kirazın parçaladığı kirazları düşün. Washington ağaç dişiyle bir ağaçtavuğu yiyor. Ağaçları tatmaktan ormanı tadamayarak. İçtiği her bira kök birasıydı; çıkardığı gürültü kadar dişli biri değildi herhalde.

Q-Jo'nun o Afrika slaytında olup olmadığını –ki herhangi bir şey söylemek gereksiz, olamazdı tabii– düşünmeye bile başlamadın. Ve Diamond, kafayı yemiş bir haldeyken onu gördüğünü hayal etmişse, bu konuyu da düşünemezsin tabii. Böyle bir şeyi düşünmene izin vermezsin. Çok az zaman ve kritik halde çok fazla şey var. Kafanın karışmasından sakınmalı, kuşkularının üzerine gitmeli, cesaretle ve becerikli bir şekilde yürümelisin büyük stratejinin yeni safhasında.

Lincoln 1-5 yolunda, kedi gibi mırıldanarak, kendi adaşının Illinois'te sulu sepken altında okula giderken güçlükle yürüyüp (dişlerin durumu bilinmiyor) yapabildiği hızın yirmi katı hızla kuzeye doğru giderken, bir taraftan André'yi çok sevdiği bir Fransız çocuk şarkısıyla yatıştırıyorsun –senin oyuncak bebek sesin onu esir almışa benziyor: Blossom Dearie, yiyip bitir kendini!– şarkıyı tekrar tekrar söyleyip duruyor ve bir taraftan da balsa ağacından yapılmış, Beyaz Saray'ın yemek masasının etrafında uçurtma kartal gibi de kullanılabilecek takma

dişler getiriyorsun gözünün önüne. Bir ara güneye doğru giden Diamond bir an seninle paralel hareket edecek, ama Kasırga'nın arabasının ne menem bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığından ve Diamond da Lincoln'ü tanımadığından, birbirinizin yanından geçip gitmeye mahkûmsunuz, geceleyin birbirinin yanından geçen gemiler gibi. Daha doğrusu, şafak vakti; çünkü ufkun dikiş yerini söken açık sarı renkli bir iplik görüyorsun artık.

Mercer Caddesi çıkışını geçiyor, Union Gölü'nün kıyısı boyunca, Queen Anne Tepesi'nin yamacına doğru sürüyorsun. Birden heyecanlanıyorsun; yüksek hızla giden üç tane BMW sedan ve siyah bir Ferrari'den oluşan bir araba konvoyuyla karşılaşıyorsun: Zengin çocukları, gece boyunca kent merkezini ve çevresini taciz ettikten sonra, refah içindeki banliyölerine dönüyor. Senin külodunu sıyırdıkları günü hatırlayıp öfkeden kızarıyorsun –ya gerçekten bunlarsa. Sen refaha kavuşuncaya kadar düşünmeyi erteleyeceğin bir konu daha.

Belford Lincoln'ün çalındığını bildirmiş olabileceğinden –mümkün değil bu, fakat bu riske giremezsin– onun arabasını senin apartmanında park ediyor, maymunu ve malzeme torbanı Porsche'ye aktarıyorsun. "Bu güzel arabayı hatırlıyor musun *mon ami*? O salak vitaminlerinle haşmetli bir şekilde içine sıçmıştın hani. Fakat üzülme, Gwen Teyzen affetti seni. O rezalet bagajda gitmen gerekmiyor artık."

Motoru çalıştırır çalıştırmaz bir bağırtı duyuyorsun ve dikiz aynasında, sana doğru hızla koşan bir erkek karaltısı görüyorsun. Hiç düşünmeden hemen debriyaja basıp vitese takıyorsun. Birkaç saniye süresince adam aradaki mesafeyi kapatacakmış gibi görünüyor ama, sen caddeye çıkar çıkmaz Porsche'nin gırtlağından, karısının âşığını kılıçla deşmek için hamle yapan kızgın bir Prusyalı baron gibi korkunç bir gürültü çıkıyor; yeniyetme oğlanların, asfaltlara sürmeyi sevdiği o ekşi testosteron reçeli renginde çift çizgileri yerlere sere sere gidiyor, ve takipçiyi geride bırakıyor. Belki de zavallı Belford'du bu, ama Tedbirli Tecavüzcü de olabilirdi pekâlâ. Bir kız, gereğinden fazla dikkatli olamaz, Porsche'yi bağırtıp sarsarak gereksiz dikkatleri çekmek için, sıvışabileceğini düşündüğün bir hızla sürüyorsun ve son bir muzlu dondurma talebinde bulunmak üzere, marketin önünde kısa bir süre durduktan sonra Ballard'a ve Fırtına Kuşu Bowl'a doğru vınlıyorsun.

05.25

Borsa elli beş dakika sonra açılmaya programlanmış. Açılacak mı, diye merak ediyorsun. Ballard Köprüsü'nü geçerken haberleri dinlemek üzere radyoyu açıyorsun ama, parazit öylesine rahatsız edici ki, kapatıyorsun yine. Borsayı ne diye merak ediyorsun, sahiden? Bugün "Sears, Philip Morris, Merck, General Electric" yok. Bugün "Westinghouse, Walt Disney, Procter and Gamble" yok. "I . . . B . . . eMmmmm" yok.

Bugün "Van Gooo-gh" var.

05.27

Bowling salonunun çevresinde bir tur attıktan sonra, arka tarafa (yani binanın batı yönüne), Kasırga'nın "tipi"sinin, yer hizasındaki, dar uzun penceresine yakın bir yere park ediyorsun. "Kendine hâkim ol André. Sabret. Şimdi daha da eğleneceksin, ama bana bir dakika gerek." Makak tir tir titriyor, ama yeni bir araklamanın geleceğini sezdiğinden mi, yoksa sen onun lezzetli hediyesini vermediğinden mi, bilmiyorsun.

Bir parça kalın mukavvayı bir X-Acto bıçağıyla kesip, yaklaşık kırk santime otuz santimlik bir dikdörtgen haline getiriyorsun. Sonra kalın uçlu siyah bir kurşun kalemle çalışmaya başlıyorsun. Temel bir sanat eğitimi almış değilsin, fakat erkek kardeşin San Francisco'da profesyonel bir heykeltıraştır; annenin de mürekkebi, şiirlerini sık sık resimlediği sakatlanmış tek boynuzlu atlara ve kırılmış mezar taşlarına dönüştürme yeteneği vardı; yani genlerin, eskiz yapmada gerekli beceriyi sağlıyor sana. Tabii ki, burada, orijinale çok kabaca bir benzetmeden daha fazlası, yani küçük hırsıza, yürüteceği şeyi bildirmeye yeterli bir benzerlikten ötesi gerekmiyor ama sen yine de hafızanı zorluyor –eskizi bir kez gördün sadece– şekilleri doğru yerlerine yerleştirmeye çalışıyorsun; ve tükürüklediğin parmakucunu yaptığın resime sürerken, Van Gogh'un kendi orijinal resmindeki köylülere verdiği kaba vakardan birazının senin karikatürümsü köylülerinde de var olduğunu düşünüyorsun. Senin bu değerlendirmen, ışıktan ya da daha doğrusu ışığın yokluğundan kaynaklanıyor belki de: Gökyüzü baştan başa yabanmersini ve latinçiçekleri: Tanrı'nın yer muşambası rengi; fakat

net bir görüş olanağı sağlayacak kadar aydınlık değil henüz.

"Haydi, gidiyoruz yavrum. Lütfen çabuk ol, tamam mı?" André'yi Kasırga'nın penceresine götürüyor, bir dondurmayı burnunun dibinde sallıyor ve çizimi veriyorsun eline. "Gwen Teyze'nin istediği bu işte. Gerçi yanak ceplerine sığmaz ama, yapabilirsin yine de. Ve, hey, hızlı bir iş için ekstra vereceğim. Ekspres, tamam mı? Git! Haydi! Git!"

Kasırga'nın penceresi tabii ki kapalı ve kilitli, ama bu maymunun da, evlere girmenin ustası, suç dâhisi bir hayvan olduğu söyleniyor. Sen buna yürekten inanıyorsun, fakat André pencereyle bir süre boş boş oyalanıp durduktan sonra pencerenin yanına yatıp ağlar gibi sesler çıkarmaya başlayınca senin inancın sarsılıyor şimdi. *Allah kahretsin!*

05.38

Pencere camını bijon anahtarıyla ya da başka bir şeyle kırabilirsin. Ama senin asıl istediğin, bu işi içeriden yapılmış gibi göstermek. Böylece, Kasırga havaalanından dönüp de değerli çiziminin olmadığını görünce, onun ve yatırımcıların Larry Diamond'ı suçlamaktan başka seçenekleri kalmayacak. Birkaç gün içinde gerçeği öğrenecekler, yani ona bir zarar gelmeyecek; fakat o zamana kadar sen, kolay kolay erişilmez bir yere varmış olacaksın.

Plan buydu. Şimdi, çaresizlik tırmanışa geçerken, cama fırlatacak bir şey aranıyorsun. Voila! Nedir şu otların arasındaki şey? Bir bowling topu! Aman, aman; marjinal bir yaşam süren, aşağı sınıftan bir sersem, anlaşılan, öylesine zavallı bir skor kaydetmiş ki, proleterce bir öfke nöbetine kapılıp topu dışarıya fırlatmış herhalde. Topu yerden alıyorsun. İih! İğrenç. Ve tahmininden ağır. "Milwaukee çevresinde dönen aylar"dan birini hayatında ilk kez elinle tutuyorsun ve böyle bir şeyi sırf tutup kaldırmanın bile senin asaletini tehlikeye sokmasından ve IQ'nü düşürmesinden korkuyorsun. Onu vücudundan uzak tutmaya çalışarak, pencereye doğru yürüyorsun.

Fakat maymun, sanki birden aklına bir şey gelivermiş gibi fırlayıp ayağa kalkıyor ve bir yağmur borusuna tırmanmaya başlıyor. Çatıya doğru çıkıyor, belki de bir havalandırma bacası arıyor orada. Tamam! Harika! Böylesi daha iyi bir şeye benzedi işte. Cote d'Azur'un kâbusu maymuna güvenebileceğini biliyordun zaten. Bowling topunu iğrene-

rek elinden atıyor, ağrıyan boynuna masaj yapıyor ve sinir bozucu bir bekleyiş için arabana dönüyorsun.

05.44

Saat beş kırk dört. Sea-Tac'daki veda faslının uzayacağını düşünemeyeceğinden, Kasırga'nın beş altı dakika sonra dönmesi pekâlâ mümkün. Ruhsal bocalamanı durdurmak ve dibine kadar yenmiş tırnaklarının daha da kemirilmesini önlemek için bir kez daha inceliyorsun uçak bileti zarfını –Sea-Tac değiştirme bürosundan aldığın yeni biletleri.

Seattle'dan New York'a. Güzel. Bu uçak birkaç saat sonra kalkıyor.

New York'tan Amsterdam'a. Harika. Hollandalı sanayici, Van Gogh eskizine iki milyon küsur dolar verdiğine göre, onun gibi başka bir koleksiyoncudan bunun yarısını alabilmen gerekir herhalde. Küçük bir araştırma. Senin meşhur satıcılığının birazcığı. Bingo! Kendine bir hafta ayırdın. Sonra–

Amsterdam'dan Manila'ya. Mükemmel. Büyükanne Mati istediğin kadar saklar seni. Bazı şeyler ters gitse de, yetkililer seni arasalar bile, Birleşik Devletler'le Filipinler arasında suçluların iadesi anlaşması yok. Ve oraya bir vardın mı her şey iyi gidecektir gerçekten. Büyükanne Mati son mektubunda, Filipin hükümetindeki iktidar boşluğunu doldurmak için manevralar yapan bir sürü genç ve hırslı politikacı bulunduğunu yazmıştı. Senin gibi iyi eğitimli, paralı (büyükannen seni zengin sanıyor), derin kültürlü ve güzel biri (senin talihsiz Anglo burnun, onların görmezden gelmeye kendi kendilerini ikna edebileceği bir kusurdur) onlar için değerli bir av, siyasi emelleri için kesin bir avantajdır. Sen pekâlâ, büyükannen böyle yazıyor, yeni bir Imelda Marcos olabilirsin.

Sen şahsen, yeni bir Gwendolyn Mati olmayı tercih ederdin ama, hey, "yeni bir Imelda Marcos" da çok harika bir izlenim veriyor doğrusu.

05.59

Zıplayan İsa Meryem!

André geri dönmüş. Onun yaklaştığını hiç duymadığın gibi, nereden geldiğini de görmedin –Kasırga'nın penceresi hâlâ kapalı ve cam sağlam– fakat André burada, kocaman Porsche'yi bir devekuşu yumurtasının etrafına sarılmış meyankökünden bir kırbaç gibi çevreleyen tamponun üzerine tünemiş. İlk önce, herhalde içeriye girmeyi başaramadığından korkuyorsun, fakat André tampondan arkaya doğru sıçrayıp da spastik zafer dansına başlayınca yüreğin hafifliyor.

Ama bir dakika. Başının üzerinde, sanki Wimbledon şampiyonasının kupası falanmış gibi salladığı ganimet –Van Gogh'un eskizi olamayacak kadar küçük bir şey.

Çok küçük. Çok küçük. Aslında, bir tarot kartından daha büyük değil.

André! Seni sersem hayvan seni!

Arabadan aşağı atlıyorsun hemen. André ganimetini sana teslim ediyor ve şekerli ödülüne uzanıyor. Pençesini elinle ittiriyorsun. "Neymiş bu..."

Bu bir tarot kartı. Genellikle, tarot falcılarının özel durumlar için sakladığı, büyük boyutlu kartlardan biri.

Kartın arkasını çeviriyorsun. Şu anda yapabileceğin başka bir şey yok. Ama bunun Budala olduğunu görünce şaşırmıyorsun.

Seni şaşırtansa, kartın üzerine yazılmış olduğu görülen bir şey; sağ üst köşesinin, görkemli ve baba gibi koruyucu Güneş'in, masum beyaz gülün, içinde, Budala'nın bilinmeyen vahşiliklerle dolu suya yapacağı atlayışta işine yarayacak, Budala'nın fark etmesini bekleyen her şeyi gizleyen, sımsıkı bağlı çıkının üzerine çiziktirilmiş bir mesaj.

Bu mesajı şafağın zayıf ışığında ve senin zayıf gözlerinle okumak zor. Ama yine de gözlerini kısıp okumaya çalışıyorsun, çünkü büyük bir hayretle fark ettin bunun Q-Jo Huffington'un incecik yazısıyla ve pek sevdiği gümüş rengi mürekkeple yazılmış olduğunu.

Yazı daha net bir odağa kavuşunca da, söylediği şu:

Timbuktu'da görüşürüz!

YAZARIN NOTU

Bozo – Dogon – Sirius bağlantısı hakkında daha ayrıntılı ve bilimsel bilgiler edinmek isteyen okurların Marcel Griaule ve Germaine Dieterlen'in *Le Renard Pâle*, Verzig Dommer'in *Ethnoastronomy: The Newest Oldest Science*, Daryll Forde'nin *African Worlds*, ve özellikle de, Robert K. G. Temple'ın *The Sirius Mystery* adlı yapıtlarına başvurması gerek.

Dişhekimliği dalında yaptığım çok geniş kapsamlı bir araştırma sonucunda, George Washington'ın takma dişlerinin aslında suaygırı, fil ve mors dişlerinden oyularak yapılmış olduğu sonucuna vardım. Bu dişler (üst çenede) altın ve (alt çenede) fildişi plaklara kürdan çapında tahta çivilerle tutturulmuş ve Washington'ın dişlerinin tahtadan yapılmış olduğu fikri herhalde bu tahta çivilerden kaynaklanmış. Ben şahsen sonradan uydurulmuş olanını yeğliyorsam da, bu konudaki gerçeği bildirmeyi zorunlu hissettim.

T. R.

Tom Robbins
Dur Bir Mola Ver

Roman/Çev.: Fatma Taşkent/339 sayfa/ISBN 975-539-189-4

Daha önce yayımladığımız *Parfümün Dansı* kısa sürede kendi hayranlarını yaratarak bir "kült roman"a dönüştü. Aynı yazarın hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak bir başka romanını sunuyoruz bu kez: *Dur Bir Mola Ver*. Yine uçarı, oyuncul ve bilge... Tom Robbins, insanın acı çekmesini, özgür ve mutlu olamamasını doğadan kopmasına, kazanma hırsı, kaybetme kaygısı ve ölüm korkusu gibi "doğa dışı" gerginlikler edinmesine bağlıyor. Ve bütün bunlara neden olan otoriter, teknolojiye tapınan ve ekonomiyi sağlıktan, sevgiden, hakikatten, güzellik ve seksten üstün tutan modern medeniyeti suçluyor. Emir, sansür, ödül ve ceza ile sistemi ayakta tutan politikacıların, askerlerin ve din adamlarının doğadan, dolayısıyla hayattan korktuklarını belirtiyor. Özgür ve neşeli bir hayat yerine "istikrar"ı amaçlayan bir hayata maruz kalmamızda dinin rolünü deşiyor. En istikrarlı toplumların polis devletleri olduğunu, doğanın ve hayatın istikrarlı olmadığını, istikrarın doğal olmadığını vurgulayarak dinin Cennet ödülü ve Cehennem cezası ile istikrarı sağlamaya çalıştığına dikkat çekiyor. Nesneyle özne, ölümle hayat, doğal olanla doğaüstü, uyanmakla rüyalara dalmak arasındaki hiçbir sınırın kalmadığı bütünlüklü hayat tarzını kaybeden insanların da korkuya kapılarak, dine sığındıklarını, böylece yaşamaktan vazgeçtiklerini söylüyor...

Çingene ruhlu Amanda ile davulcu ve heykeltıraş Ziller başka bir hayat yaşamaya karar verirler. Yol kenarında bin bir çeşit insanın uğrayıp mola verdiği sosis ve sebze/meyve suyu satılan, bale kıyafeti giymiş pirelerin gösteri yaptığı, çeçe sineği ve zehirsiz yılanların sergilendiği bir dinlenme tesisi açarlar. "Ölüm korkusu köleliğin başlangıcıdır" diyen, hayatta asıl olanın "üslup" olduğuna inanan renkli ve şehvetli Amanda, "şeytanın meyvesi" mantarlara, böceklere ve çiçeklere karışır... Bütün yolculuklarını kaynağa doğru yapan, yaratılıştaki ritimle müzikteki ritmi bağdaştıran Ziller ise yabani, yarı çıplak, sessizce ortalıkta dolanır... Tarihi Batı kültüründen çok daha eski olan Hint, Tibet, Afrika kültürleri ile pagan dünyayı hatırlayarak yaşarlar...

Kaybetmekten ve kazanmaktan öte bir hayat arayanlara...

Tom Robbins
Ağaçkakan

Edebiyat/Çev.: Fatma Taşkent/247 sayfa/ISBN 975-539-241-6

Tom Robbins'in daha önce yayınlarımız arasında çıkan ve büyük beğeni toplayan *Parfümün Dansı* ve *Dur Bir Mola Ver* adlı romanlarından sonra bir başka kitabını daha sunuyoruz: *Ağaçkakan.* Yine oyuncul, uçarı ve bilge...

Bir Camel paketine bakarak neler söyleyebilirsiniz? Âşık değilseniz, o da her nesne kadar anlamsızdır. Ama, "azılı" bir bombacı aklınızı başınızdan almışsa ve aylarca *Camel* paketi dışında hiçbir şey "okumamışsanız", siz de Prenses Leigh-Cheri gibi kâinatın sırlarını çözebilirsiniz belki.

Ağaçkakan, sıradışı kahramanların yaşadığı tutkulu bir aşk hikâyesi... Tahttan sürülmüş bir kraliyet ailesinin Prenses kızı ile göğsüne bantlanmış dinamit lokumlarıyla dolaşan meşhur bombacı Bernard, nam-ı diğer Ağaçkakan, Hawaii'de karşılaşırlar. Ağaçkakan bir kanun kaçağıdır ama sıradan bir suçlu değildir, şerefli bir davası ve saygı değer bir felsefesi vardır. Prenses ise seksin "arsız" çağrısına doğru dört nala koşturan soylu vücudunu ıslah etmeye karar vermiştir. Yüksek toplumsal ve çevresel duyarlılığı Ağaçkakan'ın romantik bireyciliğine toslayınca, Prenses bambaşka bir davanın peşinden koşmaya başlayacaktır: Aşk...

Aşk bazen gelir, ama sonra geldiği gibi gider. Robbins'in hınzır, dalgacı, hiperaktif dünyasında renkli ve hareketli bir aşk turu atarken, ezeli bir soruya cevap bulma arayışında Prenses ile Ağaçkakan'a eşlik ediyoruz: *Aşkı kalıcı kılmanın yolu nedir?* Bu arayış sırasında, piramitler, kızıl saçlılar, uzaylılar, Ay'ın ve Güneş'in misyonu ve tabii *Camel* paketi arasındaki esrarlı ilişkileri keşfetmek de onlara kısmet olacaktır.

Robbins aşkı mı "ti"ye alıyor, yoksa aşk karşısındaki çaresizliğimizi mi? Kendiniz karar verin.